

Bùi Anh Tấn

MỘT THẾ GIỚI KHÔNG CÓ ĐÀN BÀ

Mở đầu là một án mạng, nạn nhân là một nhà khoa học độc thân, có uy tín với mọi người. Trong quá trình điều tra, các trinh sát đã lần ra một thế giới đã và đang tồn tại trong xã hội hiện tại: thế giới dị biệt của những người đồng tính luyến ái. Họ đáng cảm ghét hay đáng thương? Con đường nào dẫn họ đến với thế giới ma quái ấy?

Chương 1

Đen, trắng, nóng, lửa rừng rực. Một vùng đen sâu thẳm kéo người hút xuống, có những tiếng cười khanh khách, tiếng eo éo ào ào. Thành Trung vùng vẫy trong tuyệt vọng, cố gắng ngoi lên nhưng bất lực. Chưa bao giờ anh lại kinh hoàng và có cảm giác thấy cái chết kề cận như vậy. Anh muốn kêu thật to, nhưng chỉ là những tiếng kêu ú ớ không rõ tiếng. Bên tai Thành Trung vọng lại những tiếng còi tàu lúc gần, lúc xa rền rĩ. Toàn thân anh bị lắc mạnh, có tiếng gọi xa xăm, thôi thúc, mơ hồ. Bật choàng dậy theo quán tính, Thiếu úy Thành Trung ngơ ngác nhìn quanh phòng làm việc, mất mấy giây sau mới hiểu mình đang ở đâu. Mồ hôi trong người anh toát vã ra như tắm. Chiếc máy điện thoại để ngay ở đầu giường réo inh ỏi. Trung lừ đừ nhấc máy, người gọi xin cho gặp thiếu tá Nguyễn Lâm, đội trưởng đội 3. Ở giường bên, Nguyễn Lâm đang ngọ đầu ngủ say sưa. Ngập ngừng, Trung tiến đến khẽ lay Nguyễn Lâm đến lần thứ 4 mà Lâm vẫn ngủ say. Cuối cùng, Trung đành phải lắc mạnh và Lâm choàng dậy.

- Anh Lâm, có điện thoại Công an quận gọi anh.

Nhìn Trung, Nguyễn Lâm rũ đầu mấy lần cho tỉnh hẳn rồi đứng dậy uể oải bước lại bàn làm việc. Cả hai anh em đều rất mệt về bữa cơm trưa nay.

Thông thường, thiếu tá Nguyễn Lâm rất ghét việc nhậu nhẹt hay ăn cơm trưa khách mời, nhưng hôm nay mấy bạn học cùng trường cũ chuẩn bị ra Bắc công tác nên buộc phải đi. Chỉ vài chai bia nhưng cũng đủ làm cho Lâm thấy lừ đừ cả trưa.

Liếc nhìn đồng hồ, 2 giờ, Nguyễn Lâm nhấc máy:

- A lô, tôi Lâm đây.

Có tiếng cười vọng xa của thiếu tá Văn Cơ, đội trưởng cảnh sát hình sự Công an quận.

- Chào, lại nhậu chứ gì! Nghe giọng anh là tôi biết.

- Ừ...ừm. Có chuyện gì không Cơ?

- Nay, mới xảy ra một vụ án ở địa bàn quận. Tôi tính mời anh hay Hùng tham gia khám nghiệm hiện trường, có bạn gì không?

Nheo mắt nhìn cuốn sổ trên bàn, Nguyễn Lâm trả lời:

- Không, chiều nay tôi rảnh. Cho địa chỉ đi....

Bỏ máy xuống, Lâm bước vào nhà vệ sinh lấy khăn lau mặt. Anh đắm đắm nhìn mình trong gương, vẻ mặt hốc hác thấy rõ. Nguyễn Lâm thoáng thờ dài, vuốt mấy sợi tóc bạc lấm tấm hai bên thái dương, già rồi. Giá có Huệ, chẳng bao giờ cô chịu để anh như thế này.

Với tay thay chiếc áo, nhìn Minh Thanh, đội phó của đội đang ngồi đọc hồ sơ, Nguyễn Lâm khoát tay nói:

- Hình sự quận, chỗ Cơ vừa báo có vụ trọng án. Tôi tranh thủ xuống trước xem sao, dù sao mình cũng cần ủng hộ Cơ vì nó mới về quận. Hùng đi sinh hoạt cơ sở về, nói nó xuống luôn.

Ngoài trời nắng gắt.

Ánh nắng nhìn đến chói mắt. Không khí nóng hầm hập, ngột ngạt kinh người. Nếu không vì công việc, chẳng trình sát nào muốn rời phòng làm việc vào lúc này.

Nguyễn Lâm dợm bước xuống thềm đã thấy Thành Trung đang đứng thập thò, anh thoáng cười, vẫy tay ra hiệu Trung lấy xe chở mình đi.

Hớn hờ dắt xe ra cổng. Vừa chạy, Thành Trung vừa ngoái đầu lại hỏi:

- Có án mạng hả anh?

- Ừ, Công an quận vừa cho biết có một vụ giết người xảy ra dưới quận. Họ mời mình tham gia khám nghiệm hiện trường.

Thành Trung rú ga, chiếc xe xé dòng người lao vút đi.

Nguyễn Lâm ngồi sau nhìn cậu trình sát mới của đội tủm tỉm cười. Thành Trung là em “Út cứng” của đội và trực tiếp được anh hướng dẫn công việc. Cách đây mấy tháng, khi lãnh đạo phòng mới Lâm qua nhận lính mới, trước mắt anh là một thanh niên trẻ, đẹp trai, có vóc dáng cao lớn như một vận động viên thể thao, đang rụt rè đợi anh. Năm năm đào tạo trong trường công an làm cho anh ta có vẻ cứng cáp, thể nhưng không mất đi những nét tuấn tú trên gương mặt bầu bĩnh với một bên má lún đồng tiền mỗi khi cười rất có duyên. Đó là thiếu úy Thành Trung vừa tốt nghiệp trường Đại học Cảnh sát được tổ chức phân về phòng anh. Ngắm nhìn chàng trai, đột nhiên Nguyễn Lâm phì cười “tại sao em thích làm cảnh sát hình sự?”. Thành Trung ngơ ngác nhìn anh đáp ứng. Trưởng phòng nhìn Lâm cười, ông hiểu ý nghĩa câu hỏi của anh và đề nghị Lâm trực tiếp kèm cặp Trung vì đây là con trai của Giáo sư tiến sĩ Vĩnh Chương, bạn của ông. Nguyễn Lâm à một tiếng thật to và gật đầu. Tuy chưa bao giờ là học trò của giáo sư nhưng Lâm đã từng đọc một vài cuốn sách do Giáo sư viết và anh kính trọng trí tuệ uyên bác của ông. Giáo sư là một nhà khoa học lớn, có tên tuổi, hiện đang công tác tại Liên hiệp Các tổ chức Khoa học Kỹ thuật thành phố.

Khi dẫn Thành Trung về giới thiệu với cán bộ chiến sĩ đội 3 trong buổi họp giao ban sáng, mọi người nhìn Trung xăm xì, có ai đó nói, lâu lắm rồi đội mới được bổ sung một cậu lính trẻ đẹp trai như vậy. Thiếu tá Nguyễn Lâm vỗ vai Thành Trung nói như khoe với mọi người “Hình sự phải vậy chứ”. Thế nhưng, nhìn vẻ thư sinh của Thành Trung, cũng có người nghi ngờ liệu anh có làm nổi một trinh sát hình sự hay không. Và mặc Trung phản đối, cả đội đều tán thành gọi Trung là “Út cưng”. Điều đó cũng dễ hiểu, bởi ở đội này người trẻ nhất của đội cũng xấp xỉ 40, và ai nấy đều vợ con đùm đề, việc Thành Trung xuất hiện làm cho đội như có thêm làn gió mát tươi trẻ, nên ai cũng quý.

Quả thật, nhìn vẻ nhẹ nhõm, trẻ trung và có phần đóm dáng của Thành Trung, Nguyễn Lâm cũng hơi lo, Trung có gì đó rất công tử “bộ” so với những trinh sát khác. Thiếu tá Nguyễn Lâm quyết định mình sẽ trực tiếp kèm cặp, đào tạo Thành Trung. Đây cũng là một phá lệ của anh, thường thì một trinh sát trẻ về thì sẽ có một trinh sát lớn tuổi đi theo kèm cặp, nhưng không bao giờ trực tiếp là đội trưởng. Đây là nguyên tắc chung của đơn vị, riêng Thành Trung một phần là từ lời đề nghị của Trưởng phòng.

Mới ra trường về đội công tác được mấy tháng, trong tim đang sôi sục bầu nhiệt huyết nên Thành Trung rất hăng hái. Cũng tốt thôi, tâm trạng của lính mới bao giờ cũng vậy. Hăng hái, muốn làm một cái gì đó với niềm háo hức để chứng tỏ bản lĩnh của mình, cũng là áp dụng những bài học từ nhà trường vào thực tế đời thường. Là người phụ trách đội, Lâm luôn độ lượng quan sát theo dõi nâng đỡ. Anh đối với anh em trẻ không đòi hỏi mau mắn quá, mọi việc phải trầm tĩnh và có bề sâu. Một cảnh sát hình sự ngoài những yếu tố nhanh nhẹn, nhạy bén, năng nổ và dũng cảm ra, điều mà Nguyễn Lâm cần nhất đó là lòng yêu nghề, bởi yêu nghề người trinh sát mới xác định được vị trí, chỗ đứng của mình, mới phấn đấu vươn lên. Không vì những đòi hỏi khắc nghiệt riêng, nó sẽ nhanh chóng đào thải những kẻ hèn nhát, lười biếng. Và phẩm chất đạo đức của người chiến sĩ CAND nói chung luôn phải được rèn luyện nâng cao, trong cuộc sống luôn giáp mặt với những cám dỗ của đồng tiền, không phải không có những chiến sĩ bị ngã gục một cách đáng tiếc.

Không dùng những lời lẽ khoa trương, hoa mỹ trống rỗng không cần thiết, bởi Nguyễn Lâm cho rằng từ trong lý thuyết của nhà trường đến thực tế đời thường vẫn còn có những khoảng cách. Bằng những kinh nghiệm xương máu từng trải, anh đi thẳng vào những cụ thể của nghề nghiệp để truyền đạt những “kỹ xảo” công việc cho những anh em lính trẻ. Đôi lúc, có những vấn đề trong thực tế cuộc sống, Thiếu tá nói rất tàn nhẫn, nó làm cho nhiều chiến sĩ trẻ bối rối. Nhiều lúc nhìn ánh mắt và những gương mặt ngỡ ngàng, ngỡ ngác, Thiếu tá Nguyễn Lâm cũng thấy tội nghiệp. Phương pháp của anh cũng có người không tán thành, cho rằng nó không sư phạm. Thiếu tá không cho như vậy, anh quan niệm rằng, mọi vết thương đều cần phải được mổ xẻ cụ thể, đau, nhưng chóng thành sẹo. Giữa hai lần ranh sống chết, một giây để quyết định, bất cứ người chiến sĩ nào cũng không được quyền do dự. Điều này đòi hỏi bản lĩnh của người chiến sĩ rất cao. Và những phẩm chất ấy chỉ có thể có được từ lý thuyết nhà trường kết hợp với kinh nghiệm thực tiễn được trả giá bằng mồ hôi, nước mắt, thậm chí là máu.

Không đóng vai một ông giáo già, mà chỉ là một người anh đi trước có nhiều kinh nghiệm, Thiếu tá Nguyễn Lâm tận tụy đào tạo nhiều lớp đàn em nên người.

Vỗ vai, Thiếu tá Lâm ra hiệu Trung quẹo xe vào một con hẻm 303 đường Nguyễn Thị Minh Khai.

Hẻm 303 còn có tên là hẻm Cô Tiên. Thật kỳ lạ, giữa thành phố ồn ào náo nhiệt, sôi động này lại có một cái hẻm mang tên nghe rất thơ mộng. Hai chữ Cô Tiên có lẽ bắt nguồn từ một cây hoa giấy cổ thụ có từ mấy chục năm nay trấn giữ ở đầu hẻm vươn cành trùm lên mấy nóc nhà xung quanh, nhìn xa trông giống như một mái tóc thiếu nữ phát phơ bay.

Đây là một hẻm cụt, nhỏ, yên tĩnh với hơn hai chục nóc nhà êm ả, lô nhô dựa vào nhau. Đa phần là nhà của những công chức trung lưu từ thời Pháp.

Từ xa, hai anh em đã thấy một đám đông đứng lố nhố tò mò vây quanh căn nhà xanh ở cuối hẻm.

Mọi người kinh hãi nhìn nhau, thì thầm to nhỏ. gật đầu chào anh cảnh sát khu vực đang đứng bên ngoài, Nguyễn Lâm và Thành Trung rẽ lối đi vào, nhác thấy mấy chiếc ô tô gần đó, Trung thì thầm:

- Hình như Kỹ thuật hình sự xuống!

Nguyễn Lâm gật đầu nhẹ, anh niềm nở chào mấy anh em kỹ thuật hình sự đang lấy đồ nghề trong xe ra.

Có thâm niên hơn 20 năm làm Cảnh sát hình sự với nhiều lần vào sinh ra tử, anh đã rút ra cho mình những kinh nghiệm quý báu. Phạm bất cứ vụ án nào xảy ra, công tác khám nghiệm hiện trường luôn chiếm một vị trí hết sức quan trọng. Dù đối tượng có tinh ranh, xảo quyệt đến đâu thì nhất định sau khi gây án cũng để lại dấu vết. Từ những khám nghiệm ban đầu sẽ là những cơ sở rất quan trọng cho công tác phá án và đây cũng là những chứng cứ quan trọng để buộc tội thủ phạm trước tòa.. Thậm chí có những vụ án chỉ cần khám nghiệm hiện trường là đã có thể kết luận được hơn 50% về thủ phạm và cho hướng điều tra nhanh chóng. Đôi lúc trong cuộc sống không phải không có những ngộ nhận coi kỹ thuật hình sự chỉ là những công việc thuần túy mang tính kỹ thuật khô cứng, máy móc, bổ sung cho chứng cứ khi kết thúc điều tra. Một số các trình sát thường có tâm lý không coi trọng và né tránh những công việc chán ngắt, thầm lặng, ít ai biết đến và máu me của nghề Kỹ thuật hình sự.

Trong công việc, Nguyễn Lâm luôn yêu cầu các trình sát trong đội, nếu có án mạng xảy ra trong địa bàn mình phụ trách, phải nhanh chóng bằng mọi cách có mặt ngay từ đầu. Trong thời điểm đang nóng hổi, ngoài công tác khám nghiệm của bộ phận kỹ thuật, trình sát phải nhanh chóng đi sâu tìm tình hình dư luận xung quanh, bởi lúc này các dấu ấn sự kiện đối với người xung quanh chưa bị phai nhòa, nên dễ cung cấp cho cơ quan điều tra các thông tin cần thiết. Nguyễn Lâm đã quy ước với hình sự các quận trong địa bàn đội 3 phụ trách, nếu xảy ra án đề nghị báo ngay để đội cử trình sát xuống cùng tham gia, còn các thủ tục giấy tờ khác sẽ tiến hành sau.

Muốn định ra được hướng điều tra, bao giờ cũng phải dựa trên các nguồn thông tin ban đầu và báo cáo kết quả khám nghiệm hiện trường. Đây chính là trọng tâm mà Nguyễn Lâm hay nhắc các trinh sát của mình. Một căn nhà nhỏ 2 tầng, xinh xắn nằm lùi sâu cuối cùng trong con hẻm. Trước mắt Thành Trung là giàn hoa thiên lý chạy dài từ mái nhà rủ xuống lớp gạch men xanh trước nhà, hương thơm ngát đong đưa trong gió. Mùi hương thiên lý dịu dàng mà Trung rất thích. Giá như ở vào lúc khác anh đã chẳng đứng lại ngây ngất với nó vài phút, nhưng không phải vào buổi chiều ảm đạm, đầy tử khí ở căn nhà này. Thành Trung thoáng tiếc rẻ.

Thiếu tá Văn Cơ, đội trưởng cảnh sát hình sự quận có dáng người mập mập, thấp đậm với ươc da đem bóng, đang đứng ở cửa chờ Lâm.

Chẳng hiểu sao, anh ta vẫn nở nụ cười tươi hơn hớn từ xa. Thành Trung nhìn và lấy làm lạ.

Thấy hai người đi lại, Văn Cơ ra hiệu cho mấy cảnh sát nhường chỗ và kéo tay Nguyễn Lâm mời vào nhà. Vừa đi, Cơ vừa tranh thủ báo cáo công việc. Có sự kính trọng này bởi lẽ Văn Cơ nguyên là trinh sát của Nguyễn Lâm và cũng là đội phó của đội trước khi về Công an quận làm đội trưởng cảnh sát hình sự.

- Thạc sĩ Phạm Hồng Bằng, 38 tuổi. Độc thân. Phát hiện chết lúc 2 giờ chiều nay, người phát hiện cô Hòa, nghe nói là vợ sắp cưới của anh ta. Hung thủ dùng súng bắn thẳng vào ngực, hai vết đạn.

Giọng Văn Cơ ào ào đầy thanh sắc, vừa nói Cơ vừa vung tay diễn tả thêm một số tình tiết và dự đoán của mình. Thành Trung liếc mắt nhìn đội trưởng của mình, ngược lại với vẻ sôi nổi của Cơ, khuôn mặt Lâm cứng đờ không biểu cảm, thỉnh thoảng anh vẫn gật đầu như có ý đang nghe Cơ nói, nhưng Trung cảm giác anh như đang che dấu vẻ mệt mỏi hiện lên trên khuôn mặt, có lẽ dấu tích của buổi nhậu trưa vẫn còn.

Lướt một chút trước cầu thang có phủ thảm, Nguyễn Lâm cẩn thận tháo giày, để chân đi trần lên nhà mặc cho Cơ phản đối, trước đó nhiều người đi giày thẳng lên rồi. Đưa bàn tay lướt nhẹ trên thành lan can đồ ức, Lâm nhẹ nhàng cùng Văn Cơ bước lên lầu 2 nơi xảy ra án mạng. Nhìn đội trưởng của mình đang trao đổi với Cơ, Trung chợt thấy mình nhảm, bởi mặc dù rất mệt thế nhưng Nguyễn Lâm vẫn có những câu hỏi rất sắc bén đối với Cơ, chứng tỏ anh ta không hề bỏ sót câu nói nào của Cơ.

Trong phòng ngủ của nạn nhân, ánh đèn trần mờ ảo, bầu không khí oi bức, ngột ngạt, mặc dù có tiếng máy lạnh chạy rầm rì. mấy cán bộ kỹ thuật hình sự đang vây quanh xác chết. Ánh đèn chớp nhóa lách tách. Lần đầu tiên được tham gia khám nghiệm hiện trường một vụ án nên Trung rất tò mò quan sát. Những người cảnh sát kỹ thuật hình sự làm việc rất thông thả, mỗi người một việc, truy tìm tang vật, dấu tay, dấu giày. Nhìn họ, Trung thấy kính nể. Bình tĩnh quá. Hình như ai cũng quá quen với những công việc này đến nỗi Trung thấy họ dường như không có phản ứng gì.

Thành Trung đi loanh quanh nhìn căn buồng. Đồ đạc tiện nghi, sang trọng, bày biện thanh nhã cho thấy chủ nhân là một người có khiếu thẩm mỹ và biết hưởng thụ. Anh bước đến giá sách nhìn những cuốn sách trên kệ, một vài cuốn kéo lệch chủ nó còn

đang đọc. Trên bàn làm việc, một vài bản vẽ còn dang dở, có một cục đá ngũ sắc rất lạ chặn trên trang giấy nhìn đỏ rực như máu, không nên được Trung thò tay tính cầm lên ngắm ngía, nhưng anh vừa đưa tay thì có một cái đụng nhẹ làm anh giật mình. Thành Trung quay lại, thấy một cán bộ kỹ thuật nhìn anh cười ra dấu, anh gật đầu hiểu và tự nhiên đỡ bưng hai tai. Trong lúc này nhất thiết mọi vật phải để nguyên tình trạng để khám nghiệm, không nên xáo trộn hiện trường.

Thiếu úy Thành Trung thoáng thấy gương ngùng khi nhìn xác chết một người đàn ông trần truồng, anh thần người đứng nhìn xác Thạc sĩ Phạm Hồng Bàng. Không hiểu sao trong người anh có những cảm giác khó chịu khi thấy, Trung muốn quay mặt đi không nhìn nhưng rồi anh lại miễn cưỡng nhìn xác chết. Người đàn ông này gọi cho anh những ý nghĩ mơ hồ không tốt lắm về anh ta.

Những phản ứng của Trung lọt qua đôi mắt tinh tường của người đội trưởng, Nguyễn Lâm khều vai Trung cười nhẹ, dò hỏi “sợ?” Trung hiểu ý gương ngịu lắc đầu.

Anh ta nằm thẳng, thân hình gần như trần truồng vì chỉ mặc độc một quần lót mỏng, hai tay vẫn để trước bụng kéo theo vết máu đen bầm chạy dài từ vết đạn ở ngực chảy xuống, cái chân mỏng đã bị kéo sang một bên để chụp ảnh. Một khuôn mặt dài, hai má hõm lại, với vẻ mặt mỗi thể hiện rõ qua nếp nhăn hằn trên khoé miệng, với ánh mắt khép hờ tựa như đang ngủ. Không hiểu sao Trung thấy hình như anh ta hơi cười qua cái nhếch mép của đôi môi mỏng, trắng bệch. Thành Trung nghĩ mình hoa mắt.

Tương phản với khuôn mặt nhợt nhạt, mắt sinh khí kia, trên đầu giường trong tấm ảnh con, Thạc sĩ Phạm Hồng Bàng đang nhìn Trung với nụ cười thật tươi trẻ. Thật đáng tiếc, mới đây thôi còn là một con người tràn đầy nhựa sống, sẽ còn cống hiến bao nhiêu cho xã hội, thế mà... Tại sao? Anh thở nhẹ hắt ra tiếng rên.

Vị bác sĩ pháp y đeo găng tay và đang sờ nhẹ vào vết đạn bắn trên ngực. Máu đã đông đen, tử thi đã cứng hoàn toàn, các vết hoen đang xuất hiện rõ ở vùng mặt, tay và bàn chân của nạn nhân, Văn Cơ liếc nhìn Lâm, anh ta bị giết cách đây ít nhất 12 giờ đồng hồ, đã loại trừ được khả năng tự sát.

Nhìn người cán bộ kỹ thuật hình sự đang nheo mắt bước lùi từng bước để đo khoảng cách tầm bắn, Nguyễn Lâm hỏi:

- Có tìm thấy súng không?

- Không – Anh ta lắc đầu và nói- Đang đo đường đạn để tìm hướng đứng bắn và vỏ đạn.

Kéo Nguyễn Lâm lại cái bàn nhỏ trong phòng, trên bàn còn có một chai rượu đồ nghiêng đã cạn và vài miếng chả tươi còn tươi, Văn Cơ gõ tay đầy ý nghĩa. Lâm ngắm nhìn gật gù, Cơ nói:

- Đang đề nghị khám hiện trường thật kỹ, rất có khả năng hung thủ có quen biết nạn nhân bởi vì sau khi giết người xong nó tẩu thoát bằng cửa chính, khóa cửa cẩn thận và

hình như nó vào cũng bằng cửa chính, có chìa khóa. Chúng ta không tìm thấy dấu cạy phá.

- Trong nhà có mất mát gì không?

- Có, chúng ta đang lấy dấu tay. Trong tủ quần áo và trong hộc bàn có dấu hiệu lục lọi tìm tiền bạc.

Nguyễn Lâm siết tay Cơ biểu lộ sự đồng ý và kéo anh ra khỏi phòng. Đến cửa buồng bỗng Thành Trung dừng lại khịt mũi. Thật lạ, có một mùi hương gì đó đến bây giờ anh mới phát hiện vẫn đang lẫn quất đâu đây trong căn phòng này. Hương nồng nhưng không phải mùi hương của tự nhiên. Hương nồng. Anh ta sử dụng nước hoa gì nhỉ? Thành Trung tự hỏi vậy.

Anh cũng quen sử dụng nước hoa cho bản thân, thế nhưng mùi nước hoa ở đây vừa nồng lại vừa nặng, không giống như loại ninh Quân đội”, đưa cho Thiếu tá Nguyễn Lâm và giới thiệu:

- Tôi là Đại úy Tân ở ban 3, Cục E15, Tổng cục 1 –và anh ta chỉ tay vào người mặc thường phục đứng bên cạnh, nói gọn – Còn đây là Thiếu tá Tâm, thủ trưởng trực tiếp của tôi. Chúng tôi vừa nhận được tin Thạc sĩ Bàng bị giết và Hà Nội đề nghị đến phối hợp với các anh. Lý do, Thạc sĩ Bàng trước kia và cả bây giờ nước hoa thông dụng, hay ạti nhiều người quá nên vậy?

Không cưỡng lại được, Thành Trung quay lại nhìn xác Thạc sĩ Phạm Hồng Bàng một lần nữa và anh lại cho rằng mình hoa mắt. Hình như anh ta đang cười, một nụ cười chết chóc của tử thần.

- Anh Cơ!

Một cảnh sát hình sự chạy vào, ghé tai Văn Cơ thì thầm. Thiếu tá Văn Cơ ngạc nhiên nhìn Nguyễn Lâm.

- Anh Lâm này, có hai cán bộ bên Tổng cục An ninh Quân đội xin vào gặp chúng ta, nói có việc cần?

Thiếu tá Nguyễn Lâm nhú mày ngạc nhiên, đây là một vụ án mạng mang tính hình sự và bản thân nạn nhân là dân sự, không có liên quan gì đến Quân đội, tại sao

Anh gạt đầu.

Hai sĩ quan quân đội đi vào. Một người đeo lon đại úy và một người mặc thường phục, nhưng nhìn có vẻ là cấp trên của đại úy kia. Họ đến chỗ ba người, người mặc quân phục lấy trong túi ra một tờ giấy giới thiệu đã có bút phê của Phó giám đốc Công an Thành phố “phòng hình sự, phối hợp với các anh bên An đang có tham gia với bên Quân đội một số công trình có liên quan đến An ninh quốc phòng. Anh ta bị giết, lý do chưa rõ và liệu có liên quan gì đến công việc đang làm với chúng tôi hay không, đang còn là dấu hỏi – và vị sĩ quan An ninh Quân đội đề nghị với Nguyễn Lâm – Anh có thể cho chúng tôi cùng quan sát hiện trường vụ án, và sau khi các anh làm công tác hiện

trường xong thì cho phép cán bộ chúng tôi được đến xem và thu dọn hồ sơ, tài liệu hiện có trong nhà Thạc sĩ Bàng vì nó có liên quan đến bí mật Quốc phòng. Chúng tôi cũng có dự kiến sẽ làm việc với cơ quan của anh Bàng, và xin thu hồi các tài liệu có liên quan đến An ninh quốc phòng, nếu còn sót lại nơi anh ta làm việc, và mời các anh cùng tham gia luôn.

“Vụ việc có vẻ phức tạp hơn mình tưởng”. Thiếu tá Nguyễn Lâm trầm nghĩ, anh đồng ý và mời hai sĩ quan quân đội cùng mình quay lại phòng nạn nhân một lần nữa.

Hai sĩ quan quân đội chỉ nhìn lướt qua xác chết và điều họ quan tâm đầu tiên là bàn làm việc của Thạc sĩ Bàng. Cả hai ghé đầu vào nhau chỉ chỗ, thì thầm. Nguyễn Lâm thông báo với họ:

- Đã tạm xác định đây là một vụ giết người, thủ phạm giết chết nạn nhân sau đó lục lọi lấy đi một số đồ đạc, nhưng là những cái gì thì chưa rõ. Do vậy, hiện trường cần được bảo vệ để làm kỹ công tác khám nghiệm, đề nghị hai anh thông cảm chờ.

Thiếu tá Tâm gật đầu và nhẹ nhàng nói với Nguyễn Lâm:

- Chúng tôi sẽ chờ, nhưng sẽ báo cáo về cho bộ phận kỹ thuật bên tôi sang để sau khi các anh làm xong việc thì xin phép được thu dọn hồ sơ tài liệu, kiểm tra đĩa mềm máy vi tính của Thạc sĩ Bàng.

- Vâng, tôi xin phép các anh vì tôi phải đi trước.

- Vâng, còn kế hoạch công việc cụ thể phối hợp giữa hai bên chúng ta thế nào thì ngày mai tôi sẽ sang bàn với các anh.

Dưới nhà, hai cảnh sát hình sự đang kiên nhẫn ngồi an ủi một cô gái. Nói đúng hơn là một phụ nữ, cô ta trạc hơn 30 tuổi và đang có dấu hiệu tuổi già qua những nếp nhăn mờ trên khóe mắt. Người phụ nữ gục đầu khóc lặng lẽ, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhón nhác nhìn quanh đầy vẻ kinh hoàng, ngơ ngác. Người yêu của kỹ sư Bàng, họ sắp làm đám cưới, cũng chỉ còn khoảng nửa tháng nữa.

Hai cảnh sát hình sự nhìn Văn Cơ và dang tay có ý phân bua. Biên bản ghi lời khai vẫn còn để trống, nỗi đau và sự sợ sệt đến giờ vẫn chưa làm cho cô ta tỉnh trí.

Nhìn người phụ nữ, thiếu úy Trung không nén được thương cảm. Sự đau khổ tột độ thể hiện rõ qua đôi vai gầy mỏng manh, run rẩy của cô.

Nguyễn Lâm ghé tai Cơ nói nhỏ, Cơ gật đầu và ra lệnh:

- Thôi tạm thời chưa hỏi gì vội. Cho cô ấy về nhà trước đi. Mai lấy lời khai cũng được.

Cô ta được dìu đứng dậy loạng choạng bước ra ngoài, hai vạt áo trắng chấp chới trong buổi chiều như cánh bướm chệch choạc.

Thượng úy Hùng, trinh sát của đội cũng là phụ trách địa bàn quận từ ngoài chạy xộc vào, Văn Cơ nhìn Hùng cười:

- Có việc cho mày làm rồi đó Hùng.

- Dạ báo cáo anh, em đã tranh thủ nắm tình hình dư luận bên ngoài...

- Thôi... Nguyễn Lâm xoa tay - Cậu ở lại xem tiếp hiện trường với anh Cơ và Trung. Chiều về làm báo cáo riêng gửi đội để mình còn báo cáo lãnh đạo phòng.

- Dạ...

Vẫy tay ra hiệu cho Trung lại gần, Nguyễn Lâm nhẹ nhàng:

- Lần đầu khám nghiệm hiện trường, chắc em còn lạ nhiều, hãy chú ý quan sát anh em làm việc mà học hỏi. Không nên biểu lộ xúc cảm quá, công việc của mình là vậy, rồi sẽ quen thôi. Cố gắng lên em.

Anh nhìn người sĩ quan trẻ triu mến, cười và bước đi.

Thiếu úy Thành Trung im lặng lắng nghe chỉ bảo, anh hiểu mình sẽ còn phải học tập nhiều ở những người đi trước, đặc biệt là ở người đội trưởng, một trình sát hình sự nổi tiếng dày dạn kinh nghiệm trong nghề nghiệp. Khi nghe nói anh sẽ được Thiếu tá Nguyễn Lâm trực tiếp hướng dẫn, nhiều bạn bè anh xít xoa ghen tỵ. Thiếu tá là một trình sát mà tên tuổi gắn liền với nhiều vụ án được phá như huyền thoại, đã được báo chí đăng tải nhiều trong thời gian qua.

Thiếu tá Nguyễn Lâm có những bước đi nhanh gọn, dứt khoát và mạnh mẽ. Tuy nhiên đôi vai anh cũng bắt đầu xệ xuống và mái tóc có sợi bạc, dấu hiệu của tuổi già và gánh nặng gia đình hiện rõ.

Tạm biệt ba người, Nguyễn Lâm đẩy xe ra về, vừa đi anh vừa lắc đầu cười né những câu hỏi lao xao của những người xung quanh.

Hương thiên lý thơm quá.

Trời đang chuyển nắng. Từng cuộn mây đen đang kéo đến phủ kín bầu trời, đã có hơi lạnh trong không khí. Có lẽ sắp mưa. Nguyễn Lâm nhìn trời lẩm bẫm.

Cả ba người vừa lết, vừa bò bám vào vách đá trơn tuột để leo lên bên cạnh bờ vực sâu thẳm. Trên bầu trời mây đen vần vũ, những tia chớp loằng ngoằng như rễ cây mọc trên trời, sáng rực kéo theo những tiếng nổ kinh hồn. Đã có những giọt mưa quất vào mặt rát rần rạt, tiếng gió gào thét gầm rú.

Những thân hình gần như trần truồng với những mảnh y phục rách toạc tả tơi dính sát vào người. Mọi người nhìn nhau nụ cười méo mó, nhột nhột động viên nhau cố gắng leo lên. Người thứ nhất leo lên được đến đỉnh vách đá ngồi ôm ngực thở dốc. Người thứ hai dìu người thứ ba cùng leo lên và anh ta leo đứng lên trên vách đá trước, rồi thò tay để đỡ người bạn thứ ba bên dưới thì chợt một tiếng rú thất thanh không thành tiếng. Người thứ ba đang lóp ngóp bò lên, đột nhiên không hiểu sao trượt tay lăn lông lốc trên sườn đá rơi xuống vực đen ngòm.

Tất cả xảy ra nhanh quá.

Nhanh đến nỗi hai người bạn đồng hành không kịp phản ứng gì, chỉ ngẩn người nhìn người bạn đồng nghiệp rơi tõm xuống vực nhẹ như một viên đá được ném xuống hồ sâu không một tiếng vọng. gần một phút ngơ ngác nhìn nhau họ mới chợt hiểu điều đau lòng gì đã xảy ra. “Không”, một người bạn la lớn nhào người bò xuống sườn đá, người kia vội vã ôm lấy vai bạn giữ lại “đừng anh Bàng, nguy hiểm lắm”, “thằng hèn, mày bỏ bạn à”, anh ta quát to, đôi mắt rực lửa đau đớn nhìn đồng nghiệp mình. Người kia bật khóc to, nghẹn ngào “đi vòng xuống dưới kia, anh mà bò xuống như vậy coi chừng lại trượt tay nữa”.

“Hải, Hải ...ơì...ơì...hú...h...u...hu..”

Những tiếng gọi thất thanh lạc giọng. Một người quỳ sụp xuống thốn thức nghẹn ngào, “Tại tôi, tại sao tôi lại không nhanh tay hơn. Tại tôi”. Anh đập mạnh hai bàn tay của mình lên mặt đá, toé máu. “Anh điên à”, người kia quát to giữ tay bạn mình lại.

Tiếng khóc nức nở kéo dài.

Thật lạ. Nhanh chóng những tiếng gió ngớt dần, mưa thôi rơi và cả một màu hồng với những bông hoa gạo rực đỏ lấm tấm như rải hoa trên nền trời xanh thăm thẳm. bên trên vách đá là những hoa lạ sẫm màu như máu, mọc xen lẫn nhau như những ngọn cờ chĩa thẳng lên cao, bay lật phật, lật phật trong gió.

Một cảm giác tĩnh lặng, cô liêu, đẹp đến rợn người.

(Nhật ký, ngày 5.5, tôi lại mơ thấy Hải)

- Tổng đài 133?

- Vâng, tôi nghe đây. Chào anh, tôi nhận ra anh rồi.

- Thưa 133 tôi lại mơ thấy nữa, một giấc mộng kinh hoàng.

- Kinh hoàng?

- Vâng. Đây là một chuyến công tác cách đây mấy năm khi tôi và đồng nghiệp đi khảo sát một công trình quân sự ở biên giới phía Bắc. Trong khi đi tìm đường tắt để tránh một cơn lũ qua suối, chúng tôi bị lạc trong rừng, mệt mỏi và tuyệt vọng. Như tôi đã kể về giấc mơ này cho 133 nghe, một người bạn tôi đã chẳng may xảy tay té xuống vực chết. Từ đó đến nay thỉnh thoảng lại có những giấc mơ về chuyện cũ ám ảnh tôi.

(Có tiếng sục sục nghẹn ngào trong máy).

Tích tắc. Tích tắc. Tiếng thời gian chậm chậm.

Tổng đài 133 ngập ngừng hỏi tiếp:

- Anh cảm nhận gì trong giấc mơ?

- Ân hận và đau đớn 133 ạ. Tôi ân hận vì cảm thấy có lỗi trong cái chết của bạn tôi và rất đau đớn vì đó là người bạn rất thân của tôi, rất thân.

- Cho tôi hỏi, tại sao anh lại thấy ân hận về cái chết của bạn anh?
- Tôi không biết nữa, nhưng lần nào cũng vậy, nhiều năm rồi nó luôn làm tôi đau lòng và ân hận. Nó dày vò tôi, vì đây là bạn tôi. Có thể tôi đã giết bạn tôi chẳng?
- Giết bạn anh?
- Tôi cũng không biết nữa, nhưng tôi luôn luôn mang nặng cảm giác ấy trong lòng.
- Bạn thân nhất của anh, thân nhất?
- Tôi có nhiều bạn thân, nhưng đây là người thân nhất vì anh ấy hiểu tôi. Phải, vì anh ấy rất hiểu tôi. Đến nay tôi không còn tìm được một người bạn nào khác được như anh ấy. Không ai và không ai...- Giọng nói đột nhiên cao lên the thé -...Thay thế nỗi anh ấy.
- Bạn thân...
- 133 không hiểu đâu....Tôi mệt mỏi quá.
- Có lẽ anh bị stress rồi, cần phải nghỉ ngơi một thời gian.
- Nghỉ ngơi? Không thể được. Lúc này tôi rất bận. Tôi còn nhiều việc phải làm, không thể nghỉ được. tạm biệt 133.

Chương 2

Thành phố của những tháng cuối mùa, nắng gắt và ngọt ngào. Hình như những tòa nhà cao tầng xuất hiện càng nhiều, càng vươn cao thì trời càng như nóng rực hơn. những con đường có hàng cây xanh ngày càng trở nên hiếm hoi, ít dần trong thành phố.

Thành phố hồ Chí Minh của những năm cuối thế kỷ 20, đông đúc, ồn ào, tất bật và bụi.

Có tiếng chuông của chiếc điện thoại di động trong túi, tấp xe vào lề đường, Quang Việt, phóng viên báo Sức sống, lấy điện thoại ra:

- Alo....Việt đây?
- Dạ, tôi đây. Bây giờ anh đang ở đâu?

Quang Việt không nén được bức bối, anh quát to vào máy:

- Tôi đang góc đường Nguyễn Đình Chiểu ngang Huyện Trần Công Chứa (?)
- Xin lỗi, dạ...anh chịu khó đi khoảng 100 mét nữa, sẽ thấy con hẻm 234/12/5, có một thanh niên đi xe đạp xanh râu đang đợi anh.

Tiếng nói nhỏ lí nhí, rè rè tiếng được tiếng mất, rất khó nghe, Quang Việt phải vênh tai mà chỉ nghe được loang thoáng. Ngán ngẩm, anh bỏ điện thoại vào túi, lăm bắm “ thật xúi quẩy, cứ như trong truyện trinh thám”

Cách đây khá lâu, từ nhiều nguồn thông tin khác nhau, Quang Việt được biết công ty A&T đang có vấn đề trong hoạt động kinh doanh. Và đặc biệt có liên quan cá nhân Diệp Kiến Châu, tổng giám đốc công ty này có những khuất tất. Trước kia, đây là một công ty kinh doanh công ích của đoàn thể, công ty A&T hoạt động khá ềo ợt và thậm chí đã có lời đề nghị cho giải thể. Thế nhưng chỉ mấy năm nay, từ khi Diệp Kiến Châu xuất hiện như một nhà cứu tinh, với danh nghĩa một nhà tư bản Việt kiều muốn đem tiền của, trí tuệ về để xây dựng quê hương. Và ông đã bỏ vốn, nhậm chức tổng giám đốc thì công ty này đã không ngừng phình to, liên tục phải bổ sung thêm giấy phép hoạt động kinh doanh và phát triển đi vào nhiều ngành nghề, nhiều lĩnh vực như kinh doanh địa ốc, hoạt động xuất nhập khẩu ngân hàng... Đơn vị chủ quản của A&T hầu như bất lực trong việc quản lý nó, mặc dù đã có lời báo động của một số ngành chức năng cũng như qua một vài báo đã từng có bài. Thế nhưng công ty A&T vẫn được mặc sức tung hoành.

Cũng đã lâu trong giới báo chí có nhiều lời đồn đại về hoạt động kinh doanh mờ ám của công ty A&T. Giới thạo tin cho biết đây là một công ty có thể lực, đụng vào không phải dễ. Cũng có một vài tờ báo có bài phản ánh nhưng đều không đi đến đâu. Giám đốc Diệp Kiến Châu là một con người không ngoan, khéo léo. Ông ta có mối quan hệ lắt léo, ân tình với nhiều vị lãnh đạo cấp thành phố và trung ương. Những mối quan hệ này đã tạo nên những bóng phủ lên hoạt động của công ty do ông ta làm tổng giám đốc. Đối với báo chí, ông Châu liên tục cho ký hợp đồng quảng cáo với rất nhiều tờ báo lớn, tài trợ cho các hoạt động liên quan đến báo chí, cũng như bảo trợ cho các quỹ tình nghĩa, từ thiện của thành phố. Đối với một số người thì ông Việt kiều thực sự có tâm hồn và thiện chí muốn xây dựng quê hương. Một số khác thì né tránh khi nói về ông ta. Phủ xung quanh Tổng giám đốc Diệp Kiến Châu bao giờ cũng là một làn sương mờ ảo, kỳ bí.

Hơn mười lăm năm làm phóng viên của báo Sức sống, trong nghề Quang Việt được coi là phóng viên dày dặn kinh nghiệm. Sự kính nể của đồng nghiệp dành cho anh cũng từ những bài phóng sự điều tra đầy sức thu hút, sắc sảo, rất nhạy bén với những vấn đề chính trị, xã hội. Tài năng của Quang Việt càng được phát huy và tỏa sáng từ ngày có Tổng biên tập mới là ông Minh Nguyên về báo. Ông đã biết trân trọng và dành cho anh vị trí xứng đáng của một người phóng viên, tạo điều kiện cho anh làm việc hết khả năng của mình. Chỉ hơn 4 năm trở lại đây, báo Sức sống đã có những thay đổi nổi bật, vươn lên đúng như tên gọi. Báo đã tạo được thế đứng và có tiếng nói độc lập, mạnh mẽ đối với các vấn đề chính trị xã hội của thành phố và trung ương, là tiếng nói đặc lực của các cấp ủy Đảng cũng như Bộ chủ quản trong đấu tranh những thói hư tật xấu, sự sa đọa xuống cấp của đạo đức xã hội, vạch mặt chỉ tên những hiện tượng tiêu cực xã hội. Nhưng Sức sống cũng như tất cả các tờ báo khác bị nhiều sức ép trong việc đấu tranh chống tham nhũng, tiêu cực trong xã hội. Cầm đồ vật chất luôn luôn là miếng mồi ngon, và tư cách đạo đức nghề nghiệp của phóng viên luôn là vấn đề phải được coi trọng hàng đầu.

Vì vậy, báo đòi hỏi bản lĩnh chính trị của ban biên tập và từng phóng viên phải luôn luôn vững vàng, đây là điều mà Tổng biên tập thường nhắc nhở trong các buổi giao ban.

Ông Minh Nguyên, Tổng biên tập của báo Sức sống có dáng người mảnh khảnh, tướng ốm yếu, trán hói, gương mặt xương xương, nhìn ta dễ tưởng đến một ông giáo già dạy cấp một ở các trường quê. Thế nhưng, tiềm ẩn trong con người này một sức mạnh nội tâm, ý chí đấu tranh không khoan nhượng với cái xấu trong cuộc sống. Có gần mười lăm năm làm chánh thanh tra Bộ, ông đã giúp lãnh đạo Bộ loại trừ được nhiều phần tử thoái hóa, biến chất, cơ hội, trong cơ quan Bộ cũng như ở các đơn vị trực thuộc. Vang danh Bao Công mặt trắng. Sang tuổi năm chín, ông làm đơn xin nghỉ hưu thì Bộ trưởng đề nghị ông về làm Tổng biên tập báo Sức sống, vực lại tờ báo ngành hoạt động đang rất sù sì sục, bởi trước kia ông đã có thời kỳ làm báo. rất nhiều kẻ xoa tay vui mừng khi biết Minh Nguyên nghỉ hưu và cũng nhiều kẻ nhăn nhó khi biết ông về làm báo. Lời can khá nhiều, nhưng Bộ trưởng vẫn tin cậy, trao quyền cho ông. Lý do, Bộ trưởng và Minh Nguyên có mối quan hệ ân tình, hiểu biết đã lâu. Khi Bộ trưởng là Bí thư Tỉnh ủy thì Minh Nguyên là trợ lý của ông, sau đó được chuyển sang làm phó rồi trưởng ban Tuyên giáo Tỉnh ủy. Do vậy, khi được phân công về lãnh đạo Bộ thì Bộ trưởng đề nghị Minh Nguyên theo mình. Việc Minh Nguyên làm đơn xin nghỉ làm Chánh thanh tra Bộ theo quy định của Nhà nước, Bộ trưởng đã cân nhắc rất kỹ để đưa ông về làm Tổng biên tập báo với ước mong ông sẽ vực dậy tiếng nói của Bộ. Không phải ngẫu nhiên nay trong cơ quan Bộ vẫn thường có lời xì xào rằng Bộ trưởng là ô dù của Minh Nguyên. Do vấn đề này, Bộ trưởng cùng Ban cán sự Bộ cũng như Đảng ủy cơ quan Bộ đã có mấy buổi làm việc khá thẳng thắn về nhân sự tờ Sức sống, và việc điều chuyển ông Minh Nguyên. Nhìn chung mọi người đều tán thành những đề xuất của Bộ trưởng về việc điều chuyển Minh Nguyên, khả năng của ông cũng đã được kiểm nghiệm đánh giá qua 10 năm làm Chánh thanh tra Bộ.

Không phụ lòng Bộ trưởng đã cất nhắc mình, chỉ sau 4 năm, báo Sức sống đã có những bước tiến đáng kể, thế nhưng Minh Nguyên cũng hiểu thời cơ của ông không còn nhiều. Đặc biệt thời gian gần đây đang có tin Bộ trưởng sẽ được Đảng điều đi nhận những trọng trách cao hơn. Đấu tranh chống tiêu cực là một mặt trận vô cùng gian khổ và chịu nhiều sức ép cũng như lực cản. Đặc biệt, cuộc đấu tranh nào không được sự hiểu biết và hỗ trợ của các cấp thì cuộc đấu tranh ấy càng gay go, khó khăn bội phần. Đã sống qua thời kỳ chiến tranh trong cuộc kháng chiến chống Mỹ cứu nước, bản thân Minh Nguyên đã nếm trải nhiều thăng trầm sau hòa bình. Ông cũng hiểu nếu như Bộ trưởng không còn lãnh đạo Bộ nữa thì chắc rằng mình cũng khó làm Tổng biên tập báo Sức sống, cơ quan ngôn luận của Bộ, trước hết đó là vấn đề tuổi tác. Thế nhưng ông vẫn tin vào sự lãnh đạo sang suốt của Đảng, của cấp trên. Dù sau này ai có làm lãnh đạo tờ báo, thì sự nghiệp báo chí vẫn phải đi lên, tờ Sức sống sẽ phải sống như tên gọi của nó. bản thân mình ông không ham chức tước, bởi hiểu mình đã lớn tuổi.

Biết rằng việc mình làm Tổng biên tập báo cũng chỉ là một giải pháp tình thế mang tính chất tạm thời của Bộ trưởng. Nên ngay từ khi mới về nhận chức vụ, sau thời gian tìm

hiểu nghe ngóng, thăm dò, ông Minh Nguyên tích cực đào tạo tìm người thay thế. Đối với Quang Việt, ông mến thương anh như con xuất phát từ những khả năng làm việc của anh. Minh Nguyên rất muốn đào tạo Quang Việt trở thành một trưởng ban của báo và đi lên nữa nếu có thể được, thế nhưng ông đành phải lắc đầu chịu thua. Tài năng của Quang Việt thì không ai phủ nhận, nhưng anh là người có cuộc sống lãng tử. Sau một thời gian thử thách giao chức vụ, Minh Nguyên đành cho anh trở lại làm phóng viên như cũ. Ông hiểu, đối với những người như Quang Việt thì sở trường là viết và sở đoản chính là đưa anh vào làm công tác quản lý. Thương anh và ông cảm thấy tiếc cho anh nhưng đành chịu.

Các đây 1 tuần, Quang Việt đột ngột vào phòng Tổng biên tập, anh lẳng lặng đặt lên bàn của ông Nguyên một tập hồ sơ dày do anh thu nhập được từ nhiều nguồn tin về những hoạt động sai trái của công ty A&T. Hấp háy trong cặp kính trắng dày cộp, ông Minh Nguyên cầm tập tài liệu dờ dờ vài trang lướt sơ qua rồi nhìn Việt chăm chú. Gần nửa tháng nay, Việt rất ít viết bài, trang chính trị xã hội vắng hẳn bài của anh. Hỏi trưởng ban thì được biết Việt mất hút đâu đó rất ít khi đến tòa soạn, điện thoại di động tắt máy, bài giao theo định mức viết, anh cũng trễ nãi và phải nhờ bạn bè trong ban viết giùm. Nghe trưởng ban vừa báo cáo vừa ca cẩm, ông Minh Nguyên bật cười. Ông biết tính Quang Việt, như vậy là anh dành thời gian theo một vụ việc rất lớn, nhất định sẽ là sự kiện. Quả nhiên ông đoán đúng.

Đặt tập hồ sơ lên bàn, ngả người trên ghế bành ông Minh Nguyên lơ đãng nhìn ra cây xoài trước cổng. Đang vào mùa, xoài nặng trĩu, mấy đứa trẻ con anh bảo vệ thềm thường dạo quanh nhìn nhưng không dám trèo vì bố chưa cho. Nhìn đôi má phính phính, ánh mắt trong veo của mấy đứa bé, ông Nguyên lại thù người ra nhớ cháu nội. Hôm qua, thằng bé nói lấp bắp trong điện thoại, chùng nào nội về bế con. Nhớ quá.

Quay lại nhìn Quang Việt đang sốt ruột đứng chờ, ông cười nhẹ “ cháu cứ để đây cho chú, để chú xem, có gì chú báo lại “ , “ dạ “ , Việt đi ra ngoài.

Nhìn cái tướng lếch thếch, ăn mặc nhếch nhác của Việt, ông Nguyên lắc đầu. Đã qua tuổi 40 rồi, không biết bao giờ nó mới đang hoàng chịu lập gia đình.

Ngay buổi tối hôm đó ông Minh Nguyên cho gọi Việt đến. Không nói nhiều, ông đưa cho Quang Việt một mảnh giấy có ghi địa chỉ, và nói “ Tài liệu của cháu chú xem hết rồi, bài viết cũng được, cũng cần sửa vài đoạn. Tuy nhiên để cho chắc các tài liệu, chú đề nghị cháu liên lạc với người trong địa chỉ này. Ông ta có thời là trợ lý riêng của Diệp Kiến Châu và sau đó bắt đồng nên nghỉ việc. Chắc rằng ông ta sẽ cung cấp thêm cho cháu một số thông tin khác “. Quang Việt rất ngạc nhiên, anh không dám hỏi Tổng biên tập của mình từ đâu ông có nguồn tài liệu này, nhưng theo cách nói của ông thì anh hiểu rằng ông đã biết việc làm của anh và tán thành, chính vì vậy mà ông mới trao đổi cho thông tin quý giá này.

Khi tiến hành điều tra các hoạt động của công ty A&T, bạn bè thân trong nghề cũng đã có người nhắc nhở và cản. ngoài kinh nghiệm nghề nghiệp của mình, Quang Việt biết đây là một vụ khó. Thông thường trong các phóng sự điều tra có liên quan đến các hiện tượng tiêu cực bao giờ cũng khó khăn, đó là điều đương nhiên, và đối với Quang

Việt điều àn càng kích thích anh lao vào cuộc. Không phải anh có thù oán đối với cá nhân Diệp Kiến Châu hay công ty A&T, cũng như có ý vùi vĩnh, làm tiền như một vài đồng nghiệp của anh đã từng làm. Đây là sự xấu hổ, làm như nhuốc ngòi bút nhà báo, nhưng đáng tiếc nó vẫn đang xuất hiện trong cuộc sống. Và đây cũng không phải là lần đầu tiên Quang Việt có bài viết chống tham nhũng, tiêu cực. ngay từ ngày đầu cầm bút viết về những vấn đề này, anh đã xác định cho mình những khó khăn trước mắt cũng như lâu dài. Nhưng anh làm vì lòng thiết tha yêu nghề, vì lẽ phải cuộc sống và còn là trách nhiệm của một công dân – nhà báo sục sôi trong tim anh. Do đó, vụ công ty A&T càng khó khăn anh càng cương quyết phải phanh phui các việc làm ăn mờ ám của công ty A&T trước công luận.

Sau nhiều lần điện thoại hẹn, tận trưa nay, Mã Sinh _ nguyên trợ lý của Giám đốc Diệp Kiến Châu mới chịu gặp Việt. Tuy nhiên, như một trò ú tim, ông ta cho người nhà dẫn Việt lắt léo qua nhiều con đường để đến chỗ ông ta. Quang Việt hiểu Mã Sinh sợ, nhưng anh không nghĩ rằng ông ta lại sợ đến như vậy. nếu không vì lời giới thiệu trước của Tổng biên tập chắc Việt đã bỏ cuộc. theo anh, tài liệu mình thu thập đã quá đủ rồi, không cần thiết phải thêm nữa, nhưng ông Nguyên đã quá cẩn thận dò xét Việt nhiều lần bằng mọi giá phải tìm gặp Mã Sinh để thu thập thêm. Quang Việt lơ mơ cảm thấy trong vụ viết bài về công ty A&T không đơn giản như anh nghĩ. Đã có lời xì xào trong báo về mối quan hệ của Giám đốc Diệp Kiến Châu với một vài vị lãnh đạo Bộ chủ quản của báo. Ngay trong Ban biên tập báo hình như ông ta cũng quen biết vài người, có lẽ vì vậy mà Tổng biên tập báo mới thận trọng đến như vậy không? Việt tự hỏi, và liệu ông Nguyên có cho bài viết của anh không, nhưng anh tin vào bản lĩnh của ông Minh Nguyên.

Khi chiếc Citi của Quang Việt dừng trước hẻm, một thanh niên có khuôn mặt khó đoán tuổi tác, đội cái mũ sùm sụp chạy chiếc xe đạp từ phía sau bắt ngờ và đến bên Quang Việt. Anh ta nhìn Việt nhe răng cười thay lời chào và cẩn thận nhìn xung quanh, sau đó vội Việt chạy theo mình vào hẻm.

Con hẻm nhỏ ngoằn ngoèo, ẩm ướt, bẩn thỉu, chật chội. Chạy chừng trăm mét, anh thanh niên ra hiệu Quang Việt dừng lại trước một căn nhà nhỏ lụp sụp rồi cùng anh dựng xe bước vào. tưởng rằng sẽ gặp Mã Sinh trong nhà, nhưng anh không, anh ta nắm tay Việt lôi tuột xuống bếp vòng ra sau nhà lách cửa bếp và tiếp tục đi bộ nữa. Sự thần bí làm Việt lo lắng. Giả như bây giờ mình bị thủ tiêu chắc cũng chẳng ai biết đâu mà tìm.

Loanh quanh qua vài hẻm cụt xuyên từ nhà này qua nhà kia. Cuối cùng Quang Việt được tiếp kiến với Mã Sinh ở một căn nhà nằm trong góc trái một ngôi chùa thờ Quan Thánh đế của người Hoa.

Một ngôi chùa nhỏ, yên tĩnh, vắng vẻ, âm trầm, mùi hương trầm nhẹ nhẹ, thoang thoảng, ẩm cúng.

Ngay từ ngoài cửa, Quang Việt đã cảm thấy một bầu không khí êm đềm, ấm áp xung quanh, làm cho anh thấy thư thái, dễ chịu. Sống ở Sài Gòn hơn hai chục năm, làm

phóng viên lẫn lộn đi lại nhiều nơi, thế nhưng đến đây Quang Việt vẫn ngỡ ngàng vì khung cảnh êm ả đến lạ lùng của nơi này.

Mã Sinh không ra ngoài đón mà chờ Quang Việt trong nhà.

Ông ta ngồi xếp bằng trên góc phản trong góc nhà.

Khi anh bước vào, ông ta không đứng dậy mà chỉ vẫy tay mời Việt lại ngồi, và hất đầu ra hiệu anh thanh niên bước ra ngoài canh chừng. Góc ngồi của Mã Sinh không biết vô tình hay cố ý nhưng nằm dưới bàn thờ Quan Công to đồ sộ che khuất hẳn khuôn mặt của ông ta, làm cho Việt cố gắng nhìn nhưng cũng không rõ được mặt. Anh chỉ thấy một bóng mờ đậm in trên vách dưới ánh đèn dầu mập mờ.

Tuy nhiên Việt cũng quan sát được và thất vọng vì thấy Mã Sinh có vóc người quá tròn trĩnh mập mạp nhìn tựa như một ông Địa. Da mặt đã chảy xệ, với đôi mắt lơ đãng của tuổi già. Ông mặc đồ xá xẩm nâu, tay cầm quạt phe phẩy, với những nét đặt trưng dễ nhận của một ông già Hoa kiều ở Chợ Lớn. Không hiểu ông ta có còn đủ trí nhớ để giúp gì cho mình không?

Mã Sinh nói, giọng lơ lớ tiếng Việt:

- Ngộ xin lỗi nì, vất vả quá chừng.
- Dạ không có gì thưa ông Sinh. Tôi thấy ông có vẻ cẩn thận quá.

Che miệng ho khùng khục, ông ta nhìn Quang Việt lắc đầu:

- Không phải ngộ cẩn thận, nì không hiểu đâu. Ngộ sợ, sợ...Mã Sinh gần giọng, thái độ kích động bất ngờ của Mã Sinh làm Quang Việt ngẩn ngơ - Ngộ biết nì là người viết báo giỏi, tuy nhiên Ngộ chẳng tin ai cả. Ngộ sống với ông Châu đã nhiều năm nên Ngộ hiểu ông ta, rất hiểu ông ta. Vì vậy, khi ông ta có ý định gạt Ngộ ra ngoài là Ngộ hiểu ngay....ông ta có tất cả, sức mạnh, thể lực, tiền tài...có tất cả. Nì hiểu không?

Mã Sinh hơi chồm dậy, giọng nói ông chột gay gắt và đôi mắt mở to nhìn Quang Việt chăm chặp như trách móc làm cho anh thoáng bối rối.

Cũng có vài lần bị đe dọa xa xôi khi viết bài về chống tiêu cực, nhưng chưa bao giờ Quang Việt lại thấy có sự việc nghiêm trọng như thế này. Anh tự hỏi có phải chăng thần kinh của Mã Sinh có cái gì đó không được bình thường. Ông ta có quá đáng không khi một xã hội có chính quyền, có luật pháp như hiện nay.

Boong, boong....boong....Có tiếng chuông chùa vang lên thông thả.

Như chợt tỉnh, Mã Sinh thở dài ngồi xuống lấy cái khăn lụa trong túi ra lau mặt lại che miệng ho sù sụ.

Ông ta đã lấy lại vẻ bình tĩnh, và nhìn Quang Việt.

Đưa tách trà hột mít có chạm trổ thật đẹp để lên mũi người. Mã Sinh hít hà hơi trà thơm, rồi nói:

- Nếu không có sự giới thiệu và đảm bảo của ông Năm thì Ngô chẳng bao giờ tiếp Nị đâu....

Ông Năm? Việt ngạc nhiên nhìn Mã Sinh, sự việc ngày càng ly kỳ hấp dẫn hơn. Các khiếu giác nghề nghiệp trong người Quang Việt động dậy, anh mỉm cười:

- Thưa ông Sinh, ông Năm là ai vậy?

Mã Sinh lắc lư cái đầu bạc phơ không trả lời. Ông ta thò tay dưới gầm lấy ra một tập hồ sơ thả tới trước mặt Việt.

Đây là những tài liệu mà Ngô có được trong thời gian còn là trợ lý của giám đốc Châu. Đủ hết, Nị xem đi, có gì không hiểu hỏi Ngô.

Quả là những tài liệu quý giá, chỉ nhìn qua là Việt nhận ra. Anh vội vã lấy bút ra tốc ký.

Anh bí mật thò tay vào túi bật nhẹ máy ghi âm và hỏi:

- Thưa ông Sinh tôi có vài điều thắc mắc...

Mã Sinh trả lời gọn gàng tất cả những thắc mắc của Việt một cách chi tiết, đầy đủ. Những điều ông ta cung cấp làm Việt thấy bài viết của mình cần phải sửa lại hơn một nửa. Đến lúc này anh mới hiểu tại sao Tổng biên tập của mình dặn phải gặp Mã Sinh là vậy.

Với những tài liệu quý giá và những hiểu biết của Mã sinh, Quang Việt nhận thấy cần phải cung cấp cho cơ quan công an, vì vụ việc này đã có những dấu hiệu vi phạm pháp luật rõ ràng.

Anh hỏi:

- Ông Sinh, ông nghĩ sao nếu chúng ta chuyển những giấy tờ này sang cho cơ quan công an. Tôi nghĩ rằng những việc làm vừa qua của giám đốc Châu đủ để truy tố ông ta trước Pháp luật được rồi.

- Nị không hiểu đâu. Ngô không phải là người phản chủ, dù ông ta đã đối xử tệ với Ngô. Ngô chỉ muốn Nị viết bài để cảnh tỉnh ông ta, thế thôi.... Ngô không muốn phản bội ông Châu, Ngô thương ông ta mà.

Lý luận rất mâu thuẫn và buồn cười của Mã Sinh làm Quang Việt suýt nữa bật cười, anh cố nén lại.

Nhìn anh, Mã Sinh vạch áo ngực chỉ vào một vết sẹo đang lên da non đỏ ửng chạy vắt qua người, nói;

- Nị thấy không, người của ông Châu đã theo chém Ngô đấy. Sau khi Ngô bất ngờ nghỉ, ông ta điên lên vì cho rằng Ngô phản bội nên đã thuê người tìm giết. Ngô chết hụt hai lần, cuối cùng đành phải bỏ trốn về người bà con ở đây. Lát nữa Ngô đi Hồng Kông rồi, chắc không về nữa.

Quang Việt sững sờ nhìn Mã Sinh. Tất cả những việc hệ trọng như vậy nhưng ông ta vẫn rất bình thân, vẫn quý mến người chủ mình dù rằng ông ta cố ý giết mình. Tâm lý con người thật lạ.

Mã sinh thủng thỉnh như nói với chính mình:

- Phúc hay họa, trong đời làm sao mà ai biết được. Lên càng cao thì xuống càng nhanh. Đây là lẽ đời. Thôi, Nị về đi, muốn viết gì thì viết, đến giờ Ngộ đi rồi...

- Ông có thể cho tôi xin một vài tài liệu được không?

- Không- Mã Sinh lắc đầu từ chối ngay - Ngộ đốt bây giờ, Nị cần gì thì cứ ghi chép. Nhưng nhanh lên sắp hết giờ rồi!

Lại những con hẻm ngoằn ngoèo, người thanh niên đưa Việt ra đến tận ngoài đường vì sợ anh lạc, àm cũng lạc thật nếu không có người dẫn. Anh ta đi rồi, Quang Việt trầm ngâm nhìn vào hẻm, chưa rõ máy xe.

Mã Sinh, ông là ai? Anh tự hỏi. Giờ phút cuối chia tay Quang Việt trong nhà, không biết nghĩ ngợi gì, Mã Sinh đột ngột đưa cho Việt mấy tờ giấy, nói “ Ông chủ ghê lắm, Nị hãy cẩn thận khi viết về ông ta, thôi thì Ngộ cho Nị vài cái tài liệu này để phòng thân. Nếu chẳng may họ có phản lại thì hãy trưng ra làm bằng chứng. Quan trọng lắm đấy”.

Ông già người Hoa thân mật vỗ vai Việt, rồi ông ta lật nhanh bàn tay Việt liếc sơ qua, lắc đầu:” Có nạn đấy, cẩn thận nghe. Ngộ cho Nị lá bùa mới rước ở chùa Ông về, Ngài sẽ phù hộ cho Nị. Tạm biệt ” “ Tạm biệt”. Quang Việt thò tay lên ngực sờ nhẹ lá bùa của Mã Sinh cho đang đeo ở cổ, thì thầm lời tạm biệt. Anh thấy thương ông ta, bị sự truy đuổi của ông chủ nhưng vẫn giữ lòng trung thành đến cùng, cuối đời phải bỏ gia đình trốn ra nước ngoài. thật đáng thương.

Nhân chi sơ tính bản thiện.

Nào đọc to lên đi cháu và ông sẽ giảng giải cho cháu nghe.

Cái roi mây đen bóng trong tay ông nhịp nhịp đầy đe dọa. Thế nhưng tôi biết chẳng bao giờ ông dùng đến, vì ông rất thương tôi, một đứa cháu cô cút mà ông nội thương nhất trong họ.

Là một nhà nho thanh bạch. Đỗ cử nhân vào khoa thi cuối cùng của triều Nguyễn. Bất đắc chí vì không gặp thời, không thích làm việc cho Nhà nước bảo hộ, cho đó là điều sỉ nhục, nên ông chấp nhận về làm ông đồ làng. Thời trẻ, ông có lúc cũng muốn vùng vẫy bay cao làm quốc sự như bao bạn bè cùng thời. thế nhưng chưa dậm được bước chân đi, thì tiếng khóc của bà cố và cô vợ trẻ làm ông nhụt chí, chỉ quanh quẩn quanh lũy tre làng. Đây là tâm sự, khổ tâm của ông nhiều năm về sau và ông thề với lòng mình, không bao giờ cho phép lặp lại ở con cháu ông.

Ông tôi có những ba vợ, bà nội tôi là bà cả. Sau mấy năm chung sống, ông bà hiếm muộn đường con cái, sợ tuyệt tự cho dòng họ nên bà cố tôi cưới cho ông bà hai, con

cụ Tiên chỉ làng bên, nguyên là thầy học của ông. Chung sống với bà Hai có được 2 người con trai và gái. Bà hai bạc mệnh qua đời, và một người học trò của ông vì ơn nghĩa với thầy nên gả người con gái đầu của mình cho ông lấy làm lẽ, tức bà ba. Và ông bà cũng có được 2 người con. Lúc này, bà cả đột nhiên có thai và sinh ra cha tôi. Nên cha tôi tuy sinh sau nhưng vẫn được tất cả những người con trước gọi là anh và giữ vị trí đích tôn của họ Phạm, được bà cố yêu quý. Cha là người sáng dạ, học thông minh, khi mới sinh có một ông thầy tướng người Trung quốc đi qua nhà, có ghé vào xem tướng cho cha. Sau khi tính ngày giờ sinh, ngắm nghía và ông ta nói số cha sẽ làm đến quan Thượng thư. Ông tôi thì lắc đầu, môi mỏng, da xạm, người cô độc, khôn có nghĩa. Có phải vì lời nhận xét ấy mà trong cuộc đời sau này ông và cha không thích nhau chăng?

Tuy không thể đi làm Cách mạng, nhưng nhà ông là nơi che dấu, ra vào của cán bộ Việt minh hoạt động bí mật trong thời gian những năm 1940. Khi bố tôi cũng như các chú vừa đủ tuổi là lập tức được động viên cho đi thoát ly. Ông chấp nhận nguy hiểm rình rập xung quanh nhà, mật thám Pháp và đám hào lý luôn dòm ngó, nhưng chúng chưa làm gì được vì không bắt được quả tang và trong làng ông là người có uy tín. Một ông đồ sống thanh bạch và tính tình thản thảng, cương trực, không chịu luồn cúi, mặc dù nhà nghèo, anh em con cháu đông nhưng ông cấm không cho ai làm việc cho Pháp.

Làng Vũ của chúng tôi là một ngôi làng có mấy trăm năm lịch sử, với một ngôi đình thượng, một ngôi chùa và một dân lộ thiên thờ văn chỉ nằm nối đuôi nhau thành một vệt dài. Ngôi đình ở đầu làng có thờ một vị trung đẳng thần, nhưng không ai rõ ông ta họ tên gì, chỉ biết ông có công chống ngoại xâm từ thời giặc Nguyên qua xâm lược nước ta, khi qua đời, được sắc phong của Triều đình gọi là Phúc thần. Vì vậy, hàng năm vào ngày lễ sóc vọng, hoặc tế kỳ phúc là các quan quân trong vùng và dân cả tổng đều tới đây lễ bái rất to. Có những năm làm ăn khấm khá, các lễ kéo dài hàng mấy ngày, có mời các ban hát đến phục vụ cho các làng xung quanh cùng xem. Làng Vũ cũng đã cống hiến cho triều đình hai ab2 vương phi, ba ông tiến sĩ, còn ông nghè, cử nhân, tú tài thì không kể hết. Vì vậy làng Vũ này là niềm tự hào của cả tổng chúng tôi.

Trong làng Vũ, ông là người thầy đồ có uy tín vì có học, nhiều thế hệ con người ở làng này đều bắt đầu từ bài học vỡ lòng nhân chi sơ...của ông mà thành người. hầu như việc làng, việc xã, bao giờ các bậc từ lão hạng đến bô lão, chức dịch trong làng.....đều mời ông tham gia, có tiếng nói đóng góp quan trọng, dù cho ông không giữ một vai trò cụ thể gì trong làng. Các kỳ hươg ẩm, lễ đình bao giờ ông cũng được ngồi chiếu trên với các bô lão và chức dịch của làng. Thật ra các chức dịch của làng này cũng không ưa ông lắm, vì tính thẳng thắn, chưa kể nhà ông là nơi ra vào của những người tham gia hội kín, thế nhưng phải kiêng nể vì uy tín và danh tộc trường họ Phạm lớn nhất vùng của ông. Thậm chí, thời trước thỉnh thoảng có vài ông quan lớn là học trò của ông cũng thường thăm viếng vào dịp lễ, tết, do vậy họ rất e dè ông.

Gia đình có công lao nuôi nấng cán bộ, con cháu đi kháng chiến làm Vệ quốc đoàn, ông không bao giờ khoe khoang. Nhưng trong đợt phát động xây dựng phong trào văn hóa mới, chống văn hóa nô dịch của thực dân và những tàn tích của chủ nghĩa phong

kiến, vì không đồng ý với cung cách xử lý đối với một số di tích văn hóa làng Vũ của một số vị lãnh đạo xã mà ông bị quy chụp là thành phần địa chủ, phong kiến và bị đưa ra ngôi đình đầu làng để hạch tội. Năm ấy, tiếng súng ở Điện Biên Phủ vẫn còn đang vang vọng, và làng tôi nằm một trong những vùng giải phóng sớm nhất.

Hàng loạt tội danh được kể ra và gán ghép cho ông, đến chính ông còn bị bất ngờ khi nghe. Ông đau đớn, xót xa nở nụ cười kiêu hãnh và khinh bỉ nhìn vẻ mặt căng cứng thỏa mãn của vị chủ tịch xã có tuổi chỉ đáng con trai mình. Kẻ có mấy đời chuyên làm mỗ của làng Vũ, và xuất thân là cũng một tên mỗ làng. Vào lúc giao thời kháng chiến mới thành công, thì đây chính là ưu điểm tuyệt đối của những con người trong sạch vì là tành phần bản cổ nông.

Gã, một con người cả cuộc đời phải luôn cúi và khom lưng, quanh năm không đủ tấm áo để mặc, đi bao giờ cũng phải cúi gằm và dạ với cả một thằng bé con của làng Vũ. Trong các kỳ lễ của làng, chỉ được ăn đứng với thân phận kẻ ngụ cư. từ khi kháng chiến thành công, đã được đánh giá là thành phần trong sạch đáng tin cậy. và khi quyền lực được trao cho những kẻ ngụ dốt thì đây là tai họa của nhân dân.

Ông chủ tịch xã mới nhận chức, việc đầu tiên là cho đập ngay Am chúng sinh giữa làng, đuổi bà đồng Then đi vì cho rằng đây là nơi tụ tập tệ nạn mê tín dị đoan. Đàn Lộ thiên vẫn chỉ giữa trời để thờ các bậc văn hoạn trong làng và của tổng, cũng bị đập, vì là nơi biểu hiện của chủ nghĩa phong kiến. tấm văn bia đồ sộ bằng đá ghi tên các bậc tiền nhân có công lao nhiều đời với triều đình và nhân dân, được hạ xuống để lót đường đi. Giải tán Hội các bà ở chùa làng, cho rằng các bà tụ tập kinh mỗ sớm hôm không cần thiết, phải lao động. Riêng ngôi cổ đình thì được cải tạo lại làm sân phơi hợp tác xã, và dọn dẹp các đồ thờ tự trong đình để làm nơi nam thanh phụ lão, ấu nhi sinh hoạt tập thể.

Những ngôi đình, chùa có bề dày lịch sử hàng trăm năm này là niềm tự hào của cả tổng, không riêng gì của làng Vũ chúng tôi, nhưng lại là nỗi nhục của ông chủ tịch xã vì thân phận làm mỗ làng. Trước kia khi vào các ngày lễ của làng, ông ta là người khốn khổ nhất vì suốt ngày hầu hạ các chức dịch từ sáng, bị đánh đập và không bao giờ dám có một lời hó hê.

Đập sạch. tất cả bài vị, long khám, long kiệu, đồ nghị trượng, cờ quạt.....bị đun củi, các sắc phong, kim sách bị đốt hết vì nó là tàn tích của chủ nghĩa phong kiến, là mê tín dị đoan. đây là ý kiến chỉ đạo của ông chủ tịch xã.

Ông tôi đau lòng nhìn những giá trị văn hóa, tinh thần của tổ tiên bị thiêu huỷ. Trong làng Vũ chỉ còn có ông là người duy nhất đọc, hiểu được các sắc tự chữ Hán và biết rõ các giá trị lịch sử của ngôi đình có từ mấy trăm năm của làng. Mặc dù cho bà cả và bà ba, cùng các cô chú van xin, can ngăn, năn nỉ nhưng ông vẫn cương quyết đứng ra phản đối việc thiêu huỷ ngôi đình.

Một sự xúc phạm ghê gớm đến chính quyền nhân dân, kẻ phản động, gián điệp, đồ rác rưởi phong kiến....Lãnh đạo xã lập tức quy kết cho ông với hàng loạt tội danh và đã cho bắt đưa ông đi mặc cho mọi người trong nhà quỳ xuống cửa vang xin. Bà nội tôi

khom lưng, đội đầu cái mâm son gỗ có lá đơn đi ra đình gặp ông Chủ tịch xã, xin tha tội cho ông tôi. Ông ta không thèm xem vì không biết chữ, và giận dữ điên cuồng, thấy bị xúc phạm. Phải chăng họ biết rằng ông ta không biết chữ nên cố ý làm đơn xin để hạ nhục mình.

Mọi người trong làng Vũ sợ sệt và thương cảm cho ông tôi, nhưng không ai dám đứng ra xin cho ông. Khí thế của những ngày đó hùng hực quá, ai cũng sợ mình bị quy chụp như ông.

Lúc này bố tôi không ở nhà vì đã thoát ly bí mật đã lâu và nghe đâu đang là Vệ quốc đoàn chiến đấu ở mặt trận Trị Thiên - Huế.

Sự mất cán ngu ngốc cùng với sự hờn hờ thơ ngây, lòng nhiệt tình cách mạng ấu trĩ kèm theo những toan tính nhỏ nhen của một kẻ ti tiện và dốt nát, vị Chủ tịch xã, đã cần mẫn thi hành quá trách nhiệm của mình, đã tàn phá sạch những di tích văn hóa quý giá của tổ tiên để lại.

Làng Vũ, ngôi làng nổi tiếng của đất Kinh Bắc ngày nào trở nên xơ xác hơn với những cơn bão lớn trong nhiều năm cộng lại.

Thật may, rồi cũng có những vị lãnh đạo sáng suốt đã nhìn ra những sự đi quá lố và có ý kiến điều chỉnh. Mặt khác, một vài vị lãnh đạo đã từng là học trò của ông tôi, cũng như đã từng được ông tôi che chở thời còn thực dân Pháp đã xuất hiện để bảo vệ cho ông. Họ còn phát hiện bố tôi là một cán bộ cấp đại đội của Vệ quốc đoàn đang chiến đấu ngoài mặt trận.

Ông được thả, được vinh danh và được xin lỗi.

Mọi người ngỡ ngàng khi biết sự thật về ông, như một phát kiến vĩ đại tìm ra chân lý quả đất quay lần thứ hai.

Những người đã từng tố cáo ông tôi trước kia thì nay rúm ró vì sợ hãi. Còn riêng ban lãnh đạo xã mà ông Chủ tịch cầm đầu đã bị đưa ra làm kẻ té thàn. Ông ta bị kiểm điểm trước toàn thể dân làng Vũ, dưới sự chỉ đạo một vị lãnh đạo trên huyện về chứng kiến.

Con người cũng tột lạ. Lúc đang thời đang thì, trông vênh váo, hồng hào và tự đắc bao nhiêu, nhưng hết thời hết thì, lại xuống sắc đến thảm hại, đấy là ông ta. Nay người ta muốn trừng phạt để thanh minh, để chuộc lỗi lầm với ông.

Mọi người thi nhau kể tội ông ta, trong một niềm căm ghét, và mỗi câu nói như búa tạ làm cho gã mõ làng khi xưa như oằn sát xuống mặt đất.

Cuối cùng, mọi người hồi hộp chờ đợi sự phán xét của ông tôi. Vì ông là nạn nhân trực tiếp của gã và vì nay ông lại là anh hùng. một lời của ông sẽ định đoạt số phận của một con người.

Và người ta chờ đợi.

Gã run rẩy dưới ánh mắt của ông, miệng nói lí nhí lời nhận tội không rõ tiếng. Không hiểu sao, nhìn khuôn mặt đờ đẫn, đen đui đầy nếp nhăn khổ ải không biên giới tuổi tác

của gã, ông tôi không một lời trách cứ. Trầm ngâm mất mấy giây, ông thưa với toàn thể dân làng Vũ rằng hãy tha thứ cho anh ta vì rằng không biết thì không có tội. Đảng nào thì những giá trị văn hóa của tổ tiên cũng đã mất rồi, không còn lấy lại được, hành hạ nhau làm gì, xin hãy sống khoan dung với nhau hơn. Tội, có chăng là việc chúng ta đã giao cho anh ta những nhiệm vụ quá sức mình mà không đánh giá hết khả năng. Đấy mới là tội, ông tôi kết luận như vậy.

Lặng lẽ bê đến cho gã một ly chè xanh đang bốc khói của mình. Ông thở dài, “tại vì anh chưa bao giờ biết chữ nên anh không biết chữ Nhân là gì. Nay tôi chỉ cho anh chữ Nhân”. Ông vạch nhanh trên mặt bàn chữ Nhân viết thảo trước mặt gã.

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau.

Gã lắp bắp chữ Nhân trong miệng rồi đột nhiên òa khóc và quỳ sụp xuống ôm lấy chân ông.” Con lạy ông, con hiểu, con nhận tội, xin tha thứ cho con vì con ngu dốt”. Mọi người bật dậy hoan hô, còn vị lãnh đạo huyện tỏ vẻ không ài lòng, nhưng cũng không nói gì.

Nhờ vậy, gã được đưa về huyện cho đi học bổ túc văn hóa.

thế là xong, mọi người thở phào nhẹ nhõm vì thấy làng mình thoát khỏi một tai họa từ trên trời rơi xuống.

Ngày gã ra đi, ông bảo bà đem đến cho gã mấy bộ quần áo cũ vì biết gã chẳng có gì. Nhận bộ quần áo và thấy trong đó còn có quyển sách quốc ngữ, gã ghen ngào vì không biết nói gì. Gã bạo dạn nắm tay bà, nói” Nếu trời cho con sống, một ngày nào đó con sẽ quay về làng Vũ này để tạ ơn ông, bà”.

Gã lủi thủi ra đi trong một chiều gió lớn.

Thế đấy. Cũng cái dáng cum cúp đầu cúi thấp, đi lom khom với tiếng mõ lốc cốc của thằng mõ làng Vũ ngày nào vẫn không thay đổi bao nhiêu sau kháng chiến thành công. Và vẫn con người đấy, nay có đổi khác là nhờ thời thế, nhưng dáng đi vẫn cum cúp và bản chất không thay đổi. Nói cho công bằng gã cũng làm được khá nhiều việc, tâm tính không phải là kẻ mưu mô, thủ đoạn. Vì cả đời là một kẻ mang phận tôi đòi, khi quyền lực đến quá nhanh, gã bị sốc. Dốt nát và mang mặc cảm về thân phận thấp kém của mình nên gã cố tình phát huy hết khả năng quyền lực của mình đang có, sử dụng quyền lực để dẫu đi nỗi sợ hãi dốt nát trong lòng, để chứng tỏ quyền uy.

Câu chuyện này tôi ghi lại để chứng minh một điều gần như thành quy luật. Kẻ dốt nát thì thích quyền lực. Sử dụng quyền lực để chứng tỏ uy quyền, coi đây là cứu cánh, và cũng là để che đậy sự ngu dốt của chính bản thân mình. Đấy cũng là sự yếu đuối và sợ hãi đến thảm hại của những kẻ có quyền lực trước ánh sáng trí tuệ của nhân dân. Không phải ngẫu nhiên Chủ tịch Hồ Chí Minh đã coi dốt nát là một trong ba thứ giặc cần phải loại trừ: dốt nát – đói nghèo - ngoại xâm. Là một nhà hoạt động chính trị nhưng Chủ tịch đã được Quốc tế thừa nhận là một danh nhân văn hóa vĩ đại, có lẽ cũng chính vì điều này, bởi hơn ai hết, ông hiểu rất rõ sự dốt nát sẽ nguy hiểm như thế nào cho một nhà nước cầm quyền. Một thể chế dễ dàng bị sụp đổ nếu quyền lực được

trao cho những kẻ dốt nát, sự chuyên chính của một Nhà nước sẽ trở thành bạo lực cầm quyền, đấy là một điều nguy hiểm, lịch sử đã chứng minh là những điều này phải trả giá rất đắt.

Tôi hy vọng trong tương lai chuyện này sẽ không xảy ra nữa, thế nhưng tôi biết đâu đó trong cuộc sống chúng ta hiện vẫn còn có những biến tướng khác của hiện tượng này. Nó thấp thoáng như những bóng ma và bám vào vô vàn thứ như: chủ nghĩa cá nhân, chủ nghĩa lý lịch, chủ nghĩa cào bằng, bè phái, cục bộ địa phương - để cản trở đà tiến bộ của xã hội. Phải chăng đấy cũng là quy luật của cuộc sống muôn màu?

Hy vọng đây là bài học cho chúng ta hôm nay và con cháu ta mai sau.

Sau chuyện đấy ông tôi như trở thành một người khác hẳn, ít nói, ít cười và các hoạt động của làng xã ông chỉ là người đứng bên lề im lặng. Ông ra đình nhật hạnh các mẫu chày dờ đem về để chấp vá lại dấu tích của tiền nhân. Các bà tôi rất sợ, cho rằng ông bị ma ám nên bị lẫn thần và đã bí mật mời thầy về ếm chỗ nằm và nơi ông thường ngồi đọc sách, nhưng không ăn thua. Khi bố tôi về, nghe chuyện của ông, bố có thưa “thôi ông bỏ qua, đấy chẳng qua là những sơ suất mà trong tình hình hiện nay ở đâu cũng vậy”. Ông cười cay đắng “Tôi nào có trách gì các anh” Ông giơ cao trong tay một mẫu gỗ chày sém không rõ của pho tượng nào “Tuy nhiên cái này, liệu các anh có còn lấy lại được cái này không? Nếu chúng ta mà không biết tôn trọng văn hóa tổ tiên, thì có một ngày chính chúng ta sẽ chịu hững hậu quả. Tôi nói thật”. Bố tôi hùng hồn “Con biết, chúng con không hề cố ý.Đánh đổ chủ nghĩa thực dân, xóa bỏ những tàn dư phong kiến thối nát, xây dựng một nền văn hóa mới, đó là nhiệm vụ cao cả của chế độ chúng ta, tất nhiên trong quá trình đấy, không phải không có những sai sót đáng tiếc”. và bố dừng lời nhìn ông rồi nhấn mạnh giọng, nói” Nhưng đấy không phải là bản chất của chế độ này. Ông phải thông cảm cho chúng con, rồi chúng ta sẽ xây dựng lại một xã hội tốt đẹp hơn”. Bài thuyết giáo mang đậm màu sắc chính trị của bố hơi dài, và bố chờ phản ứng của ông.

Thế nhưng, nhìn anh bộ đội trẻ, đang ưỡn ngực hăng áhì thuyết giáo, ông chỉ cười mỉm và im lặng không nói gì. Chẳng hiểu ông có tin những điều bố nói không?

Ngoài sân mấy mảnh vải chày của ông đang phơi, bay bay.

Thái độ của ông làm bố mất hứng. Bố lúng túng và cười xoa dịu với ông, nhưng ông đã ngoảnh mặt đi không thèm nhìn con trai mình và đột ngột đứng dậy bỏ ra ngoài sân nhật mấy mảnh vải rách đang phơi, rồi đi thẳng ra cổng.

Theo bà tôi nói, bố và ông tôi kị tuổi, hay xung khắc, hai cha con chẳng bao giờ nói chuyện với nhau quá nửa giờ.

Sau đấy bố lại lên đường đi chiến đấu.

Đấy là câu chuyện mà chưa bao giờ ông hay bố kể lại cho tôi nghe. Chỉ nhiều năm sau, khi tôi đã lớn khôn thì chú tôi mới lén cho tôi biết. Đến khi đó, tôi mới hiểu tại sao thỉnh thoảng ông có những thái độ rất lạ lùng, có lẽ chuyện cũ vẫn làm cho ông không quên và vẫn bị ám ảnh. Tôi thương ông vô cùng, và không thể hình dung nổi một con người

sống tràn đầy kiêu hãnh như ông ngày ấy nghĩ và xử sự như thế nào trong hoàn cảnh như vậy.

Tôi yêu quý và khâm phục ông nội của tôi.

Chương 3

Chuông điện thoại reo.

Trực ban đi vào nhấc chiều nay họp. Giật mình, thiếu tá Nguyễn Lâm vội vã bỏ tập hồ sơ trên bàn và đi như chạy vào phòng họp.

Thượng tá Trưởng phòng đích thân ra mở cửa nhìn Lâm cười thân mật.

Bước vào, anh đã thấy các đội và một số trinh sát các quận đang ngồi xung quanh bàn họp, chờ sẵn.

Ấn vai anh ngồi xuống ghế, trưởng phòng nói:

- Chậm đấy nhé.

- Dạ _ Nguyễn Lâm cười biết lỗi, thầm nhắc mình không nên có những sơ suất như thế này vào lần sau.

Trưởng phòng ra hiệu cho mọi người cùng ngồi xoay quanh bàn làm việc im lặng, ông cho một trinh sát tắt đèn phòng, cho mở máy quay phim.

Thượng tá trưởng phòng nói:

- Thời gian gần đây, trên địa bàn Thành phố có xảy ra một vụ án mạng mà theo tổng kết đánh giá của đơn vị báo về, có khả năng của cùng một nhóm đối tượng gây án. Nạn nhân đều là những thanh niên đồng tính luyến ái, trẻ, có tuổi từ 17 đến 25. Đến nay đã 3 vụ rồi.

Tiếng máy quay phim chạy rè rè. Trên tường đang xuất hiện hình ảnh quay tại hiện trường của ba vụ án. Họ, những nạn nhân đều là những thanh niên rất trẻ. Một điểm dễ thấy các nạn nhân trước khi chết đều bị tra tấn rất tàn bạo, những vết roi cắt, kim và tụ máu bầm trên thi thể cho thấy đều đó. Nét mặt nạn nhân đều tỏ rõ sự kinh hoàng đau đớn trước khi chết.

Đều là những trinh sát hình sự dày dạn tiếp xúc với sự sống chết, thế nhưng trong phòng nét mặt các trinh sát vẫn căng thẳng trước những cái chết quá ư tàn bạo man rợ như thế.

Thiếu tá Nguyễn Lâm che miệng ho húng hắng. Anh đang cố che dấu cảm xúc trào lên khi thấy nạn nhân là những thanh niên trẻ và đặc biệt nạn nhân cuối có khuôn mặt hao hao giống Hoàng, em trai út của mình. Anh bàng hoàng mất mấy giây không trấn tĩnh nổi. Minh Thanh _ đội phó đội 3 ghé tai thì thào “ Anh không sao đấy chứ?”. Thiếu tá

lắc đầu cố trấn tĩnh bản thân mình, trong lòng anh dâng lên một cảm giác đau đớn khó nói.

Đèn bật sáng. Trưởng phòng đứng lên:

- Đây là vụ án nghiêm trọng về tính chất của nó và đến nay đã xảy ra tất cả ba vụ tại các quận 1,3,5. Nó có một số đặc điểm đáng lưu ý: nạn nhân hầu hết là các thanh niên trẻ, độ tuổi từ 17 đến 25, đều là những kẻ đồng tính luyến ái. Họ đều là con nhà đảng hoàng, thậm chí có nạn nhân gia đình khá giả, có học thức.. Thủ phạm có thể là một nhóm, bởi thủ đoạn gây án giống nhau và bọn này có thể mắc một chứng bệnh tâm thần nào đó vì các đối tượng của nó nhằm vào đều là giới đồng tính luyến ái. Các nạn nhân đều bị tra tấn rất tàn bạo trước khi bị giết chết. Vụ việc là vậy, dù cho các nạn nhân là ai thì họ đều là công dân và chúng ta là cơ quan bảo vệ pháp luật, chúng ta phải có trách nhiệm bảo vệ họ. Chúng ta không chấp nhận để ngoài vòng pháp luật những tên giết người man rợ như vậy. Dư luận khá xôn xao, Ban giám đốc có chỉ đạo bằng mọi cách phải phá vụ án này nhanh nhất. Do địa bàn xảy ra trong phạm vi khá rộng. Mức độ rất nguy hiểm, gây dư luận, nên ban giám đốc quyết định thành lập chuyên án N.86 do tôi là trưởng ban và thành viên là các đội của phòng và hình sự một số quận có liên quan. Phòng ta là đơn vị chủ công và Thiếu tá Lâm, Phó trưởng phòng kiêm đội trưởng đội 3 sẽ là thường trực ban chuyên án, có trách nhiệm phối hợp các đơn vị để phá vụ án này.

Mọi người ồ lên khi nghe Trưởng phòng giới thiệu chức danh mới của thiếu tá Nguyễn Lâm là phó phòng. Bản thân thiếu tá cũng bị bất ngờ mặc dù biết rằng mình đang được đề bạt, nhưng anh không ngờ lại nhanh đến như vậy.

Một cơn đau thắt chạy ngang ngực, Nguyễn Lâm đứng dậy đáp ứng:

- Báo cáo đồng chí Trưởng phòng, đồng chí có thể cho riêng cá nhân tôi xin được rút ra khỏi vụ án này. Phân công đồng chí khác được không ạ?

- Tại sao? - Trưởng phòng nhìn khuôn mặt nhợt nhạt vã mồ hôi của anh, ngạc nhiên, lo lắng - Đồng chí bị bệnh à?

- Không...tôi...- Thiếu tá đáp ứng bất lực muốn tìm một lời giải thích nhưng sao nói không được. Trưởng phòng nhìn anh ân cần và lắc đầu.

- Nếu đồng chí bị bệnh xin rút thì tôi đồng ý, Lãnh đạo phòng sẽ phân công đồng chí khác, còn không thì....đây là nhiệm vụ. Bởi vụ án nằm trong phạm vi địa bàn, công việc của đội đồng chí đang phụ trách.

Thiếu tá Nguyễn Lâm hiểu điều ấy, anh đứng im lặng cúi đầu trước cái nhìn dò hỏi của mọi người.

Cần môi suy nghĩ, cuối cùng anh ngẩng đầu lên ngập ngừng:

- Tôi...báo cáo đồng chí tôi xin nhận nhiệm vụ.

- Tốt lắm - Trưởng phòng hài lòng – Hôm nay tôi thông báo kế hoạch như vậy. Lát nữa đồng chí Lâm nhận hồ sơ vụ án này về và họp lên kế hoạch báo cáo tôi. Cần bổ sung thêm một số trinh sát của các đội tham gia vụ án này. Tôi sẽ chỉ đạo chung, tuy nhiên mọi công việc cụ thể đồng chí Lâm sẽ là người chịu trách nhiệm chính, và điều động các lực lượng tham gia. Phải nhanh chóng phá án, đây là mệnh lệnh.

- Rồi.

Mọi người lục tục đứng lên tiến đến bắt tay chúc mừng thiếu tá Nguyễn Lâm lao xao.” Rủa ghé thôi”, vài người vui đùa.

Trưởng phòng kéo Nguyễn Lâm ngồi lại. Chỉ còn hai người trong phòng, ông đẩy ly trà đến trước mặt Lâm và trách:

- Đạo này mình thấy cậu có vẻ xuống sắc quá, Huệ nó vẫn chưa về à?

Nguyễn Lâm khẽ lắc đầu

- Có cần tôi đến giải thích cho cô ấy hiểu không?

- Không cần anh ạ.

- Không cần? Vợ chồng cậu lạ thật, ly thân hay li dị? cả một năm nay rồi còn gì nữa, hai đứa bé con đạo này thế nào rồi?

- Vẫn bình thường. Em cũng đã thuyết phục mấy lần rồi nhưng Huệ vẫn không chịu hiểu, thôi thì tùy cô ấy.

Nguyễn Lâm thở dài buồn rầu. Trưởng phòng nhìn anh không hài lòng.

Bầu không khí trong phòng thật nặng nề.

Nguyễn Lâm nhìn trưởng phòng cảm kích và cảm ơn sự quan tâm của ông, vị lãnh đạo lắc mái tóc hoa râm của mình, ông đẩy tới trước mặt Lâm một tờ quyết định bổ nhiệm chức vụ của anh và chuyển sang đề tài khác:

- Phòng tổ chức thông báo, theo đề nghị của Ban giám đốc, Bộ đã có quyết định bổ nhiệm cậu lên phó phòng. Đây là quyết định, nhưng đang có khả năng chuyển cậu về làm Phó công an quận 3. Mình và cấp ủy xin để cậu ở lại làm phó phòng, nhưng nghe nói vì Công an quận 3 rất cần người. Phó quận phụ trách cảnh sát đang làm thủ tục nghỉ hưu. Cậu nghĩ sao?

- Dạ, em sao cũng được, nhưng em thích ở lại phòng này hơn. Làm đây quen rồi

- Ban chỉ huy phòng cũng muốn cậu ở lại, mình chỉ còn vài năm nữa là hưu, được người như cậu quý lắm. Nhưng còn tùy tổ chức, để mình báo cáo lại với ban giám đốc. À, vụ thực sĩ Bàng ra sao rồi?

- Đây là báo cáo tóm tắt của đội. Đang chờ kết quả khám nghiệm hiện trường. Em cũng đã cho trinh sát nắm tình hình rồi. Nhưng vụ việc này có dấu hiệu phức tạp vì có

liên quan đến bên An ninh quân đội, họ hẹn với mình sáng mai sẽ sang làm việc bàn cụ thể.

- Ủ, cố lên. Dạo này án nhiều đấy. Nhưng vẫn phải tập trung vào N.86. Về quyết định bổ nhiệm chính thức của cậu mình sẽ công bố vào ngày mai, và cậu vẫn tạm kiêm đội trưởng đội 3 một thời gian rồi sẽ bàn người thay thế.

Tiếng mưa ào xào trên mái nhà. tiếng gió rít lên kéo theo những cành xoài run bần bật tựa như tiếng ai kêu thất thanh. thiếu tá Nguyễn Lâm ngồi trong im lặng nhìn những hạt mưa rơi.

Điều thuốc cháy bỏng tay làm anh giật mình buông rơi bối rối nhìn xung quanh. Cả cuộc đời là cảnh sát hình sự vào sổ ra chết nhiều lần, từng phá những vụ án xuyên

Bắc _ Nam, đối đầu với những tên cướp khét tiếng và không ít lần tiếng đạn rít qua đầu, thế nhưng chưa bao giờ anh lại cảm thấy khó chịu như lần này. Cũng vì yêu nghề mà Hạnh phúc gia đình anh gần như tan vỡ, cũng vì nghề mà anh có lúc ân hận vì chưa làm tròn trách nhiệm với gia đình, cũng vì....thế nhưng trong vụ án này anh rất không muốn nhận vì những khó khăn riêng không thể nói được, nó liên quan đến sự kiện đau lòng của gia đình anh cách đây mấy năm mà Lâm không muốn nhắc đến. Phải, nó là nỗi niềm khó bày tỏ.

Đồng tính luyến ái, pêđê, gay...., Nguyễn Lâm căm thù những tiếng đó, nhưng nay anh phải trực tiếp nhận một vụ án có liên quan đến nó, có ai hiểu cho anh không? Kể ra với cương vị của mình, Lâm có thể chuyển vụ việc cho bộ phận khác làm, nhưng lương tâm và trách nhiệm không cho anh làm điều đó. Nguyễn Lâm hiểu mình.

Thiếu tá đưa đôi bàn tay chai sần to bè của mình lên trước mặt, ngắm nhìn những đường chỉ ngoằn ngoèo nhớ lại lời nói của bà nội khi còn sống. Cuộc đời con sẽ khổ, khổ mãi nếu con không biết sửa đổi tâm tính, đấy là số phận. Hồi đó anh cười to khi nghe bà nói vậy, thế nhưng sau này, mỗi khi gặp những khó khăn trắc trở trong cuộc sống, anh thường hay giật mình và len lén đưa bàn tay ra nhìn, lời bà năm nào vẫn thường văng vẳng như gió thoảng bên tai.

Bà ơi! Một tiếng kêu bất ngờ không nén được của anh bật ra làm Thiếu tá ngơ ngẩn.

Cơn mưa đã dịu, bầu trời đang trong xanh dần, nắng lại ửng hồng.

Đã 40 năm trôi qua, nhưng đến giờ thân thể của tôi vẫn là một sự mờ mịt, bao lung. Khi lớn lên tôi mới biết, và hỏi mọi người nhưng chẳng có thể ai trả lời được trừ bố, nhưng vô ích, ông không bao giờ muốn bàn về vấn đề này, không ai cạy được răng ông. Sau này, thậm chí có lần tôi đã năm nỉ, khóc lóc nhưng ông cũng hể động lòng. Có một lần, nhìn về mặt thâm não quá của tôi, ông chỉ nói vắn tắt “ Quan trọng con là con của bố là được rồi”.

Tôi luôn mang trong người một cảm giác của một kẻ cô cút từ bé. Ông nội tôi thường xoa đầu tôi thương cảm, người thờ dài và cũng không biết nói gì với thằng cháu mình.

Cảm nhận được nỗi khát khao tình cha mẹ, sự thiếu vắng trong tôi, nên người cố gắng bằng mọi cách để bù đắp cho tôi. Hôm nay viết đến dòng chữ này, tôi vẫn còn như đang thấy người đến bên mình với chòm râu bạc và nụ cười đôn hậu đang vuốt ve mái tóc của tôi bằng đôi bàn tay mềm mại ấm áp của người.

Chương 4

Do vị trí của gia đình nạn nhân Phạm Hồng Bàng là 1 gia đình cán bộ cao cấp, nên Thiếu tá Nguyễn Lâm quyết định mình sẽ trực tiếp làm việc với mẹ của anh ta. Thiếu tá được biết bà và người con trai mới bay từ Hà Nội vào dự đám tang chiều nay. Anh cùng với Trung cũng xuống đưa tang. Không khí buồn bã và im lặng. Mùi hương trầm nồng nặc, ánh nến chập chờn và trong ảnh, thạc sĩ Bàng mở to đôi mắt sau cặp kính trắng như đang chăm chú nhìn mọi người, xem có đến đông đủ hay không.

Các thủ tục nối tiếp nhau như trong 1 cuốn phim đang quay chậm chậm. Phân viện trưởng lên đọc bài điệu văn, có lẽ ông ta buồn thật lòng, nên giọng đọc đôi chỗ nghẹn ngào, đứt quãng. Đôi lúc ông lại lấy khăn tay ra hỉ mũi sụi sụi. Chỉ có người khóc to và vật vã, đau đớn nhất chính là người phụ nữ vợ chưa cưới của thạc sĩ Bàng, cô lặn lội rũ rượi bên quan tài của anh, miệng lẩm nhẩm kêu tên anh trong tiếng khóc khan cả giọng. Một thằng bé 4 tuổi, đầu quấn khăn tang trắng, đôi mắt tròn xoe ngây thơ, cặp má bầu bĩnh, nó như ngác nhìn mọi người, rồi tiếp tục cúi đầu chơi với con chó nhưa. Đây là con nuôi của anh ta. Nó còn quá nhỏ để biết đến đau khổ.

Thiếu úy Trung quan sát những người xung quanh. Phần lớn là số cán bộ công nhân viên của phân viện nghiên cứu đến chia buồn. Nhìn họ, Trung có thể đánh giá được mối quan hệ công tác và đời sống cá nhân của thạc sĩ Bàng trong thời gian công tác ở viện. Trừ vài người phụ nữ sụi sụi nhè nhẹ vì cảm động, còn lại hầu hết những khuôn mặt trơ ra không phản ứng gì. Có lẽ họ đến đây rất miễn cưỡng, vì lẽ nghi là chính, không ai lộ vẻ đau buồn, dù trong diễn văn của ông phân viện trưởng đang đọc có nhấn mạnh đến “nỗi tổn thất và đau buồn sâu sắc...” Vài người đàn ông còn ghé tai nhau thì thầm to nhỏ. Có thể thạc sĩ Bàng có mối quan hệ với đồng sự không tốt lắm trong công việc ở cơ quan.

Mẹ của Bàng, 1 người đàn bà đẹp dù đã lớn tuổi. Về quyền thế của bà lộ rõ qua thế đứng thẳng tắp trọng và khuôn mặt lạnh lùng, cứng đờ, không cảm xúc, có cảm giác bà đến dự 1 buổi tiệc ngoại giao hơn là trong đám ma của con trai mình. Một thanh niên trẻ có khuôn mặt lắc cắc, lơ lảo nhìn xung quanh và luôn tỏ vẻ sốt ruột qua việc dậm chân liên tục, nếu không có cái lừ mắt của bà mẹ có lẽ anh ta đã nhảy cẫng lên rồi. Đây là em trai Bàng, 2 người họ vừa bay từ Hà Nội vào sáng nay. Xe tang lặng lẽ đi và cô vợ chưa cưới của Bàng đã ngất xỉu phải đưa đi cấp cứu. Đoàn người gọi nhau í ới để leo lên xe.

Đài hỏa thiêu Thủ Đức khói bốc cao cuộn cuộn. Trong nhà chờ, mấy cỗ quan tài nghi ngút hương đang được sắp xếp chờ đến lượt. Nhưng đã có sự thương lượng từ trước, nên xe tang của thạc sĩ Bàng vừa đến là được ưu tiên vào ngay.

Có tiếng phản đối của thân nhân vài nơi đến trước, và Phân viện nghiên cứu đã phải cử cán bộ đến dàn xếp cho xong. Thật nực cười, khi đang sống có mấy ai nghĩ rằng có 1 ngày mình sẽ phải tranh giành nhau để được hỏa thiêu trước hay không?

Phân viện trưởng trình trọng cảm bó đuốc đến trước mẹ Bàng và đưa cho bà để châm lửa đốt vào ô lò thiêu.

Bà mẹ thẳng thốt, thần thờ khi nhìn cây đuốc cháy khét lẹt trước mặt mình. Cánh tay bà cầm đuốc run lẩy bẩy mất mấy giây, đến bây giờ mọi người mới thấy sự xúc động hiện rõ trên khuôn mặt.

Không khóc, khuôn mặt bà đanh lại, khó ai biết lúc này bà đang thực sự nghĩ gì. Bà đang làm bầm gì đó khá lâu rồi đột ngột quay lại đưa cây đuốc cho em trai Bàng. Nó cầm bó đuốc trong vẻ mặt ngênh ngênh, vênh váo, hớn hờ khó hiểu và hùng hục đi tới dúi cây lửa vào trong lò thiêu. Có vài tiếng rú khe khẽ của mấy người phụ nữ cùng cơ quan với Bàng.

Lửa bắt đầu cháy rừng rực, bốc cao trong cuộn khói mịt mù, khét lèn lẹt. Có trong gió phảng phất mùi thịt cháy.

Ông Phân hiệu trưởng đứng thần thờ 1 mình nhìn cuộn khói, trong khi mọi người đã tản ra xung quanh, mái tóc bạc lơ thơ trên đầu ông rung rinh. Cuộc đời là vậy chăng? tranh đấu, giành giật, đấu đá, thủ đoạn... tất cả sẽ là gì dưới ngọn lửa vô tình đang réo lên rần rật ở đây. Tất cả sẽ trở thành vô nghĩa, khi 1 mai này tất cả bất cứ ai cũng phải đứng đối diện với cái chết. Vô nghĩa, ông nghẹn ngào gục đầu khóc không thành tiếng “Bàng ơi, chú đâu có ngờ, tại sao vậy hả cháu? Cháu còn hứa sẽ cùng đi với chú 1 chuyến công tác nữa cơ mà!”

Thiếu tá Nguyễn Lâm bước lại bên mẹ của Bàng, anh tự giới thiệu mình, ngỏ lời chia buồn với bà và đề nghị bà có thể thu xếp cho anh được gặp mặt vào sáng mai vì anh biết trưa mai bà sẽ về Hà Nội.

Người đàn bà ngẩng mặt nhìn Lâm bằng đôi mắt sắc lẹm và gật đầu. Bà ta uể oải bỏ ra xe du lịch về thành phố sau khi nói với Phân viện trưởng về hộp tro của Bàng hãy giao cho vợ chưa cưới của anh ta.

Tiếp Thiếu tá Nguyễn Lâm trong phòng khách của 1 khách sạn sang trọng nhất nhì thành phố, mẹ Bàng, tha thướt trong bộ đồ xanh da trời, uyển chuyển từng bước từ trên lầu đi xuống. Trông bà ta rạng rỡ như đang đi dự đám cưới hơn là đang đến trình báo với cơ quan chức năng về cái chết của con trai mình.

Nguyễn Lâm nói Trung ghi biên bản, còn anh sẽ nói chuyện với bà ta.

- Thừa Thiếu tá, chúng ta bắt đầu nói chuyện chứ? Tôi không có nhiều thời gian lắm, sau buổi nói chuyện này tôi bay ra Hà Nội ngay. Ông nhà có 1 vài cuộc họp quan trọng cần có tôi.

Một vẻ kiêu kỳ nếu không muốn nói là kiêu ngạo. Bà ta khiêu khích ngầm Nguyễn Lâm dưới vẻ duyên dáng giả tạo của 1 con công già cổ khoe mã, nhưng hết sắc nên đành phô bày quyền lực bằng những điệu bộ quan cách của mình.

Thiếu úy Trung ảm ức ra mặt, thế nhưng Nguyễn Lâm vẫn mỉm cười và ngỏ ý cảm ơn bà ta đã giành cho anh 1 ít thời gian quý báu. Chẳng biết Nguyễn Lâm sợ gia thế của bà ta hay vì công việc.

- Vâng, xin được cảm ơn bà. Chúng tôi chỉ đề nghị bà cho biết thêm 1 số thông tin về đời tư của anh Bằng.

- Ừ... Bà ta chớp mắt, hơi lúng túng - Bằng là 1 đứa con ngoan ngoãn, thông minh, học giỏi. Bằng làm việc ở cơ quan được mọi người kính nể vì là 1 cán bộ đảng hoàng, đứng đắn, có năng lực...

Có vẻ như bà ta đang đọc lại diễn văn của vị Phân viện trưởng trong đám tang, Nguyễn Lâm im lặng lắng nghe và cảm tưởng hình như bà ta chẳng biết gì đến sinh hoạt đời tư của thạc sĩ Bằng cả. Ngay từ khi dự đám tang, nhìn thái độ của 2 mẹ con bà ta, anh đã thấy mối quan hệ ruột thịt này không được tốt đẹp mấy. Nay thái độ lúng túng của bà càng khẳng định thêm nhận định của anh.

Thiếu úy Trung cảm cúi ghi và chán trong lòng, thấy thương cho nạn nhân Bằng có 1 bà mẹ như vậy.

Bà chớp mắt và hơi ngượng ngùng vì chính bà ta cũng nhận thấy sự sáo rỗng trong lời của mình.

- Thưa, bà có thấy thời gian gần đây Bằng có biểu hiện gì bất thường không?

- Bất thường... không, tôi không hiểu - Bà ta có vẻ bối rối khi nghe Nguyễn Lâm hỏi và đáp ứng - không, tôi nghĩ, Bằng nó bình thường, không có gì đâu, bình thường, không có gì.

Thái độ của bà ta cho thấy bà đang che dấu 1 điều gì đó, tất nhiên đôi mắt tinh tường của Lâm thấy rõ, nhưng anh tảng lờ như không thấy gì và kiên nhẫn hỏi lại lần nữa.

- Điều chúng tôi muốn hỏi ở bà là ví dụ Bằng có nói cho bà biết về chuyện yêu đương của mình chẳng hạn, xích mích bạn bè, vay mượn tiền bạc, thù oán cá nhân....?

Ra vậy - Bà ta lẩm bẩm, và thú thật - tuy mang tiếng là 2 mẹ con, nhưng chúng tôi ít ở gần nhau, và có thể nói là... Bà nhấn mạnh - chúng tôi không hợp nhau, cho nên những điều các anh hỏi tôi không thể trả lời được vì khi còn sống, chẳng khi nào Bằng nói với chúng tôi biết cả.

Buổi nói chuyện kết thúc nhanh hơn dự định và bà mẹ của thạc sĩ Bằng không cung cấp được những thông tin gì cần thiết phục vụ cho công tác điều tra.

Đi ra cửa thiếu úy Trung lẩm bẩm “chưa bao giờ có 1 người mẹ nào lại như bà này”, Lâm phì cười vỗ vai Trung “Em phải kiên nhẫn, công việc là trên hết, dù có khó khăn hơn chúng ta vẫn phải làm. Thái độ lúc này của em đối với bà ta chưa hay lắm đâu,

nên nhớ hãy vì công việc, rõ chưa?”, Trung đỏ mặt khi nghe lãnh đạo quở và lí nhí “Dạ rõ”, “Anh biết là em bất mãn với kiểu làm việc của bà ta, nhưng biết làm sao được, đây là 1 thói quen cố hữu của quý bà, quý cô có quyền lực, nhưng anh không hề quan tâm đến. Điều duy nhất anh băn khoăn là rõ ràng bà ta còn đang dấu ‘ sự thật nào đó về thực sĩ Bàng mà không muốn nói ra cho chúng ta biết. Vậy thì cái gì? Danh dự gia đình hay vì sợ hãi?... Rất tiếc bà ta đã phải bay đi Hà Nội rồi và trong 1 gia đình cán bộ cao cấp như thế này, rất khó cho chúng ta tiếp cận nếu như họ không muốn.

Cả hai không biết rằng, người đàn bà mẹ Bàng đang đứng trên lầu vén màn nhìn 2 người. Bà ta mím chặt môi vẽ ngang mặt như 1 sợi chỉ, vẻ căm tức hiện rõ trên khuôn mặt. Một sự xúc phạm chẳng?

Giọng nói du dương êm ái của Giáng Sương vang lên trong điện thoại cho biết, sau chuyến lưu diễn ở miền Trung về, lần này Đoàn sẽ về thành phố ở hơn 1 tuần nghỉ xả hơi và tập tuồng mới. Thế nhưng đối với nàng thì không cần nữa, vì vở tuồng sắp tới mà nàng sẽ tập suốt đời là được làm vợ. Quang Việt hôn gió trên điện thoại, âu yếm “Em có khỏe không?”. Tiếng cô cười khanh khách nghe như tiếng khánh bạc reo “khỏe, và nhớ anh”. “Anh yêu em”.

Dừng tay khỏi bàn phím vi tính, Quang Việt nhìn mờ màng ra bầu trời đầy sao, trong lòng phơi phới. Tình yêu có những kỷ niệm riêng khó nói. Tính đủ tuổi theo các cụ thì năm nay Quang Việt vừa tròn 43 tuổi. Cách đây mấy năm, mẹ anh còn nhắc nhở, thúc giục, nhưng đến nay bà không còn nhắc nữa vì quá chán nản. Cũng may tuy là con trai cả nhưng Việt có đến 3 cậu em trai và đều yên bề gia thất, sản sinh cho họ Nguyễn con cháu đầy đàn.

Lăn lộn theo đuổi nghề nghiệp, đôi lúc Quang Việt quên hẳn chuyện vợ con. Cũng có vài cuộc tình thoáng qua, nhưng đều vội vã, chớp nhoáng và chia tay nhanh chóng, không cho anh 1 dư âm luyến tiếc. Những năm trước, dưới ánh mắt van xin đòi hỏi của mẹ, cũng có lần Quang Việt tặc lưỡi, nhưng rồi anh tự hiểu hôn nhân không thể cưỡng ép được. Đôi lúc Việt tự hỏi tại sao mọi người quan trọng hóa việc hôn nhân của anh đến như vậy, tại sao không để cho anh yên. Hình như vì lòng quý mến hay là bổn phận và trách nhiệm, anh không rõ nữa, nhưng hầu như ai gặp anh là đều nhắc đến đến chuyện vợ con của anh. Họ chờ đón tin anh sẽ lấy vợ như chờ giải xổ số độc đắc sẽ xổ chiều nay để vỗ tay vui mừng. Họ hồn nhiên làm anh khổ tâm, anh anh lúng túng vì như thấy mình đang mắc nợ mọi người. Nhiều lúc anh chỉ muốn quát to, hãy để cho tôi yên, nhưng rồi nhìn vẻ ân cần thực tâm của mọi người thì anh đành nín thinh. Ở Việt Nam, trong con mắt của mọi người, người đàn ông đang hoàng tước phải là 1 người đã có vợ đẹp, con ngoan, gia đình êm ấm hạnh phúc. Đây là tiêu chuẩn để đánh giá 1 người đàn ông. Thực ra, nhiều lúc ngồi 1 mình, Quang Việt cũng thấy dấy lên trong lòng ước muốn thêm có gia đình, nhưng đáng tiếc, đùa vui thì có, hình bóng những người đàn bà đã từng đi qua đời anh đều như gió thoảng, họ chẳng tạo cho anh 1 ấn tượng thương nhớ nào. Phải chăng anh quá kén chọn hay có vấn đề về tâm sinh lý, nhiều lúc anh bật cười lẫn thẩn tự hỏi mình như vậy.

Nhưng đây là chuyện trước kia.

Quang Việt gặp nàng trong 1 dịp tình cờ khi anh nhận lời đi phỏng vấn 1 diễn viên cải lương khá nổi tiếng để kịp có bài gởi ra Bắc cho báo Sân khấu kỷ niệm số 100, do bạn anh làm Phó Tổng biên tập.

Nể bạn bè là chính, lĩnh vực sân khấu, Quang Việt không chuyên.

Một buổi sáng không hẹn trước, bất ngờ Quang Việt đột kích đến nơi ở tạm của đoàn cải lương Sao Mai.

Giáng Sương tiếp anh trong 1 căn phòng nhỏ của đoàn trên lầu 3, trong phòng bệ bộn những quần áo, xiêm y, mũ mào vua chúa, vứt lung tung. Cô bất ngờ khi nghe anh giới thiệu mục đích của mình và lúng túng tìm chỗ để mời anh ngồi. Quang Việt không thể không tò mò ngắm nhìn cô diễn viên cải lương khá nổi tiếng này.

Cô đào thương nổi tiếng trên sân khấu, làm rơi lệ biết bao người qua những vai diễn của mình, nay không son phấn, hiện ra trước mắt Quang Việt 1 vẻ tàn tạ, mệt mỏi của 1 người đàn bà đang có dấu hiệu xé bóng về chiều. Tuổi, Việt đoán cô ta không thể dưới 30. Giáng Sương xin lỗi anh và vội vã bước vào phòng trong thay đổi quần áo. Thật đáng ngạc nhiên, chỉ sau 10 phút, như trên sân khấu, cô hiện ra trước mặt anh 1 con người hoàn toàn khác. Gọn ghẽ, tươi tắn, mỹ lệ, anh bị bất ngờ. Quang Việt lắc đầu than phục, đúng là sân khấu có khác, thoát đó đã thay đổi nhanh chóng đến không ngờ. Đầu giả, đầu thật, ai biết được. Sau này có lần nghe anh than vãn như vậy, Giáng Sương cười hình hích. Giả với mọi người, nhưng thật với anh.

Sau buổi làm việc đó, bài viết của Quang Việt khá thành công và tạo thêm tiếng vang cho Giáng Sương, mặc dù hiện cô không còn là đào chính của đoàn nữa. Khi báo ra, Quang Việt cũng không để ý vì còn đang mải mê công việc khác, anh chỉ biết khi có điện thoại cảm ơn của Giáng Sương, và cô muốn mời anh đi ăn cơm.

Họ ăn ở quán Thanh Thanh nằm trên đường Nguyễn thị Xinh. Quán nhỏ, yên tĩnh và ấm cúng. Trước sự ngạc nhiên của Quang Việt, chủ quán gặp Giáng Sương đã ôm chầm lấy cô tíu tít. Qua câu chuyện của họ, Việt hiểu rằng 2 người trước kia cùng đoàn, nay 1 người lớn tuổi rút lui mở quán này.

- Đời người nghệ sĩ như 1 con tằm rút ruột nhả tơ làm kén vậy anh. Khi hết tơ, lấy kén thì con tằm coi như cũng bỏ đi. Nghệ sĩ chúng em là vậy, trên sân khấu, dưới ánh đèn màu ai cũng lộng lẫy cao sang, chứ có ai biết trong đời thường cũng tơi tả lắm. Mấy ai cũng được như Bạch Tuyết, Thanh Nga, Ngọc Giàu...

Giọng cô dịu nhẹ trầm bổng khiến Quang Việt tự hỏi không hiểu có phải cô ta đang nhập vai hay không?

Qua buổi trò chuyện, Quang Việt phát hiện Giáng Sương là 1 con người nói chuyện rất thú vị, có duyên. Năm cô 11 tuổi, cô đã có những lần bỏ bê bé em để lén ra sân đình say sưa khóc cười với các nhân vật trên sân khấu mỗi khi có đoàn về, chấp nhận cho má đánh đòn. Đến năm 15 tuổi, đã từng lén trốn theo đoàn hát nhưng sau đó ông bầu

trả về vì nghe nói gia đình cô đòi làm đơn thưa về tội quyến rũ trẻ vị thành niên. Năm 17 tuổi, gia đình ép lấy chồng và sau khi sinh đứa con đầu lòng thì cô phải bế con trốn về bên nhà mình, chồng cô là 1 gã nát rượu và rất vũ phu. Ở với chồng chưa đầy 1 năm mà cô bị đòn còn nhiều hơn ăn cơm. Giao con cho má, Nguyễn thị Lành bỏ lên Sài Gòn và xin vào đoàn Thần Chung với công việc phục vụ, tạp dịch. Đêm đêm cô vẫn lén nhìn các diễn viên diễn trên sân khấu và nhấp miệng hát theo cho đúng nhịp. Cho đến 1 ngày kia, nhân lúc ông bầu đi kiểm tra, cô đã giả bộ ngân nga vài câu 1 cách vô tình và quả nhiên ông ta chú ý. Sau đó ông bầu đồng ý thu nhận cô chính thức vào gánh hát của mình với số tiền rẻ mạt, nhưng cô không cần, vì đối với cô được hát là tốt rồi. Giáng Sương, cái tên mới có từ đó.

- Cuộc đời em từ đó cứ trôi lênh đênh quanh năm suốt tháng. Có 1 thời em nổi tiếng lắm, hát ở đâu mà bằng hiệu có tên Giáng Sương là ông bầu cầm chắc doanh thu - Cô buồn rầu chống đũa, thở dài - Quay cuồng trong ánh đèn màu, em sống lang chạ với vài ba gã đàn ông khác, nhưng chỉ có tiền chứ không có tình. Chúng nó đến với em vì chủ yếu em đang nổi tiếng, trẻ, có tiền. Mà cũng may chẳng để lại đứa con nào. Ngoại trừ dành dụm được chút ít gửi về quê cho má em và thằng nhỏ, còn bao nhiêu tiêu xài hết. Bài bạc, ăn nhậu xả láng... cho nên đến gần 40 tuổi mà em vẫn là kẻ trắng tay. Được như chị chủ quán đây lại hay, bả hát trước em và tàn nhanh hơn em, nhưng cũng nhờ vậy mà rút lệ ra khỏi sân khấu, nên còn một chút ít để làm cái quán này.

Quang Việt nhìn người phụ nữ trước mặt mình khâm phục. Cô ta dũng cảm nói thật với anh về những quanh co trong đời mình không chút giấu giếm. Đây là 1 điều tối kỵ đối với những nghệ sĩ khác, vì vậy anh cảm thấy mến cô.

- Giờ sân khấu cái lương đang hấp hối, nghệ sĩ chạy loăng quăng kiếm tiền bằng nhiều cách như hát tân nhạc, tấu hài, hoặc làm quảng cáo... làm trăm thứ nghề không tên để kiếm sống. Ai tâm huyết với nghề đều đau lòng nhưng đành chịu, có lẽ là vào lúc nghề này đang mạt. Còn em giờ già rồi, sắc xuống, thanh xuống nên chấp nhận làm đào nhi và chuyên đóng vai mụ, cũng chỉ đi diễn ở tỉnh thôi chứ thành phố làm sao mà tranh nổi với mấy đứa nhỏ đang nổi lên.

Những giọt nước mắt chậm chậm lăn trên gò má Giáng Sương.

- Đáng lẽ rồi cuộc đời em cứ trôi đi và tàn tạ theo năm tháng nếu như không có 1 sự kiện xảy ra trong đời. Cách đây mấy năm, một hôm có 1 thiếu niên đến xin gặp em. Nó đường đột vào phòng em mà không xin phép rồi vòng tay thưa má. Em ngớ người, cả chục năm nay em không về quê nên cũng chẳng rõ con trai mình thế nào, nên khi nghe con gọi mình, em xúc động muốn khóc. Nó cho biết má em mất rồi, điện báo thì biết em đang ở tuốt ngoài Bắc. Nay nó lên tìm em để báo tin. Em hỏi thế sau này con đi đâu, nó nói thì về quê làm ruộng. Em không đồng ý và giữ con ở lại để muốn chuộc lỗi làm bỏ bê con mười mấy năm qua. Em xin cho nó vào trường công nhân kỹ thuật Cao Thắng, năm nay ra trường. Nó ngoan lắm, có lẽ Tổ thương, sợ em về cuối đời sẽ khổ nên ban cho em đứa con vậy chẳng?

Khuôn mặt người mẹ sáng bừng nụ cười hạnh phúc, nhìn nàng Quang Việt thấy vui lây.

Từ đó, sau mỗi chuyến đi tỉnh diễn về, Giáng Sương đều báo tin cho Quang Việt lại ghé thăm. Nếu trước kia bạn bè hay ai đó nói anh rồi sẽ yêu và sống với 1 diễn viên cải lương thì Quang Việt sẽ chết ngất vì cười, nhưng nay chắc không dám. Nhẹ nhàng, thoang thoảng và len lén, nhữnh tình cảm anh dành cho Giáng Sương cứ lớn lên trong lòng anh lúc nào chính anh cũng không r, cho đến 1 ngày kia anh nói thật với nàng. Giáng Sương khóc như mưa gió khi nghe anh nói, bởi nàng cũng yêu anh. Điều làm cho nàng khắc khoải lo lắng vì cảm thấy không xứng đáng với anh. Thân phận là 1 con đào hát trôi nổi, lang chạ, tuổi đã lớn lại có con rồi, bầu vú vào anh hóa ra để cho thiên hạ chê cười.

"Anh là trai tân, em là gái đã có chồng rồi, thiệt thòi cho anh quá". Trai tân? ở tuổi 40, Quang Việt không còn ý nghĩ ngây thơ đó. Một thành kiến lâu đời ở người phụ nữ từng có chồng, có con. Trong tình yêu với 1 người đàn ông chưa vợ, thì luôn luôn sống trong trạng thái pháp phồng. Không tin tưởng vào cuộc tình ấy, không tin tưởng vào bạn tình và chính mình. Nàng luôn mang tâm sự vu vơ và cảm thấy thiệt thòi cho người mình yêu, bởi vì nàng đã từng có chồng, con. Quang Việt nhận thấy, hình như chỉ có những người phụ nữ Việt Nam mới có những tâm trạng ấy. Nó biểu hiện 1 tình yêu tuyệt vời hiểu theo ý nghĩa rộng của sự hiến dâng trong trắng cho người mình yêu và cũng là những thành kiến hẹp hòi đối với chính người phụ nữ ấy. Họ thật đáng thương, và người đàn bà yêu anh cũng vậy.

Nghe nàng nói, Quang Việt thấy yêu nàng hơn. Đối với anh điều đó không quan trọng bởi vì anh yêu nàng là đủ. Từ đó họ sống với nhau.

Chuyện tình cảm của Quang Việt rồi cũng không qua khỏi tai mắt của gia đình, mấy đứa em dâu xì xào còn các cậu em trai của anh chỉ cười khi nghe chuyện. Má anh lặng thinh không phản ứng gì, nhưng Quang Việt rất bứt rứt và muốn tìm dịp thưa chuyện với bà. Nhân 1 bữa cơm hiếm hoi cả gia đình quây quần bên nhau, trong Tivi đang phát hình 1 vở cải lương. Cô em dâu thứ 3 xuýt xoa khen ngợi 1 diễn viên hát hay. Bất ngờ má anh buông thông 1 câu "xướng ca vô loài", lời nói của bà làm cho mọi người chời với nhìn nhau. Thưa biết không bao giờ má chấp nhận cuộc hôn nhân giữa mình và Giáng Sương nếu có xảy ra, và vì vậy chính Giáng Sương chủ động đề nghị 2 người chỉ nên sống chung với nhau. Nhưng Quang Việt cũng không ngờ má có phản ứng dữ dội vậy. Và anh cũng hiểu đây là dịp để nói thật với má. Quang Việt cườ8'i, nói: "Nếu con dâu má cũng làm nghề hát thì má tính sao?". Bà thủng thẳng ăn cơm và không trả lời, cuối bữa bà đứng lên đi loẹt quẹt vào trong nhà thấp nén nhang khấn khứa trên bàn thờ ba anh rồi đi ra nhìn Việt "Anh lớn rồi, má không phải lo cho anh nữa. Sống và làm gì tùy anh, nhưng cũng nên giữ mình chút, kéo bà con họ chê cười là ba má anh không biết dạy dỗ con cái". Quả là nặng nề, Quang Việt im lặng cúi đầu. Giáng Sương đã khóc rất nhiều khi nghe anh nói lại, nàng đòi bỏ anh và thực hiện lời nói bằng cách dọn đồ ra khỏi nhà khi anh đi làm vắng. Hai người xa nhau mấy tuần liền, cho đến 1 hôm khi đang làm việc tại Tòa soạn, Việt nghe nói có khách, đi ra anh ngỡ ngàng nhận ra đó là Hiên, con trai của Giáng Sương. Đã 20 tuổi rồi mà chàng thanh niên vẫn còn giữ được vẻ chân chất trong đôi mắt. Nó ngập ngừng nói:

- Từ hôm tới giờ, ngày nào má cũng uống rượu đến khuya rồi khóc, má đã nghỉ hát mấy tuần nay rồi vì bệnh. Chú có thể đến thăm má con một chút được không?

Khi 2 người đi, chàng trai thủ thỉ:

- Má thương chú lắm, hồi chưa gặp chú, mỗi khi đi hát về, má thường uống rượu 1 mình, con can hoài mà không được, con biết tại má buồn. Đến khi có chú, má yêu đời, tươi trẻ hẳn ra. Con cũng mừng, đâu dè....

Nàng thấy anh đến thì lật đặt bỏ chạy vào trong buồng, đóng cửa khóc, mặc cho Quang Việt năn nỉ, nhưng khi anh vừa tính bỏ đi thì nàng lao ra ôm lấy cổ anh nghẹn ngào. Hội ngộ trùng phùng cả hai đều vui buồn lẫn lộn và ngạc nhiên nhìn nhau vì Hiên đang khóc rống lên, nó cầm tay Việt nói:

- Dượng ơi, dưỡng ở với má con suốt đời nghe!

Họ lại sống với nhau trong những tháng ngày thấp thỏm, và mọi chuyện chỉ được giải tỏa khi cách đây 3 tháng. Hôm ấy, 3 người đang ăn cơm trong nhà thì nghe tiếng xe và thằng em trai út của Việt ló đầu vào.

- Anh Hai, má tới thăm anh chị nè.

Quang Việt nhảy dựng lên vì bị bất ngờ, còn Giáng Sương chui tọt vào trong buồng.

Má Việt tay lần tràng hạt, miệng nhai trầu bồm bồm, từ bên ngoài lững thững đi vào. Vừa đi, bà vừa ngắm nghía căn nhà nhỏ 2 tầng, lợp ngói đỏ mới, đây là tổ ấm mà Quang Việt và Giáng Sương dành dụm tiền để mua ở. Hai người không muốn thuê mượn nhà nữa, và cũng muốn thằng Hiên có chỗ đi về chính thức, dù sao nó cũng lớn rồi, đã đi làm. Ngoài ra Giáng Sương còn tỏ vẻ với anh:

- Em vẫn còn trẻ nên muốn sinh cho anh 1 đứa con. Cần cột chân những kẻ lãng tử như anh lại, kẻo không có ngày mất chồng.

Quang Việt bật cười và thấy bồi hồi khi nghe cô thông báo đã trẻ kinh, thèm chua.

Quang Việt đỏ bừng mặt khi gặp má. Hơn 40 tuổi đầu, và đây là lần đầu tiên anh khổ sở vì thấy mình có lỗi với gia đình, với má.

Anh kéo ghế se sẽ.

- Con mời má ngồi

Thằng Hiên bê khay nước ra, nó nhìn bà và ngập ngừng.

- Con mời bà.

- Thừa má...

Giáng Sương từ trong nhà rón rén bước ra, bước chân nàng bước đi run run trông rất tội nghiệp. Nàng mặc 1 bộ đồ bà ba tím nhạt, điểm bông trắng nhỏ, nên trông khá trẻ trung, nhẹ nhõm, không 1 chút phấn son trên mặt.

Má Việt nghiêm khắc nhìn cả 3 người, họ cúi đầu chờ 1 lời quở phạt của bà. Nhưng không, bà vẫy tay hiệu cho Giáng Sương lại gần và lấy tay sờ nhẹ lên mái tóc nàng, hít hà.

- Các chị bây giờ tân tiến lắm, cái gì cũng xài hàng ngoại. Tóc dày như vậy mà cứ ba thứ xà bông quảng cáo trên tivi là hư hết. Phải như mấy bà Bắc kỳ, dùng bồ kết đi, không thì dùng chanh cũng được.

- Má

Giáng Sương ghen ngào quỳ sụp gục đầu vào lòng bà khóc rưng rức. Lời quở của bà làm sống lại trong lòng nàng những lời nói ầm áp, hiền từ của mẹ nàng năm nào. Quang Việt thấy cay cay trong mắt, anh ngượng ngùng lại gần và nhẹ nhẹ đắp lưng bà biết ơn. Thật lạ cho thằng Hiền, nó lại khóc rống lên.

Vậy là má Việt đã ban phước chấp nhận cho 2 người chính thức sống với nhau, bà nói “Má không nở lòng nào nhìn các con sống trong đau khổ, dằn vặt như vậy mãi. Dù gì cũng là con của má, thôi thì làm nghề gì cũng tốt”. Giáng Sương hứa với bà, xin cho cô đi hát đến cuối năm nay, thanh toán hết tiền mua căn nhà và chu cấp thêm 1 chút tiền cho thằng Hiền, rồi cô sẽ nghỉ để chuyển sang làm nghề may.

Bà đồng ý, về tiền mua nhà phần còn lại bà sẽ cho, còn nàng nghỉ đi hát càng sớm càng tốt, bà không trách gì nghề nghiệp của nàng, theo bà, Việt cần 1 người vợ ở nhà để chăm lo cho gia đình. Đêm đó, nửa đêm Quang Việt thức giấc hoảng hốt khi nghe vợ khóc. Nàng ghen ngào “Em hạnh phúc quá, đến giờ em vẫn không tin đó là sự thật, chỉ sợ như 1 vở tuồng trên sân khấu. Mà hạ là hết tất cả”. Quang Việt nghe mà thấy thương cho nàng. Cả cuộc đời trải qua nhiều cay đắng, đến khi có hạnh phúc trong tay lại cứ sợ, vì ngỡ là mơ.

Có tiếng chuông điện thoại reo, cắt đứt suy nghĩ trong đầu. Quang Việt nhấc máy.

- Alô, tôi Quang Việt đây.

- Dạ thưa có phải anh Quang Việt, phóng viên báo Sức sống?

- Đúng rồi, tôi đây. Xin hỏi ai kiếm tôi vậy?

Đằng kia đầu máy im lặng khá lâu làm cho Quang Việt sốt ruột nhắc lại câu hỏi lần nữa, anh nghe có tiếng ngập ngừng.

- Tôi, tôi là Bách, trợ lý của giám đốc Diệp Kiến Châu, tôi muốn xin gặp anh được không?

- A... a, xin anh chờ máy 1 chút, tôi có khách. Tôi sẽ quay lại ngay.

Quang Việt đặt ống nghe xuống nhanh nhẹn nhảy tới bàn bên lò chiếc máy ghi âm ra cắm vào 1 đầu của điện thoại, rồi cầm điện thoại lên.

- Vâng, thưa anh Bách, xin anh cho biết mục đích chúng ta gặp nhau để làm gì?

- Tôi xin nói trước, đó là chúng tôi có những thông tin về việc anh đang thu thập tài liệu viết về công ty chúng tôi. Chúng tôi muốn thương lượng.

- Thương lượng?

- Vâng, công ty chúng tôi là 1 công ty làm ăn堂堂 hoàng, chân chính. Thực ra cũng không có gì phải ngại về việc anh viết bài về công ty. Tuy nhiên, được biết anh có những thông tin bất lợi cho chúng tôi từ phía những đối thủ cạnh tranh đưa ra. Chúng tôi muốn gặp anh trao đổi và cung cấp cho anh những thông tin chính xác hơn. Vì rằng, nếu bài báo của anh được đăng, chúng tôi có cung cấp lại để cải chính thì uy tín của công ty cũng bị sút mẻ. Trong thời buổi cạnh tranh hiện nay, uy tín rất là quan trọng, mong anh hiểu cho. Đây là ý kiến của giám đốc Châu và của Hội đồng Quản trị công ty.

Quang Việt nhếch mép cười.

- Vâng, tôi hiểu ý các anh. Có lẽ là thông tin tôi sai, ví dụ như vụ xin nhập máy cày để phục vụ sản xuất nhưng vào Việt Nam thì thành xe du lịch? Hay vụ mua cổ phần để tham gia vào Ngân hàng Cổ phần Nam Hoa?....

Im lặng, rất lâu.

Chỉ vài đờn nhỏ tung gió ra cửa Quang Việt, phía bên kia lập tức bối rối ngay. Quang Việt cười khẽ và hình dung ra cả 1 bộ sậu bu quanh bàn tán, tính toán.

Có tiếng thở dài nặng nề trên máy.

- Thôi anh Việt ạ, không cần nói nữa. Chúng ta hiểu nhau rất nhiều. Tôi xin được nói thẳng, chúng tôi xin mua lại các tài liệu mà anh đang có. Tôi nhấn mạnh, mua lại với giá rất cao.

- Bao nhiêu và các ông biết tôi có những gì mà đặt giá?

- Bao nhiêu chúng tôi cũng mua, giá nào cũng được.

- Tôi đang mua 1 căn nhà 50 cây, nhưng mới trả được một nửa.

- Tôi đề nghị chúng ta gặp nhau, bàn bạc cụ thể, chi tiết rồi sau đó sẽ định giá trị.

Tuy nhiên tôi muốn nói với anh rằng, cả căn nhà cũng được chứ không phải nửa căn.

Quang Việt phá lên cười rất to, anh gần giọng quát vào trong điện thoại:

- Này ông bạn. Giỡn với nhau 1 chút là đủ rồi, tôi cho anh biết thằng Việt này không dễ dàng bán rẻ lương tâm mình như vậy đâu. Chào anh.

Quang Việt cúp máy nên không kịp nghe tiếng cười gần tức tối phía bên kia và lời nói nửa chừng của hắn ta, rằng anh sẽ phải trả 1 giá rất đắt về việc này.

* * * * *

Tôi gặp lại Hải vào 1 ngày cuối mùa mưa tầm tã của Sài Gòn.

Hôm ấy, ông Phân viện trưởng cho gọi tôi lên và thông báo là phòng tôi sẽ có thêm 1 cán bộ mới. Được thôi, quyết định của cấp trên thì phải thi hành, tôi nhún vai không 1 lời phản ứng. Từ lâu, Phân viện nghiên cứu của chúng tôi đã là cái nôi để vài vị lãnh đạo phân viện làm tiền bằng nhiều cách. Và cách thông dụng nhất là lâu lâu lại xuất hiện 1 vài người Bắc, hoặc ngoài miền Trung chuyển vào. Hầu như không có bằng cấp gì, hoặc có nhưng rất trái với công việc nghiên cứu của phân viện. Thế nhưng mục đích của họ vào đây không phải làm công việc nghiên cứu, mà là chạy hộ khẩu ở thành phố, nhà cửa... và khi họ đạt được mục đích của mình thì lập tức bỏ việc ở Viện ngay, lại có người mới đến. Đây là 1 cái vòng tròn mà các vị lãnh đạo Phân viện chúng tôi làm trong nhiều năm nay, được 1 số cán bộ trong Viện định nghĩa châm biếm “làm thêm” để phục vụ cho khoa học.

Viện nghiên cứu chúng tôi được hình thành từ việc sát nhập của 3 Trung tâm nghiên cứu, 1 trường chuyên đề của 3 Bộ nhập lại theo cơ chế cải cách hành chính của Nhà nước. Khi sát nhập, người ta lúng túng vì không biết giải quyết làm sao 1 đồng cán bộ dư thừa, nhưng bằng cấp đầy đủ của mấy trung tâm này. Sau nhiều lần tính toán, các vị lãnh đạo quyết định, 1 Trường và 3 Trung tâm nghiên cứu, dĩ nhiên thừa khả năng thành lập Viện nghiên cứu. Và thế là họ trình cấp trên cho thành lập Viện, rồi dồn 1 đồng cán bộ hồ lớn vào với nhau. Sau 1 thời gian dài tranh đấu nội tại giữa các vị lãnh đạo, bởi chẳng ai ưa ai và vì ai cũng cho mình là người có tài nhất. Rồi viện nghiên cứu của chúng tôi cũng từ từ đi vào hoạt động và phình ra thêm chi nhánh ở thành phố tức là phân viện của tôi bây giờ. Thế nhưng do quen cơ chế bao cấp cũ, nên viện lúng túng khi tham gia vào cơ chế thị trường. Các nhà khoa học của viện tôi trở nên kiêu kỳ 1 cách lạ thường, họ tự xây cho mình những tháp ngà kiên cố và rút mình trong đó, dùng kính hiển vi để ngắm nghía cuộc sống, để bấu môi chê trách người đời. Cho nên, 1 số đề tài khoa học của viện đều không có tính khả thi trong thực tế, 1 số đề tài khác vẫn đang ở dạng tầm ăn rồi tiền của Nhà nước. Còn ở phân viện, các cán bộ hầu như đổ xô đi làm thêm các ngành nghề khác, đăng hoàng là dạy thêm, tinh ranh thì buôn bán và tráo trở thì làm tư vấn. Giá vàng, USD ngoài chợ nhích lên, tuột xuống được bàn tán rôm rả trong các buổi giao ban thường kỳ giữa các nhà khoa học chúng tôi. Đạo này đang có tin đồn phân viện sẽ lại được nâng lên thành viện theo chiều hướng tách ra, tách - nhập, nhập - tách. Công tác tổ chức của chúng ta bao giờ cũng tài tình như vậy, nhập hay tách, tách hay nhập, luôn luôn có những lý do rất đầy đủ, xác đáng và hình như đây là bài ca muôn thuở thì phải.

Cơ quan phân viện của chúng tôi là 1 tòa nhà cao 3 tầng có hình vòng cung, nhìn xa trông như 1 cái miệng cá hổ, đen ngòm, rệu rạo. Tòa nhà này được xây từ thời Pháp, là 1 trong những tư dinh của Phủ Thống đốc Nam kỳ. Sang thời Mỹ nó là 1 cái kho của quân đội. Và sau 30/4, khá nhiều cơ quan đến rồi đi. Mỗi cơ quan khi đến đều tận dụng đập phá, sửa chữa theo yêu cầu công việc của mình. Thế nên, khi nó được giao cho phân viện chúng tôi thì chỉ còn là 1 tòa nhà có hình thù rất kỳ quái, nơi này nhô ra, nơi kia hẹp vào và trông thật xơ xác với những cánh cửa sổ long ốc trong 1 màu vôi vàng ệch, bẩn thỉu. Nghe nói có vị cấp trên khi đến thăm, thấy chương quá, ông ta vui vẻ hứa sẽ cho rót kinh phí sửa chữa. Đến nay vị cấp trên có lời hứa kia đã nghỉ hưu và thậm chí đã yên mồ mã đẹp ở nghĩa trang liệt sĩ. Hình như lời hứa đã theo ông ta về

cõi mông lung, còn những người kế tiếp thì quên, họ đâu có hứa? Khoa học là vậy, phải nhẫn nại! Có vị lãnh đạo đã lý luận như vậy khi nghe chúng tôi xin sửa chữa. Khoa học là ở cái đầu chứ đâu phải cái nhà. Nghe cũng đúng, cũng xuôi, và thế là chúng tôi vẫn sống và làm việc bình thường. Chỉ có điều là những hành lang chật hẹp, tối tăm, bẩn thỉu, với ánh đèn tù mù trong tiếng quạt trần chạy lạch xạch. Những nhà khoa học chúng tôi vào mùa hè vẫn phải cởi trần vì nóng, quần xắn ngang đầu gối, chong mắt để tính toán, viết lách và thỉnh thoảng lại gãi sột soạt và vỗ đùi đen đét vì muỗi. Những căn phòng được chia thành từng ô nhỏ để làm việc, cũng là để kẻ bên này lỡ có ngủ quên, người bên kia còn gõ gõ vào vách nhắc nhở 1 cách tế nhị.

Nhìn vị Phó giáo sư, Phó tiến sĩ, Phó viện trưởng kiêm Phân viện trưởng khả kính của tôi thật đáng buồn. Một con người phì nộn với vẻ thỏa mãn no đủ trên khuôn mặt múp míp những thịt và 1 dáng đi bệ vệ, oai phong với vẻ mặt cau có khi tức giận với cấp dưới và giãn ra nhanh chóng biến thành nụ cười hoa khi gặp cấp trên. Ông ta có quá nhiều chức danh Phó của phó, và trên 1 tấm danh thiếp của ông ghi chi chít những chức vụ hữu danh vô thực mang tính hù dọa người khác, 1 biểu hiện thói hãnh tiến không nên có của 1 nhà khoa học đúng nghĩa. Trong các công trình nghiên cứu của các cán bộ phân viện bao giờ cũng phải ghi trang trọng ở trang 1 về công trình này được sự hướng dẫn của ông. Nếu không có sự bảo trợ này, thì việc điều chỉnh và rút tiền nghiên cứu sẽ rất khó, điều này ai cũng biết và đã trở thành thông lệ. Chúng tôi làm công tác nghiên cứu khoa học khổ như đi cày, vì hệ thống trình duyệt 1 đề tài từ dưới lên trên phải đi qua nhiều cửa ải quan trọng nhất là Ban thẩm định đề tài với những vị chức sắc mặt đen xì, ngơ ngẩn khi nghe thuyết trình và nhanh chạy thì thảo đòi phần trăm ăn chia.

Trình độ của vị Phân viện trưởng chúng tôi rất đáng nghi ngờ. Từ lâu đã lao xào trong viện về việc bằng cấp của ông ta, mảnh bằng Phó tiến sĩ được bảo vệ tại 1 nước Cộng hòa thuộc Liên Xô cũ. Nhiều người khẳng định với tôi rằng chạy chọt mãi ông ta mới được cử đi làm nghiên cứu sinh ở Liên Xô. Nhưng họ lại thấy ông xuất hiện ở các chợ trời buôn bán nhiều hơn là ở nơi học. Thế rồi vài chai rượu lúa mới, và các vị giáo sư Nga sẽ tặng ngay cho vị nghiên cứu sinh Việt Nam 1 tấm bằng mang nặng tình hữu nghị. Suy cho cùng họ chẳng mất mát gì cả, có mất là mất cho Việt Nam những Phó tiến sĩ như ông Phân viện trưởng của chúng tôi chẳng hạn. Tôi không du học ở Liên Xô nên không biết, nhưng các vị giáo sư ở CHLB Đức nơi dạy tôi, có lần cũng đã phàn nàn về việc này, lúc đó tôi không tin, nghĩ rằng giáo sư của tôi là tư bản nên nói xấu phe XHCN. Tôi không có ý nói xấu hay chê bai gì những vị Phó tiến sĩ đã tốt nghiệp bên Liên Xô hay Đông Âu cũ. Có những đồng nghiệp Phó tiến sĩ mà tôi thực sự kính trọng về trí tuệ uyên bác và lòng tận tụy với nghề nghiệp.

Họ xứng đáng là những đại biểu xuất sắc, là những tinh hoa của nền khoa học kỹ thuật xã hội chủ nghĩa. Vâng, thế nhưng bên cạnh đó vẫn còn những người như vị Phân viện trưởng. Tuy biết rằng đây chỉ là những hiện tượng đơn lẻ, nhưng tôi vẫn cảm thấy buồn và thất vọng. Sau này ngay bản thân tôi cũng có thể đánh giá được trình độ của ông qua 1 lần tiếp xúc đầu tiên khi tôi mới về phân viện công tác. Ông ấy mời trưởng phòng của tôi và tôi lên làm việc, ông ta khệnh khạng phê phán 1 công trình do phòng

tôi đang phối hợp với 1 số nơi làm. Tuy là nghiên cứu mới nhưng tôi hiểu, chủ yếu là vì tên của ông không được xuất hiện trong công trình, điều này là do bên đối tác nghiên cứu cương quyết từ chối, và họ chiếm đến 2/3 của công trình nên chúng tôi đành phải chịu. Đây cũng là 1 công trình được đầu tư khá nhiều tiền của Nhà nước, rót thẳng từ Hà Nội vào công trình nên ông ta không được chăm chút gì, vì vậy muốn làm khó chúng tôi. Ngồi nghe vị lãnh đạo chỉ bảo với những thuật ngữ khoa học chuyên ngành sai bét, tôi thầm nghi ngờ luôn cả tấm bằng đại học của ông và tự hỏi tại sao chúng ta sắp sang thế kỷ thứ 21 rồi mà vẫn còn tồn tại những nhà khoa học như ông ta? Ở ông ta, kỳ lạ, tôi luôn cảm nhận có 1 sự ranh mãnh kiểu con buôn hơn là tác phong của 1 vị lãnh đạo 1 viện nghiên cứu khoa học.

Thế nhưng Phân viện trưởng lại là người rất quý mến tôi, 1 sự quý mến không ai có thể hiểu nổi mà ngay bản thân tôi cũng ngỡ ngàng. Về công tác chưa được 1 năm, tôi được bổ nhiệm làm phó 1 phòng quan trọng nhất của phân viện và thậm chí tập sự làm công việc của 1 trưởng phòng vì vị trưởng phòng kia đau ốm suốt và đang xin nghỉ hưu. Việc bổ nhiệm này bùng lên không khí giận dữ chống đối của các cán bộ ở phân viện, vì đây là 1 tiền lệ chưa từng có. Nhưng với tài khéo léo của mình, thông qua bộ tứ gồm Đảng ủy, Công đoàn, Hội phụ nữ, Đoàn thanh niên, phân viện trưởng của tôi đã dập tắt các ý kiến chống đối. Mọi người xì xào vì tôi là con ông cháu cha nên được nâng đỡ, điều này thì đúng, nhưng tôi biết họ lầm vì trong chuyện này bố mẹ tôi không hề can thiệp vào. Vậy thì cái gì mà ông ta quý mến tôi, tôi luôn mang mặc cảm mình mang nặng 1 món nợ đối với ông ta mà không thể trả được, vì thật ra tôi không hề kính trọng phân viện trưởng của mình. Không phải tôi muốn mình là kẻ vô ơn mà vì tư cách đạo đức và chuyên môn của ông quá kém cỏi, buộc tôi phải nghĩ như vậy.

Công việc của tôi rồi cũng trôi chảy. Phòng tôi là 1 đơn vị được nhắc nhiều trong các đợt tổng kết, thi đua cuối năm, và dần dần mọi người cũng hiểu tôi. Một kẻ ngu ngơ trơ trẽn chính trị, càn cù trong chuyên môn và nhẫn nại với mọi lời khen chê. Có thể thấy ở phân viện này, tôi là 1 kẻ đứng bên lề cuộc sống của những thủ đoạn đấu đá chính trị trèo lên, tụt xuống. Của những xu nịnh, phe phái được che đậy dưới những mỹ từ cao cả, bóng bẩy. Để đạt đến 1 nấc thang danh vọng, 1 tiêu chuẩn đi học, 1 bậc lương lên trước, 1 chức vị đội trưởng cón con... họ sẵn sàng nhảy bổ vào nhau cắn xé không thương tiếc bằng những thủ đoạn rất bài bản. Tất cả là 1 sự nhầy nhụa đó làm cho tôi kinh sợ và xa lánh, né tránh. Cũng vì vậy nhiều kẻ cho rằng tôi dựa vào thân thế, uy quyền của cha mẹ. Tôi là kẻ tự kiêu, cao ngạo... tôi chưa xót và đau đớn, âm thầm chịu đựng trong lòng. Đành vậy, tôi là thế.

Phân viện trưởng tôi đã 70 tuổi rồi, nhưng chưa có dấu hiệu sẽ rút lui, làm khoa học đến chết cũng phải làm, đấy là lời tuyên bố của ông. Cuối cùng, những thắc mắc của tôi về sự ưu ái của ông giành cho mình mới được giải tỏa. Một ngày kia, đột ngột tôi thấy ông mời mình lại nhà chơi. Đây là điều đáng kinh ngạc, vì cơ quan tôi chưa có bất kỳ ai được vinh dự biết nhà ông.

Tôi đi chủ yếu vì tò mò.

Đến nhà ông tôi phát hiện nhà có đám giỗ, bởi mùi hương trầm thơm ngát. Một việc làm tôi choáng váng vì ngạc nhiên, trên bàn thờ nhà Phân viện trưởng có hình ảnh ông nội tôi và tôi chợt nhớ hôm nay là ngày giỗ ông nội.

- Một chữ Nhân của cụ, tôi mang ơn cả đời, và càng sống tôi càng hiểu. Sau này khi học bổ túc văn hoá xong tôi vẫn không muốn về gặp cụ vì vẫn nghĩ rằng mình vẫn chưa học hết chữ Nhân mà cụ dạy cho năm nào. Đến khi được đi nghiên cứu sinh lấy bằng Phó tiến sĩ về nước, tôi mới cảm thấy mình có thể gặp cụ, nhưng rất tiếc lúc ấy cụ đã qua đời rồi. Tôi ân hận mãi. Tôi đã tìm gặp cha mẹ anh để nói lời ơn nghĩa, nhưng mẹ anh không hiểu tôi vì chắc nghĩ rằng tôi có ý lợi dụng cầu thân. Tôi đành rút lui, và không hiểu sao có phải cụ linh thiêng chăng mà đột nhiên anh - cháu nội của cụ lại về viện công tác. Nhìn anh giống cụ lắm, lần đầu tôi cứ tưởng cụ đầu thai trở lại dương thế.

Ra vậy, tôi nhìn vị phân viện trưởng của mình cảm động, mọi thành kiến của tôi với ông ta bay biến hết.

- Cháu... Tôi áp úng, ông xoa tay.

- Anh đừng ngại ngần gì cả. Tôi thương và quý anh như con cháu trong nhà. Cũng đừng nghĩ rằng tôi sẽ nhờ vả cha mẹ anh, để nâng đỡ anh trong việc bổ nhiệm anh vừa qua. Tôi làm điều đó vì tôi phát hiện ra anh là 1 cán bộ khoa học trẻ và có tài. Đến nay mọi người đều phải công nhận là tôi đúng, vậy thôi. Chứ còn.... Ông ta xoa đầu mình với vài cọng tóc bạc lơ thơ - Tôi già rồi, cũng chẳng còn ham hố chức quyền gì nữa đâu, anh hiểu không?

Một sự sùng kính mang đầy màu sắc tâm linh nhưng chân thành của ông làm tôi khâm phục và xấu hổ về những ý nghĩ không tốt của mình đối với ông. Giữa chúng tôi sau ngày đó trở nên thân ái, tôi không ngần ngại đối hay khinh ghét ông ta nữa và chúng tôi còn thường tìm đến nhau những lúc rảnh rỗi để nói chuyện, để nhắc về ông nội tôi. Tôi tự coi mình như con cháu của ông kể từ ngày đấy. Nhân chi sơ tính bản thiện. Có phải vậy không ông ơi?

Và tôi gặp lại Hải vào 1 ngày trời Sài Gòn cuối mùa mưa tầm tã.

Chương 5

Quang Việt nhấp nhòm đứng ngồi không yên trong phòng làm việc của phóng viên, mắt ngóng ra cổng chờ Tổng biên tập Minh Nguyên đi họp về. Thư ký cho biết sáng nay ông phải đi họp gấp với lãnh đạo Bộ, có dặn lại nếu anh đến thì chờ ông. Tối qua Quang Việt đã điện thoại báo cáo ông ngay sau đó, và ông Minh Nguyên dặn anh sáng mai đến sớm gặp ông, ngoài bài viết nhớ đem theo tất cả các tư liệu mà anh có về công ty A&T của giám đốc Diệp Kiến Châu, cũng như cuốn băng ghi âm cuộc nói chuyện tối qua đến để ông xử lý.

Thế nhưng sáng nay có điện lãnh đạo Bộ triệu tập ông đến gấp, không rõ chuyện gì, nhưng vì chỉ đích danh nên ông phải đi.

Kìa rồi, chiếc Toyota màu xám nhạt chậm chậm lăn bánh vào trước cửa phòng làm việc. Quang Việt hớn hờ chạy ra và anh hơi sựng lại vì vẻ mặt mệt mỏi, nặng nề của ông Minh Nguyên. Ông gật đầu chào anh và ra hiệu cho anh theo ông vào phòng làm việc, bước đi được mấy bước chợt ông hơi loạng choạng, Việt vì đi trước nên không thấy, anh thần nhiên báo cáo công việc của mình đã làm. Vào trong phòng anh mới phát hiện thấy khuôn mặt Tổng biên tập có vẻ nhợt nhạt, Việt lo lắng.

- Chú sao vậy?

- Ờ không có gì, mệt chút đỉnh thôi. Cháu đem hết các tư liệu đến đây cho chú chưa?

- Dạ đầy đủ hết rồi.

- Vây nghe. Cháu cứ để hết đây để chú xử lý. Còn cháu đừng nói với bất kỳ ai về chuyện này, kể cả trong tòa soạn, hiểu chưa?

- Dạ hiểu

Hiểu nhưng Quang Việt thực tình không hiểu gì cả, anh chỉ thấy ông Minh Nguyên tỏ ra rất mệt mỏi và căng thẳng, nhưng vì lí do gì thì Việt không rõ. Anh cụt hứng bỏ ra ngoài, bực bội lầu bầu đi vào quán cà phê của báo ngồi tán phét với mấy phóng viên Ban chính trị - xã hội.

Đứng sau rèm che trong phòng, ông Minh Nguyên thừa biết Quang Việt sẽ nhăn nhó như thế nào. Nhưng quả thật ông mệt quá, đầu nhức ong ong như búa bổ, vết nhói trong tim từ hồi chiến tranh đang đau trở lại. Cuộc sống quả nhiên không dễ chịu chút nào, nhất là những người chịu đầu sóng ngọn gió như ông.

Sáng nay, tưởng có công việc quan trọng, ông Minh Nguyên vội vã lên Bộ. Ngay từ cửa cổng chính, thư ký của Thứ trưởng thường trực Bộ đã đón ông vào phòng làm việc của Thứ trưởng. Hiện nay đồng chí Bộ trưởng đang đi công tác ở nước ngoài, mọi công việc xử lý của Bộ do Thứ trưởng thường trực đảm nhiệm.

Tiếp ông trong phòng còn 1 người đàn ông lạ mặt nữa. Đồng chí Thứ trưởng vui vẻ tự tay pha bình trà mời ông Minh Nguyên uống. Nhìn vẻ mặt cởi mở của Thứ trưởng, ông Minh Nguyên kín đáo quan sát. Đây là điểm lạ, vì Thứ trưởng thường trực vốn nổi tiếng là 1 người khó tính, tìm thấy 1 nụ cười ở ông còn khó hơn đếm sao trên trời, đây là lời bình của đám nhân viên rồi hơi ở văn phòng Bộ.

Không có chuyện gì quan trọng cả, chỉ là những câu chuyện loanh quanh nắng mưa thường ngày, ông Minh Nguyên kiên nhẫn ngồi nghe và chờ Thứ trưởng chỉ đạo vì ông hiểu rằng chẳng khi nào Thứ trưởng thường trực lại thừa thời gian mời ông lên để bàn về thời tiết. Huống chi ông và Thứ trưởng vốn không hợp nhau. Khi Thứ trưởng đang còn là tổng giám đốc 1 công ty của Bộ thì ông Nguyên với tư cách là Chánh thanh tra Bộ đã cho lập 1 đoàn xuống thanh tra công ty này về những hoạt động bê bối của nó trong ngành kinh doanh. Kết quả ban Tổng giám đốc bị kiểm điểm, tổng giám đốc bị

đưa về 1 vụ của Bộ rồi sau đó được đưa đi làm Tham tán thương mại ở nước ngoài. Loanh quaoanh thế nào đó, ông ta được rút về nước trước kỳ hạn, lên làm Vụ trưởng vụ đối ngoại và sau cùng là được bổ nhiệm làm Thứ trưởng, được phân công la Thường trực, phụ trách mảng kinh tế đối ngoại và thông tin tuyên truyền, là thủ trưởng trực tiếp của ông Nguyễn. Quả nhiên trái đất quay tròn, không sai theo chân lý khoa học. Ông Minh Nguyễn lắc lư mái tóc bạc, cay đắng ngẫm nghĩ đến những khó khăn trong những ngày sắp tới giữa mình và vị lãnh đạo này. Thế nhưng Thứ trưởng là người khôn ngoan và tinh tế, ở Bộ này ai chẳng biết Bộ trưởng là người nâng đỡ ông Minh Nguyễn. Vì vậy, Thứ trưởng không chỉ đạo công việc gì cụ thể ở báo mà chỉ giữ tư thế là cơ quan chủ quản của báo, mọi việc hợp hành liên quan đến báo bao giờ cũng cử thư ký của mình xuống dự và truyền đạt ý kiến của lãnh đạo Bộ nói chung.

Hôm nay Thứ trưởng buộc phải mời ông Nguyễn lên làm việc trực tiếp vì có những vấn đề phát sinh ngoài dự kiến.

Cuối cùng Thứ trưởng cũng đi vào vấn đề trọng tâm:

- Ờ, cũng không có gì đâu anh Nguyễn. Đây là anh Diệp Kiến Châu, Giám đốc công ty A&T, hiện nay công ty của anh Châu đang có 1 dự án làm với vài công ty thuộc Bộ. Anh Châu có nguyện vọng thăm báo để ủng hộ và đầu tư 1 cái gì đó cho báo ta. Tôi thấy đây là nguyện vọng chính đáng, hôm trước hình như báo có tờ trình lên tôi về việc cải tiến, nâng cấp nhà in của báo, nên tôi gợi ý luôn với anh Châu về việc này. Vậy 2 anh bàn bạc với nhau cụ thể đi, có gì anh báo cáo lên tôi để họp giao ban tuần này tôi sẽ đưa ra lãnh đạo Bộ xin ý kiến thông qua. Đây là 1 kế hoạch tốt, cần nắm lấy.

Quả là 1 nước cờ cao. Ông Minh Nguyễn tự hỏi không biết đồng chí Thứ trưởng thường trực có dính dáng gì đến công ty A&T của Diệp Kiến Châu hay chỉ là vô tình? Sau đó Thứ trưởng vội vã đi họp để 2 người lại bàn bạc với nhau và ông hẹn nếu kịp sẽ quay về trước 12 giờ trưa, còn không thì đề nghị báo cáo ông sau.

Hai người nhìn nhau trong chốc lát, rồi với vẻ nhũn nhặn của 1 con cáo già, Diệp Kiến Châu mở cặp lấy ra 1 tập hồ sơ và thao thao bất tuyệt về các hoạt động kinh doanh, thương mại của công ty A&T. Có vẻ như ông ta đang giải trình về các hoạt động kinh doanh của công ty hơn là bàn việc đầu tư vào nhà in của báo. Trong 1 phép lịch sự vừa phải, ông Nguyễn vòng tay trước ngực gật gù lắng nghe ý kiến của D.K.Châu nhưng đầu óc lại nghĩ đâu đâu. Việc đầu tiên ông tự nhủ, có thể mình và Thứ trưởng có những thành kiến với nhau, nhưng đây là cá nhân, còn lớn hơn tất cả vẫn là nghĩa vụ và trách nhiệm của những người Đảng viên. Do vậy, ông thấy mình có trách nhiệm báo cáo đầy đủ cho Thứ trưởng hiểu về những hoạt động của công ty A&T và cho biết báo sẽ có bài phanh phui về những hoạt động khuất tất của công ty này, và tiện thể cũng là xin ý kiến chỉ đạo vì lúc này đồng chí đang xử lý các công việc của Bộ thay mặt Bộ trưởng đi công tác nước ngoài.

Ông Minh Nguyễn thấy mệt mỏi quá, ông đề nghị D.K.Châu tạm ngừng câu chuyện vì ông phải về tòa soạn có công việc gấp. Hẹn với ông ta, Ban biên tập sẽ cử người đến làm việc cụ thể. D.K.Châu nở nụ cười xun xoe, 1 nụ cười đều ánh lên với hàm răng

vàng của gã làm ông Nguyễn sôi máu, chỉ muốn được đâm vào mặt gã 1 cái cho hả dạ.

Cầm tập hồ sơ của Việt lên, ông chăm chú đọc kỹ từng trang, rồi mở cuốn băng ghi âm ra nghe lại từng đoạn. Cứ như thế cho đến khi thuộc lòng, ông cẩn thận lấy bài viết của Việt ra gạch, xóa, thêm vào vài đoạn cần thiết, rồi điện thoại cho thư ký của Thứ trưởng xin được gấp gấp vào buổi chiều trong ngày vì có việc cần báo cáo.

Cuối giờ chiều, Thứ trưởng đã chuẩn bị xong quần áo lịch sự để chuẩn bị đi dự 1 buổi chiều đãi ngoại giao, nhưng vẫn nén lại vì nghe báo cáo Tổng biên tập báo Sức sống có việc cần gấp ý kiến. Khi vào phòng Thứ trưởng, nhìn thấy ông đang nhấp nhồm ký mấy công văn đề trên bàn, Minh Nguyên nhận thấy mình cũng không có được nhiều thì giờ để trình bày, vì vậy ông lặng lẽ đưa cho Thứ trưởng bài báo của Q.Việt. Thứ trưởng ngạc nhiên nhìn ông và cầm bài báo lên đọc, khuôn mặt ông bỗng tối sầm lại và sau đó ông lấy nhanh lại vẻ bình thường, hỏi:

- Anh đưa cho tôi bài báo này có ý gì?

- Thưa đồng chí Thứ trưởng, tôi có trách nhiệm báo cáo với đồng chí về các thông tin mà báo chúng tôi có về công ty A&T. Có 2 lý do, thứ nhất vì công ty này đang có dự án làm ăn với các công ty của Bộ, thứ hai, sáng nay đồng chí có giới thiệu tôi làm việc với D.K.Châu. Do vậy tôi muốn báo cáo những vấn đề có liên quan đến ông ta để xin ý kiến chỉ đạo.

- Anh có đầy đủ thông tin về công ty A&T, cùng D.K.Châu chưa? Thứ trưởng bỗng nhiên nhận thấy mình hỏi thừa, vì ở Bộ này ai lạ gì tính cẩn thận của ông Minh Nguyên. Ông hỏi:

- Thế anh muốn xin chỉ đạo gì ở tôi?

- Thưa đồng chí Thứ trưởng, thực ra tôi đã làm đơn xin nghỉ hưu, và đang chờ lãnh đạo Bộ duyệt. Tôi biết trong cuộc sống cũng có những điều lắt léo khó nói, về trường hợp của công ty A&T cũng như cá nhân D.K.Châu thì tôi có đủ thông tin, theo tôi không phải chỉ đưa lên báo đâu mà cần truy tố ra Tòa nữa kia. Tôi lo cho sự nghiệp của Đảng và Nhà nước, nếu còn để những thứ sâu mọt như thế này thì có hại cho đất nước nhiều lắm. Cái khó là khi báo Sức sống lên tiếng thì A&T lại đang làm ăn với 1 vài công ty của Bộ, cũng như... Minh Nguyên hơi ngập ngừng, nhưng rồi ông nói thẳng - D.K.Châu có những mối quan hệ khá rộng rãi với các cấp lãnh đạo.

- À, tôi hiểu thì ra anh ngại vì vậy - Thứ trưởng cười - Cảm ơn sự lo lắng của anh, tôi và D.K.Châu chỉ là những mối quan hệ thường thôi, nếu ông ta làm ăn vi phạm pháp luật thì cứ theo pháp luật mà xử

- Thế đồng chí có duyệt cho chúng tôi đăng bài báo này không?

- Tôi nhớ không lầm trong luật báo chí có qui định rõ quyền hạn và trách nhiệm của 1 Tổng biên tập báo phải không?

Họ chào nhau như những đồng chí, và Minh Nguyên ra về trong lòng thấy nhẹ nhõm.

Ông tin rằng đồng chí Thứ trưởng của mình hiểu vấn đề.

Mặc dù thẩm quyền cho đăng bài báo thuộc về mình, nhưng ông Minh Nguyên vẫn muốn thông qua tập thể về việc sẽ đăng bài báo này, và tới đó khi triệu tập cuộc họp Ban biên tập đột xuất để duyệt đăng bài thì tình hình lại hoàn toàn khác. Phó Tổng biên tập phụ trách nội dung phản đối quyết liệt, lý do ông đưa ra là công ty A&T theo ông biết làm ăn đàng hoàng, vấn đề nó có, chẳng qua bất kỳ 1 công ty nào đang kinh doanh trên thương trường hiện nay đều va vấp phải. Chẳng qua môi trường pháp lý của chúng ta còn chưa rõ ràng trong cơ chế thị trường, làm báo là phải nhìn nhận ra vấn đề đó để có bài động viên chứ không phải phê phán làm ảnh hưởng đến môi trường hoạt động kinh doanh hiện nay. Và ông còn nhấn mạnh rằng, chưa kể còn có thể ảnh hưởng đến chính sách đối ngoại về việc thu hút các tầng lớp Việt kiều về làm ăn với quê hương. Ý kiến này được trưởng ban kinh tế phụ họa, tán thành, còn 1 số trưởng ban khác không có ý kiến cụ thể. Thư ký tòa soạn căn môi suy nghĩ và cuối cùng anh ủng hộ Tổng biên tập cho đăng bài báo này.

Ông Minh Nguyên hỏi Phó Tổng biên tập của mình 1 lần nữa:

- Theo anh đăng hay không?
- Theo tôi là không, tuy nhiên anh là Tổng biên tập, anh có toàn quyền quyết định.
- Xuống nhà in, gỡ bản kẽm ra, đưa bài này vào thế cho bài "sóng gió Phú Quốc" để kỳ sau đăng.

Ông Minh Nguyên ký vào bản thảo và đưa cho Thư ký tòa soạn, ra lệnh. Mọi người lục tục đứng lên ra về, riêng Phó Tổng biên tập được mời vào phòng làm việc riêng của ông. Ông Minh Nguyên đưa cho ông ta tập hồ sơ dày đề nghị nghiên cứu tại chỗ, cũng như cùng ông nghe các cuốn băng mà Việt đã thu được.

Phó Tổng biên tập đờ mắt ra sau khi đọc hết tập tài liệu cũng như nghe các cuốn băng, ông ta trách:

- Tại sao lúc nãy anh không cho công bố các tài liệu này trước ban biên tập để mọi người cùng biết, tán thành anh?
- Có rất nhiều vấn đề tế nhị trong này chưa tiện nói ra, tuy nhiên tôi chỉ muốn anh hiểu vấn đề với tôi và tôi cũng thông báo anh biết là tôi đã tranh thủ ý kiến chỉ đạo của đồng chí Thứ trưởng thường trực rồi. Quan điểm của lãnh đạo Bộ là ủng hộ chúng ta làm, miễn là đúng luật.

Phó Tổng biên tập im lặng ngồi xuống, khuôn mặt ông ta nằm sau chao đèn nên tối sầm, không hiểu đang suy nghĩ điều gì.

Minh Nguyên tắt máy lạnh, mở toang cửa sổ ra, đón 1 luồng gió mát ủa vào, ông lấy điều thuốc ra mời người phó của mình.

Một đêm tối sầm, có tiếng chuông nhà thờ vọng về, không lẽ trời sáng nhanh như vậy. Đã vào lễ một rồi.

Thiếu tá Nguyễn Lâm chăm chú đọc biên bản ghi lời khai của các nhân chứng, người quen biết với nạn nhân Phạm Hồng Bàng.

Biên bản lời khai của Phân viện trưởng:

"Biết nói sao cho các đồng chí hiểu nhỉ? theo tôi, thực sĩ Bàng là 1 cán bộ trẻ tuổi, phẩm chất đạo đức tốt, có năng lực. Do vậy, từ khi về phân viện chúng tôi công tác đến nay chưa đầy chục năm mà ban lãnh đạo phân viện đã quyết định bổ nhiệm anh ta làm Trưởng phòng 3, đây là 1 phòng quan trọng nhất của phân viện. Trong công việc thực sĩ Bàng rất tận tụy, hăng say và đạt hiệu quả cao, có tinh thần trách nhiệm. Đây là về chuyên môn, còn lối sống nhìn chung không méch lòng ai, cũng không va chạm với ai, đời sống riêng tư không có điều tiếng gì. Thú thật chúng tôi cũng đang có dự kiến đề bạt anh ta lên làm Phân viện trưởng thay thế khi tôi về hưu vì số cán bộ trong phân viện hiện nay hầu hết đã quá tuổi quy hoạch, trừ thực sĩ Bàng. Về tình cảm cá nhân, tôi rất mến Bàng, coi như con cháu trong nhà, vì vậy ở đây có dư luận cho rằng tôi là ô dù của anh ta. Thật sai lầm. Tại sao anh ta bị giết? thú thật tôi không hình dung nổi, vì tôi không nghĩ Bàng có làm gì mang thù oán đến nỗi bị người ta giết. Chắc trộm cướp gì chăng? "

Biên bản ghi lời khai của các đồng nghiệp:

"Anh ấy là người tốt, sống nghiêm túc, làm việc rất có năng lực. Là 1 con người kín đáo, ít hòa đồng với mọi người.

- Theo tôi về năng lực chuyên môn của anh ta thì không cần nói nữa, nhưng có vong hồn của anh Bàng chứng kiến, chúng tôi xin nói thật: trong công việc thì nhìn chung cán bộ dưới quyền không thiện cảm với anh ta lắm. Đây là 1 vị lãnh đạo nghiêm khắc, khắc nghiệt trong xử sự, đôi lúc chúng tôi cảm tưởng anh ta cố tình tàn nhẫn như vậy để hành hạ chúng tôi. Chúng tôi không thích anh ta.

Đây là 1 con người cao ngạo, sống lạnh lùng, cô độc và có nhiều bí ẩn trong đời sống riêng tư, anh ta không hề gần gũi bất cứ ai trong cơ quan. Đến là làm việc, hết việc là làm lủi đi về, không cười đùa, chào hỏi ai, cũng không bao giờ thấy anh ta quan tâm đến bất cứ ai, cũng không la cà ngồi với ai. Kể cũng lạ thật, tôi không biết đánh giá thế nào về anh ta.

- Anh ấy kỳ dị lắm, chị em phụ nữ chúng em chẳng khi nào thấy anh ấy nở 1 nụ cười, hay thăm hỏi gì cả. Kiêu ngạo lắm, có mấy cô khi mới về thấy anh Bàng thì cũng tỏ ý mến mến, nhưng anh ta thờ ơ không biết đến ai. Theo chị em phụ nữ đánh giá anh ta là 1 con người khó gần, không thích đàn bà, có vẻ pê đê.

- Tôi làm bảo vệ ở cơ quan này đến nay cũng 20 năm rồi, chú Bàng tôi thấy cũng chẳng có vấn đề gì đáng trách. Người ta không thích chú ấy vì chú có tài, được lãnh đạo quý mến, còn mấy con nhỏ lằng xằng ở cái viện này nữa. Ai mà chịu nổi chúng nó chứ, ưỡn ẹo như thế còn gì là đàn bà con gái. Chú Bàng không thích thế là bọn nó xì xào cho rằng chú ấy là pê đê. Nhưng cũng có 1 chuyện tôi cũng chẳng biết nói như thế

nào, tôi giấu kín hơn 5 năm nay rồi, chẳng dám mở miệng nói với ai, cái viện này nó như tổ quạ ấy, đừng 1 tí cả thành phố này biết ngay. Chẳng là hồi xưa khi chú Hải còn sống, chú Hải là cán bộ trong phòng của chú Bàng. Có 1 lần duy nhất vào buổi tối đã khuya, vì làm bảo vệ nên tôi phải đi đóng các cửa phòng làm việc. Khi đi ngang phòng chú Bàng, tôi ngạc nhiên vì té ra chú ấy đang còn làm việc, và tôi nghe thấy có tiếng xì xào. Tò mò tôi nhìn vào, cũng chẳng rõ lắm, tôi thấy chú Bàng ôm hôn ai đó trong phòng của mình. Lâu lắm, sau đó chú Bàng đẩy cửa bước ra có vẻ bất ngờ gặp tôi và lát nữa chú Hải đi ra, họ có vẻ lúng túng.

Nguyễn Lâm, gạch chân dưới biên bản này và phê bên lề, chú ý tình tiết này và cho xác minh thật kỹ, Hải là ai? - Oí tôi già rồi, chuyện cũ kể cho mấy chú nghe vậy thôi, tin tôi làm gì, nay cả 2 người họ chết rồi, nói không phải mang tội chết. Như vậy họ làm gì với nhau trong đó, hay chú Bàng còn có cô nào trong ấy nữa? tôi không rõ lắm. Đấy, nếu mấy anh hỏi về đời tư của chú Bàng thì tôi chỉ thấy có vậy thôi.

Biên bản ghi lời khai của những người xung quanh nhà nạn nhân:

" Chú Bàng về đây cũng gần 5 năm. Nhưng ở xóm này mọi người ít quan hệ với nhau lắm, đèn nhà ai nấy rạng. Thỉnh thoảng sáng sáng đi làm chúng tôi cũng gặp nhau và chào nhau, thế thôi. Tôi chưa bao giờ bước chân qua nhà anh ta nên cũng chẳng rõ như thế nào, dám ma tôi qua đấy là lần đầu tiên. Theo tôi đây là 1 trí thức đảng hoàng, đứng đắn.

- Tôi là tổ trưởng dân phố ở đây. Tôi cũng vài lần đến nhà anh Bàng để thu tiền an ninh trật tự, tiền bảo trợ các quỹ của phường... tôi thấy anh Bàng là người ít nói, ít cởi mở, tổ và phường có đặt vấn đề thu chi gì anh ta chấp hành ngay, không kêu ca, phàn nàn. Nhìn chung anh ta ở địa phương này chưa có điều gì tai tiếng. Tôi có nhận xét là anh này sống kín đáo quá, nhưng là cái gì tôi không biết.

- Nam mô a di đà Phật. Tôi tu tại gia, người xuất gia không được nói dối. Nhà tôi đầu hẻm, nên thỉnh thoảng cũng thấy anh Bàng. Tôi không quen anh ta, nhưng tôi có nhận xét anh này là 1 người có cái gì đó không đảng hoàng chính đáng cho lắm. Vì tôi thường thức rất sớm để tụng kinh công phu, cỡ hơn 3 giờ sáng là tôi dậy rồi, thỉnh thoảng tôi vẫn bắt gặp anh ta đi đâu về rất khuya, có thể nói là về rất sớm mới đúng. Ăn mặc, cử chỉ, điệu bộ lạ lùng lắm, có cái gì đó như... như là đàn bà vậy đó. Mô Phật, cũng chẳng biết là giống gì nữa, xóm này có lẽ chỉ có mình tôi là biết chuyện này, thậm chí cả anh Bàng cũng chẳng biết, vì đâu có ai ngờ. Nhưng gần đây tôi thấy có 1 cô bé con đến nhà chú ấy luôn, họ có vẻ hạnh phúc lắm, hình như là vợ chồng thì phải, thiệt tôi không hiểu, hay tôi nhìn lộn người? Riêng ngày 8/6, sáng sớm tôi có bắt gặp 1 người đàn ông lạ mặt dắt chiếc xe vợ và từ bên trong đi ra, anh ta là ai thì tôi không biết vì tôi ngồi trên lầu nhìn xuống. Người này che mặt và đi có vẻ rất vội vàng hốt hoảng lắm.

Xác minh cụ thể nguồn tin này, Nguyễn Lâm ghi:

- Sáng ngày 8/6, tình cờ tôi dậy sớm đưa vợ con ra ga về quê. Lúc tôi và bà nhà đi ra thì có thấy 1 người đàn ông đang đi ra từ nhà anh Bàng. Anh ta khóa cửa cẩn thận và

dắt chiếc xe đi rất tự nhiên, vợ chồng tôi nghĩ đó là người quen của anh Bàng, cũng có thắc mắc là đi đâu mà sớm vậy. Đâu có ngờ. Hình dạng vì tối nên cũng không nhìn thấy rõ lắm, người chừng 1.65m, ốm ốm, có tật ở chân thì phải, mặt mày tôi không rõ - Xác minh, Nguyễn Lâm ghi.

Qua biên bản ghi các lời khai, Nguyễn Lâm đã có thể hình dung ra 1 phần nào về đời sống riêng tư của thạc sĩ Bàng. Anh lấy bút dạ màu tô đậm vào 1 số điểm đáng chú ý để lưu ý các trinh sát khi tiến hành xác minh.

Thiếu tá cầm biên bản ghi lời khai của Trần thị Hòa, vợ chưa cưới của thạc sĩ Bàng và cũng là người đầu tiên phát hiện anh ta bị giết vào trưa ngày 8/6 tại nhà riêng.

Anh lướt qua các thủ tục ghi trong biên bản và chú ý vào phần chính trong lời khai.

"Tôi là 1 người đàn bà bất hạnh, hình như bất cứ người đàn ông nào có ý định tiến tới hôn nhân với tôi đều bị chết bất đắc kỳ tử.

Tôi biết anh Bàng là qua anh Hải, anh Hải là chồng chưa cưới của tôi, chúng tôi dự định sẽ cưới nhau. Thế nhưng cách đây 4 năm, trong 1 chuyến đi công tác lên biên giới phía Bắc, anh Hải bị tai nạn té xuống núi chết. Vì 2 người là bạn thân, nên sau đó anh Bàng đã thay mặt anh Hải tận tụy chăm sóc mẹ con tôi. Thằng bé này là con nuôi của anh Bàng. Anh Bàng rất quý mến mẹ con tôi, chăm sóc chúng tôi rất chu đáo, lúc đầu tôi chỉ nghĩ rằng anh ấy vì tình nghĩa bạn bè. Nhưng càng ngày tôi càng nhận ra không phải như vậy, còn có 1 cái gì đó lớn hơn tình bạn. Tôi đã ở vậy 4 năm, gia đình hàng xóm ai cũng quý mến anh Bàng và khen tôi tốt phước mới có 1 người bạn như vậy. Rồi mọi người đều có ý vun vào cho chúng tôi và thật sự tôi cũng mến anh Bàng. Thế như dường như anh ấy không muốn hiểu thịnh tình của mọi người cũng như của tôi giành cho anh ấy, và anh ấy có vẻ né tránh. Cho đến mấy tháng gần đây, thằng bé đã lớn, sắp vào lớp 1, và tôi không muốn để nó mãi mãi không có cha, trong khi thâm tâm nó từ lúc chào đời cho đến bây giờ vẫn gọi anh Bàng là cha. Tôi đã quyết định đặt thằng vấn đề với anh Bàng, anh ấy có vẻ lúng túng không rõ lý do. Cuối cùng, cách đây mấy tháng thì anh ấy đã chấp nhận tôi coi như vợ chồng. Anh ấy bàn với tôi nên nhanh chóng làm thủ tục đăng ký kết hôn, còn cưới xin tính sau. Anh chăm chút lo lắng cho 2 mẹ con tôi từng ly từng tý, tôi quá đổi hạnh phúc, nào ngờ....

Chúng tôi chuẩn bị đám cưới. Mỗi sáng anh ấy đều ghé qua nhà tôi đón 2 con tôi đi làm. Riêng sáng 8/6 thì tôi chờ mãi mà không thấy, không hiểu sao trong lòng tôi nóng ran như lửa đốt, có linh tính không lành. Chiều, đang làm ở cơ quan, không chịu nổi tôi liền chạy xe xuống nhà anh Bàng xem sao. Từ khi chấp nhận tôi là vợ thì anh ấy có đưa cho tôi 1 chìa khóa riêng để vào nhà. Khi đến nhà mở cửa đi vào và đi lên lầu thì.....

Tại sao bất cứ người đàn ông nào đến với tôi lại, không lẽ ông trời bắt tôi phải chịu cô quả suốt đời hay sao? Anh Bàng là 1 người tốt, tuy sống có hơi khép mình 1 chút, nhưng là 1 người đàn ông hoàng đường đứng đắn. Sau anh Hải, không còn ai đối xử tốt với tôi như thế. Anh Bàng ơi! "

Nguyễn Lâm bóp trán suy nghĩ, có 1 cái gì đó khá bí ẩn bao xung quanh đời sống của Phạm Hồng Bàng. Nên hiểu nó là cái gì? Lâm suy nghĩ về sự trùng lặp trong các lời khai: "lạnh lùng, kín đáo, ít gần gũi mọi người, giống giống đàn bà", Lâm tự hỏi vậy khi nghiên cứu các lời khai ở các biên bản anh đang có. Tuy nhiên anh quyết định tạm giữ kín ý nghĩ này, anh muốn các trinh sát của mình được tự nhiên hơn trong công việc thảo luận về vụ án.

Các trinh sát của tổ 1 đã có mặt đông đủ, chờ cho những tiếng nói lao xao đã chấm dứt. Thiếu tá Nguyễn Lâm yêu cầu thiếu tá Minh Thanh, đội phó đội 3 báo cáo kết quả sơ bộ của pháp y và kỹ thuật hình sự.

Minh Thanh từ tốn giở từng trang sổ tay và nói:

- Bên kỹ thuật hình sự kết hợp pháp y đã tiến hành mổ tử thi và xác nhận nạn nhân bị giết vào khoảng 3 giờ sáng rạng ngày 8/6, bị bắn 2 viên đạn K54 thẳng vào ngực. Một viên xuyên qua tim và 1 viên chệch bên cạnh, làm đứt mạch tim, chết ngay tại chỗ. Đã tìm thấy đầu đạn, chúng ta không tìm thấy súng. Theo hướng máu chảy có thể cho thấy nạn nhân bị bắn ở cự ly gần, khoảng cách 2 mét từ chỗ đứng đến chỗ bắn. Trong dạ dày còn ít thức ăn và rượu, cho thấy khi tối vào khoảng 11 giờ nạn nhân có ăn nhẹ, uống rượu và đi ngủ. Nạn nhân bị bắn chết trong tư thế đang ngủ say, không có dấu vết chống cự thủ phạm. Thủ phạm sau khi gây án có lục lọi trong tủ nạn nhân tìm kiếm tiền bạc, chúng ta đã thu lượm vân tay và dấu giày. Kiểm tra ổ khóa ở các cửa ra vào, được biết thủ phạm vào và ra khỏi nhà nạn nhân bằng chìa khóa chính, trong ổ khóa không tìm thấy dấu kim loại lạ. Như vậy, có khả năng thủ

phạm quen biết hoặc 1 lý do nào đó chưa rõ.

Đưa mắt nhìn mọi người, Minh Thanh kết luận:

- Đây mới là những kết luận ban đầu, đang còn tiếp tục bổ sung thêm. Có khả năng trong những ngày sắp tới chúng ta sẽ cho dựng lại hiện trường vụ án này để làm rõ thêm.

Thiếu tá Nguyễn Lâm cất cao giọng:

- Hiện nay vụ án này có thể chia ra 1 số giả thuyết điều tra như sau: sáng nay ban chỉ huy Phòng đã họp và thống nhất với bên An ninh quân đội là: nếu cái chết của thạc sĩ Bàng có liên quan đến an ninh quốc phòng thì bên An ninh quân đội sẽ đảm trách và chúng ta có nhiệm vụ hỗ trợ, trao đổi thông tin cùng bên ấy. Ngoài ra 1 số động cơ giết người trong vụ này chúng ta phải làm rõ, như: động cơ giết người để lấy tiền bạc thông thường. Nhưng tôi cho rằng giả thuyết không vững lắm, các đồng chí tham gia ý kiến. Nạn nhân là 1 trí thức, 1 cán bộ nghiên cứu có trọng trách ở cơ quan của mình, và đang sắp được đề bạt nên chúng ta cần nghiên cứu xem động cơ của vụ giết người này có phải vì ghen tức, thù hằn, tranh giành địa vị hay không?

Liệu động cơ giết người vì trai gái, tiền bạc, thù hằn cá nhân.... về động cơ này có thể có, nhưng qua nghiên cứu các lời khai nhân chứng ban đầu thì xem ra động cơ này ít có khả năng xảy ra, vì nạn nhân được đánh giá là con người nghiêm túc trong đời sống

xã hội, cơ quan và bạn bè. Tuy nhiên đây vẫn là 1 hướng điều tra của chúng ta. Không nên chủ quan qua các lời khai của nhân chứng vì chưa biết được anh ta có những mối quan hệ bí ẩn nào khác thì sao?

Thiếu úy Hùng suy tư:

- Đến giờ tôi vẫn thấy lộn cộn trong đầu những ý nghĩ không mạch lạc lắm: nếu giết người vì lý do có liên quan đến an ninh quốc phòng thì thủ đoạn không giống lắm, tài liệu không bị lục lọi, dấy tay thủ phạm để lại khắp nhà... Tuy nhiên đây là việc của An ninh quân đội trực tiếp làm nên chúng ta không cần bàn đến.

- Khoan đã - Một trinh sát ngắt lời Hùng - Đồng chí nói đúng mà là không đúng. Tại sao chúng ta không nghĩ đến khả năng thủ phạm cố tình làm như thế, để che dấu mục đích thật sự có liên quan đến các công việc nghiên cứu của thạc sĩ Bàng?

Thiếu úy Hùng thừa nhận ý kiến đó và nói tiếp:

- Vậy động cơ thật sự của tên giết người này là gì? Căn cứ theo báo cáo của kỹ thuật hình sự và lời khai của 1 số nhân chứng thì cho thấy nó vào và ra nhà này bằng cửa chính, xử dụng chìa khóa của nạn nhân, vậy không loại trừ nó có 1 mối quan hệ nào trước đó đối với nạn nhân.

Nhìn thiếu úy Trung, em út cứng của đội đang rụt rè muốn phát biểu, Lân gật đầu mỉm cười khuyến khích. Trung mạnh dạn nói:

- Tôi có nhận xét là hình như thủ phạm rất quen thuộc căn nhà này, nó vào nhưng không rõ lý do gì bắn chết nạn nhân ngay. Căn cứ dấu giày chúng ta đo được thì có thể hình dung, nó mở cửa đi vào nhà, lên thẳng trên lầu và vào buồng ngủ, đứng ít phút trước mặt nạn nhân và bắn thẳng vào ngực nạn nhân. Chúng ta đã cho nổ súng thử thì được biết phòng máy lạnh rất kín, đêm khuya, và hôm đó lại có mưa khá to nên hầu như không ai nghe được tiếng súng. Như vậy rõ ràng nó vào nhà với chủ đích là giết chết nạn nhân trước, rồi sau đó mới lục tìm tiền bạc trong tủ. Có cần không? Tại sao phải giết nạn nhân ngay từ khi mới vào, trong khi không có dấu vết cho thấy nạn nhân phát hiện ra thủ phạm trước đó.

Có khi nào là 1 vụ giết người theo đơn đặt hàng hay không? Còn việc thủ phạm lục lọi trong nhà và để lại dấu tay là ngoài ý muốn của kẻ thuê.

Trước câu hỏi dò của 1 trinh sát, Hùng gật đầu xác nhận:

- Tôi có nghĩ như vậy. Rất có khả năng là 1 vụ giết người theo đơn đặt hàng thì đúng hơn.

Thiếu tá Nguyễn Lân lắng nghe các ý kiến bàn bạc sôi nổi, nhìn thấy trời cũng xế bóng, anh quyết định đứng lên kết thúc.

- Về các giả thuyết đã nêu ra, các đồng chí cứ suy nghĩ thêm, có ý gì mới thì báo cáo cho tôi biết. Hiện nay chúng ta đã có 1 số thông tin có thể khẳng định được như: Đây là 1 vụ giết người, nhưng động cơ thì vẫn chưa rõ, việc này chúng ta sẽ tiến hành điều

tra. Việc xác định được động cơ rất là quan trọng vì nó sẽ định hướng cho công tác điều tra của chúng ta. Hai, tên giết người vào ra căn nhà nạn nhân rất tự nhiên, nên chúng ta không thể loại trừ nó có quen biết nạn nhân, điều này chúng ta căn cứ vào lời khai của các nhân chứng cũng như dấu vết khóa để lại trong nhà nạn nhân. Như vậy, hướng điều tra chúng ta sẽ khoanh lại từ các đối tượng có quen biết với nạn nhân, phải gắn động cơ ghen tức, thù hận, tình, tiền... Ở đây chúng ta có chứng cứ rất quan trọng đó là dấu tay của thủ phạm để lại trong nhà. Ta cần khẩn trương cho truy tìm dấu tay ở phòng hồ sơ lưu trữ tội phạm, nếu nó là 1 tên chuyên nghiệp có tiền án, và cũng phải đối chiếu so sánh ở tàng thư thường vì cũng có khả năng là 1 kẻ giết người không chuyên. Nói chung là truy tìm cả 2 hướng, đây là chứng cứ rất quan trọng quý giá mà chúng ta có được.

Thiếu tá Nguyễn Lâm đột nhiên ngừng nói, nhường lời cho thiếu tá Minh Thanh. Hiện nay Minh Thanh đang trong thời gian thử thách trước khi lên làm đội trưởng, việc này Nguyễn Lâm đã thống nhất với ban chỉ huy Phòng và thông qua cấp ủy đơn vị. Đây là 1 sĩ quan cảnh sát hình sự có thâm niên trong ngành, được đồng đội quý trọng vì đức tính cẩn trọng, điềm tĩnh, chắc chắn trong công việc.

Thiếu tá Minh Thanh tính đứng dậy, nhưng thấy Lâm vẫy tay hiệu không cần, nên anh lại ngồi xuống và nói:

- Ban chỉ huy đội đã thống nhất với lãnh đạo Phòng và chia hướng điều tra như sau: hiện nay chúng ta cần tập trung vào 2 hướng điều tra, 1 là truy tìm các nguồn tin xung quanh nạn nhân như gia đình, bạn bè, người thân... hướng thứ 2 tung cơ sở nắm tình hình di biến động của 1 số đối tượng hình sự trong thời gian gần đây có sinh hoạt gì bất minh không? Nếu có thì phải xác minh làm rõ, chú ý các đối tượng đột nhiên nổi lên ăn chơi, tiêu xài tiền bạc nhiều, xì ke ma túy... Tổ 1 do đồng chí Hùng làm tổ trưởng cùng 3 đồng chí trong tổ và đồng chí Trung sẽ theo giúp cho đồng chí Hùng, kết hợp với công an quận chỗ anh Cơ để làm rõ vụ này. Cần làm nhanh và khẩn trương, vụ việc này có dấu hiệu phức tạp vì nó có liên quan đến an ninh quốc phòng, ngoài ra gia đình nạn nhân là cán bộ cao cấp, nên đây vô hình chung cũng là sức ép tinh thần đối với chúng ta.

Các trinh sát lần lượt đứng lên ra khỏi phòng họp nhưng vẫn còn tranh cãi nhau về động cơ giết người trong vụ án.

Chương 6

Tiếng chuông điện thoại réo inh ỏi làm Quang Việt phải bật dậy dù rất muốn ngủ vùi thêm 1 chút nữa.

- Alo...

- Việt hả, anh Thuận đây - Tiếng Trưởng ban kinh tế lo lắng - sáng nay mày đi làm đừng vào cơ quan bằng cửa chính nhé.

- Có chuyện gì mà nghiêm trọng vậy anh Thuận?

- Báo ra rồi, bài của mày ở trang tư. Cả thành phố như phát nổ lên. Hiện nay đám công nhân của công ty A&T đang kéo đến vây tòa soạn đòi kiện cáo âm ỉ, có cả mấy thằng quá khích nào đó đang gào lên đòi mày ra giải thích, thanh toán gì đó. Anh Nguyên dặn tao nói với mày không tới cơ quan cũng được.

Q.Việt bỏ máy hấp tấp mặc quần áo vào và rồ xe chạy lại cơ quan. Đúng như tưởng ban của anh đã mô tả, từ xa anh đã thấy 1 đám đông công nhân vây quanh trụ sở của tòa báo Sức sống, trên tay người nào cũng cầm 1 tờ báo vung vẩy đầy vẻ phẫn nộ. Có lẽ cô thường trực của báo lần đầu tiên mới gặp tình trạng này nên hết sức sợ hãi trước đám đông đang gào thét kích động.

Tòa soạn báo bên trong đóng cửa im ỉm, 1 vài phóng viên của báo thập thò đầu nhìn ra tò mò. Cũng từ xa 1 số đồng nghiệp báo bạn nghe tin chạy xe lại, ánh đèn chớp nhoáng.

Q.Việt vội điện thoại vào cơ quan, gần như các bàn làm việc đều gác máy, cuối cùng anh chụp được máy của nhà in, và người nhắc máy lại là phóng viên Văn Nhân.

Văn Nhân la to trong máy:

- Anh Việt hả, anh đang ở đâu?

- Tao đang ở gần tòa soạn, trong đó thế nào rồi?

- Ban biên tập đang tiếp đại diện công nhân, anh đừng có xuất hiện lúc này, nguy hiểm lắm.

- Ừ, sao không báo công an?

- Báo rồi

Có tiếng còi xe xa xa như trả lời cho Việt và cả đám đông gào thét khi nghe tiếng xe công an thì nhón nháo nhìn nhau, im bật, vài kẻ đã nhanh chân len lén chuồn mất. Thật lạ, Q.Việt lấy làm khó hiểu, khi thấy xe công an lại làm việc thì gần như mất 1 nửa số công nhân biến mất như bốc hơi. Anh mừng rỡ khi gặp phóng viên Đình Quang, cây viết phóng sự điều tra nổi tiếng của 1 tờ báo bạn đang chạy xe đến.

Kéo Đình Quang vào trong quán cà phê, anh hỏi:

- Nay ông có thấy gì bất thường không?

- Chúc mừng mày, bài viết đã quá, đánh thì phải như vậy mới bố. Ông Nguyên Tổng biên tập mày có bản lĩnh thật, chứ cứ như Tổng biên tập tao nghe hơi hướng đâu đó xa xa là rút lại ngay.

Đình Quang cười hăng hắc, nhe hàm răng ám khói xỉn vàng:

- Còn bất thường hả? mấy thằng gào trước cổng lúc nãy đâu có phải công nhân mẹ gì. Du đảng thì có, công nhân ít lắm. Có khả năng công ty A&T nó thuê người cũng nên, làm vậy là ngu, càng chết lẹ. Tao có chụp ảnh gửi bên công an làm bằng chứng.

Sau khi tiếp đại diện công nhân và công an đến làm việc, đám người quá khích tự tản mác ra về. Q.Việt vào cơ quan thì cũng đã hơn 10 giờ. Anh được mời vào phòng Tổng biên tập và thấy đã có đủ thành viên ban Biên tập đang ngồi chờ. Ông Minh Nguyên đứng lên đọc lá đơn khiếu nại của tập thể công nhân A&T gửi tất cả các cơ quan Đảng, chính quyền khiếu nại về bài báo của phóng viên Quang Việt, báo Sức sống đã xúc phạm đến công ty và tập thể công nhân.

Q.Việt nhún vai khi nghe, bao giờ cũng vậy người ta luôn thích dùng từ đao to búa lớn như "tập thể công nhân", "giai cấp công nhân"... trong trường hợp này để hù dọa. Chuyện này với báo Sức sống là bình thường trong những bài viết về chống tiêu cực, tuy nhiên việc công nhân kéo đến hò hét gây áp lực thì quả nhiên là lần đầu. Theo đề nghị của Tổng biên tập, Q.Việt đứng lên trình bày chi tiết việc anh thu thập lấy tin bài khi viết về công ty A&T, mỗi vụ việc anh đều kèm theo những bằng chứng xác thực để chứng minh. Nhìn chung toàn Ban biên tập không ai có ý kiến gì.

Tổng biên tập Minh Nguyên đứng lên kết luận:

- Bài báo của chúng ta trong số này quả nhiên rất gây tiếng vang. Từ sáng đến giờ văn phòng báo cáo tôi là đã nhận hơn 20 cú điện thoại gọi đến khen ngợi - Ông mỉm cười - riêng cá nhân tôi nhận được 5 cú từ máy di động, 3 cú của các vị lãnh đạo hỏi thăm, có gây sức ép, 1 khen ngợi và 1 chửi rủa. Nhưng như tôi đã khẳng định việc làm của chúng ta là đúng, chống tiêu cực thì bao giờ cũng vậy và đối với báo Sức sống đây không phải là lần đầu tiên nên chẳng có gì lạ. Bây giờ thế này, ban Kinh tế, trực tiếp là anh Thuận cùng phối hợp với Q.Việt khai thác tiếp hồ sơ của chúng ta đang có để chuẩn bị bài cho số báo ngày thứ Năm, chúng ta phải làm dứt điểm vụ này. Ngoài ra văn phòng sẽ giúp tôi kiểm tra các tài liệu chúng ta hiện có để chuẩn bị sẵn hồ sơ giải trình với các cơ quan quản lý, cũng như lãnh đạo các cấp. Công ty A&T không phải bình thường đâu, nó sẽ "quậy" đấy, ban Chính trị xã hội cử người xác minh xem số công nhân đến thưa kiện hôm nay là những cá nhân nào và có đúng là công ty A&T thuê du đảng không, cần phải trị nó.

Phó Tổng biên tập như muốn nói 1 điều gì đó, nhưng trước khí thế hùng hục của các Trưởng ban nên ông ta đành im lặng, nhưng cọ quậy trên ghế như có vẻ bức rức rất khó chịu.

Mọi người tản mác ra, riêng Việt và trưởng ban của mình ngồi xem xét lại dữ kiện trong bài viết thứ 2 về công ty A&T cho số báo ra ngày thứ Năm.

Tiếng chuông réo như dế kêu, ông Minh Nguyên nhìn số máy lắc mái tóc bạc của mình "bắt đầu phải đi giải trình rồi". Đang ngồi soạn tài liệu, Q.Việt ngược nhìn ông cảm ơn.

Vị lãnh đạo sửa lại nếp nhăn trên cổ áo, dặn dò Phó tổng biên tập ở nhà duyệt nội dung các bài vở, và ông đi, nhưng không nói với ai là đi đâu.

Trời tối mịt, Việt mới chạy xe ra khỏi tòa soạn, bình thường những hôm như thế này anh cũng lạng đi đâu đó làm vài ly lai rai, nhất là những hôm sáng khoái có bài gây sự như thế này. Từ sáng đến giờ bạn bè điện thoại liên tục, nhưng Việt đều lắc đầu từ chối, lý do là Giáng Sương đã về trong chiều nay, anh không muốn nằng nết vui.

Khúc đường quanh vào nhà Việt chẳng hiểu sao mấy hôm nay đường điện bị hỏng, nên cả 1 quãng hẻm tối thui. Việt bức bối căng mắt nhìn ngay ngáy lỗ gặp anh cảnh sát giao thông nào thấy thì chết.

Chát... ối. Đằng sau 1 vật gì đập sượt vào vai Việt làm anh chúm người tới và thanh sắt nện đúng thành xe của anh. Chiếc xe loạng choạng, Việt té nhủi ra ngoài. Hai người đàn ông từ trong bóng tối xuất hiện nhảy vào đám đá túi bụi. Việt ôm đầu chống đỡ. Một gã dùng sức dằng chiếc túi phóng viên của anh, nhưng Việt kéo lại làm miệng túi bật ra, giấy tờ tài liệu rơi tung tóe.

Có tiếng xe và ánh đèn từ xa. Việt la lên "cướp... cướp... cướp"

Hai gã hoảng hồn thụt lùi bỏ chạy khuất vào trong hẻm. Chiếc xe Honda của 1 cặp vợ chồng dừng lại, người phụ nữ đằng sau kêu lên:

- Ủa, ai như chú Việt? Bị sao vậy?

Họ nhảy xuống xe suýt xoa, Việt thở phào nhận ra vợ chồng người hàng xóm. Anh loạng choạng đứng dậy né đau, nhăn nhó:

- Tôi gặp cướp

- Cái gì? thời buổi này sao lộng hành như vậy, hẻm mình xưa nay đâu có chuyện gì. Tội này liệu thật - Ông chồng kêu lên và phụ Việt dựng xe còn chị vợ vội vã nhặt những giấy tờ rơi trên mặt đất.

Khi cả 3 chạy xe về đến gần nhà Việt, anh bỗng lạnh toát người khi thấy đèn nhà bật sáng trưng, bà con lối xóm bu quanh nhà rất đông và có cả công an phường. Giáng Hương hay thằng Hiên bị gì chẳng? Việt suy đoán, có tiếng kêu lên mừng rỡ.

- Thím Việt, chú Việt về rồi nè!

Mọi người dẫn ra và ngẩn ngơ khi thấy anh. Việt trông nhàu nát, mặt mày tím bầm. Đáp trả lời câu hỏi mọi người, Việt cười gượng:

- Không có gì, tôi bị cướp ngoài hẻm

Mọi người ồ lên kinh ngạc, lao xao hỏi nhau.

Giáng Sương từ trong nhà chạy ra, cô sững người khi nhìn thấy Việt, miệng lắp bắp:

- Anh, anh bị sao vậy?

- Không có gì, anh gặp cướp ngoài hẻm mà. Nhà mình bị sao vậy?

- Em cũng không biết nữa, em mới về đến nhà thấy cả nhà bị lục tung lên lộn xộn lắm. Hình như trộm vào nhà mình.

- Nè chú thím - bà Tư hàng xóm ghé vào nói - Hồi chiều có 2 thanh niên đi xe đến đây, họ nói là người ở trạm Điện lực đi kiểm tra đồng hồ điện. Tôi nói nhà đi làm hết, nhưng họ nói là có báo cho chú Việt biết rồi và chú đồng ý cho họ vào trong nhà kiểm tra. Họ lục cục gì trong đó lâu lắm, tôi cũng nghi nên ngồi ngoài này coi chừng, nếu họ có bùng bê cái gì ra thì cản. Nhưng không, họ ra cũng chỉ 2 người và cái túi đeo bên người. Đến lúc thím Việt về la hoảng thì tôi mới biết là trộm.

Mấy anh công an khu vực đang làm nhiệm vụ gặt đầu chào Việt và họ cũng lập luôn biên bản về vụ cướp ngoài hẻm với anh. Hai vợ chồng anh đi vào trong nhà,

G.Sương cầm khăn bông áp nhẹ lên vết thương trên mặt và băng bó cho anh, miệng cô rên rỉ đau xót.

Quang Việt đứng im rất lâu trước phòng làm việc của riêng anh, tất cả như đảo lộn, giấy tờ vứt tung tóe, các đĩa mềm vi tính đều mất sạch, 1 số giấy tờ khác cũng bị lấy đi. Nhà vợ chồng anh không mất bất cứ đồ đạc quý giá gì, Việt hiểu ngay chuyện gì đã xảy ra nhưng anh không muốn giải thích cho G.Sương biết vì sợ cô thêm lo. Anh thăm khâm phục ông Minh Nguyên, khi ông đột nhiên yêu cầu anh giao lại cho ông toàn bộ hồ sơ giấy tờ có liên quan đến vụ công ty A&T. Ông đã linh cảm thấy điều gì, nếu như để anh giữ tại nhà thì có lẽ đã bị mất sạch qua vụ trộm lạ lùng này.

Ông Minh Nguyên đến ngay tức khắc sau khi nghe Việt điện thoại báo cho biết. Hai chú cháu kéo nhau ra ngoài sân ngồi uống trà. Tổng biên tập của Việt có vẻ rất yếu, khuôn mặt của ông ta tái nhợt và khi nghe Việt hỏi, ông ta đưa tay chặn ngực thở dài.

- Không hiểu sao vết thương trong ngực chú mấy hôm nay tái lại, nó hành chú quá. Cái vết này hồi chú đang làm ở ban Tuyên huấn Trung ương cục ở R bị trúng miếng bom, tưởng chết, chữa trị mấy tháng liền mới lại, nhưng từ đó cũng yếu hẳn. Sau giải phóng, mấy bạn chú nói nên mổ lại, nhưng chú cứ lẩn lưa chuyện này chuyện khác. Nay nó lại tái, không hiểu sao.

Ông hỏi Việt:

- Chuyện này G.Sương nó có biết không?

- Không chú ạ, cháu không muốn cho cô ấy biết, chỉ thêm lo chứ ích gì - Anh cười nhạt
- Đã viết chống tiêu cực thì chuyện này chú còn lạ gì nữa, nó có khác gì cái hồi cháu làm điều tra băng buôn lậu ở Vũng Tàu hay cái vụ Cần Thơ.

- Nhưng cháu cũng đừng ỷ lại quá, cũng cần phải cẩn thận. Mai cháu cứ nghỉ ở nhà đi, bài viết cho số thứ Năm về công ty A&T, Thuận nó đã trình chú rồi, tốt lắm. Sau bài báo ra thứ Năm, ta chờ phản ứng như thế nào rồi cho đi bài cuối cùng vào số báo thứ Bảy. Còn chuyện của cháu, để tòa soạn làm cái đơn gửi công an thành phố báo cáo và nhờ họ giúp đỡ.

- Cháu có thằng bạn thân làm phó phòng hình sự bên đấy, có gì cháu điện thoại cho nó được mà. Nhưng chú này, cháu hỏi thật, có nhiều sức ép về vụ này lắm không?

- Chuyện đấy để chú lo - Ông Minh Nguyễn cười - bản lĩnh của anh Tổng biên tập chính là lúc này đây. Chống tiêu cực bao giờ cũng phức tạp. Nhưng đây là nhiệm vụ và là mệnh lệnh của Đảng, của nhân dân đặt ra cho chúng ta. Không thể bẻ cong ngòi bút hay run sợ được. Tất nhiên có thể cấp trên chưa rõ thì chúng ta có trách nhiệm giải trình, bình thường thôi cháu ạ. Nhìn khuôn mặt bình thản của ông Minh Nguyễn, Việt thấy dấy lên trong lòng mình 1 sự yêu quý, kính mến. Anh biết là ông nói vậy để anh an tâm chứ rõ ràng ông phải chịu đựng rất nhiều sức ép từ nhiều phía về vụ này, đặc biệt là cơ quan chủ quản của báo Sức sống. Quá trình lấy tư liệu anh đã hình dung được sự khó khăn như thế nào khi đăng bài này, bởi công ty A&T cũng như cá nhân D.K.Châu có những mối quan hệ lắt léo như những vòi bạch tuộc bám vào các cơ quan công quyền Nhà nước. Cũng đã bao nhiêu báo có bài rồi nhưng đều không ăn thua, nay Sức sống có bài lên tiếng vào lúc nó đang được ca ngợi làm ăn thành công thì quả là nguy hiểm, nhất định công ty A&T sẽ phản đòn và người hứng chịu đầu tiên sẽ là Tổng biên tập báo, ông Minh Nguyễn.

Cũng biết sự phản ứng của tôi nhưng Phân viện trưởng vẫn phớt lờ đi, vì tình cảm của chúng tôi đã chuyển sang sắc thái chú cháu, ông vẫn dúi vào tay tôi tờ quyết định nhận cán bộ do mình ký, nói:

- Đây là bộ đội xuất ngũ về, đã tốt nghiệp đại học Bách khoa, học tại chức ban đêm. Thôi cũng là diện chính sách, cháu nên nâng đỡ anh ta.

Diện chính sách? Học tại chức? Tôi nghe ngao ngán trong lòng. Không nói 1 lời, liếc sơ qua tờ quyết định, 1 cái tên Hải nào đó chẳng gọi cho tôi 1 ý niệm gì.

Tôi lẳng lẳng rút lui.

Bà trưởng phòng tổ chức hành chính dẫn người cán bộ mới đến phòng tôi làm việc để trình diện. Lúc này tôi đang là quyền trưởng phòng, bình thường các công việc không liên quan đến chuyên môn, tôi hay giao cho cô phó phòng trực tiếp làm, nhưng hôm nay cô ấy nghỉ bệnh nên buộc tôi phải làm công việc đáng chán này, đó là phải tiếp người mới.

Anh ta bước vào và 2 chúng tôi ngỡ ngàng nhìn nhau. Một thanh niên đen, chắc, đáng người xương xương, cao dong dong, có tướng người khác khổ, anh ta lúng túng trong bộ quần áo là thẳng nếp còn nguyên vệt phấn may trên người, đứng trước mặt tôi. Đang mải suy nghĩ về tập tài liệu trên tay, nên tôi chỉ hờ hững mời anh ta ngồi chiếu lệ. Chợt:

- Bàng, mày không nhận ra tao à?

Như 1 cơn lốc, Hải ào tới ôm chầm lấy 2 vai tôi vỗ bồm bộp rồi lắc mạnh làm tôi chao người suýt ngã.

- Trời, bao nhiêu năm rồi nhỉ? Hơn 20 năm rồi đấy, tao đâu có nghĩ 1 ngày sẽ gặp mày ở đây.

Nó nói ào ào như sợ ai cướp lời rồi lại cười ha hả rất vô tư. Thú thật lúc đó tôi vẫn chưa nghĩ ra anh ta là ai, cũng nhiều năm rồi không gặp nhau từ khi tôi về Hà Nội rồi đi nước ngoài học, vào Nam công tác. Thịnh thoảng cũng có lúc nhớ thằng bạn nghèo năm xưa, nhưng cũng chỉ thoáng qua và quên mất. Thật bất ngờ, tôi ngờ ngợ nhìn nó rồi cười cười như xin lỗi vì không nhận ra nó là ai.

- Mày thật tẻ, từng ấy năm mày đi những đâu mà không thư từ gì cho tao biết, mặc dù năm nào tao cũng viết vài lá thư cho mày. Tại sao mày không trả lời?

- À... ừ... tôi... tôi... Tôi lúng túng

- Thôi khỏi phải nói, gặp nhau là tốt rồi. Tao được về viện này công tác - Nó khoe với tôi, khuôn mặt sáng bừng sung sướng - Vậy mày làm gì ở đây?

- Thạc sĩ Phạm Hồng Bằng, trưởng phòng 3 của Phân viện chúng ta và là thủ trưởng trực tiếp của anh.

Suốt này giờ bà trưởng phòng tổ chức nhìn Hải với vẻ khó chịu ra mặt, vẻ ồn ào của nó làm bà ta không thích, nên khi nó vừa hỏi là lập tức dội cho 1 gáo nước lạnh ngay. Quả vậy, Hải cảm thấy, chờ người ra nhìn tôi với vẻ hốt hoảng. Đến bây giờ nó mới nhận ra sự quá lớn "mày, tao" của mình. Bà trưởng phòng mỉm cười đắc thắng đầy khoái trá. Nhìn Hải sượng sùng cúi đầu, vai thõng xuống và 2 tay vê vê tà áo của mình, tôi thấy thật tội nghiệp, và tôi nhẹ nhàng bước tới kéo nó ngồi xuống ghế.

- Cảm ơn chị Thư, thôi chị cứ để anh Hải ở đây với tôi được rồi.

Chỉ còn 2 người trong phòng làm việc riêng của tôi, tôi nhìn thẳng bạn năm xưa cọ quạ trên ghế 1 cách khổ sở, bất chợt phá lên cười to.

Nó lắp bắp:

- Thưa đồng chí trưởng phòng, xin tha lỗi, tôi không cố ý.

Nó càng tỏ vẻ nghiêm chỉnh, đứng đắn bao nhiêu thì trông càng lố bịch và tức cười bấy nhiêu. Tôi không nhịn được, ôm bụng cười lăn trên ghế. Giá như lúc này có nhân viên nào vào phòng làm việc của tôi chắc sẽ ngăn người, họ không thể ngờ được vị trưởng phòng vốn nổi tiếng nghiêm khắc như tôi lại có lúc như thế này.

Hải nhe răng cười ngơ ngếch phụ họa. Rồi thấy tôi cứ cười mãi, nó phát cáu và quát lên với tôi:

- Nay tôi nhận lỗi rồi, mày...a...a.. xin lỗi, đồng chí làm gì mà cười lắm thế?

Trời, nhìn cái khuôn mặt của nó và cách nó nói làm cho tôi thêm cười nôn ruột. Hải vịn vịn người trên ghế rồi đột nhiên nó cũng bật cười theo tôi, cười rất to, cả 2 đứa ôm nhau cười lăn lộn trên thảm nhà.

May mà phòng máy lạnh không ai biết, nếu không chắc có người cho chúng tôi là bị bệnh thần kinh.

Đêm đó 2 đứa chúng tôi uống say bí tỉ. Cuộc đời của Hải dần dần hiện ra trước mắt tôi như 1 bức tranh âm đạm. Sau khi tôi về Hà Nội, ở quê những năm ấy rất đói, chính sách kinh tế kém, lũ lụt liên miên, ruộng đồng xơ xác, HTX nông nghiệp phải giải tán, mọi người tha phương cầu thực và gia đình Hải phải chia làm 2 gánh ly tán. Cứ như trong truyện cổ Lạc Long Quân, 1 đàn theo cha lên mạn ngược làm thuê và mấy đứa con gái nhỏ theo mẹ xuống chợ để buôn bán. "Đói, khổ quá. Vừa đủ lớn là tao đã khai gian tuổi để vào bộ đội với mục đích trốn cái đói nghèo. Hết biên giới phía Bắc năm 1979, thì lại sang chiến trường Campuchia chia đến tận năm 1989 thì rút quân về, cũng may thần chết luôn chưa tao ra. Tao xin ra với quân hàm Đại úy và 2 bàn tay trắng. Dành dụm được ít tiền về quê cho ông bà già là tao vừa sạch túi. Không nghề nghề, có mỗi cái sức khỏe tao biết làm gì? Sống mãi trong môi trường Quân đội đến khi về với đời thường tao như 1 kẻ lạc loài. Tao bỏ nhà lên Hà Nội sung vào đám quân cứu vạt ở bến tàu, làm bất cứ việc gì để kiếm sống, rồi cũng ngo ngoe kiếm vài chữ. Tốt nghiệp đại học bách khoa đối với tao là cả 1 sự cố gắng phi thường, nhưng tao chợt nhận ra rằng có mảnh bằng đại học nhưng xin việc cũng không phải là dễ. Lại thất nghiệp nữa, nghe mấy thằng bạn rủ rê, tao chuồn vào Sài Gòn. Gần 1 năm nay làm bảo vệ ở công ty Thiên Phong, sản xuất đồ nhôm, đầu năm công ty này bị thua lỗ phải phá sản và thế là tao lại thất nghiệp nữa. May quá có người giới thiệu tao đến xin việc ở viện này, tao sợ lắm, kiến thức của tao cũng như mảnh vải rách, vào 1 viện nghiên cứu làm được gì. Nhưng đói thì phải liều, cũng có tồn kém chút ít nhưng vào được đây, lại được phân về chỗ may. Thôi là bạn bè, có gì mà giúp tao".

Cuộc đời tôi lúc lạ lùng như vậy đấy. Ông Phân viện trưởng nâng đỡ tôi vì cái nghĩa của ông nội tôi, còn tôi trở thành người nâng đỡ Hải chỉ vì nó là bạn tôi. Nếu cuộc đời này người ta cứ nâng đỡ nhau như vậy thì xã hội này sẽ ra sao?

Chương 7

Đúng như dự đoán, công ty A&T cho người phát đơn kiện tụng khắp nơi với báo Sức sống. Ngay trong các báo cũng phân tán ý kiến, thậm chí có tờ báo khác lại có bài khen công ty A&T, ngầm ý trách móc báo Sức sống. Và không phải không có lúc cơ quan cấp trên yêu cầu báo Sức sống ngừng đăng số tiếp theo và cải chính nói lại cho rõ. Tuy nhiên sau bài thứ 2 viết về công ty này trong số báo thứ Năm với các tài liệu đầy đủ, xác thực về các hoạt động của nó thì dư luận bắt đầu có nhiều ý khác nhau, chuyển chiều thuận lợi cho báo.

Một tin vui đến với báo Sức sống, UBND.TP đã có quyết định lập đoàn thanh tra xuống để làm việc với công ty A&T để nghe công ty giải trình các vấn đề mà báo Sức sống đã nêu ra. Công an thành phố đã cho người sang làm việc với báo, xin sao lại 1 số tài liệu để bổ sung vào báo cáo của ngành gửi UBND.TP.

Cơ quan quản lý có ý kiến chỉ đạo, báo tạm ngừng bài thứ 3 vào số thứ Bảy, chờ kết luận thanh tra, nếu thêm bài chỉ làm rối tình hình. Thế nhưng đã sang số thứ 5 của tuần tiếp theo rồi, nhưng vẫn chưa có 1 ý kiến chỉ đạo rõ rệt và công việc thanh tra chỉ ở mức thủ tục giấy tờ.

Mọi người rất sốt ruột.

Trong ban biên tập đã có ý kiến đề nghị cho đăng bài cuối cùng của báo vào số tới, cuộc họp của ban biên tập vào buổi tối hôm đó kéo dài mấy tiếng, rất căng thẳng. Giữa lúc mọi người đang tranh luận sôi nổi thì phó Tổng biên tập cầm vào 1 bức điện chỉ đạo của đồng chí Thứ trưởng thường trực đang đi công tác ở miền Trung gửi về "báo Sức sống, tạm ngừng đi bài thứ 3 về công ty A&T, chờ lãnh đạo Bộ có ý kiến sau".

Tổng biên tập báo Minh Nguyên, ngồi thờ 1 mình trong phòng làm việc riêng. Bức điện nằm trên bàn phát phơ như trên gan ông. Không phải ông không tin vào các cơ quan chức năng của Nhà nước, ông tin tuyệt đối và hoàn toàn. Tuy nhiên ông biết bài thứ 3 là bài kết thúc và mang tính tổng kết cũng như những hướng gợi mở 1 số vấn đề có liên quan, nó sẽ là đòn bẩy chí tử đối với công ty A&T, đưa các cơ quan chức năng phải nhanh tay hơn nữa. Đã có những thông tin không ổn về D.K.Châu, cần tranh thủ thời gian.

Tổng biên tập Minh Nguyên bước ra phòng họp, ông nhìn tất cả mọi người trù mến và long trọng tuyên bố:

- Chúng ta hoàn toàn chấp hành ý kiến của lãnh đạo Bộ. Tuy nhiên trong vụ việc này, xét về nhiều khía cạnh tôi nhận thấy chúng ta phải cho đăng bài báo này. Nó cần cho Đảng, do vậy, tôi là Minh Nguyên, Tổng biên tập báo chỉ đạo đăng bài báo này và hoàn toàn chịu trách nhiệm cá nhân trước lãnh đạo Bộ, vấn đề này không liên quan gì đến ban biên tập ở đây. Tôi sẽ làm bản kiểm điểm sau.

12 giờ đêm ngày 5/5, báo Sức sống tạm ngừng nửa tiếng để chỉnh ma-ket, làm kẽm mới. 4 giờ sáng, số báo đầu tiên đã được in ra và hối hả đưa ra xe để về các tỉnh kịp phát hành vào 6 giờ sáng.

Thư ký tòa soạn cầm số báo đầu tiên mới ra còn thơm mùi mực, từ nhà in chạy ulla vào phòng Tổng biên tập la to "báo cáo anh Nguyên, số mới nhất ra rồi".

Anh đừng sợng chói với. Ông Minh Nguyên gục đầu trên bàn làm việc, mặt trắng bệch, 1 tay buông thõng rơi xuống đất.

Cây bút nằm lẩn lóc trên bàn và bản tự kiểm điểm của ông vẫn còn đang viết dang dở rơi xuống sàn nhà... Anh run run nhặt lên.

Bản tự kiểm điểm

Kính gửi: Đc/ Bộ trưởng và các đồng chí lãnh đạo cơ quan Bộ, Đảng uỷ cơ quan Bộ

Tôi: Trần Minh Nguyên - Tổng biên tập báo Sức sống xin làm bản tự kiểm trước Lãnh đạo Bộ và Đảng uỷ Cơ quan Bộ về việc không chấp hành ý kiến chỉ đạo của Bộ như sau:

Tôi tham gia Cách mạng từ năm 15 tuổi và làm giao liên, 18 tuổi đượv+ vào bộ đội, năm 1954 tập kết ra Bắc, năm 1960 vào Nam và đã chiến đấu ở các chiến trường miền đông Nam bộ từ năm 1960 đến 1975. Bị thương 3 lần, là thương binh và được thưởng 4 huân, huy chương các loại. Sau 1975 tôi đã lần lượt kinh qua các chức vụ như: phóng viên rồi làm Tổng biên tập tờ báo tỉnh, thư ký cho đ/c bí thư tỉnh uỷ, Phó ban rồi Trưởng ban tuyên giáo tỉnh, về Bộ được làm Chánh thanh tra Bộ và chức vụ cuối cùng hiện nay là Tổng biên tập báo Sức sống.

Tôi vào đảng cho đến nay đã tròn 40 năm tuổi Đảng. Cả cuộc đời tôi cống hiến trọn vẹn sức lực, niềm tin cho Đảng và muốn được cống hiến mãi cho đến hơi thở cuối cùng. Tôi yêu Đảng và tin vào sự chiến thắng bất diệt của Đảng, tin vào sự nghiệp của nhân dân, của đất nước là vĩnh cửu.

Chúng ta đã trải qua những năm tháng của 2 cuộc chiến tranh để giành lại độc lập dân tộc. Chúng ta đã đổ nhiều máu xương, nhiều con em phải hy sinh, nên dân tộc ta là dân tộc hiếu và yêu chuộng hoà bình nhất vì chúng ta hiểu rất rõ thế nào là giá trị của độc lập, tự do của đất nước.

Hoà bình, cả đất nước ca bài khai hoàn chiến thắng trong niềm vui sung sướng tột cùng. Chúng ta hân hoan đi vào công cuộc xây dựng 1 đất nước giàu nước mạnh, đi lên chủ nghĩa xã hội. Tuy nhiên không phải không có những lúc chúng ta không bị khủng hoảng niềm tin trong xã hội, khi mà cả 1 hệ thống các nước XHCN bị sụp đổ. Lý do, có lẽ các nhà nghiên cứu sẽ còn kể điểm, đánh giá trong nhiều năm nữa mới rút ra được kết luận cuối cùng, nhưng qua đây, Đảng ta cũng rút được 1 số bài học kinh nghiệm về những vấn đề này. Đáng tự hào làm sao là trong những khó khăn như thế, dưới sự lãnh đạo thiên tài của Đảng, đất nước chúng ta vẫn vượt qua được những khó khăn tưởng chừng như không vượt qua nổi. Sau 10 năm đổi mới chúng ta đã và đang làm được những điều kỳ diệu, chúng ta không những đi qua được khủng hoảng mà còn đi lên trên thế vững mạnh, đời sống vật chất và tinh thần của đông đảo nhân dân ngày càng được cải thiện và nâng cao. Cho đến nay các thế lực thù địch dù có tập trung hết những bộ óc trí tuệ nhất cũng không thể lý giải được. Tôi cho rằng đây cũng là 1 chiến thắng thứ 3 trong cả một cuộc trường chinh của dân tộc Việt Nam. Một bài học Việt Nam thứ ba.

Thế nhưng, hiện nay trong xã hội ta đã có 1 bộ phận cán bộ Đảng viên bị sa sút phẩm chất đạo đức, tham ô, thoái hoá, biến chất... Điều này đã làm giảm đi niềm tin của nhân dân vào Đảng và Nhà nước. Đã có những cán bộ Đảng viên giàu có lên 1 cách bất thường, đã xuất hiện 1 loại "tư sản đỏ" trong xã hội, các hiện tượng tham ô, những nhiều nhân dân ở các cơ quan quyền lực xuất hiện ngày càng nhiều. Điều này trong các Nghị quyết của Đảng cũng đã đề cập đến và việc chống nạn tham ô, tham nhũng phải được coi là quốc sách. Và cả xã hội đang cùng với Đảng quét sạch những vấn nạn này. Phải quét sạch.

Là 1 nhà báo, được Đảng tin cậy trao cho chúng tôi cây bút. Tự thân mỗi nhà báo chúng tôi trước hết trong hoạt động nghề nghiệp, phải xuất phát từ lương tâm trách nhiệm của 1 người công dân, dùng ngòi bút của mình để đấu tranh với những hiện tượng xấu trong xã hội. Tôi là 1 nhà báo, nhưng tôi còn là 1 đảng viên và tôi còn đấu tranh vì sự nghiệp của Đảng, bởi vì tôi là 1 đảng viên...

Nước mắt của Thư ký toà soạn nhoè nhoẹt khi cầm bản kiểm điểm của ông Minh Nguyên lên, anh đặt nó xuống bên cạnh ông.

5 giờ tiếng xe cứu thương rú lên inh ỏi trong sân toà soạn.

8 giờ sáng, Phó Tổng biên tập của báo là người đầu tiên được bác sĩ trưởng khoa cấp cứu bệnh viện Thành phố xin chia buồn với báo.

10 giờ lãnh đạo Bộ và các Cục, Vụ của Bộ nhận tin đồng chí Minh Nguyên, nguyên Chánh thanh tra Bộ, Tổng biên tập báo Sức sống đã qua đời vì bệnh tim.

Giới báo chí thành phố bàng hoàng nhận tin ngay trong sáng đó, riêng Việt thì trùm chần ở nhà khóc rưng rức 1 mình. Anh không thể tin là ông Minh Nguyên lại có thể ra đi nhanh như vậy. Cuộc chiến đấu này Đảng còn cần biết bao nhiêu con người dũng cảm, đầy nhiệt huyết như ông nữa, tại sao ông lại nhanh chóng rời bỏ cuộc chiến?

Ba ngày sau, tại quê nhà, tất cả phóng viên, nhân viên của báo Sức sống lặng lẽ đi bên người Tổng biên tập quý mến của mình, tiễn ông về 1 nơi vĩnh hằng yên nghỉ. Nơi đó, 1 cánh đồng xa mướt tằm mát những ngọn lúa xanh đang lên đồng đồng và vài cánh cò trắng chấp chới xa xa. Gió mát và thanh bình. Mọi người chợt nhớ, ông vẫn thường tâm sự với anh em, mong cuối đời sẽ được nghỉ hưu+ nơi quê nhà, trong 1 khu vườn cây ăn trái, chiều chiều quây quần bên đàn cháu nhỏ. Nay ước mơ ấy đã thành hiện thực, nhưng sau đau lòng quá.

Tiếng chuông điện thoại reo, Quang Việt giật mình, anh trách mình sao không tắt máy. Việt mở máy và ngẩn người nhận được tin bạn bè từ thành phố báo về cho biết, công an thành phố đã quyết định khởi tố vụ án về tội cố ý làm trái và có dấu hiệu tham ô tại công ty A&T. Tổng giám đốc DKChâu. đã bỏ trốn tối hôm qua.

Mọi phóng viên báo nghe tin, ai nấy phấn khởi ra mặt. Một phóng viên không nên được chạy đến trước quan tài ông Nguyên đang được khiêng đi, chặn lại và ghen ngào vòng tay " chú Nguyên ơi, Công ty A&T bị khởi tố rồi, DKChâu. đã bỏ trốn, ít nhất báo ta và chú đã làm được 1 phần trách nhiệm công dân của mình. Xin chú yên nghỉ ".

13/5 báo Sức sống nhận được tin DKChâu. đã bị bắt khi ông ta tìm đường bỏ trốn sang Cầm pu chia. Mọi người bắt tay chúc mừng Việt, anh cũng không giấu được vẻ vui mừng mãn nguyện. Anh đã hoàn thành được nhiệm vụ và lương tâm thấy thanh thản trước ông Minh Nguyên. Anh ứa nước mắt nhìn lên bầu trời thăm hỏi, giờ này chú đang ở đâu? chú có thấy cuộc đấu tranh gian khổ của chú cháu mình thành công? Và nó thành công vì nhờ 1 phần rất lớn ở những người dũng cảm như chú.

Thôi chú hãy yên tâm, những phần việc còn lại sẽ có cháu và các anh em, đồng chí khác của chú làm tiếp.

Chỉ duy nhất có 1 người khó chịu chòng chọc nhìn anh từ xa, sau phòng làm việc của mình, đó là phó Tổng biên tập thường trực của anh.

Nguyễn Lân đeo kính đen sùm sụp che khuất hơn nửa khuôn mặt, đã thế anh lại mặc 1 cái áo sơ mi chim cò loang lổ và cái quần Jean bạc phếch, rách te tua ở đầu gối, trông rất anh chị. Ai có thể ngờ đây lại là 1 thủ lĩnh hình sự khét tiếng của thành phố, người mà giới xã hội đen chỉ nghe tên là khiếp vía, xanh mặt.

Như 1 kẻ nhàn tản, anh ngồi trên ghế mây rung đùi, làm từng ngụm bia và lâu lâu ăn 1 miếng khô mực thơm phức. Gió chiều rất mát.

Đây là 1 quán bia bên lề đường Nguyễn đình Chiểu, dạo này dân Sài gòn có thú ăn nhậu hơi nhiều. Quán nhậu la liệt khắp các đường phố và cứ chiều chiều, người người lớp lớp thi nhau cụng ly. Có lẽ nhà máy bia ở Sài Gòn là 1 trong những đơn vị nộp ngân sách lớn nhất là nhờ vậy.

Quang Việt rẽ xe lại bên Nguyễn Lân, nhìn anh ngơ ngợ. Vẫn biết bạn làm hình sự và do nghề nghiệp nên cũng thay đổi hình dáng theo yêu cầu của công việc, nhưng quả không thể nào tưởng được, nhìn NLân lúc này trông như 1 gã giang hồ thứ thiệt. Anh bật cười và đá nhẹ vào chân Lân.

- Chào đại ca. Mày làm tao hết hơi, nói quán 121, tao đi đến 3 quán 121 là sao?

- Ủa - Lân nhồm dậy - thì đây không phải là quán 121 sao? nhà báo gì mày, tìm đường tệ quá.

- Cho thêm mấy lon đi ông chủ

Việt ngồi xuống nhìn Lân cười:

- Nhìn bộ dạng của mày lúc này, mấy thằng cướp chắc cũng chạy làng... hề.. hề.. Làm lãnh đạo rồi, ngồi với bạn bè góc phố thế này có bị nhẹ thể không?

Lân đắm vào vai Việt cười và nâng ly. Cốp, 2 người làm 1 hơi sạch sẽ.

- Mày dạo này sao rồi Lân? nghe nói về Quận mà?

- Tao cũng không biết. Tùy, phân đâu làm đấy. Đâu cũng vậy, cũng phải làm việc, có chơi đâu.

- Làm lãnh đạo phòng như mày nhất rồi còn gì nữa?

- Nhất cái con khỉ, toé phở là đặng khác. Nhiều việc quá.

Nhìn bạn than thở, Việt cười ha hả, thôi để tao làm thế cho. Hai người nhanh chóng thanh toán hết chục lon bia để trên bàn, nhìn cái máy di động của Lân cứ lâu lâu ré lên, Việt bực bội:

- Mày tắt đi cho tao nhờ, mắt sưng

Lân gạt đầu tắt máy, dù sao hôm nay cũng không phải phiên trực của mình. Là nga, Việt hỏi:

- Chuyện vợ con mày ra sao rồi?

- Vẫn vậy - Lân nhún vai ngán ngẩm - Tao vẫn đưa rước 2 đứa nhỏ đi về, nếu hôm nào rảnh. Còn Huệ thì vẫn lạnh băng với tao. Ly thân hay ly dị cũng không rõ nữa?

- Tụi mày thiệt lạ, thU8c. ra tao biết 2 đứa chúng mày rất yêu nhau, thương nhau, tại sao lại phải hành hạ nhau như vậy? Cả năm rồi còn gì?

Lân thở dài u ám, nghe trong lòng nhói đau. Anh tính kêu thêm gói thuốc nữa, nhưng rồi lại thôi vì nhớ rằng Huệ không thích anh hút thuốc nhiều.

- Hôm trước bất ngờ tao có gặp Huệ chở 2 đứa nhỏ đi thăm ai. Cũng có hỏi thăm chuyện của mày, nó khóc quá trời. Thật tao cũng chưa thấy thằng chồng nào tệ như mày. Chồng con mẹ gì mày! Việt đột nhiên chửi thề - Thăm thăm ngày đêm không thấy mặt, con đâu đưa đi cấp cứu, kiếm chồng thì nghe đâu đang dưới tỉnh, rồi bỏ bê.....

- Thôi, tao xin mày...

Lân gạt ngang khi nghe bạn kể tội

Cả 2 người im lặng chạm ly và uống, chợt Việt hỏi:

- Này còn chuyện thằng Hoàng nữa, sao kỳ vậy? Gặp bà xã mày tao mới hay chuyện của nó, cũng mấy năm rồi không gặp, đâu có ngờ, sao nó trở chứng vậy?

Nghe Việt nhắc đến Hoàng, em trai út của mình, Lân không nén được tức giận đập mạnh ly bia xuống bàn làm nước văng tung toé và buông 1 tiếng chửi thề. Mấy người khách các bàn bên nhìn sang tò mò lo lắng, 1 gã say sắp quậy, chủ quán vội chạy lại và ngập ngừng bước lui khi thấy Việt xua tay.

Nguyễn Lân châm 1 điếu thuốc hút 1 hơi thật dài, ánh lửa lóe lên sáng rực trên đầu điếu thuốc.

- Thằng chó đẻ, mày đừng nhắc đến tên nó nữa. Tao chỉ muốn giết nó chết.

- Chuyện gì mày cũng phải bình tĩnh, anh em trong nhà.

- Bình tĩnh, thực ra lâu lắm rồi, tao không muốn nhắc chuyện này, kể cả với mày. Thôi hôm nay sẵn tao nói luôn. Cách đây 2 năm, khi thằng Hoàng vừa tốt nghiệp đại học thì 1 hôm nó thú nhận với cả gia đình nó là 1 thằng ĐTLA và nó muốn sống chung với 1 thằng bạn của nó. Nó làm cả nhà tao chết lặng, không biết nó học cái thói xấu xa này ở đâu? Bao nhiêu dự định ông bà già tính toán vun đắp cho nó bị sụp đổ tan tành,

khuyên nhủ gì cũng không được, bà già và Huệ suốt ngày khóc sùi sụt, còn ông già buồn quá đổ bệnh - Lân nói như rên rỉ - Mày thử tưởng tượng xem, 1 gia đình có truyền thống cách mạng, đảng hoàng như gia đình tao giờ bị 1 nỗi như thế này thì ai chịu nổi? Sau đó vì buồn mà ông già tao qua đời, thật tao giận điên lên không chịu nổi nên mỗi lần gặp mặt nó là đánh đập không thương tiếc. Dường như biết có lỗi nên nó chẳng bao giờ chống trả mà chỉ âm thầm chịu đựng, bà già và Huệ không can thì tao giết nó lâu rồi. Cho đến lần nóng quá, tao đánh nó ngất xỉu phải đưa đi cấp cứu, thực nghĩ lại cũng hối hận vì mình quá nặng tay. Lần ấy bà già cũng xỉu và đòi từ tao. Sau đó tao không bao giờ chạm vào người nó nữa, khi nó về tao còn xin lỗi nó và chỉ nói vắn tắt là nó đã chết trong lòng tao rồi. Và thế là nó bỏ nhà đi, nghe đâu đàn đúm với mấy thằng pêđê như nó buôn bán cà phê gì đó. Bà già sau khi nó đi cũng buồn chửa ở hẩn, gia đình như địa ngục. Vợ chồng tao cứ cãi vã suốt ngày, cho đến cách đây 1 năm đột nhiên Huệ dẫn cả 2 đứa con về bên nhà cô ấy và nói tao hãy suy nghĩ kỹ. Suy nghĩ gì? Tao đâu có lỗi.

Nhìn khuôn mặt buồn xỉu của Lân như già hẩn. Tóc bên thái dương của Lân đã lấm tấm bạc. Viết thử dài, không ngờ gia đình bạn gặp nhiều chuyện rắc rối đến như vậy. Anh cầm ly bia lên:

- Kể như mày cũng nóng tánh quá. Chuyện gì cũng phải bình tĩnh giải quyết. Thôi chuyện thằng Hoàng để tao tính xem, nhưng chuyện Huệ mày nên qua xin lỗi đi, để vậy chúng mày đều khổ, 2 đứa con mày bị bơ vơ. Thực ra Huệ rất yêu mày, thế mà có lần mày đòi ly dị?

- Tại lần đó nóng quá - Lân cười ngượng ngùng - Sau nghĩ lại thấy hoảng vội chạy qua bên đó, có cả ông bà già nhắc nói phụ vô nữa, tao phải năn nỉ gần chết. Thôi không nói chuyện này nữa, thế còn mày thì sao? vụ mày và G.Sương, bà già đã chịu rồi phải không? Mừng cho mày. Còn công việc nghe đâu không ổn hả?

- Ủa, mày làm hình sự chứ đâu phải là công an văn hóa mà rảnh vậy?

- Bạn bè mà lại

- Chuyện riêng thì tốt. Tao đang tính tháng tới phát thiệp cưới, Giáng Sương đã nghỉ hát chuyển sang làm nghề thợ may ở nhà, có bầu 2 tháng rồi.

Đang hớn hờ khoe với bạn, đột nhiên Việt chuyển sang nhăn nhó khi nói về việc làm.

- Chuyện công việc xấu lắm. Tao đang lưỡng lự xem có nên nghỉ làm ở báo Sức sống chuyển sang làm ở báo khác không?

- Tại sao vậy?

- Mày không phải là dân báo chí nên phân giải cũng khó. Đại thể là Phó tổng biên tập phụ trách nội dung báo xưa nay vẫn không ưa tao. Sau khi ông Minh Nguyên qua đời thì lão ta được phân phụ trách chung của báo, báo vẫn chưa có Tổng biên tập. Và vậy là tìm mọi cách làm khó dễ tao. Chỉ tiêu bài vở, thời gian nộp bài, chất lượng, tính nhân dân... nói chung là nhiều chuyện lắm. Tao vẫn biết sẽ khó nhưng không ngờ như vậy,

lão ta cũng thanh toán dần 1 số người thân của ông Nguyễn vì cho rằng số này cứng đầu không chỉ đạo được. Cả báo nhốn nháo, rồi tự nhiên tao bị 2,3 cái đơn tố cáo gì đó về việc đi viết bài có dọa nạt, đòi tiền... trò cũ, ai chẳng biết, nhưng ban biên tập mới vịn vào đòi làm rõ. Hiện nay tao tạm thời không được viết ở ban kinh tế nữa mà chuyển sang ban chính trị - xã hội. Làm 1 thằng viết lách già đời, hắn ta xiết tao như vậy chẳng qua muốn hạ nhục tao thôi, đồ hèn.

- Thì nghỉ quách đi, viết cỡ như mày đi đâu chẳng được trọng dụng?

- Mày không biết đâu, 15 năm làm báo, là 15 năm tao gắn bó với báo Sức sống từ thuở hàn vi khi nó mới chỉ là 1 bản tin nội bộ được nâng cấp thành báo. Tình cảm nhiều lắm, tất nhiên tao đi đâu chẳng được, hiện giờ tao đã được 4,5 tờ báo danh tiếng mời nhưng tao không dứt lòng được. Từ thằng bộ đội về, học đại học xong là tao về gắn bó với Sức sống như vậy, thành người cũng từ đây, bỏ đi không nổi dù người ta đối xử tệ với tao - Mày biết không - Việt nói thầm như mộng mị, ánh mắt anh sáng long lanh - Đã trót mang nghiệp viết lách vào thân thì không thể bỏ được đâu. Nghề và nghiệp, nghề thì có thể bỏ được, nhưng đã là nghiệp thì làm sao bỏ được? Nghiệp cầm bút, nó đeo đẳng, nó thôi thúc, nó dày vò con tim, nó buộc mình phải cầm bút, phải viết. Nếu không thì nó sẽ làm mình trăn trở, nhức nhối, day dứt ăn ngủ không yên, mày hiểu không?

Nguyễn Lâm nhún vai, nâng ly bia lên cụng với Việt. Thùng bia dưới chân đã sạch hết, những lon bia đụng vào nhau lăn lóc kêu rồn rảng.

Đêm đã khuya, ánh đèn đỏ hoạc chiếu hắt vào người 2 gã đàn ông đang bá vai nhau lè nhè hát. Cả 2 loạng choạng đứng dậy dìu nhau ra xe, Việt nói như hét vào tai Lâm, nhớ chuyện của Huệ, Lâm gật gù. Nhìn bạn chạy chiếc xe xa khuất, Việt lo lắng, chẳng hiểu Lâm có nhớ không.

Nhớ và rất nhớ. Đêm lạnh làm cho Lâm tỉnh hẳn, nửa thùng bia đối với Lâm chưa mùi mẽ gì. Chẳng qua một lúc thôi, không có chủ định chiếc xe của Lâm chạy vòng sang nhà vợ. Anh tắt máy dắt bộ đi vào gần đến nhà bố mẹ vợ của mình và dựng xe dưới gốc cây trứng cá, lặng lẽ châm điếu thuốc nhìn lên phòng ngủ của vợ con mình. Chắc giờ 2 đứa bé đã ngủ ngon. Nguyễn Lâm mân mê trong túi hộp bút chì màu mà hôm qua khi đón, anh có hứa với đứa con gái lớn sẽ mua, còn thằng nhỏ nữa, nó cứ đèo đẹo đòi mua 1 thanh kiếm Nhật. Lâm không đồng ý, đồ chơi nguy hiểm và bạo lực quá, anh phải thuyết phục mãi nó mới ầm ừc đồng ý với 7 chú gấu đốm Trung Quốc.

Đứng rất lâu, rồi Lâm móc chìa khoá trong túi mà bố mẹ vợ đưa để anh có thể vào nhà bất cứ lúc nào. Lâm rón rén đi vào nhà, anh lặng lẽ để 2 túi đồ chơi của con lên bàn. Cả nhà im lặng chìm trong đêm. Lâm đứng bần thần rất lâu trước ngưỡng cửa cầu thang đi lên lầu. Trong lòng anh chỉ trào lên 1 ước muốn mạnh mẽ là sẽ lên phòng Huệ để ngắm 2 đứa con thân yêu, để ôm vợ vào lòng.

Thế nhưng anh lắc đầu, vút điếu thuốc không rõ thứ mấy đã tàn xuống đất, đi ra, và cẩn thận khoá cửa lại rồi dắt xe đi xa dần.

Nguyễn Lâm không biết, như 1 linh cảm huyền diệu. Những bước chân nhẹ nhàng của anh từ rất xa ngoài ngõ đã làm dội lên trong tiềm thức Huệ những cảm giác và cô bt.

dậy chạy đến bên cửa sổ nép mình nhìn chồng mình. Cô cắn răng vào tấm màn để khỏi khóc to và chỉ muốn chạy xuống nhà ôm choàng chồng mình, nhưng không hiểu sao cô vẫn chôn chân đứng chết lặng. Khi chồng mở cửa vào nhà để đồ chơi của 2 con lên bàn cũng như lúc anh đi ra Huệ đều biết, đến khi anh đi rồi, cô mới như sự tỉnh vội chạy xuống nhà. Soảng, trong lúc vội vàng cô làm rơi cái chén trên bàn, phát tiếng động. Đứa con gái bất tỉnh, nó ngồi dậy ôm gối ngơ ngác sợ hãi. Huệ vội chạy lại ôm con vào lòng, đứa bé sà vào lòng mẹ, ngái ngủ "má ơi, con mơ thấy ba đến đón má con mình đi chơi", "ngủ đi con". Khi đứa bé ngủ trong lời ru và nước mắt của mẹ, thì Huệ biết rằng Lân đã đi rồi.

Loong boong.... loong boong, đồng hồ nhà ai đang đổ mấy tiếng rì rào trong đêm. 2 giờ.

Tôi là kẻ có xu hướng thích quan hệ tình dục đồng giới, hay nói gọn hơn tôi là 1 thẳng ĐTLA nam, tức Gay. Tôi thích được yêu và được quan hệ tình dục đồng giới với những người đàn ông càng đẹp, càng trẻ, càng khỏe mạnh, tôi càng thích thú.

Tất cả bắt đầu từ đâu?

Tôi học đại học tại ngôi trường cổ nhất Châu Âu - Đại học Heidelberg.

Heidelberg là 1 thành phố cổ với 800 năm lịch sử, và điều làm người ta kinh ngạc là không như những thành phố khác của Đức như Berlin, Munich... bị tàn phá nặng nề bởi bom đạn của quân Đông minh trong chiến tranh thế giới thứ 2. Nhưng như 1 phép lạ, Heidelberg vẫn bình yên trong bao nhiêu thế kỷ để soi bóng xuống dòng sông Neckar lững lờ. Vẫn những tòa tháp cổ kính vươn mình trầm tư kiêu bạc trong nắng và những con đường lát gạch đỏ loang quanh trong những phố nhỏ âm vang bước chân khê khàng như tiếng nhạc.

Lần đầu tiên được đi du học tại 1 nước Châu Âu, tôi hít thở 1 bầu không khí thanh bình, yên tĩnh đến ngỡ ngàng của thành phố Heidelberg. Tôi thường lang thang 1 mình trên các con đường vắng lặng, dành nhiều thời gian để ngắm tòa lâu đài Heidelberg được xây từ thế kỷ 12, nằm trên lưng ngọn núi cao ngoảnh mặt ra sông, phủ bóng lên thành phố nằm phía dưới với những vết đạn của quân Pháp bắn phá từ thế kỷ 17, đến nay vẫn còn giữ nguyên vết tích lỗ chỗ như những đôi mắt thẳng thốt. Hoặc ngồi bên bờ sông Neckar để ngắm nhìn tuyết rơi vào mùa đông giá lạnh. Tôi rất hay vào nhà thờ cổ Holy Ghost không phải để cầu nguyện mà muốn được đắm mình vào bầu không khí thiêng liêng thánh thiện với tiếng piano réo rắt và được chiêm ngưỡng vẻ đẹp thiên thần sáng thong của Đức Mẹ và muốn khóc. Tôi may mắn được sống ở đây 7 năm, từ 1 sinh viên tôi đã học hết Đại học và sau đó ở lại bảo vệ thành công luận án thạc sĩ.

Người Đức là những con người đậm ảm và sôi nổi, phóng khoáng và cởi mở. Đời sống vật chất của Đông Đức có lẽ cao nhất trong khối các nước XHCN thời bấy giờ. Ở VN, ai được du học tại CHDC Đức là ưu tiên lắm, thế mà tôi lại được học bổng đi du học ở Tây Đức. Năm đó tôi thi vào đại học và đỗ đầu trường Bách khoa, theo tiêu chuẩn phải đi Tiệp Khắc, nhưng không hiểu sao giờ phút cuối có tên sẽ đi CHLB Đức. Bạn bè chúc

mừng nhưng không ngạc nhiên vì chúng nó cho rằng tôi có ông bố làm lớn thì đó là điều dĩ nhiên. Tôi không hiểu bố có bí mật can thiệp cho tôi hay không, và tôi không hỏi bởi biết tính bố. Nể mẹ như vậy nhưng không bao giờ bố chịu tiết lộ các công việc sẽ làm. Tôi nhớ, khi cầm giấy báo sẽ được đi du học tại CHLB Đức theo 1 học bổng do phía CHLB Đức tuyển chọn trong số các sinh viên xuất sắc nhất thi vào Bách khoa về cho bố mẹ biết. Mẹ kể liếc xéo bố, ánh mắt sắc như dao, còn bố thản nhiên như không có gì. Thế nhưng tôi thấy ông hơi cười cười trước vẻ khó chịu của mẹ, và nói "đi đâu cũng phải học". Bố là vậy.

Thành phố Heidelberg có khoảng 100 ngàn dân, thì trường đại học của tôi đã có hơn 20 ngàn sinh viên, với đủ màu da, quốc tịch. Chả trách người ta gọi đây là thành phố sinh viên không sai chút nào.

Bản tính nhút nhát, ít giao thiệp nên tôi luôn thấy mình lơ ngơ giữa những người xung quanh vì không phù hợp với họ. Tôi thường dạo bộ 1 mình trên các phố vắng để được yên tĩnh trầm tư suy nghĩ, hoặc vào thư viện của trường để đọc sách cho khuây khỏa nỗi nhớ nhà. Tôi cũng hay đi lang thang trên con đường triết học - The Philosopher's Way yên tĩnh mờ mịt ẩn hiện dưới những tàn cây xòa tán rộng kéo dài qua những sườn núi để lắng nghe tiếng cười của Goethe, tiếng ho húng hắng của Victor Hugo và hy vọng được gặp ánh mắt tinh nghịch của Mark Twain ở đâu đó... Họ, tất cả những con người vĩ đại ấy đã từng học ở trường đại học này và cũng đã từng đi trên những con đường mà tôi đang đi. Hơi thở của những danh nhân lịch sử

vẫn còn lẫn quẩn đâu đây.

Tôi cô đơn.

Daniel Chavara là 1 thanh niên Cuba lai da trắng, học cùng lớp với tôi và ở cùng phòng với tôi trong khu ký túc xá dành cho sinh viên, 2 người 1 phòng. Anh ta là 1 thanh niên khỏe mạnh, vui nhộn, tràn đầy sức sống. Ở đâu có anh là nơi đó rộn rã tiếng cười, tiếng đàn ca hát. Các cô gái thường vây quanh hâm mộ và không tiếc 1 cái gì cho Chavara, cho nên anh ta nổi tiếng là 1 thanh niên trác táng, quan hệ bừa bãi. Các vị giáo sư dạy nhiều lúc cũng bực mình, thế nhưng cứ nghe anh ta liến thoắng bằng thứ tiếng Đức pha giọng Tây ban nha lơ lớ là họ lại cười xòa bỏ qua.

Nói chung về tính cách tôi và anh ta hoàn toàn không hợp nhau. Nên dù ở chung 1 phòng nhưng chúng tôi ít trò chuyện với nhau, mỗi người 1 việc. Ngoài giờ học là anh ta tốt đi hội hè, ca hát ở đâu đó, còn tôi chúi mũi vào học và đến khuya Chavara mới lảo đảo về người đầy mùi rượu trộn lẫn mùi phấn son đàn bà, lè nhè, ầm ứ gì đó rồi mới chịu đi ngủ. Sức học của tôi làm cho Chavara kinh hãi và ngưỡng mộ. Có vài lần anh ta cũng rủ rê tôi tham gia vào nhóm bạn bè ca hát của mình. Nhưng chỉ tham dự 1 lần là tôi lấy cớ nhưa đầu chuẩn về ngay. Tôi hoàn toàn không thể nào hòa nhập với họ và thề sau này dù có chết tôi cũng không bao giờ dám tham gia vào. Một sự hỗn loạn, ồn ào không thể tưởng tượng nổi, kinh hãi quá.

Cho đến 1 hôm, tôi đang nằm ở nhà chúi mũi đọc cuốn "Thơ ca và chân lý" của Goethe bằng nguyên bản tiếng Đức, thì gặp Chavara đi về sớm, đây là điều hiếm hoi vì rất ít

khi anh ta có mặt ở phòng trước 2 giờ sáng. Anh ta nhìn tôi với ánh mắt là lạ rồi sau đó anh mời tôi đi ăn tối.

Đang đói bụng nên tôi nhận lời.

Chúng tôi đi loanh quanh 1 vòng và vượt qua cầu gỗ Old Bridge, đến 1 quán cà phê ẩm ướt có con đường bậc thang hun hút đi sâu xuống dưới lòng đất, mà tôi có cảm tưởng như mình đang đi xuống địa ngục. Quán nằm ngay sát tòa nhà số 12 ở đường Haspelgasse, 1 nơi có lẽ tôi có sống hết đời ở nước Đức cũng không thể nào biết được. Trong tiếng nhạc xập xình, dưới ánh đèn màu lơ mờ, tù mù, những người Đức đồ sộ ôm nhau nhảy nhót và âu yếm nhau công khai, điều làm tôi ngạc nhiên là họ hoàn toàn là đàn ông với nhau. Nhìn ánh mắt trở ra kinh ngạc của tôi, Chavara bật cười, hỏi "mày đã làm tình với đàn bà bao giờ chưa?", tôi đỏ mặt khi anh ta hỏi sỗ sàng như vậy và trả lời chưa.

Chavara hỏi tiếp "thế còn đàn ông?". Tôi không hiểu nổi ý nghĩa của câu hỏi đó, coi đây là 1 lời nói đùa nên im lặng. "Trong cuộc đời 1 con người, tình dục là điều thú vị nhất. Người đàn bà là đối tượng của người đàn ông, triệu triệu năm nay là vậy. Nhưng ngoài người đàn bà ra, những người đàn ông cũng có những quan hệ tình dục với nhau và nó chứa đựng những thú vị riêng, khó có thể nói hết bằng lời. Mày có hiểu không?". Cách giải thích của anh ta thật khó hiểu.

Theo ánh mắt nhìn của anh, tôi thấy 1 vài cặp đàn ông cao hứng cởi bỏ hết quần áo, quần lấy nhau, gào thét đầy ngẫu hứng và xung quanh 1 đám đông xúm lại tán thưởng, vỗ tay. Rồi từng cặp, từng cặp, đều chúi vào nhau, làm những điều mà khó có thể nói được.

Tôi đỏ bừng mặt và lơ mờ nhận thấy điều gì đang xảy ra ở đây. Cảm giác đầu tiên của tôi là ngỡ ngàng, pha lẫn chút khó chịu và tôi cũng không dấu được lòng mình. Đó là 1 thứ men đang từ từ cháy lên trong lòng tôi.

Trong khi Chavara đang quan sát 1 cách thích thú thì tôi dùng hết nghị lực, đứng dậy để bỏ ra ngoài. Nhưng tôi vừa đứng dậy thì 2 bàn tay cứng như thép của anh ta đã ôm chặt lấy người tôi. Ánh mắt anh ta mê muội nhìn tôi thì thầm "sao mày không thử?". Tôi kinh hoàng dấy dựa. Nhưng như có hẹn trước, 2 gã đàn ông từ trong bóng tối bất ngờ xuất hiện và cả 3 vồ lấy tôi và lôi vào 1 căn phòng nhỏ trong quán cà phê. Chúng nhanh chóng ném tôi lên giường, rồi 2 gã đàn ông đã ôm lấy nhau, thực hiện từng động tác mờ trớn nhau trong tiếng nhạc dậm dật.

Lo lắng và sợ hãi, tôi thu lu ngồi bó gối và hy vọng sẽ tìm lối thoát. Và trong hoàn cảnh bắt buộc, tôi phải nhìn 2 người đàn ông đang có những thao tác lạ lùng. Ở miền Bắc, tôi chưa bao giờ nghe chuyện này, có chăng nữa chỉ là những lời vu vơ không rõ. Đây là lần đầu tiên tôi tận mắt chứng kiến.

Hai gã đàn ông đồ sộ, to khỏe như những lực sĩ cử tạ với những múi cơ bắp cuộn cuộn trên người đang ôm nhau lăn lộn trên nền nhà. Những động tác không thể giải thích nổi và tôi thật không hiểu tại sao họ lại làm như vậy.

Là 1 con người khô khan, khắc khổ, ngoài việc học hành và đọc sách hầu như chẳng có thú vui nào lôi kéo được tôi. Tình dục, hơn 20 tuổi đầu thế nhưng tôi vẫn chưa có 1 định nghĩa rõ ràng về nó và bản thân tôi cũng không thấy mình có những ham muốn nhu cầu tình dục nào cả, hình như nó đang ngủ yên trong lòng tôi từ rất lâu. Đàn bà, những đối tượng gợi tình về tình dục, nhưng chẳng có người đàn bà nào làm cho tôi có cảm hứng cả, họ chỉ gợi trong tôi những cảm giác huyền bí sợ hãi như bà mẹ kế của tôi. Vì vậy tôi xa lánh họ và không hề thích thú với bất cứ 1 con đường quyến rũ của mọi người đàn bà. Và từ đó chưa bao giờ tôi quan tâm và thắc mắc về đàn bà cả, họ và tôi như 2 con đường thẳng song song không có điểm nối cuối. Còn đàn ông, đây là lần đầu tiên tôi thấy 2 người đàn ông có quan hệ tình dục với nhau và kỳ lạ, những hành động đó của họ làm cho tôi có những cảm giác thích thú không thể giải thích nổi và tôi bối rối. Từ bé, tôi đã là 1 đứa nhỏ ốm yếu, bệnh hoạn và luôn mang những mặc cảm u uất trong lòng. Lớn lên, đôi lúc tôi cảm tức chính bản thân mình vì tại sao không được sự khỏe mạnh như bạn bè cùng trang lứa. Trong tôi luôn có sự sùng tín, ngưỡng mộ những người đàn ông khỏe mạnh. Họ làm cho tôi kính trọng. Thực ra thâm tâm tôi luôn có 1 mong ước mãnh liệt được như những người đàn ông ấy, họ đối với tôi có 1 cái gì đó quyến rũ lạ thường. Nhưng tôi cũng hiểu rằng đây là 1 chuyện không thể có và không hợp đạo đức vì vậy tôi vùi nén những ý thích ấy trở thành sự căm ghét xa lánh tất cả. Tất cả đã biến tôi trở thành 1 kẻ khó gần, vậy phải chăng tôi đã là 1 kẻ ĐTLA từ lâu rồi, và Chavara chia sẻ đánh thức bản năng tình dục thật của mình? Tôi tự hỏi vậy và thấy sợ hãi. Lần đầu tiên trong đời, những cảm giác về tình dục đồng giới chột sống động trong lòng tôi, từ trong đáy sâu lòng mình từ từ dâng lên những cảm giác rạo rực lạ lùng làm tôi không kìm chế bản thân tôi.

Thế nhưng những nguyên tắc ngàn đời của người phương Đông đã được ngấm sâu trong mạch máu của ông nội chảy sang cha và tôi từ nhỏ. Đã kìm hãm và làm cho tôi tự thấy hổ thẹn trước những cảm giác của mình. Tôi muốn thoát ra khỏi cảnh tượng này.

Nhìn khuôn mặt đườn ra vì kinh ngạc của tôi, Chavara bò chậm đến bên tôi thì thầm "Sao mày không thử?" và lúc này tôi phát hiện anh ta cũng không có mảnh vải trên người.

Và Chavara là 1 người đàn ông rất khỏe mạnh. Nhìn thân hình hấp dẫn của anh ta, tôi bỗng thấy lòng mình nao nao và rơi vào lòng anh ta lúc nào không biết. Câu nói "Tại sao không thử?" lơ lửng trong đầu tôi, thử, lần đầu tiên có quan hệ tình dục mà lại là với đàn ông thì trong tôi có những cảm giác lẫn lộn khó nói. Chavara dịu dàng dẫn tôi vào mê cung sâu thẳm, đầy quyến rũ và đôi lúc tôi muốn cưỡng lại, nhưng rồi không nén nổi tò mò nhìn xem anh ta sẽ làm gì với mình. Và thực ra lúc ấy trong tôi có nhiều cảm giác khác nhau, tôi cũng nghĩ rằng mình là đàn ông nên trong những chuyện như thế này, nói cho cùng mình chẳng mất mát gì. Thế nhưng đây là những ý nghĩ ngây thơ, đại dốt mà sau này tôi đã phải trả giá bằng cả cuộc đời sống trong ân hận. Đúng, nó cũng có những cái hay lạ lắm, những cảm giác không thể nói bằng lời hay bằng kinh nghiệm nếu như ai chưa từng trải qua. Riêng đối với tôi là tất cả, bởi đây là lần đầu tiên tôi được trải qua cảm giác tình dục đồng giới đúng với bản chất thật của mình.

Dù bất kể là giới tính nào, bạn có được âu yếm vuốt ve không?

Sau đêm đó, sự xấu hổ đạo đức làm cho tôi lảng tránh anh ta, không muốn nhắc lại chuyện cũ. Nhưng sau đó, đêm đêm tôi vẫn thao thức trong lòng với những cảm giác lạ lùng mà Chavara lần đầu đã mang lại cho tôi. Tôi chưa từng quan hệ với đàn bà nên không thể so sánh như thế nào, nhưng nhận thấy với đàn ông, đúng như anh ta đã nói, có những thích thú, sung sướng riêng của nó. Đối với Chavara, chuyện đêm đó hình như đã quên, anh ta vẫn vui nhộn với những cô gái, tiếp tục những cuộc mây mưa lãng nhăng của mình. Hàng đêm tôi học xong tắt đèn lên giường là chong mắt chờ anh ta về. Mỗi khi nghe tiếng chân Chavara ậm ạch về là tôi hồi hộp mong mỗi anh ta sẽ lác sang giường mình, thế nhưng không, anh ta ngã ạch lên giường là ngủ khò và sáng tỉnh dậy nói chuyện với tôi vui vẻ như giữa chúng tôi chưa bao giờ có chuyện gì với nhau. Nhiều đêm tôi không ngủ nổi, tôi rón rén sang giường nằm của Chavara, nhìn đăm đăm vào bên trong và tự hỏi sẽ xảy ra chuyện gì nếu như tôi đột nhiên chui vào ôm anh ta? Tôi bực tức, giận dữ, buồn bã và tôi thêm muốn, thế nhưng tôi vẫn cố gắng kìm giữ bản thân. Từ lảng tránh, tôi trở nên sốt ruột và mong mỗi Chavara sẽ đến với tôi, nhưng không, tôi chuyển qua bực bội và cuối cùng đành kiếm cớ tìm đến anh.

Đêm đó, trong bữa vũ hội hóa trang của trường mà lần đầu tiên tôi tham gia. Tôi đã tìm đến bên anh và như ngẫu nhiên ngồi bên cạnh. Nhìn tôi tựa như không quen biết, Chavara cười hô hô với các cô gái, rồi ôm xốc 1 cô nàng tung lên trong tiếng reo, quay trong tiếng nhạc, khói thuốc mờ mờ, những bóng người nhảy múa.

Hy vọng anh ta sẽ thấy và tôi nhận ra rằng anh đã cố tình không nhận ra tôi. Chán nản và chua chát, tôi lặng lẽ bỏ ra về, trong lòng buồn bã, tiêng tiếc vì như thấy mất 1 cái gì không rõ tên.

Đêm, tôi đang mơ màng trong giấc ngủ thì chợt tỉnh giấc vì bị ai đó đè nặng trên người. Tôi hốt hoảng định chồm dậy la to nhưng 1 bàn tay đã bịt lấy miệng tôi và tôi nhận ra đó là Chavara. Anh ta đã say, người ướt sũng, mùi đàn bà thơm nồng, tôi lặng lẽ đặt anh ta nằm xuống bên cạnh trong 1 cảm giác lâng lâng. Nhìn khuôn mặt khi ngủ của anh ta êm ả, đôi môi dày phỉ phò nước bọt như 1 đứa trẻ, tôi thấy nao nao trong lòng. Tôi không làm gì mà bó gối ngồi nhìn, đột nhiên Chavara chồm dậy ôm siết tôi ngạt thở, chúng tôi quấn lấy nhau. Sáng ra, nhìn tôi Chavara nói: "Mày là thằng ĐTLA" nhìn về mặt ngơ ngác, ngớ ngàng của tôi, anh ta hỏi "Mày đã biết thế nào là 1 thằng đàn ông ĐTLA chưa?", tôi lắc đầu, anh ta cười khinh khịt "là những thằng ôm chặt lấy tao không rời và sung sướng rên ư ử như mày vậy đó!". Nghĩ rằng anh ta cố tình làm nhục mình, tôi giận dữ bỏ đi, nhưng anh ta níu tôi lại nhìn thẳng vào mặt tôi, nói thân nhiên "Mày chẳng có gì để ngạc nhiên, hay buồn sợ, tao thấy bình thường. Sống với mày được 1 năm, tao thấy mày có những thái độ kỳ lạ. Hôm trước tao quyết định thử mày bằng cách dẫn mày đến 1 quán cà phê của bọn Gay thường sinh hoạt, sau lần cho mày biết cảm giác của đàn ông như thế nào, nhìn về mặt của mày tao dám chắc mày là 1 gay rồi. Tuy nhiên sau đó tao cố tình lơ hẩn chuyện này, tao muốn biết cảm giác khi không có thứ tình dục đó mày sẽ như thế nào? Nhìn sự dẫn dắt khát khao của mày, tao càng chắc mày là 1 thằng gay và tao hài lòng vì điều đó". Té ra là vậy, tôi vừa sượng sùng, vừa căm ghét Chavara khi nghe anh ta giải thích, thực ra anh ta muốn gì

ở tôi? Nhìn về mặt tôi, anh ta cười to khuyên "bình thường đi, không có gì đâu!" và Chavara huýt sáo nhún nhảy đi ra, bỏ lại tôi ngồi ngơ ngác 1 mình.

Từ đó Chavara thỉnh thoảng lại đến với tôi. Anh ta luôn luôn làm cho tôi rơi vào 1 trạng thái căng thẳng của sự chờ đợi. Có lần tôi đã hỏi, tại sao anh đưa tôi vào những mối quan hệ không lành mạnh, đã quan hệ với tôi mà còn quan hệ với những người đàn bà khác? Cười khì, Chavara giải thích "Tao dư thừa năng lượng, đàn bà tao cũng thích, đàn ông cũng vậy. Chẳng phải có lần tao đã từng nói với mày. Tất cả đều có những thú vị riêng và tao thích tất cả. Còn đối với mày, tao nghĩ mày phải cảm ơn tao. Trong ngôi trường này, mày là 1 người lạ lùng nhất, sống tách biệt khỏi bạn bè xung quanh, nhìn mày tao hiểu mày thật sự cần gì và tao giúp đỡ để mày tìm về với chính bản chất đã có của mình thôi. Tại sao cứ phải tự làm khổ mình, giấu giếm đè nén bản thân mình để làm gì, trong khi cuộc sống này đâu có là bao nhiêu. Hãy sống, hãy yêu và hãy làm tình với bất cứ ai, cái gì, con gì mà mình thích. Đây là cuộc sống.

Một lý luận nhóp nhúa của gã đồi trụy. Nhưng tôi đành chấp nhận.

Nhận thấy tôi dần dần ngày càng tỏ ra thích thú chuyện này thể hiện qua việc sẵn sàng đáp ứng các yêu cầu của mình 1 cách cuồng nhiệt. Chavara đề nghị. Nếu cần anh ta sẽ đến tìm tôi, còn tôi thì nên đến quán cà phê hôm trước, tại đây những người bạn anh ta sẽ giúp tôi giải khuây những khi không có Chavara. Tôi đồng ý, tôi đến. Những người bạn của anh ta đã hoan nghênh tôi, và chúng tôi đối xử với nhau như bạn bè. Nhưng thú thật, chỉ có Chavara mới đem lại cho tôi những nguồn khoái cảm bất tận, tôi không hiểu tại sao? Nhưng tiếc rằng càng về sau anh ta càng ít tìm đến tôi và cho đến 1 ngày kia thì không đến nữa. Tôi nhận thấy anh ta đang làm quen và khoác vai 1 thanh niên Nhật Bản mới đến trường của khóa sau. Tôi cay đắng hiểu rằng từ nay mối quan hệ giữa mình và anh ta đã hết.

Daniel Chavara là vậy. Ăn, chơi và tình dục. Sau này nghĩ lại tôi tự hỏi mình nên cảm ơn hay là hận anh, khi anh đã đẩy tôi vào con đường này?

Chương 8

Thiếu tá Nguyễn Lâm tiếp vị bác sĩ chuyên viên pháp y trong phòng làm việc của mình, xung quanh anh có 1 số thành viên của ban chuyên án N.86, ngồi vây quanh.

Vị chuyên viên cầm máy ảnh phóng rất to đặt lên bàn, ông di di ngón tay chỉ cho mọi người thấy 1 vết hằn trên móng nạn nhân, vết hằn khoét sâu gần như 1 vết xẻ của dao cắt trên người, đỏ hồng. Ai đó thì thảo, ghê rợn quá.

Ông nói:

- Tất cả 3 vụ án mà tôi có tham gia khám nghiệm, về cơ quan chúng tôi đã thảo luận với nhau rất nhiều và có thể tạm kết luận. Các nạn nhân đều là những kẻ ĐTLA nam và có xu hướng thích quan hệ tình dục với người đồng giới. Kẻ gây án cũng vậy, cũng là

những kẻ ĐTLA và bọn chúng phải từ 2 người trở lên, bởi 1 người không thể làm được và đây là những kẻ mang chứng ác dâm.

- Xin bác sĩ có thể giải thích rõ hơn 1 chút được không? Nguyễn Lâm đề nghị với ông.

- Vâng. Theo nhà phân tâm học Freud cho biết, ác dâm có tên khoa học là Sadisme. Đây là 1 hình thức trong lúc thỏa mãn tình dục đòi hỏi phải gây đau đớn, đánh đập, cắn xé, xỉ vả và cao điểm là giết người bạn tình. Nhẹ hơn thì phải là thống trị được người bạn tình về thể chất hoặc xúc cảm tinh thần để đạt đến đỉnh cao khoái cảm tình dục cho bản thân. Thông thường ác dâm sẽ đi đôi với khổ dâm, tên khoa học là Masochisme. Người bị khổ dâm là vì thích được hành hạ, có nhu cầu tự thấy mình bất lực, phải chịu đau đớn hay nhục nhã hoặc bị khống chế về bản chất, hay tinh thần mới có cảm giác thỏa mãn hoàn toàn về tình dục. Ác dâm và khổ dâm là 1 cặp đi đôi với nhau, nhìn bề ngoài có thể mâu thuẫn nhưng thực tế là 2 bên đồng tình với nhau vì đều thỏa mãn được tình dục của mình. Các anh có hiểu không?

Vị chuyên viên quay lại hỏi mọi người, và nhìn vẻ kinh ngạc trên gương mặt các thành viên ban chuyên án N.86. Ông thoáng mỉm cười:

- Không trách các anh được, vì theo tôi biết, loại án giết người kiểu này hình như ở Việt Nam mới xảy ra lần đầu. Tôi xin nói tiếp, 1 kẻ ác dâm nếu không có khổ dâm đi cùng, muốn thỏa mãn tình dục thì thường tìm kiếm hoặc thuê mướn người khác ví dụ nạn nhân và thủ phạm đều là những kẻ ĐTLA thì rõ rồi. Nhưng ngoài xu hướng tình dục đồng giới ra, trong những nạn nhân hoặc thủ phạm này có ai là kẻ mắc chứng khổ dâm, ác dâm hay không? Cách giết người tàn bạo quá, điều đó làm cho chúng tôi rất băn khoăn rằng liệu kẻ giết người có mang 1 triệu chứng bệnh tâm thần có liên quan đến tình dục không? Vì nếu là 1 người bình thường về tâm sinh lý, khó có thể có những hành động man rợ thế này.

- Vâng, chúng tôi hiểu ý bác sĩ - Một thành viên khác nói xen vào - Tuy nhiên tôi rất thắc mắc ý mà bác sĩ vừa nói ở trên... gì nhỉ? Anh ta thoáng lúng túng - thông... thông... bạo dâm gì đó. Và gã bạn ĐTLA đã cùng bạn tình "chơi trò" này với nhau. Một trong 2 kẻ đã quá tay gây nên cái chết của kẻ kia. Nếu điều này đúng, sẽ là 1 tình tiết giảm nhẹ cho tên tội phạm khi bị đưa ra tòa tuyên án - Anh nhún vai - Và tôi xin nói thật, nếu tên thủ phạm biết được điều này, sẽ rất khó khăn cho công tác điều tra sau này của chúng ta. Tuy nhiên, đây là 3 vụ án xảy ra trong 1 thời gian ngắn. Phương thức và thủ đoạn giống nhau, nên không thể hiểu là "vô ý, quá tay" như bác sĩ đã nói được. Còn chuyện có phải là tâm thần không thì... - Anh dừng lại vẻ không hài lòng hiện rõ trên nét mặt.

- Vâng - Vị Bác sĩ miễn cưỡng thừa nhận.

Thấy tình hình có vẻ căng thẳng, thiếu tá Nguyễn Lâm vội đứng lên:

- Thừa các đồng chí, tôi hiểu ý của bác sĩ. Thực tế tôi hiểu, không phải bác sĩ muốn bao che cho tội lỗi của những tên giết người mà muốn cung cấp cho chúng ta những nguồn thông tin quý giá, giúp chúng ta nhanh chóng khoanh vùng đối tượng để tìm ra tội phạm. Tôi ví dụ: nạn nhân và thủ phạm đều là người ĐTLA, nhưng ngoài ĐTLA ra,

liệu những con người này còn có những sở thích tình dục "lạ kỳ" nào nữa không? Trong quá trình điều tra xác minh chúng ta phải chú ý đến chi tiết này để nhanh chóng tìm ra thủ phạm. Việc có phải là "thông bạo dân" để đi đến quá tay giết bạn tình hay không, cũng như việc có 1 triệu chứng bệnh lý nào của những tên giết người hay không... Tôi cho rằng đây là những thông tin rất quý. Điều này bổ sung thêm cho chúng ta hướng điều tra truy tìm thủ phạm. Và đây cũng là trách nhiệm của chúng ta phải làm rõ, dù cho rất khó khăn. Chúng ta không sợ, bản lĩnh của người chiến sĩ công an sẽ thể hiện rõ qua điều này - Anh nhấn mạnh với mọi người - Chúng ta có trái tim và khối óc, có luật pháp trong tay. Vì vậy, tôi nghĩ dù cho thủ phạm có ranh ma đến đâu, chúng ta cũng đấu tranh đưa nó ra trước ánh sáng. Tất nhiên, câu trả lời nằm ở phía trước, đó là khi bắt được thủ phạm, sẽ rõ ràng thôi. Các đồng chí không nên tranh cãi và hiểu sai ý của bác sĩ.

- Vâng, ý tôi là vậy - Vị bác sĩ vội gạt đầu, mỉm cười nhẹ nhõm nhìn mọi người.

Bầu không khí đang căng thẳng bỗng giãn ra và mọi người đều cười vui vẻ.

Thượng tá trưởng phòng ngồi đầu bàn nhìn mọi người tỏ vẻ không hài lòng, ông dùng cây viết gỗ nhẹ lên mặt bàn, nói:

- Nay các đồng chí, lâu nay trong công tác điều tra, chúng ta hay có tâm lý nghi ngại sợ tội phạm thông minh hay hiểu biết nhiều quá! Ông nói kéo dài giọng đầy vẻ châm biếm - Tại sao như vậy? Tại vì chúng ta ngây thơ hay vì nghiệp vụ kém cỏi, hoặc vì điều gì khác? Trước cái nhìn sắc lẹm của vị lãnh đạo, mọi người cúi đầu né tránh - Trong cuộc sống hiện tại, tôi cho rằng bọn tội phạm sẽ ngày càng tinh vi, nguy hiểm hơn, phương thức thủ đoạn đối phó với các cơ quan điều tra ngày khéo léo hơn, đó là tất nhiên. Điều này nó đòi hỏi bản lĩnh nghiệp vụ chúng ta ngày càng phải được trau dồi, nâng cao hơn. Đây không phải là lý thuyết, mà nó là thực tế đang diễn ra - Thiếu tá Nguyễn Lâm, phó trưởng phòng gạt đầu tán thưởng. Vị trưởng phòng nói tiếp - Hệ thống luật pháp của chúng ta đang ngày càng được hoàn chỉnh với xu hướng tăng cường tính dân chủ, bảo vệ các quyền cơ bản của công dân. Tôi biết có 1 số cán bộ chiến sĩ tỏ ra lo lắng, cho rằng luật pháp như vậy sẽ càng ngày càng khó cho công tác điều tra, thật nực cười, tại sao lại nghĩ vậy? Sao chúng ta không nghĩ rằng đây là tính ưu việt của chế độ ta, và điều này càng đòi hỏi chúng ta càng phải nâng cao trình độ nghiệp vụ và nhận thức chính trị trong công tác của mình. Giảm thiểu đến mức ít nhất việc bắt giam oan, sai của cơ quan bảo vệ luật pháp. Đây là trọng tâm của vấn đề mà tôi nghĩ rằng các đồng chí cần phải suy nghĩ và nhận thức lại cho thông suốt. Đừng sợ, tôi xin nhắc lại với các đồng chí là đừng sợ, mà hãy nâng cao trình độ của mình lên - Ông đưa tay ra mời nhả nhận - Xin mời bác sĩ nói tiếp.

Vị bác sĩ ngập ngừng nhìn mọi người rồi đứng lên nói tiếp.

- Thực tế chuyện này thường xảy ra ở Châu Âu, Mỹ, đây cũng là biểu hiện của cái gọi là nền văn minh tình dục hiện đại. Ở Việt Nam chúng ta hầu như chưa có, những vụ án này có thể được coi là đầu tiên và nó cũng là tiếng chuông giống báo hiệu cho chúng ta.

- Thế là rõ rồi - Nguyễn Lâm gật gù - Xin cảm ơn bác sĩ rất nhiều.

Khi vị bác sĩ đi rồi, Nguyễn Lâm làm việc với các thành viên chuyên án N.86. Nhóm thứ nhất gồm các trinh sát hình sự quận 3 báo cáo.

- Chúng tôi đã xác định được nạn nhân chết ở địa bàn quận 1. Anh ta có tên là Nguyễn Văn Nguyên, sinh viên trường đại học kinh tế, năm thứ 2, 23 tuổi. Gia đình xác nhận từ nhỏ Nguyên đã có xu hướng là người ĐTLA, gia đình cũng đã giáo dục ngăn cản nhưng Nguyên vẫn chứng nào tật ấy. Lớn lên, Nguyên thường la cà đến các tụ điểm của giới ĐTLA nam để sinh hoạt. Nhìn chung gia đình bất lực, do vậy họ cũng ít quan tâm đến anh ta. Được biết Nguyên hay tụ tập với nhóm bạn bè ở bar Ly Ly. Hiện nay chúng tôi đang tập trung xác minh các mối quan hệ bạn bè này của Nguyên.

- Tốt lắm - Thiếu tá Nguyễn Lâm nói - Chúng ta được biết Nguyên bị giết vào đêm ngày 4/6, vào lúc khoảng 3 giờ sáng, sau khi anh ta bị hành hạ dã man. Hung thủ sau khi giết đã đưa nạn nhân lên xe hơi đem đến gần cầu Bình Triệu thì vứt xác xuống. Qua mổ tử thi khám nghiệm còn được biết thêm ngay trước khi chết, Nguyên còn có quan hệ tình dục đồng giới. Vấn đề bây giờ các đồng chí cần tập trung làm rõ, vậy trong các ngày trước đó Nguyên đi đâu và làm gì, ai biết.

Nhóm thứ 2 gồm các tổ trinh sát và hình sự quận 5 báo cáo.

- Do nạn nhân bị vứt xuống sông, khi nổi lên đã mấy ngày, mặt mày bị phù trương nên xác định khá khó khăn. Tuy nhiên từ khi vụ việc chuyển về trên đây, qua công tác địa bàn chúng tôi cũng tìm ra tung tích nạn nhân. Đây là Đặng Thái Huy, 19 tuổi, đã học hết cấp 3, thi rớt đại học. Huy không làm gì, thường hay la cà gây mất an ninh trật tự tại địa phương, đã từng bị công an phường lập biên bản cảnh cáo và gia đình phải mấy lần bảo lãnh. Theo nhận xét, đây là 1 thanh niên hư, càn quấy có tiền sự ở địa phương chỉ vì được gia đình quá nuông chiều. Tuy nhiên anh ta không phải là kẻ ĐTLA nam, khi chúng tôi làm việc, công an địa phương và gia đình họ bị bất ngờ về điều này, và đều khẳng định không thể như vậy được. Trước kia gia đình Huy đã từng điều đình với 1 gia đình hàng xóm về việc Huy ngủ với con gái nhà bên có thai phải đi nạo. Tuy nhiên, được biết anh ta cũng có chơi với vài người bạn ĐTLA ở địa phương, họ cho biết vậy, nhưng vẫn khẳng định anh ta không thể nào là kẻ ĐTLA được.

Một trinh sát phát biểu:

- Bây giờ xác định anh ta có phải là ĐTLA hay không, không cần thiết nữa vì dù sao anh ta cũng đã chết rồi. Vấn đề chúng ta cần tập trung vào việc điều tra các sinh hoạt bất minh của Huy trong thời gian gần đây.

- Qua khám nghiệm chúng ta thấy cái chết của Huy giống như nạn nhân Nguyên. Đồng tính hay không cũng là 1 hướng mở cho công tác điều tra - Một trinh sát khác nói lại.

- Nạn nhân thứ 3 là Lê Văn Phan, 24 tuổi, người mẫu thời trang sinh hoạt tại nhóm người mẫu Mặt Trời.

Thượng tá trưởng ban chuyên án N.86 nhìn mọi người và chỉ đạo.

- Tập trung xác minh các mối quan hệ của các nạn nhân, lưu ý về sinh hoạt bất thường của nạn nhân trong thời gian gần đây nhất, làm gì, ở đâu, ai biết. Thứ 2 chúng ta đều biết các nạn nhân đều là những kẻ ĐTLA và cái chết cũng do những kẻ ĐTLA gây ra, như vậy khoanh vùng điều tra tập trung vào giới ĐTLA của thành phố chúng ta hiện nay - Ông gạt gù - Lúc này chúng ta tranh cãi rất nhiều xung quanh ý kiến của vị bác sĩ pháp y về 1 số sinh hoạt tình dục "quái gở" của số này. Đây là hướng mở để điều tra, các đồng chí trong quá trình đi điều tra xác minh cần lưu ý thêm các tình tiết này.

Thiếu tá Nguyễn Lâm nhắc nhở.

- Có 1 điểm đáng lưu ý, các nạn nhân này đều đã từng đến sinh hoạt tại vũ trường Eo Biển Xanh, nên rất có thể đây là đầu mối cho chúng ta tìm ra thủ phạm. Ngoài ra đây là vụ án đầu tiên kiểu này, cũng là 1 điểm đáng lưu ý.

Vũ trường Eo Biển Xanh, có 1 vị trí khá thuận lợi vì nằm ở quận 1 khu vực trung tâm của Thành phố. Nguyên nó trước kia là 1 rạp hát, nhưng mấy năm gần đây trong tình hình điện ảnh sa sút, phim chiếu không có người xem, nên rạp hát này gần như đóng cửa. Một nhóm thương gia Hàn Quốc thông qua 1 doanh nghiệp trong nước, đã đứng ra xin với UBND Quận cho phép được đầu tư để thành lập 1 Câu lạc bộ văn hóa. Thế nhưng nó dần biến tướng thành 1 Vũ trường nổi tiếng của thành phố và là nơi sinh hoạt của giới ĐTLA thường kéo đến đây nhảy nhót, tìm bạn khá nhiều.

12 giờ đêm.

Kết.. kết... Tiếng xe rít lên rộn người, xoay 1 vòng tròn trên mặt đường, kéo theo vệt bụi bay mù trước cửa vũ trường Eo Biển Xanh. Những tiếng vỗ tay và huýt sáo tán thưởng vang lên.

Từ trên chiếc Wave 110 phân khối, đổ rục, thả xuống 2 thanh niên rất bảnh bao, điển trai, ngang tàng đi vào.

Đó là thiếu úy Thành Trung với chiếc quần Kaki hiệu Wrangler, áo pull thun thả ngoài, bên hông chiếc điện thoại di động lòi ra ngoài, miệng phì phèo điếu thuốc, khoác vai trung úy Tuấn với 1 sợi dây vàng chói to như ngón tay ngang cổ. Nhìn cả 2 rất ấn tượng.

Trông họ như 2 kẻ ăn chơi chính hiệu.

Mùi khói thuốc nồng nặc lẫn trong ánh đèn mờ, cô đặc lại tưởng chừng như có thể thò tay nắm lấy được, Trung và Tuấn ngồi xuống 1 bàn khuất bên trong nhìn ra ngoài. Tuấn cười hi hi kéo Trung lại gần "này mày ngồi sát anh 1 tí, đóng pêđê phải cho giống 1 chút chứ", Trung bật cười và ngồi xích lại gần Tuấn.

Những thanh niên nam nữ trẻ ôm siết nhau co giật trong tiếng nhạc Pop - Rock cuồng loạn và cũng có những cặp pêđê ôm nhau nhảy nhót 1 cách công khai. Trên màn hình lớn để ở 1 góc cuối nhà là cô ca sĩ Madonna đang uốn éo trong 1 bộ đồ trong suốt, nhìn

có cảm giác như cô ta không mặc quần áo. Cô ta đang hát bài Frozen với giọng ca huyền bí.

Ngay bên cạnh, khuất trong bóng tối, 2 gã pêđê đang quần quýt lấy nhau, và 1 gã đột nhiên co người kéo chiếc quần dài xuống ngang gối rồi vòng tay ôm lấy đầu gã kia gít xuống. Những tiếng nức nở, ọp ẹp của vài ba đôi khác xung quanh, ngang nhiên với những pêđê có trẻ, có già, có cả người nước ngoài, lượn lờ sẵn đón những người khách lạ mới vào 1 cách công khai trắng trợn.

Cảnh tượng trông hết sức lộ liễu, bẩn thỉu và bệnh hoạn.

Khạc nhổ 1 bãi nước bọt xuống đất, Tuấn lăm lăm "mấy thằng đồng tính lại cái, tởm quá. Tao sang bên kia, mày ở bên này nắm tình hình. Chịu khó 1 tí vậy". Tuấn khệnh khạng đi ra quầy rượu ngồi, nhìn khuôn mặt trẻ với mái tóc hớt cua và hàm râu quai nón lún phún trông rất ngẫu của Tuấn, vừa ngồi xuống thì đã có 2 gã pêđê xà đến làm quen ngay. Tuấn gật gù.

Thành Trung nhún vai búng nhẹ tàn thuốc kéo 1 vệt dài rơi xuống ly nước trước mặt. Anh làm 1 hộp rượu, nuốt trọng để dần cảm giác ghê tởm đang còm cộm trong họng.

"Ngồi 1 mình buồn không anh". Một tiếng nói nhẹ nhàng như làn gió thoảng qua và bên Trung đã xuất hiện 1 thanh niên trẻ, với ánh mắt ướt rượt sà xuống làm quen. Trung nhún vai, lấy diều thuốc nhưng anh chưa kịp bật hộp quẹt thì đã thấy ánh lửa lóe lên và gương mặt gã ghé sát bên Trung, bàn tay gã mập mờ bò trên đùi Trung chà chà nhẹ gợi ý. Trung hất tay gã ra và dựa người vào ghế im lặng hút thuốc ngắm nhìn mọi người.

Người đàn ông khỏe mạnh trước mặt quá quyến rũ làm gã pêđê không muốn rời, gã nhích lại gần Trung và hỏi "anh đến đây lần đầu phải không?", Trung gật đầu. Gã nói "em nhìn là biết ngay, nhưng nhìn anh cũng quen lắm, hình như em đã gặp anh ở đâu rồi thì phải?". Một kiểu làm quen cũ rích, Trung nhếch mép cười. Gã phấn khởi "để em xem nào, hình như à... ", miệng nói, nhưng tay gã đã kịp lướt qua đùi Trung. Trùng mắt, Trung chớp lấy tay gã siết chặt, cặc, ối, gã xanh mặt rút tay lại rên rỉ. Trung cười nhẹ nhàng "đừng làm bậy nghe em". Gã im lặng nhìn anh.

Quan sát từng nhóm người, Trung chỉ tay vào 2 người đàn ông đứng tuổi, mặc bộ đồ da bó sát người như muốn phô bày tất cả các bộ phận trên người 1 cách rất tục tĩu, đứng ôm sát nhau cọ cọ, nhún nhảy. Và sau đó 2 gã kéo được 2 pêđê trẻ tuổi vào nhảy với mình. Không thích nhìn cử chỉ mò mẫm của chúng, tuy nhiên Trung nhận thấy đám pêđê trẻ ở đây có vẻ rất nể chúng và lượn vòng xung quanh để làm quen. Nhìn cách ăn mặc quái gở của bọn này, Trung dự đoán có khả năng chúng là Việt kiều. Anh hỏi "này em, 2 người kia là ai vậy?". Nhìn anh, gã pêđê có vẻ giận, mặc dù gai ốc nổi lên trong người, nhưng cũng để động viên gã, Trung vuốt nhẹ tay gã cười xòa. Mắt sáng hẳn, gã nhồm dầy "Đây là Quang B và thằng Hy. Bọn này là việt kiều Mỹ, về đây mở thẩm mỹ viện, thỉnh thoảng có đến đây. Giàu lắm, thằng nào mà được nó thích là cho tiền ngay. Như anh là bọn nó thích lắm, có muốn em giới thiệu không?". Nhìn vẻ mặt đẹp trai của Trung, gã pêđê đột nhiên bạo dạn hẳn thò tay xuống đùi bóp nhẹ,

giật nảy người vì bị bắt ngờ, Trung lên cùi tay hích thẳng vào ngực gã, hự, lần này là đòn rất đau, gã tê tái người, nhìn Trung sợ hãi, gã đứng dậy ôm ngực lùi mất nhanh như lúc gã đến.

Tuấn lừng khừng đi lại, miệng phả mùi rượu ghé sát mặt Trung, nhại giọng eo éo "cho em hôn anh 1 cái nào, ôi anh đẹp giai quá", Trung xô Tuấn ra. Ngã người trên ghế Tuấn đột nhiên ôm bụng cười khoái trá "lúc nãy có 1 thằng gạ gẫm, tao đồng ý theo nó vào buồng vệ sinh. Vừa khép cửa là nó nhảy xổ đến ôm tao liền, nó đang chờn vờn, tao lừa bóp cho 1 cái, thằng con đau ứa nước mắt, kêu không được, chạy mất", "Ờ đây em mới gặp 1 thằng như vậy. Cái thứ cơm không ra cơm, gạo không ra gạo này, tởm quá!" Nghe Trung chỉ tay vào 2 thằng pêđê, đang nhún nhảy ngoài sàn, Tuấn gật gù.

Chợt, "trời, anh Tuấn, anh đến hồi nào mà em không hay?". Một gã đàn ông có khuôn mặt ngựa dài ngoẵng, tóc phủ kín tai, khá cô hồn xuất hiện, cười nhả nhử với Tuấn "Mày chết ở cõi âm nào, bây giờ mới về đây?" Tuấn hát hàm. Gã đặt xuống bàn chai Rmemac, gãi đầu "Em vừa chạy qua vũ trường Eva có chút việc, vừa nghe mấy thằng đàn em nói có anh đến là em vội chạy về liền". Gã vội vã rót rượu vào ly cho 2 người và nhìn Tuấn vẻ lo lắng "dạ mời anh". Tuấn chẳng nói gì, cầm ly uống.

Cũng có đàn em báo, nên ngay sau đó lập tức 1 người đàn bà chừng 40 xuất hiện, tiếng bà ta reo lãnh lút từ xa, Trung cảm tưởng bà ta bắt được của rơi "Trời ơi, anh Tuấn, quý hóa quá". Trong bộ đồ nhung óng ánh mượt như da rắn, bà ta sà xuống bên Tuấn 1 cách thân mật và má áp vào lưng Tuấn, hỏi "Sao anh đến hồi nào, không cho bọn em hay, để đón tiếp. Anh cần đào nào, có mấy em rất mời từ ngoài Trung mới vào, bảo đảm hết xẩy". Tuấn gạt tay bà ta ra, lắc đầu "Hôm nay đi công việc. Đây vũ trường của bà đạo này sao pêđê nhiều quá vậy?" Bà ta cười hi hí "ừ, không biết ở đâu bọn này giạt về nhiều quá. Gái của em đang bị thất nghiệp, em tính tuyển vài thằng pêđê làm vũ nam, anh thấy có được không?"

Trung lẳng lặng nhìn 2 người xun xoe kể lể, bấm báo gì đó với Tuấn. Một lát sau, liếc đồng hồ Tuấn duỗi vai đứng dậy "Bồi, tính tiền". "Ấy chết anh Tuấn ơi - Gã đàn ông rên lên thảm thiết - Sao lại tính tiền, dạ được anh quan tâm là đã phước cho chủ, cho bọn em lắm rồi", "Dạ... dạ" - gã dạ lia lịa và tỏ vẻ xít xoa - "Sao hôm nay anh về sớm vậy, tiếc quá".

Cả 2 khúm núm đi theo ra tận cửa vũ trường, tiễn khách.

Leo lên xe, Tuấn rỉ tai cho Trung biết "Em thấy con mẹ già đó không? Nó có biệt danh là Lan xù, hồi trước làm vũ nữ, giờ già tàn nhan sắc thì chuyển sang làm má mì. Quản lý 1 đám gái nhảy do nó tự tuyển phục vụ cho vũ trường này. Nó nổi tiếng trong giới vũ nữ thành phố về chuyện bị ô môi. Còn thằng vừa rồi là "đội trưởng bảo vệ" - Tuấn dài giọng - "nó là trùm xã hội đen, bảo kê mấy vũ trường liền ở khu quận 1 này. Đại ca Lộc sẹo, là nó, mới đi học tập cải tạo 3 năm về. Hừ, có lẽ cũng cần phải tính lại với thằng này, quậy quá"

Nghiêm nghị như thiếu tá Lâm cũng không nén được cười. Hôm sau trong buổi báo cáo tình hình, Tuấn ôm eo Trung vừa nói vừa quần quai diễn tả hành động của mấy gã

pêđê làm cho cả đội ồ lên cười ầm ỹ. Anh chỉ đạo 2 trinh sát viết báo cáo và thống nhất cấy cơ sở vào trong Eo Biển Xanh. Có 1 chi tiết qua báo cáo của 2 trinh sát làm anh rất chú ý, có 2 việt kiều lạ mặt thường xuất hiện ở đây và đám pêđê ở Eo Biển Xanh cho biết 2 việt kiều này rất giàu có, nghe đâu mở thẩm mỹ viện gì đó. Cũng là dân pêđê và rất thích làm quen với các pêđê trẻ ở đây, tuy nhiên muốn gì phải qua Tư Sún, 1 pêđê kiêm tú bà.

Chương 9

Cà phê "Sài Gòn Boys", cái bảng hiệu đỏ rực nhấp nháy chạy vòng tròn trên nền trời, nên dù ở xa cả chục mét, người ta vẫn dễ dàng nhận ra nó.

Quán nằm trong 1 biệt thự cổ kính, kiến trúc theo kiểu Pháp xưa. Đó là 1 căn nhà đồ sộ, có khuôn viên rộng nằm ở hẻm lớn góc đường Tôn Đức Thắng nối sang Trần Quang Khải. Đây là nhà của ông nguyên giám đốc sở thương nghiệp cũ cho thuê lại.

"Sài Gòn Boys" rất nổi tiếng trong thành phố bởi vì khung cảnh lịch sự và sang trọng, nơi đây đồ uống khá ngon, giá cả chấp nhận được. Nó thường là nơi lui tới của những khách nước ngoài sành điệu khi đến thành phố và cũng là nơi nổi tiếng của giới ĐTLA thành phố đến sinh hoạt.

Những thông tin này, Quang Việt được biết qua 1 đồng nghiệp báo bạn chuyên làm các phóng sự về xã hội, mặt khác anh cũng được biết Hoàng làm ở đây. Qua nhiều giới thiệu qua lại, cuối cùng Việt cũng làm quen được với 1 gã pêĐê đã từng biết Hoàng, trước đó anh cũng cố công hỏi, tìm Hoàng từ nhiều nơi khác nhưng không ai biết. Anh rất thất vọng.

"Hoàng hoàng tử hả? Nó làm ở Sài Gòn Boys. Thằng này chảnh lắm, anh muốn kiếm nó thì cứ độ 6 giờ tối là nó có ở quán". Gã thanh niên có khuôn mặt xanh nhợt liến láu chỉ, nghe giọng nói eo éo của gã, Việt thấy nổi gai trong người. Anh mỉm cười cảm ơn gã và nói đường cho Trung chạy đến.

Chiếc Honda custom 125 của Trung từ từ lăn bánh lạo xạo trên nền sỏi trắng vào quán, xung quanh có hàng đèn xanh đỏ nhấp nháy như đang chào khách. Q.Việt và Trung đã cảm thấy ngay 1 không khí không bình thường qua gã thanh niên giữ xe có khuôn mặt khá bảnh trai chạy lại tươi cười chỉ chỗ đỗ xe, ánh mắt anh ta nhìn 2 người sỗ sàng đầy vẻ tò mò làm cho Trung bất giác nhột nhột khó chịu trong người.

Hồi tối, thiếu úy Trung chạy chiếc Custom 125 phân khối màu xanh mạ đến đón Q.Việt tại nhà.

Nhìn chàng trai trẻ trung và khỏe mạnh, khuôn mặt sáng sủa đầy nam tính, dáng cao lớn trong bộ đồ rất hợp thời trang. Chiếc áo sơ mi hiệu Armani màu trắng ngà, với những chấm sao đen lượn quanh người, ôm gọn lấy thân hình khỏe mạnh, quần Jean Levis của Mỹ màu xanh nhạt. Tóc hớt cao chạy tém 1 bên, xịt keo đen mượt, sợi dây bạch kim nhỏ với 1 cái mặt khuyên ngọc hình mặt trăng lơ lửng trên vòm ngực trai trẻ,

nở nang. Một vẻ đẹp đơn giản, thanh lịch, thể hiện qua màu sắc tinh tế trên bộ quần áo đang mặc của Trung, điều này anh thừa hưởng gen của cha anh - Giáo sư Vĩnh Chương, ông rất nhiều lần giảng giải với con trai mình, ở người đàn ông, ăn mặc là thể hiện tính cách con người. Điều quan trọng ăn mặc của đàn ông là lịch sự, nhẹ nhàng và thanh thoát, tối kỵ sự lòe loẹt mắt thẩm mỹ, không như vẫn thấy ở 1 số thanh niên hiện nay.

Chàng cảnh sát hình sự trước mặt Việt chính hiệu là 1 thanh niên Sài Gòn thanh lịch cuối thế kỷ 20.

Lùi xa 1 chút, neho mắt ngắm nhìn, Việt giơ tay lên trời, đùa "Chết, sao Lân nó không sai ai mà lại là em. Đẹp trai thế này, đi với anh lỡ mấy thằng pêđê nó mê quá, giữ luôn thì sao?" Trung cười cười gãi tai "hóa trang cho công việc mà anh". Q.Việt lắc lư đầu nhìn Trung lăm bằm "đáng lẽ em nên đi làm người mẫu thời trang hơn là làm cảnh sát hình sự". Trung bật cười không nói gì, vì điều này không phải là lần đầu tiên anh nghe và anh em trong đơn vị lúc vui vẫn la toáng lên với Nguyễn Lân, đề nghị phòng cho Trung đi tham dự hội thi chiến sĩ công an thanh lịch nếu có tổ chức.

Trái với vẻ hào hoa của Trung, Việt lại lùm xùm trong bộ quần áo kaki xanh bạc, tóc tai phủ kín, và hàng ria con kiến chạy quanh mép trong rất bụi đời.

Đến đây, nhìn gã pêđê lượn lờ xung quanh và hau háu nhìn Trung, Việt nhận thấy điều này có vẻ anh đoán trúng.

Vịn vai Trung, nhìn khuôn mặt đang đỏ ửng của anh, Việt cười nhẹ nhàng:

- Nay, em có vẻ thu hút được mấy thanh niên ở đây đấy.

Trung nhún vai.

- Em... mình nhanh lên rồi về.

- Sợ à? hình sự gì mà nhát thế?

- Không, nhìn mấy thứ này em không thích cho lắm - Trung nhăn mũi - Hôm trước em cũng có tiếp xúc với giới này rồi, mấy thằng nửa đực nửa cái này làm em chán lắm.

Việt cười ngất và ngất ngưỡng kéo tuột Trung vào trong quán.

Quán nhỏ, mát mẻ, khung cảnh yên dịu, tiếng nhạc của Richard Clayderman vang lên êm ái trong ánh đèn mờ ảo, lunh linh. Tuy là 1 quán cà phê nhưng nó vẫn chứa ra 1 khoảng nhỏ giữa nhà, đủ để cho vài ba cặp đôi nhau du dương, nên quán có vẻ như 1 cái Bar thu gọn thì đúng hơn.

Lô nhô khoảng vài chục bộ bàn, nhưng hầu như đã kín người, lần đầu đến nơi này Việt và Trung khá lúng túng khi tìm chỗ ngồi. Cuối cùng cả 2 đành chấp nhận ngồi tạm ở 1 góc nhà với cái bàn do bồi bàn linh động mang đến.

Trung đảo mắt quan sát, ở 1 vài góc tối có vài cặp đang cúi đầu râm rì trò chuyện, thậm chí âu yếm nhau 1 cách công khai. Điều lạ, tất cả họ đều là đàn ông. Anh nhận thấy không có bóng dáng 1 cặp trai gái hay 1 cô gái nào xuất hiện nơi đây.

Đúng như tên gọi, Sài Gòn Boys.

Một thanh niên trẻ có dáng đi nhẹ nhõm tiến lại chỗ 2 người ngồi, lịch sự nghiêng người, chìa menu.

- Hai anh dùng gì?

Giọng anh ta vang lên trầm ấm đầy quyến rũ và ánh mắt nhìn chòng chọc về phía Trung làm cho anh bức bối. Hình như anh ta quen cho rằng bất cứ ai vào đây đều là pêđê và điều lạ là nhìn Trung rất bảnh trai lại đi với 1 gã ăn mặc nhàu nhĩnh, bù xù đầu tóc, không có vẻ gì là dân pêđê.

Nghe Việt thì thầm bên tai phỏng đoán như vậy. Trung tí nữa bật cười to nhưng cố nén.

Việt khề khà vẽ chế diễu nói với gã bồi.

- 2 ly chanh muối, Hoàng có đây không em?

- Hoàng... Hoàng nào?

Anh ta khựng nhìn 2 người, ngạc nhiên hỏi.

Q.Việt nhấn giọng:

- Hoàng hoàng tử?

Gã thanh niên nhìn Việt vẻ nghi ngờ, rõ ràng anh ta là người lần đầu tiên đến đây nhưng lại biết đến biệt danh Hoàng tử, thế nhưng rồi anh ta cũng chỉ.

- Dạ... Anh ấy đang ở kia kìa.

Theo hướng tay, Việt và Trung bắt giác quay mặt vào trong và thấy 1 thanh niên trẻ đang cúi húi đứng pha chế rượu ở đằng sau quầy rượu cao. Dưới ánh đèn mờ mờ không nhìn rõ mặt, Việt phải nhìn kỹ.

Cũng đã hơn mấy năm rồi không gặp mặt, Việt ngẩn người khi thấy Hoàng. Anh ta mặc 1 chiếc áo thun đen ôm chặt lấy người với hàng chữ LOVE hiện rõ trước ngực. Một thanh niên tuấn tú đẹp trai đến không ngờ. Mái tóc hoe vàng, loe hoe vài sợi đỏ rũ trên trán, đôi mắt nâu buồn u ám lên về mơ màng, trên khuôn mặt trắng ửng hồng, sáng sủa, sóng mũi dọc dừa và 1 đôi môi đầy đặn đỏ như tô son, bên tai có đeo 1 chiếc khuyên nhỏ như thường thấy ở các thanh niên hiện nay. Hoàng có 1 cái nét đẹp hao hao giống danh ca Elvis nổi tiếng của Mỹ, sexy nhưng nữ tính, theo cách nói của người Mỹ. Giới ĐTLA thành phố đặt cho anh ta cái tên "Hoàng tử" quả nhiên không sai. Trông rất đẹp trai, Việt lắc đầu, nhưng 1 vẻ đẹp mà anh thấy không thích thú. Tại sao nhỉ? đây có phải là thằng bé con hay khóc nhèu nhèu mỗi khi anh tới nhà chơi cách đây hơn chục năm trước không? Anh tự hỏi.

Dưới ánh đèn, Hoàng lấy 1 cái ly thủy tinh trên khay ra, thoáng đưa rà nhẹ miệng ly, Hoàng nhìn mặt gọi 1 thanh niên phục vụ đến đưa cho anh ta và chỉ trở gì đó vào ly tỏ ý không hài lòng. Rồi lấy 1 cái ly mới và cẩn thận cầm chiếc khăn lông lau sạch 1 lần nữa, đưa miệng ly hơi nhẹ qua ngọn lửa cồn xanh lè đang cháy ở trên bàn. Hoàng dùng muỗng xúc 1 ít đá dăm nhỏ bỏ vào 2 chiếc ly trước mặt và bỏ vào đó 1 lát chanh rồi cầm bình rượu nhỏ rót 2 chun angusturs - bitter, 1 cốc dry-gin, rồi sau đó đổ thêm vào mỗi ly 1 ít bia ginger-ace và dùng thìa bằng bạc khuấy đều rất nhẹ nhàng. Anh ta đang pha 2 ly Gin spider cho khách. Tuy là pha rượu nhưng Hoàng đang như biểu diễn 1 cách nghệ thuật, làm cho 2 gã khách nước ngoài nhìn không chớp mắt thán phục. Khi Hoàng đẩy ly rượu lại cho khách, 1 gã cầm ly đưa lên miệng nếm thử và khen liên tục, Hoàng mỉm cười. Và anh ta hơi né người đẩy nhẹ tránh cái mò sàm sờ của 1 gã ngoại quốc khác có khuôn mặt trông rất ngầu đang ngồi trên ghế sát quầy. Gã ta móc trong túi ra mấy tờ đô la xanh dúi vào tay Hoàng, ghé sát bên tai thì thầm điều gì đó và ngửa mặt cười hô hô, Hoàng lắc đầu và trả lại mấy tờ bạc cho gã.

Nhìn Hoàng, Trung đột nhiên nhận thấy anh ta có 1 cái gì đó là lạ, và anh thấy 1 cơn đau thắt trong lòng với những cảm giác kỳ lạ. Khác hẳn vẻ chán ghét thường có ở Trung đối với những gã pêđê mà anh đã gặp, anh thấy hồi hộp. Trung không hiểu nổi bản thân mình khi có cảm giác này, điều này thật lạ lùng. Nó như 1 cái gì đó bất ngờ xuất hiện trong anh, nhanh như tia chớp lóe ngang và làm anh bối rối. Trung gượng trấn tĩnh những cảm xúc dị thường trong lòng mình.

Trung thì thầm bên tai Việt "Anh có thấy trên tay áo của tất cả thanh niên phục vụ ở đây đều có thêu 2 chữ M&M không?". Việt chú ý quả nhiên là vậy, trên tay áo mỗi thanh niên ở quán này đều có thêu 2 chữ M&M quấn quýt lấy nhau, anh không hiểu và nhìn Trung dò hỏi. Trung cười giải thích "Hai chữ M&M này nó bắt nguồn từ câu: sex with men, tức đàn ông với đàn ông. Đây là 1 dấu hiệu chỉ riêng giới ĐTLA nam ở thành phố mới có. Đôi lúc kín đáo hơn, có gã chỉ cần 1 chữ M tức Men ở trên áo và chỉ cần nhìn kí hiệu riêng này họ có thể nhận ra nhau ở bất cứ nơi nào". Việt reo lên nho nhỏ "sao em biết hay quá vậy", "em theo mấy anh của phòng vào mấy vũ trường nơi giới này sinh hoạt mới biết, ở đây chỉ dùng 2 chữ M&MM, mấy nơi kia nó còn làm chữ in to đùng trước ngực nhưng phải là MSM thì mới đúng nghĩa", "à... ra vậy", Việt gật gù.

Khi gã bồi bàn bưng nước tới, Việt yêu cầu nói với Hoàng cho mình cần gặp. Gã bồi gái tai nói:

- Anh thông cảm, anh Hoàng là chủ ở đây. Anh ấy khó tính lắm, không phải người quen, không hẹn trước, anh ấy không tiếp đâu.

Như để chứng minh câu nói đó. Mùi nước hoa After save thơm đậm, thoảng qua bên 2 người. Và 1 thanh niên ăn mặc lịch sự trong bộ âu phục áo vét, cà vạt nghiêm chỉnh vội vã đi vào. Đây là nam ca sĩ Minh Sang rất nổi tiếng và được đông đảo giới trẻ thành phố hâm mộ. Gã bồi vội nở 1 nụ cười tươi và dẫn Minh Sang đi đến chỗ Hoàng, dường như anh ta đã đến chỗ này nhiều lần rồi, nên rất quen biết nơi này. Họ thì thầm gì đó rồi Hoàng miễn cưỡng theo Minh Sang đi vào căn buồng bên cạnh. Tuy không thấy gì, nhưng Việt và Trung vẫn thấy rõ hình ảnh 2 người hiện ra trên khung kính. Như 1 vở

kịch câm, ca sĩ Sang, vung chân múa tay còn Hoàng thì lắc lư đầu đẩy anh ta ra, cứ vậy trong vài phút rồi cuối cùng 2 mái đầu ghé vào nhau đấm đuối trong giây lát. Biết ĐTLA là vậy, nhưng Việt thấy bức bối vì đối tượng đó lại là em trai của bạn mình.

Ca sĩ Minh Sang lướt nhanh qua chỗ 2 người ngồi, vừa đi anh ta vừa sửa lại mái tóc bị bù xù trên đầu, gương mặt bức tức vì không được thỏa mãn.

Tất cả diễn ra trước mắt Trung làm chàng trinh sát trẻ ngơ ngẩn. Anh không thể tin được, ca sĩ thần tượng của mình và là đối tượng si mê của biết bao cô gái trẻ đẹp lại là 1 kẻ ĐTLA? nếu không được tận mắt chứng kiến chắc không bao giờ anh cho đó là sự thật. Anh ta quá nổi tiếng và trẻ như vậy?

Bồi - Việt vẩy tay kêu gã lại. Anh thò bút viết lên trên bao thuốc 555 vền vện mấy chữ "Anh Quang Việt" và nói gã đừng sợ gì cả, cứ đưa mảnh giấy này cho Hoàng, nếu có gì anh chịu trách nhiệm.

Thoáng 1 chút ngần ngừ rồi gã cũng lại chỗ Hoàng và ngáp ngừng đưa tờ giấy nhắn của Việt, với tâm trạng đón nhận 1 lời trách mắng. Nhưng không, Hoàng ngẩng đầu mừng rỡ khi đọc và vội vã vứt cái tạp dề lên bàn, chuyển việc pha rượu cho người khác, chạy lại bên bàn Việt ngồi, vui mừng reo lên:

- Anh Việt, đã lâu lắm rồi em không gặp anh. Anh đến đây hồi nào? Tại sao biết em làm ở đây? tại sao ngồi chỗ này? tại...?

Nghe Hoàng hỏi dồn dập, Việt chỉ cười khi và vuốt mái tóc xoăn nhiều màu của Hoàng như khi còn nhỏ.

- Thăng quý, anh làm sao biết mày ở đây nếu không có người nói. Mày độ này ra sao? làm ăn thế nào?

- Bình thường anh ạ.

Hoàng nũng nịu ngả đầu vào vai Việt như ngày nào vẫn thường làm và rơm rớm nước mắt.

- Đã lâu lắm rồi em không có tin gì của anh, đọc báo vẫn thấy tên anh, cũng muốn liên lạc nhưng rồi ngại. Không ngờ anh biết mà tìm đến em.

Việt nhìn Hoàng thoáng thờ dãi.

- Mày lớn bộn tôi còn gì... Ừ cũng mấy năm rồi không gặp, cũng không ngờ!

Sửa lại dáng ngồi, Hoàng đang nhìn Việt nói chuyện và chợt phát hiện có 1 thanh niên trẻ khác đang nhìn mình tò mò. Hoàng ngó người ngó ngang nhìn Trung, cả 2 ngơ ngẩn nhìn nhau chốc lát, thấy vậy, Việt vỗ vai Trung và giới thiệu.

- Đây là Trung, làm chỗ anh Lân mày, hôm nay cùng đi với anh đến chỗ em có chút việc.

Nghe Việt nói đến Lân khuôn mặt Hoàng bỗng căng thẳng lên. Có 1 cái gì đó bức rức hiện lên trên mặt Hoàng.

Trên đường chạy xe đến đây, Trung mới được nghe Việt kể sơ về hoàn cảnh gia đình thủ trưởng của mình với lời dặn dò không cho Lân biết là 2 anh em mình đến đây. Hồi chiều anh chỉ điện thoại cho Lân là muốn có 1 trinh sát hình sự đi cùng với anh để xâm nhập vào 1 số giới ĐTLA của thành phố, làm phóng sự chớ không báo cho Lân biết là mình đã có tin của Hoàng và sẽ tìm đến, vì sợ Lân cản. Trung kinh ngạc được biết Nguyễn Lân có 1 người em trai ĐTLA và giữa họ có mối quan hệ gia đình rất xấu, em trai của Lân đã bỏ nhà đi mấy năm nay rồi.

Bây giờ lần đầu tiên gặp Hoàng, Trung nhìn anh ta 1 cách chăm chú và thầm so sánh với thủ trưởng mình. Thật lạ, họ không có 1 đường nét nào giống nhau cả, có vẻ như không phải là anh em ruột. Hoàng rất đẹp trai, nhưng có 1 vẻ đẹp dịu dàng, mong manh đầy nữ tính. Còn thiếu tá Lân, là 1 sự khô cứng, xù xì gần như cục cằn nhưng rất vững chãi. Ở anh luôn toát ra 1 khí thế làm cho người ta kính nể khi tiếp xúc.

Việt dúi thuốc vào chiếc gạt tàn, nhìn Hoàng thong thả nói:

- Anh có chút việc cần mày giúp, nghề nghiệp ấy mà.

Hoàng ngạc nhiên nhìn 2 người và lẳng lặng lắng nghe Việt và gật gù nói pha 1 chút buồn rầu.

- Em có biết công việc của anh, anh cần gì cứ hỏi. Nhưng anh có tính đưa quán Sài Gòn Boys của em lên báo không?

Việt vội thanh minh:

- Em đừng có hiểu lầm ý của anh. Nếu em cảm thấy khó nói, không nói thì cũng không sao. Hôm nay anh chủ yếu là đến thăm em. Cũng lâu rồi 2 anh em mình không gặp mặt, ngồi với nhau.

- Em hiểu, anh đừng ngại, em sẵn sàng thôi. Chuyện của bọn em ư, cũng đang là 1 đề tài mà hiện nay báo chí đang khai thác đầy ra đấy.

- Đã lâu rồi, hình như em không về nhà phải không?

- Nhà, nhà nào mà về?

- Đừng nói vậy Hoàng, anh không đồng ý đâu - Việt sáng giọng và nhìn Hoàng nghiêm nghị, nhìn ánh mắt của anh, chợt Hoàng rơi nước mắt, nước nở không giấu diếm.

Người đàn ông khi khóc trông thật yếu đuối và đáng ghét, nhưng đã để rơi lệ thì chắc là rất đau lòng, thế còn những người ĐTLA thì sao?

- Em vẫn về đấy chứ, nhưng nhà có còn ai đâu mà về? Em có lên chùa thăm má, lâu lâu qua nhà thăm chị Huệ và 2 đứa nhỏ. Với anh Hai thì ảnh coi em như đã chết từ lâu lắm rồi.

Nghe tiếng nước nở cổ ghìim gần như thì thầm của Hoàng làm cho lòng Trung se lại, anh chỉ muốn đưa tay lau nhẹ những giọt nước mắt rơi trên khuôn mặt đẹp của Hoàng, nhưng không dám.

Việt rít từng hơi thuốc lá đỏ rực trong đêm, anh như nghe văng vẳng tiếng Lân gầm gừ bên tai.

- Từ lâu, em coi như mình đã chết rồi. Em sợ và lẩn tránh tất cả những người quen biết. Em sống những ngày tháng né tránh tất cả mọi người, sống như 1 loài chim ăn đêm trong túi hồ, đau khổ, ăn năn và chỉ mong mỗi có 1 mai mình sẽ không bao giờ tỉnh nữa sau 1 giấc ngủ say. Thế thôi.

- Nhưng tại sao lại như vậy được hả em? anh không hiểu, thực lòng không hiểu? Em là 1 chàng trai đang hoàng, khỏe mạnh, có học thức... Nhưng tại sao lại như vậy? hay có ai đó quyến rũ làm em hư? Có đúng không?

- Ba, má và anh chị Hai cũng đã từng nhiều lần hỏi em điều ấy. Nhưng em có thể khẳng định được là không ai làm gì em cả và đây là điều em tự chấp nhận cho chính bản thân mình, tự hiểu rằng mình sẽ phải trả giá. Nhưng cái giá phải trả đắt quá, không những em đã mất tất cả mà còn liên lụy đến cả gia đình, em ân hận vì đối với em thì coi như là bỏ đi, nhưng lại làm đau lòng ba má em và anh Hai. Đây là nỗi dằn vò em trong nhiều năm nay. Nó không cho em có được 1 giấc ngủ yên trong đêm.

Nhìn Hoàng kẻ lẻ, Việt thấy mình bất lực vì không thể hiểu nổi tại sao. Đây quả là những điều đã đi quá sự tưởng tượng của anh. Là phóng viên, anh va chạm với rất nhiều tầng lớp, tự cho mình dày dạn với đời, thế nhưng khi nghe Lân đau đớn thú nhận, Hoàng là 1 thằng pêđê thì anh không tin nổi. Trước mắt anh Hoàng vẫn là 1 chàng thanh niên trẻ, đẹp trai và đầy nhiệt huyết của trường đại học Bách khoa ngày nào. Một thằng em trai út mà anh hết sức thương mến. Thế mà...

Anh cũng tự nhủ, khi đến đây sẽ hỏi Hoàng thật cặn kẽ và nếu Hoàng có gì khúc mắc về tâm lý thì động viên đi tìm bác sĩ tâm lý để tư vấn, với hy vọng sẽ kéo được Hoàng trở về cuộc sống bình thường. Nhưng khi nghe Hoàng nói, nhìn khuôn mặt đau khổ nhưng tự tin của Hoàng, anh có cảm giác mình thất bại.

Nhìn Việt ngơ ngẩn. Siết chặt tay anh, Hoàng thì thầm:

- Anh sẽ rất bất ngờ về điều này, và bất kỳ ai từng quen biết em đều bị bất ngờ khi nghe tin em là 1 thằng pêđê, nhưng đây là sự thật. Em là 1 thằng ĐTLA, 1 thằng gay, hay pêđê gì đó, anh có hiểu không? Và em chấp nhận điều đó, em muốn sống thật với chính bản thân mình.

- Hừ! - Việt nhìn Hoàng chòng chọc khó hiểu - tại sao?

- Em cũng không rõ, từ khi thằng đàn ông đang hình thành trong em cũng là lúc em thấy trong người có những bất ổn về tâm lý lẫn sinh lý. Tuy nhiên trong nhiều năm nay em cố giấu, cố đè nén vì sợ mọi người biết sẽ khinh bỉ, chê cười, vì danh dự gia đình... Thế nhưng sau khi tốt nghiệp đại học, nó càng trở nên thôi thúc mạnh mẽ hơn cho đến 1 ngày em thấy không thể che giấu được nữa và em bùng ra tất cả để chấp nhận.

- Anh không nghĩ vậy, tại sao em không yêu 1 cô gái nào, không tự tìm đến đàn bà để điều chỉnh mình. Yêu đi, ngủ với đàn bà đi rồi em sẽ thấy mình là đàn ông.

Việt bực bội gắt, Hoàng cúi đầu nói nhỏ nhỏ trong cay đắng.

- Bởi vì anh không phải là 1 thằng pêđê nên anh không sao hiểu được những điều mà em đã trải qua. Em đã làm tất cả những gì có thể làm được, nhưng không thể... không thể. Anh hiểu không?

- Không

Việt cộc cằn trả lời cụt lủn. Nhìn vẻ mặt đau đớn thật sự của Hoàng, đột nhiên Việt thấy mềm lòng hẳn xuống. Anh bóp vai Hoàng.

- Nó.... Việt lúng túng tìm lời. Xảy ra với em lâu chưa, từ khi nào?

Hoàng im lặng suy nghĩ, nhớ lại.

"Con là 1 thằng đàn ông rõ chưa? phải mạnh bạo lên", bao giờ ba cũng nói vậy để động viên Hoàng. Dưới con mắt của ba, đàn ông phải là 1 người khỏe mạnh, hung hăng và phải có thành tích, có chiến công. Mỗi khi rảnh rỗi ông thường lôi thằng con trai út vào buồng để nghe ông kể say sưa những tháng ngày cầm súng gian nan ở chiến trường đánh Mỹ. Máu và gian khổ, hình như đấy là niềm yêu thích của ba, nên khi xem ti vi hoặc đọc báo, trước mỗi vụ việc xấu của xã hội, ba thường cầu nhàu "bắn bỏ hết". Nhiều lúc ba làm cho Hoàng thấy sợ hãi, có cảm giác trong ba chỉ có bắn giết mới làm cho ông thích thú.

Còn anh Hai, rất ít khi được gặp mặt. Từ nhỏ Hoàng ngấm ngấm ngưỡng mộ anh Hai và mong mình được như anh. Suốt ngày lẩn lóc ngoài đường đá banh, đánh lộn, và lớn 1 chút là bồ bịch lung tung. Anh Hai là nỗi khổ của má mỗi khi phải đi năn nỉ xin lỗi từng nhà hàng xóm khi có chuyện và lại là niềm hãnh diện của ba. Má la anh Hai là ba bệnh liền "con trai là phải vậy". Lúc nào Hoàng cũng thấy anh Hai hùng hực sức mạnh, xung quanh anh Hai bao giờ cũng như đang bị bốc lửa cháy rùng rục. Điều làm cho Hoàng hãnh diện nhất là từ bé chẳng có thằng nào dám bắt nạt mình bởi anh Hai uyển liền, lũ con trai cùng tuổi sợ anh Hai ra mặt. Trở thành công an, anh Hai trong mắt Hoàng ngày càng trở nên vĩ đại hơn, Hoàng gần như sùng kính tôn thờ anh Hai của mình. Thế nhưng, tiếc rằng anh Hai rất ít quan tâm đến Hoàng. Họa hoằn lắm nhớ ra, anh Hai mới hỏi 1 câu "dạo này mày sống như thế nào?", ở cùng 1 nhà, muốn hỏi, muốn tâm sự cùng anh Hai mong được sự chỉ dẫn, cũng như từ bé Hoàng rất muốn được đi chơi với anh Hai, thế nhưng tiếc rằng chẳng bao giờ anh Hai chú ý đến Hoàng. Mỗi khi Hoàng lại gần là bị anh Hai xua đuổi ngay, kiểu cách của Hoàng không làm cho anh Hai thích. Cũng dễ hiểu vì anh Hai lớn hơn Hoàng đến mười mấy tuổi nên dưới mắt anh Hai, Hoàng chỉ là 1 thằng bé con hay khóc nhè. Đàn ông trong mắt Hoàng phải là như anh Hai. Mạnh bạo, thô lỗ và cực cằn, nhưng ẩn trong tất cả cái đó là sức sống tiềm tàng, mãnh liệt của 1 người đàn ông.

Ba luôn sống với quá khứ oanh liệt và dù hưu trí nhưng ông vẫn hằng say hạp hành ở câu lạc bộ cựu chiến binh của quận, phường. Vẫn sẵn sàng góp ý kiến về mọi vấn đề chính trị, xã hội của cuộc sống xung quanh với niềm tin tưởng tận tâm huyết của 1 cựu chiến binh già và không chịu hiểu rằng, lời nói của mình nhiều lúc không đi đến đâu. Ông vẫn mày mò trăm trở, suy nghĩ đến mất ăn mất ngủ về những vấn đề trọng đại

quốc kế dân sinh của đất nước. Nhiều lúc Hoàng thấy thương hại cho ba, ông đang tự đeo vào cổ mình 1 cái ách lớn và hãnh diện với trách nhiệm đó, ba cố tình làm như vậy hay ba không biết? Ông quan niệm làm cách mạng là như 1 cái nghề. Và cả đời theo cách mạng nay lúc về già là cán bộ hưu trí, ông hoảng hốt nhận ra mình đang trở nên thừa thãi, mờ dần trong mắt con cháu. Chính ông cũng không biết mình sẽ phải làm gì, ba vẫn muốn tiếp tục khẳng định bản thân mình. Cũng vì vậy ông tiếp tục nghiên cứu, ban phát lời chỉ dẫn, ba quên mất rằng 1 thế hệ khác do chính ba đào tạo đang dần dần lớn mạnh và xứng đáng nhận những trọng trách do thế hệ ba chuyển giao. Ba có nghĩ rằng, nhiều lúc chính ba đang cản trở họ hay không? dù rằng là ba không cố ý. Hoàng tự hỏi: Lịch sử đã xác định được vị trí và thế đứng của mỗi con người trong từng giai đoạn. Hãy để cho sự thật của lịch sử làm trọn hết nhiệm vụ của mình. Mỗi con người chỉ là 1 con ốc nhỏ trong bánh xe khổng lồ của lịch sử, xin hãy làm hết nhiệm vụ con ốc của mình, đó cũng là điều vĩ đại trong trang sử vàng của dân tộc. Nhưng dù sao, ba cũng có niềm vui trong công việc.

Má thì khác, ngoài việc chợ búa ra, má thường tìm thú vui đắm mình vào kinh kệ. Có lúc nhìn má lằm rằm trước bàn thờ, Hoàng không hiểu má đang nghĩ gì, có vẻ như má đang ước mơ bay bổng vào 1 không gian xa vời với ở tí tắp mơ hồ đâu đó và má hạnh phúc vì điều ấy. Thế giới của má là những làn khói sương lẫn quần và những

tiếng rầm rì không ngớt ngày đêm.

Trong căn nhà rộng của mình, nhiều lúc Hoàng thấy bơ vơ vì không biết tâm sự cùng ai. Hoàng lớn dần với những tò mò của tuổi thanh niên, biết bao nhiêu điều khám phá mới mẻ về bản thân. Tắm 1 mình dưới vòi nước, Hoàng tự ve vuốt và thú vị ngắm nghía về nở nang của cơ bắp, sự lớn dần của các bộ phận trong cơ thể. Hoàng hãnh diện thấy mình đang trở thành 1 thanh niên đẹp trai và hấp dẫn hơn trong mắt mọi người. Cũng có những tò mò thầm kín Hoàng rất muốn được gặp ba để hỏi, nhưng chưa kịp nói câu nào thì ông đã hỏi trước "này con thấy kỳ họp Quốc hội lần này liệu có đổi mới bộ luật hình sự hay không?", ba bao giờ cũng vậy, còn anh Hai thì bận tối ngày, về tới nhà là lăn ra ngủ và nếu Hoàng có hỏi thử thì anh đã trừng mắt nạt ngang "tầm bậy, con nít hỏi ba chuyện đó làm gì?". Những người đàn ông trong nhà luôn làm cho Hoàng cụt hứng, còn má thì khó nói quá, dù sao má cũng là đàn bà. Thế là Hoàng đành tự chiêm nghiệm lấy 1 mình.

Cảm giác tình dục đầu đời Hoàng trải qua vào năm tròn 16 tuổi.

Gần nhà Hoàng có 1 thằng bạn thân, thỉnh thoảng 2 đứa vẫn qua nhà cùng nhau ôn bài, trao đổi bài vở vì học cùng lớp. Lần đó, sau khi học bài xong, 2 đứa vật nhau trên giường để giành 1 cuốn truyện, trong 1 lúc vô tình 2 đứa bỗng nóng ran cộm lên khi bị cọ sát vào nhau. Một cảm giác không thể nói nổi bằng lời, làm cho cả 2 đứa nín thở nhìn nhau. Rồi cả 2 bật nhồm dậy khi thấy quần ướt sũng, thằng bạn hoảng hồn co giò ôm quần đùi chạy như bay về nhà mình. Còn Hoàng chui tọt vào buồng tắm, sợ hãi đứng dựa vào tường thở hổn hển. Nó nhắm mắt nhìn quần đùi của mình ướt sũng, có mùi tanh nhờn nhờn. Cả buổi chiều Hoàng như loáng quáng khắp người, làm má cứ luôn sờ đầu vì tưởng nó bị bệnh. Khi ba vừa về đến cửa, Hoàng vội chạy ra chào ba, vì

có chuyện muốn nói, nhưng nó vụt câm bặt, ba cùng 2 ông bạn nữa đang tranh cãi nhau từ ngoài cửa về 1 vấn đề xã hội gì đó. Nó thấp thỏm chờ anh Hai về, và rất khuya anh Hai mới về. Tối đi ngang buồng anh, Hoàng thấy anh đã ngủ say nên không dám vào. Mấy ngày hôm sau, Hoàng muốn tìm cách nói chuyện đó với ba hoặc anh Hai, nhưng cả 2 người đều bận bịu những công việc riêng của mình, họ làm nó chán nản và chuyện kia chìm dần vào quá khứ.

Với thằng bạn Hoàng, sau chuyện đấy, 2 đứa tránh mặt nhau, mỗi khi gặp trong lớp cả 2 đều tự nhiên đồ bưng mặt ngượng ngùng, lúng túng. Mấy tháng sau, đến kỳ thi lên lớp, 2 đứa mới dám gặp nhau để cùng ôn bài. Hôm hẹn đến ôn bài, 2 đứa cùng ngồi trong phòng học ở nhà Hoàng, không hiểu sao cả 2 đều thấy hồi hộp và không còn tự nhiên như trước. Bài học trong đầu Hoàng, cứ trôi tuột đi đâu đó. Cuối cùng, chán ngán vứt cuốn sách lên bàn, Hoàng nói "thôi tao về đây, không học nữa, không còn chữ nào trong đầu". Bạn Hoàng đột nhiên nhìn nó nháy mắt "này, tao có cái này cho mày xem, hay lắm", và nó lén lút lấy dưới tập ra 1 cuốn truyện chép tay dúi cho Hoàng. "Xem đi nghe nói hay lắm. Tao mới mượn đấy, chưa xem, mày đọc đi, tao cùng nghe với". Đó là cuốn "Cô giáo Thảo". Ngay từ đầu, cả 2 đứa đã bị cuốn hút 1 cách kích thích, say mê và khi đọc hết cuốn sách thì 2 đứa bỗng ngẩn người nhìn nhau và tự động làm những việc của thiên nhiên đã ban tặng cho người, chỉ tiếc rằng kẻ thực hiện lại đi trái với quy luật của thiên nhiên. Đó là những trò chơi tình dục đầu đời của cả 2 và 2 đứa thích thú tự khám phá lẫn nhau trong 1 cảm giác tò mò pha lẫn hồi hộp của những đứa trẻ mới lớn. Cứ thế, cho đến cuối lớp 11, thằng bạn Hoàng phải chuyển nhà ra miền Bắc. Hai đứa chia tay nhau trong nhẹ nhàng, chỉ có 1 chút lưu luyến của tình bạn tuổi mới lớn, còn chuyện kia cả 2 coi như là trò đùa tuổi trẻ và thích thú vì bí mật của riêng mình. Thế nhưng sau 1 thời gian xa nhau, trong Hoàng đột nhiên còn cào lên những nỗi nhớ và hằng đêm nó thường mộng mơ thấy bạn, viết thư nhưng bật tắc không thấy thằng bạn trả lời, hình như nó tiếp tục chuyển đi nơi khác rồi. Hoàng sợ sệt trước những tình cảm lạ thường này, và nó ngập ngừng nói chuyện với anh Hai, nghe câu có câu không, anh Hai mắng nó, mới tí tuổi đầu mà đã đòi yêu thương, hư người. Nghe anh Hai nói, Hoàng hiểu rặn, anh chẳng nghe mình nói gì cả. Nó buồn bã lủi thủi với nỗi cô đơn và sự ám ảnh trong tâm hồn mình.

Hai đứa đột nhiên gặp nhau trong ngõ ngang khi Hoàng ngày đầu đến trường Bách khoa để nhận lớp. Té ra gia đình thằng bạn đã chuyển vào Nam, sau khi ba mẹ nó có nhiều lúng củng, chuyển đổi qua lại và cuối cùng là ly dị nhau, nó cũng xin được chuyển điểm thi đỗ đại học từ Hà nội vào Thành phố. Hai đứa lại đến với nhau rất tự nhiên, thằng bạn thú thật, sau mấy năm dài chia tay, nó rất nhớ Hoàng và chính xác hơn là nó "yêu" Hoàng. Bây giờ không thuần túy là chuyện vui đùa tình dục của 2 đứa nữa mà nó thật sự là tình yêu của nó với Hoàng mà mong mỗi được gần Hoàng. Điều nó nói cũng chính là điều Hoàng đã suy nghĩ bao nhiêu lâu nay. Tất cả à vậy, tuy nhiên 2 đứa cũng hiểu xã hội và bạn bè, gia đình không bao giờ chấp nhận kiểu tình cảm của 2 đứa, nên đành phải sống lén lút với nhau trong 4 năm đại học. Nhưng càng che dấu, càng đè nén thì nó càng bùng nổ, Hoàng không thể che dấu nỗi bản thân và đành thú thật với gia đình, bởi nó muốn được sống công khai với thằng bạn. Và Hoàng cũng không thể ngờ, sau chuyện ấy mà gia đình lại có thể tan nát đến như vậy.

Không thể nói hết cảm giác đau đớn đến sống sờ của ba má và anh chị Hai. Đối với má Hoàng và Huệ, vợ của Lân thì chỉ biết khuyên can, năn nỉ Hoàng và khóc. Còn ba Hoàng? cuộc đời 1 con người lên hay là xuống trong danh vọng, tiền bạc nhiều hay ít, thì về cuối đời, niềm an ủi lớn nhất của 1 con người chỉ còn là con cái. Ba Hoàng, 1 con người coi khinh sống chết từ thời trai trẻ. Nguyễn Lân là biểu tượng của niềm tự hào trong lòng ba, còn Nguyễn Hoàng là 1 tình thương vô bờ bến với bao ước vọng dành cho thằng con trai út, đẹp đẽ, thông minh và mỗng manh. Và khi biết con trai mình là 1 kẻ ĐTLA thì ông chết lặng người. Đột nhiên mọi ham mê niềm vui thích chính trị bao nhiêu lâu nay đối với ông trở thành vô nghĩa, trái tim già nua của ông đã không chịu nổi và ông nhanh chóng gục đổ, qua đời vì 1 cơn suy tim. Ngay trong đêm ba mất, Hoàng đã lao đầu vào xe hơi để tìm cái chết chuộc tội, nhưng bị xe hất văng ra phải đưa đi cứu cấp, chuyện ấy gia đình không ai biết trừ thằng bạn Hoàng. Hai đứa khóc hết nước mắt và đồng ý mua thuốc ngủ để uống, cùng chết. Như trong truyện cổ tích, mấy liều thuốc ngủ nhưng chẳng đứa nào chết cả, đến nay Hoàng cũng không rõ lý do.

Nhìn anh Hai lồng lộn, gầm rú, đánh đấm mình không tiếc tay, Hoàng gục đầu chịu đựng trong sung sướng. Đây là cái giá tội lỗi mình phải trả, anh Hai đánh đau chừng nào Hoàng lại thấy vui bởi bớt đau đớn tội lỗi trong lòng chừng ấy. Hoàng chỉ mong mình được chết dưới tay của anh Hai. Sau lần bị đánh phải đưa đi cấp cứu, khi về gặp anh Hai, Hoàng bỗng rùng mình khi thấy giọng nói nhẹ nhàng, nhưng ráo hoảnh của anh Hai xin lỗi mình. Hoàng hiểu rằng thế là hết, mình đã mãi mãi mất anh Hai, đã chết trong lòng anh Lân. Hoàng bỏ nhà ra đi sau lần ấy.

Hoàng hùn tiền mở quán cà phê Sài Gòn Boys và sau đó là chia tay với thằng bạn.

Thực ra, sau cái chết của ba Hoàng, tình cảm 2 đứa sang 1 khúc quanh khác. Cả 2 đứa đều nhận thấy cần chia tay nhau, đã xuất hiện 1 hố ngăn cách đầy mặc cảm, bởi cả 2 đều cho rằng vì tình cảm tội lỗi của mình mà làm tan nát gia đình Hoàng. Việc bạn Hoàng xuất cảnh đi Pháp là 1 cái cớ hay nhất, và từ đó Hoàng sống 1 mình dằn vò trong cô đơn ám ảnh, không còn quan hệ với bất cứ ai nữa. Mỗi ngày, Hoàng thường vật vờ tự nguyện rửa mình không biết bao nhiêu lần với niềm đau buốt nhói. Vẫn coi mình là 1 thằng ĐTLA, nhưng không còn bất cứ kẻ ĐTLA nào có thể đem đến cho Hoàng sự rung động nữa. Hình như con tim Hoàng bắt đầu khô héo. Biệt danh "Hoàng tử" mà giới pêđê thành phố đặt cho Hoàng vì Hoàng đẹp trai quá, nhưng chúng cũng gọi Hoàng là chảnh, là kiêu kỳ... đủ thứ, Hàng biết và phớt lờ. Thực ra, đôi lúc Hoàng cũng muốn có những sinh hoạt bản năng với những người cùng giới, nhưng chỉ mới ý nghĩ thôi thì trong đầu Hoàng lại hiện lên vẻ mặt cau có tức giận của anh Hai, nước mắt của má, Hoàng thấy hoảng sợ. Và Hoàng cô đơn. Phải chăng đây là cái giá phải trả cho 1 kẻ ĐTLA?

Hoàng thường hay tự hỏi mình đây là máu hay là nước mắt?

Cả 3 người im lặng khi nghe Hoàng chầm chậm kể về chuyện mình, Việt vò đầu bứt tai khi nghe "tại anh, tại thằng Lân, tại sao không ai gần gũi và chia sẻ nỗi khổ cho em cả. Thật đáng trách quá!"

Riêng Trung thấy lòng mình rưng rưng, từ đáy sâu trong Trung dâng lên những cảm giác không nói được. Một sự cảm thông chỉ có Trung hiểu mình tại sao lại như vậy?

Tất cả im lặng trong tiếng nhạc du dương. Bài Acomm Amour vang lên buồn bã. Cái tài tình của Richard Clayderman chính là 1 bản nhạc dù đã rất nhiều người chơi, nhưng khi qua bàn tay ông thì người nghe sẽ phát hiện ra 1 sắc thái khác, rất riêng, rất hay và mọi lời khen bỗng trở thành vô nghĩa.

Chợt Hoàng ngẩng mặt nhìn Trung đăm đăm, ánh mắt anh ta thật lạ, ẩn chứa 1 cái gì đó thật dịu dàng chan chứa như vuốt ve trên người Trung, tự nhiên Trung rung mình, cảm thấy sợ hãi và quay mặt đi tránh né cái nhìn của Hoàng.

Cuối cùng, Việt thở dài, bài phóng sự điều tra coi như bị bỏ.

- Rồi mai đây, cuộc đời sẽ đi về đâu hả em?

- Nhiều lần em cũng tự hỏi mình điều đó và không tìm được câu trả lời cho chính bản thân. Thôi thì như cánh bèo trôi dạt, đến đâu hay đến đó vậy. Anh có cần hỏi thêm tư liệu gì để viết bài nữa không?

- Thôi.. thôi... Việt ngao ngán xua tay

- Cả cái thế giới này khinh rẻ bọn em, cái xã hội này lên án những người như em. Họ cho rằng pêđê bọn em là nguồn gốc của mọi tội lỗi, là sự băng hoại đạo đức, là sự xuống cấp... là sida. Đúng không anh?

- Hừm... Việt lúng túng xoa cằm, bất ngờ nghe Hoàng nói. Anh né tránh - Thì em đã tốt nghiệp đại học rồi, anh nghĩ tự em sẽ hiểu và có câu trả lời chứ?

- Trừ những đứa "ăn theo", đua đòi "làm" pêđê theo một bây giờ, thì đây là 1 sự thật. Khi 1 đứa bé ra đời, nhưng ngay từ khi là 1 cái bào thai trong bụng mẹ, bản thân nó đâu có quyền chọn lựa cho mình 1 giới tính nam hay nữ. Như em, em đâu có bao giờ muốn mình như thế này. Em đã từng vất vả đấu tranh với bản thân để tự điều chỉnh mình, sống như chính hình hài cha mẹ đã sinh ra, nhưng không thể được vì "nó" có từ khi em được ra đời và theo em lớn lên theo năm tháng. Có ai chịu hiểu điều đó không? Họ khinh rẻ em, coi em là 1 thứ bệnh hoạn ma quái cần tiêu diệt, loại trừ vì không phải là người, là thẳng... thẳng pêđê

Chợt Hoàng cười khanh khách trong khi nước mắt chảy đầm đìa trên mặt. Tiếng cười của anh nghe đau đớn và xót xa đến cháy lòng.

Quang Việt lặng lẽ không biết phải nói gì cho phải, quả thật những điều Hoàng nói anh mới nghe lần đầu và cũng rất mới mẻ. Dự định ban đầu của anh là viết 1 phóng sự điều tra về cuộc sống, sinh hoạt của giới ĐTLA thành phố và cảnh báo những sự sa đọa của giới này, cũng như tránh việc lây lan đang thành phong trào như hiện nay. Thế nhưng, đối diện với thằng em trai của bạn mình, anh chợt nhận ra rằng còn những điều lạ khác mà mình không hiểu nổi và các đồng nghiệp làm báo khác cũng vậy. Hình như giới báo chí khi viết bài về hiện tượng ĐTLA chỉ mới chạm đến phần nổi của 1 tảng băng chìm, trong khi có biết bao nhiêu điều cần đào sâu tìm hiểu, phải nói, phải hiểu và

xã hội phải chấp nhận đây là sự thật để có cái nhìn khoan dung về những con người này.

- Những người như em cũng là con người, cũng khát khao được yêu thương, được thờ và sống. Tại sao mọi người cứ đổ hết tất cả thói hư tật xấu của xã hội lên đầu những thằng pêđê và coi đây là thứ cần phải ngăn chặn và tiêu diệt, trong khi 1 thằng pêđê như em đâu có lỗi gì? Tại sao?

- Nhưng em cũng phải biết rằng những người như em là 1 sự trái quy luật của tự nhiên, không thể chấp nhận được vì nó còn liên quan đến sự tồn vong của xã hội, của con người nếu ai cũng như em. Và có 1 số pêđê nào đó cũng để lại cho xã hội những hành vi, hiện tượng xấu. Em cũng nên nhớ đại dịch AIDS mà người ta phát hiện đầu tiên là từ những người ĐTLA đấy. Ngoài ra, hiện nay trong thành phố đã và đang hình thành trào lưu một thích làm pêđê trong thanh thiếu niên trẻ, đây là 1 biểu hiện sa đọa về mặt đạo đức cần phải ngăn chặn, em hiểu không?

- Em hiểu và không hề có ý bênh vực cho ai. Anh biết cho là không ai và không bao giờ sung sướng bị coi là 1 thằng pêđê. Nếu nó là trào lưu, là sự đua đòi thì cần phải có biện pháp, nhưng còn những người thực sự như em chỉ là 1 nhóm nhỏ trong xã hội. Họ bầu vúi, dựa dẫm vào nhau tìm hơi thở trong cuộc sống cho mình mà mong mỗi những người xung quanh hãy hiểu, chấp nhận, đừng xua đuổi bọn em. Bọn em là người, là người mà...

Tiếng Hoàng hoảng hốt, thất thanh, khắc khoải, tuyệt vọng. Viết im lặng rồi hỏi.

- Em có dự tính sẽ giải phẫu để thay đổi giới tính của mình không? Đi Thái lan, đi Úc, mà hình như thành phố của mình cũng bắt đầu có làm chuyện này. Em thử đi khám để bác sĩ xác định tình trạng của mình như thế nào và có biện pháp. Về tiền, đừng ngại, anh sẽ cố giúp đỡ em theo khả năng của mình.

Hoàng lắc đầu quày quạy.

- Thôi, như thế này chưa đủ hay sao? giải phẫu để trở thành 1 thứ nửa nạc nửa mỡ, không giống ai còn khổ hơn nữa, cũng có vài đứa bạn em làm rồi và bây giờ phải ân hận, kinh khủng lắm. Đâu có phải giải phẫu là được trở thành đàn bà đâu, nó là cái trong đầu mình đây này. Bởi vì dù anh có giải phẫu giới tính để có hình hài của 1 người đàn bà như mình mong ước, nhưng làm sao che dấu được những cái mà tạo hóa đã ban cho mình? Ví dụ: giọng nói, tướng đi, cục yết hầu ở cổ... nên dù có uốn éo như thế nào nhưng nó vẫn là 1 thứ không giống ai, chưa kể tâm hồn mình nữa. Em không phải là loại eo éo như anh vẫn nghĩ đâu, em là bản thể 1 thằng đàn ông nhưng tâm hồn em....

Anh ta ngập ngừng không biết diễn tả như thế nào, Viết vội gạt ngang

- Thôi được, cảm ơn em về những điều em đã nói, anh sẽ suy nghĩ kỹ khi viết bài. Tất nhiên cũng còn bổ xung thêm các nguồn thông tin khác. Bỏ chuyện đấy đi, cho anh hỏi bây giờ em sống ra sao?

- Em thuê 1 căn nhà ở đường Nơ Trang Long để ở với 1 người bạn. Còn ở đây thường thường em làm việc từ lúc 6 giờ chiều đến 2 giờ sáng, nhiệm vụ chủ yếu là pha rượu cho khách. Em vừa là chủ cũng vừa là người phục vụ. Thu nhập cũng khá lắm, chủ quán, nhân viên tất cả là bạn em, bọn em mấy đứa tập trung hùn vốn làm nên quán này.

- Nó nổi tiếng lắm đấy! Việt nheo nheo mắt nói, Hoàng bật cười.

- Em biết anh nói gì rồi. Đúng đây là quán chỉ dùng cho sinh hoạt của giới ĐTLA của thành phố và có cả cho người nước ngoài đến tham gia. Nhưng ở đây chỉ giành cho giới "thượng lưu", trong bọn em, có 1 qui luật tất cả phải tuân theo, đã đến đây hãy coi nhau như bạn bè, tìm hiểu và tâm sự, rồi đi đâu thì đi, tuyệt đối không được làm gì "bậy bạ" ở đây.

- Bậy bạ? Việt tò mò. Hoàng lắc đầu không trả lời - Này thế... thế, em đừng giận nhé. Người "yêu" của em là ai, chỉ cho anh xem được không? Hoàng cười nhẹ nhõm.

- Thì như em đã nói với anh rồi, trước kia thì có, nhưng nó đi xuất cảnh rồi. Đã lâu em không có ai, giờ có 1 diễn viên ca nhạc nhẹ, nổi tiếng lắm, ca sĩ Minh Sang. Vừa vào mà chắc anh cũng thấy đấy, đeo em hoài mà em không thích, cũng có vài thằng nước ngoài nữa, nhưng nhìn chung em không thích vì em chờ!

Chờ? "Ồi nó chán lắm, bọn em đặt tên Hoàng tử cho nó vì trong giới nó đẹp trai nhất, đẹp lắm. Nhưng mà kiêu, chẳng chịu cặp với thằng nào, ghét lắm, nhưng mà đẹp lắm, đẹp... " giọng nói chua loét của gã pêđê hôm trước với ánh mắt si mê, nhớ lại Việt bật cười. Đàn ông đẹp, quả là trong bộ nhớ của anh chưa bao giờ có khái niệm đàn ông đẹp.

- Chờ, anh không hiểu?

- Cuộc đời em từ khi chấp nhận sự thật là 1 thằng pêđê vì em và 1 thằng bạn học cùng lớp yêu nhau, chúng em điên cuồng vì nhau và đến với nhau hoàn toàn tự nguyện. Chuyện đó cũng mấy năm rồi, nay nó đã xuất cảnh đi Pháp, sau khi em bỏ nhà đi, chúng em đều thấy giải thoát cho nhau như vậy thì tốt hơn. Và bây giờ em chờ người mà em sẽ cảm thấy là 1 phần máu thịt của em, hiểu em, yêu em và chấp nhận em. Và người đấy sẽ đến với em.

Giọng nói của Hoàng du dương trầm bổng như hát và không hiểu sao ánh mắt anh như có lửa nhìn thẳng vào người Thành Trung, và từ ánh mắt ấy có cái gì đó như luồng điện chạy qua người Trung. Gai người vì cái nhìn củ Hoàng, Trung hoảng hốt tránh sang nơi khác, anh không giữ nổi bình tĩnh, cái ly trên bàn run run lên tí nữa bị đổ...

- Đấy là 1 tình yêu thật sự, không chỉ đơn giản là nhục dục xác thịt của 1 thằng pêđê như mọi người vẫn nghĩ. Em công nhận với anh, em là 1 thằng ĐTLA hay là pêđê, tùy anh gọi. Nhưng nói anh cũng chẳng tin, pêđê cũng có nhiều loại, cái thứ eo éo xanh đỏ ngoài đường là 1 loại, cái thường thường rình mò ở hồ bơi, vũ trường, quán bar, rạp chiếu phim cũng là 1 loại, cái thứ chấp chờn ở gốc cây cũng là 1 loại. Còn em ư, em

thích đàn ông, nhưng 1 sự thích thú mang tính đỉnh cao trong trắng của tình cảm, 1 sự đam mê có sự đồng cảm giữa 2 tâm hồn thật sự cần đến nhau, và đây là 1 cái gì đó thậm chí cao hơn cả tình yêu nam nữ bình thường. Vì sao, em nghĩ người ấy sẽ hiểu biết hòa nhập cả về tâm hồn lẫn thể xác với em, và em chờ vì em tin rằng người ấy sẽ đến với em. Đây cũng chính là lý do sau khi bạn em đi Pháp thì em không còn sống với ai nữa, em cô đơn lắm.

Nghe lý luận kỳ lạ, nửa tâm sự nửa than vãn của Hoàng, Việt thiếu điều ôm bụng cười vì không hiểu Hoàng muốn nói điều gì. Anh lẩm bẩm "Chắc em bị điên rồi, kiểu nói ỡm ờ của mày, anh chịu"

Nhưng những lời nói này của Hoàng đâu phải giành cho Việt, bởi có người hiểu.

Trung thấy mồ hôi rịn từ từ theo sống lưng, mặc dù trong phòng có máy lạnh, những lời nói nhẹ nhàng và ánh mắt của Hoàng nhìn mình làm cho Trung sợ, và hình như Hoàng cũng hiểu thế. Điều đó làm thái độ anh mất tự nhiên hẳn.

Rất may Việt đang mãi theo dõi 1 cặp đàn ông ngồi bàn bên nên không thấy.

Đột nhiên không biết vô tình hay cố ý, nhìn Trung nhưng Hoàng lại hỏi Việt:

- Anh có nghĩ rằng người ĐTLA có tình yêu với nhau không?
- Tình yêu - Việt quay lại trở mắt nhìn Hoàng, ngỡ ngàng - Tình yêu của những người như em?
- Vâng - Hoàng thần nhiên gật đầu - Em biết là anh bị bất ngờ, nhưng em muốn hỏi anh rằng liệu những người ĐTLA cũng có tình yêu như người bình thường không?

Việt không trả lời vì anh thật sự lúng túng. Mấy giây sau Việt mới ngáp ngừng lên tiếng:

- Tình yêu, 1 đề tài mà hàng triệu năm nay con người đã bàn đến với hàng ngàn cuốn sách hay bài thơ. Nó là 1 sự tuyệt diệu đồng cảm giữa 2 tâm hồn mà chỉ có những kẻ yêu nhau mới nói được, thơ văn chỉ mang ý nghĩa bề ngoài. Nhưng đây là tình yêu nam nữ bình thường, giữa 2 người khác nhau về giới tính. Họ đến với nhau không đơn giản là xác thịt mà chính vì khác nhau về giới tính, về tâm hồn với sự hòa nhập... Việt nhìn Hoàng lắc đầu - Thế nhưng chưa có ai định nghĩa tình yêu đồng giới, hay nói khác đi là những người ĐTLA cả. Nó là cái gì, đâu là điểm bắt đầu và kết thúc của loại tình yêu này? Trước cái nhìn của Việt, Hoàng thần nhiên trả lời.
- Từ lâu lắm em nghĩ đến vấn đề này qua chiêm nghiệm của chính bản thân mình và qua những bạn bè đồng cảnh ngộ như em. Em tin rằng những người ĐTLA cũng có tình yêu thật sự. Tình yêu đồng tính của 2 người đồng tính - Hoàng nói gần từng tiếng một - Tuy nhiên dưới con mắt của mọi người, ĐTLA là 1 điều phi tự nhiên thì làm gì có tình yêu? Mọi người thường nghĩ đến kẻ ĐTLA như những con thú và đến với nhau như thú, với những quan hệ của thú vật. Đúng không anh?

Quang Việt miễn cưỡng thừa nhận điều này.

Hoàng đầu xót:

- Thật ra những người ĐTLA cũng có các mối quan hệ tình dục chẳng khác gì những người bình thường, như giữa người nam và nữ. Những quan hệ tình dục giữa 2 người khác giới thì được hiểu là 1 điều tự nhiên và bình thường, và giữa 2 kẻ đồng tính thì bị coi là sa đọa, là bẩn thỉu, là... trong khi nhìn về hành vi em thấy không hề khác nhau, trừ những dị biệt nhỏ.

- Dị biệt nhỏ nhỏ - Việt đột nhiên phá lên cười ha ha, nheo mắt nhìn Hoàng nói chế giễu
- Em nói hay lắm, thử giải thích cho anh hiểu điểm dị biệt đó đi.

- Em thấy các hành vi tình dục không có gì khác nhau giữa người nam và nữ, hay giữa 2 kẻ đồng tính. Ở phương Tây, những kẻ ĐT hay giữa 2 người khác giới bình thường, đều có những quan hệ tình dục với những hành vi, kiểu cách như nhau. Quan trọng là người bạn tình của mình chấp nhận kiểu quan hệ nào.

- Em nhầm rồi - Việt lắc đầu - Giữa 2 con người khác giới việc quan hệ tình dục không đơn giản nằm trong việc thỏa mãn những thú vui nhục dục của thân xác mà nó còn mang 1 ý nghĩa cao cả khác - Anh thông thả nói - Đó là sự duy trì và truyền giống nòi, sự bảo đảm tồn vong của con người. Đây là 1 điều thiêng liêng mà những người ĐTLA không thể có được. Vì vậy, ở đây chúng ta không bàn về hành vi hay cách quan hệ tình dục, mà chúng ta phải nhấn mạnh đến ý nghĩa, bản chất của phía sau mối quan hệ ấy.

- Những kẻ ĐTLA chỉ chiếm 1 số nhỏ, rất nhỏ trong cộng đồng - Hoàng buồn rầu - Em hoàn toàn tán thành điều anh vừa nói. Nhưng trong mỗi mối quan hệ tình dục, ẩn sau những thỏa mãn xác thịt, nó còn là 1 biểu hiện trong trạng thái 1 tình cảm nào đấy. Và việc biểu hiện trạng thái tình cảm ngoài tình dục, là điều để phân biệt giữa con người và con thú. Chính vì vậy con người mới tìm đến kết hợp với nhau thành vợ chồng, nếu không người đàn ông chỉ cần tìm người đàn bà để gieo giống, đẻ con, cần gì lập gia đình. Một mối quan hệ vợ chồng đâu đơn giản chỉ có sinh con đẻ cái, còn rất nhiều điều khác, mà ý nghĩa cao cả nhất trong đó là tình yêu phải không anh?

- Đúng

- Em nghĩ, khi 1 kẻ ĐTLA đến với 1 kẻ ĐTLA khác, tất nhiên phải có những mối quan hệ tình dục đồng giới. Và ở đây xuất hiện 2 loại người ĐT, đó là có những kẻ chỉ biết tìm đến nhau để thỏa mãn tình dục, và em cho rằng đây là số đông. Thế nhưng, ngoài chuyện chỉ quan hệ tình dục ra, vẫn có những tâm hồn khát khao đến với nhau vì những tình cảm thật sự của bản thân. Một cái gì đó rất khó nói, hiểu theo tình cảm nam nữ thì không phải, bởi nó vốn không phải là nam nữ. Hiểu theo kiểu của 2 gã đàn ông với nhau thì càng không phải, bởi như vậy thì phi lý quá. Nó là 1 sự đồng cảm của 2 tâm hồn thiếu thốn, sợ hãi, yếu đuối, tràn đầy mặc cảm... của 1 điều gì đó rất phi tự nhiên. Nói theo kiểu rắc rối triết học, chính 2 sự phi tự nhiên này gắn bó với nhau để thành 1 chỉnh thể tự nhiên nhất. Và đây chính là tình yêu của những người đồng giới. Điều này cũng lý giải với anh là những người đồng tính yêu nhau rất mãnh liệt, ghen tuông dữ dội và có những người tự nguyện sẵn sàng sống với nhau trọn đời như "vợ chồng", anh hiểu không? Việt nhún vai không trả lời.

- Em yêu và em chờ tình yêu của em, bởi em tin rằng em sẽ có được 1 tình yêu ấy - Hoàng thì thầm như nói với chính bản thân mình. Và 2 giọt lệ long lanh chậm chậm lăn trên gò má - Đây là tình yêu của những kẻ cô đơn, lạc loài. Em chờ.

Nếu ngồi thêm nữa, chắc chắn Tring sẽ không giữ nổi bình tĩnh. Bàn tay ướt rịn mồ hôi, anh vội vã đứng dậy.

- Về đi anh, khuya rồi

Nghe Trung nói, Việt gật gù

- Bây giờ nói gì thì nói, em cũng phải cẩn thận. Chuyện sinh hoạt tình dục, bọn em phải coi chừng bệnh tật, Sida là chết đấy.

- Anh yên tâm, tự em sẽ biết gìn giữ mà

- Thăng Lân nó có bao giờ đến đây tìm em không?

- Đối với anh ấy, em đã chết từ lâu rồi - Hoàng cười méo mó, mặt tối hắc khi nhắc đến Lân.

Việt lắc đầu:

- Mày là 1 thằng ngu, rất ngu, thực ra Lân nó rất thương và lo cho mày, chỉ có mày cố tình không hiểu thôi. Liên lạc lại với nó đi, anh nghĩ là nó có chuyện cần nói với mày đấy. Nên nhớ dù cho mày có là bất kỳ 1 thứ quái quỷ gì trên đời này thì mày vẫn là em trai của Lân và của anh, rõ chưa? Đừng tự tách rời mình ra như vậy, Lân hay anh đều thương mày. Mày là 1 thằng khùng, khùng quá.

Buông 1 câu chữ thề, Việt nhún vai đứng dậy kéo Trung bỏ đi thẳng ra ngoài.

Hoàng sửng sốt đứng im và giòng nước mắt lại lăn nhẹ trên má, nhìn Việt và Trung đi ra, quên cả tiễn. Khi 2 người đi khuất rồi Hoàng sực tỉnh vội chạy ra thì ánh đèn xe loang loáng đã ra đến ngoài đầu đường.

Đêm nhẹ, gió mát và có tiếng chim lạc đàn chợt kêu hoảng hốt trong thành phố đầy sao.

Về Việt Nam, vào thành phố công tác. Tôi sống lặng lẽ và khép mình, cố quên đi những tháng ngày sống bên Đức. Tôi lao vào học tập và làm việc với mong mỏi những bận bịu sẽ làm tôi quên tất cả. Tôi thực tâm muốn mình trở lại 1 con người bình thường như bao nhiêu người khác. Tôi rất muốn yêu như 1 người đàn ông bình thường, nhưng không được, những người đàn bà không hề làm cho tôi có cảm hứng, tôi hờ hững với họ như 1 kẻ lãnh cảm. Tôi hiểu, đây là dấu vết của những ngày ăn chơi tình dục đồng giới thác loạn bên Đức đã để lại trong tôi những dấu ấn không bao giờ phai.

Bằng tất cả nghị lực và ý chí của mình, tôi cố gắng hết sức để kềm chế những ham muốn nhục dục đồng giới của mình. Tự hành xác bằng 1 cuộc sống khổ ải, bằng những công việc liên miên bất tận cho đến kiệt sức. Tôi hùng hục làm việc không mệt mỏi và sức làm việc của tôi làm mọi người phải nể sợ kinh ngạc. Tôi học thêm 2 ngoại

ngữ Anh, Pháp, học và thi lấy bằng Thạc sĩ chuyên ngành khác. Đi dạy thêm ngoại ngữ ban đêm, thỉnh thoảng ban ngày, làm công tác nghiên cứu. Thậm chí tôi còn ăn chay từ 3 đến 6 ngày trong 1 tháng, giảm hẳn ăn thịt cá, đi sâu tìm hiểu những sự uyên thâm của Phật giáo lẫn Đạo giáo với mục đích diệt dục, hy vọng tôn giáo sẽ là 1 cứu cánh cho bản thân mình.

Thế nhưng nó như 1 con thú luôn luẩn quẩn, nửa thức nửa ngủ trong tôi.

Gặp 1 người đàn ông, thanh niên đẹp trai đi qua là tôi không giấu được sự rung động của lòng mình và say sưa lén lút ngắm nhìn anh ta với sự dầy vò đau khổ. Một thân hình khỏe mạnh, 1 gương mặt rất đàn ông, tất cả đều làm trào lên lòng tôi những ham muốn. Đôi lúc tôi sợ gặp những người đàn ông trẻ và đẹp trai, tôi sợ tiếp xúc với họ thì sẽ không kìm được lòng mình. Những lúc quá thèm khát, tôi đành đầu hàng bằng cách cho phép mình đứng xa xa ngắm nhìn, chiêm ngưỡng những khuôn mặt, thân thể họ và thèm mớ mộng được vuốt ve họ. Và thế là thỉnh thoảng trong những giấc mơ, tôi sung sướng được thấy mình quan hệ tình dục với 1 người đàn ông nào đó mà ban ngày tôi có dịp gặp gỡ anh ta. Thật đáng bực mình, chẳng có giấc mơ nào đi trọn vẹn để tôi được hưởng trọn nỗi đam mê tình dục của mình. Nó đến khắc khoải, ngất quãng, để lại trong tôi những vị đắng, dư âm nuối tiếc ảm ức. Tại sao, tại sao và tại sao... Tôi tự dầy vò, xỉ vả bản thân trong đau khổ thật sự, và cố cưỡng lại những thú vui nhục dục của mình, nhưng không được. Tôi luôn luôn sống trong trạng thái không thăng bằng, lúc nghiêng bên này, lúc ngả sang bên kia của việc đấu tranh với dục vọng bản thân. Để rồi cuối cùng bất lực, tuyệt vọng và lại mong mỗi có 1 người đàn ông đến với tôi. Cho tôi được âu yếm, được yêu, được quý xuống để tôn thờ bằng cả trái tim mình. Và tôi lại luôn chăm chú quan sát bất cứ người đàn ông nào đi qua trước mặt, nhìn họ với vẻ ngưỡng mộ và bàng hoàng tự hỏi tại sao lại có những vẻ đẹp nam tính và hấp dẫn đến thế. Tôi bí mật sưu tầm những cuốn sách, báo có hình những người đàn ông lực sĩ và để hàng chồng, rảnh rỗi, tôi so sánh, ngắm nghía trong đam mê 1 mình. Tất cả những gì gọi đến người đàn ông đều làm cho tôi quan tâm. Vâng, người đàn ông luôn thu hút tôi từ cái nhìn đầu tiên, làm tôi thèm khát đến cháy lòng, nhưng tôi hoàn toàn không thích những gã đàn ông ẻo lả, ướt mướt, họ gọi lên trong lòng tôi sự sợ hãi. Tôi cần là 1 người đàn ông thực sự khỏe mạnh. Khỏe mạnh.

Cũng chính vì những khó khăn, bất thường của tình dục bản thân, nên tôi trở nên xa lánh tất cả mọi người xung quanh tôi. Rất khó có 1 người bạn thân hay 1 người hiểu biết thực sự, để được bày tỏ hết những tâm tư sâu kín của mình. Làm sao mọi người có thể hiểu tôi được, hay khi nghe tôi nói ra họ sẽ lại kinh hoàng, tưởng tôi là 1 thú ma quỷ nào đấy trên cõi đời này? Tôi rất sợ sự thật của mình sẽ bị phơi bày, và cả thế giới này sẽ phỉ nhổ vào tôi. Địa vị bản thân, trình độ học thức, mối quan hệ xã hội, uy tín và danh dự... cũng như sự thù ghét pha lẫn sợ hãi của những người xung quanh đã vô tình giúp tôi có 1 sửa mạnh ý chí trong việc kìm giữ con thú trong lòng mình. Mỗi khi nó lồng lộn, gào thét trong lòng tôi thì tôi chỉ còn biết dùng nghị lực đè nó xuống trong đau đớn. Tôi cũng không dám tìm đến kết thân với bất kỳ 1 gã pêđê nào hay lượn lờ ở đâu đó. Vì tôi căm ghét chúng và khinh bỉ chính bản thân, nếu như mình làm điều đó. Tôi vừa sợ, vừa thèm muốn, và vừa dựng lên rào cản luân lý đối với mình nhằm để chống

lại sự thèm khát, nhưng tôi lại mong mỗi có 1 sự kết hợp mang tính ngẫu nhiên nào đó và sẽ tự thuyết phục bản thân mình rằng, đó là những điều ngoài ý muốn. Làm sao mọi người có thể hiểu được sự phi lý và mâu thuẫn đau khổ đến cùng cực, tuyệt vọng trong tâm hồn tôi không? Cũng chính vì vậy, tôi che giấu mình dưới 1 vẻ bọc của gương mặt lạnh lùng, khó tính, bần gắt, cao ngạo, không gần gũi bất cứ ai. Tôi đã tự tạo lên xung quanh 1 rào cản và không cho phép ai xâm nhập vào. Cứ thế tôi sống trong khổ hạnh như 1 tu sĩ.

Tôi sống trong sự dày vò cuộn lên trong lòng hàng đêm, bởi những đòi hỏi sinh lý vẫn cuộn lên trong lòng tôi. Thực ra tôi cũng đã thử quan hệ tình dục với vài người đàn bà, nhưng rõ ràng không ai có thể làm tôi rung động được nữa. Hay nói cách khác, chẳng có người đàn bà nào làm cho tôi có 1 cảm giác sung sướng về tình dục lẫn tình cảm, dù chỉ là một chút trong cơn say, tôi phải cay đắng thừa nhận như thế. Sắp 40 tuổi, tôi vẫn lặng lẽ lẻ loi đi về 1 mình, mọi người đều cho rằng tôi quá khó tính, quá kén chọn. Sự thật chua chát hơn mọi người nghĩ rất nhiều. Thế đấy.

Hải đề nghị cho nó được ở nhờ căn phòng tập thể ở khu chung cư 34, của viện đã phân cho tôi, một thời gian. Lời đề nghị của nó làm tôi bối rối. Khi đã bước qua ngưỡng cửa 35 tuổi, có cuộc sống đàng hoàng, ổn định, danh vọng có, tiền bạc có và tự khép mình trong đau đớn. Tôi hy vọng rồi 1 ngày nào đó tất cả các dục vọng của mình tắt hẳn, chết ngấm và sẽ được thanh thản sống. Cũng đã mấy năm qua rồi tôi rất yên ổn 1 mình, những căng thẳng công việc, cuộc sống làm cho tôi thấy mình mệt mỏi và trên đầu đã xuất hiện những sợi tóc bạc. Nhưng điều làm cho tôi thấy mừng là nó, vâng nó đã chịu lắng xuống. Có lẽ là do cuộc sống quá căng thẳng cũng như tuổi tôi bắt đầu lớn, sức khỏe cũng có dấu hiệu giảm sút. Nay đột nhiên Hải đề nghị như vậy, tôi hiểu rằng khi sống chung đụng với nhau thì trước sau gì những ham muốn tình dục đồng giới cũng sẽ xuất hiện trở lại. Hải làm tôi khó nghĩ quá, nhưng nhìn về mặt cầu xin của nó và tôi cũng hiểu thực rằng Hải không có 1 chỗ trú chân thật sự, và tôi không nỡ từ chối, dù sao tôi cũng đã lỡ manh tiếng cư mang nó.

Và từ đó cuộc sống của tôi bắt đầu bị xáo trộn, đó là nguyên nhân của những chuyện đau đớn sau này. Tại sao như vậy? Giờ đây ngồi trước trang nhật ký trắng, tôi tự hỏi mình tại sao? Là 1 nhà nghiên cứu khoa học, tôi không tin vào số phận hay thần thánh gì trên đời. Thế nhưng vào lúc này đây, khi mà chẳng còn bao lâu nữa tôi sẽ phải từ giã cuộc đời này. Tôi tự hỏi, tại sao và ai đã cho tôi 1 cuộc sống như thế này? Tôi đâu có làm gì hại ai, vậy tại sao phải buộc tôi như vậy?

Hơn 35 tuổi, có lẽ do cuộc sống trải qua nhiều khổ cực đói nghèo nên Hải sống rất chi ly, tính toán. Tôi hiểu, nên khi về sống với tôi, điều kiện đầu tiên của tôi là Hải không phải bỏ ra bất cứ 1 chi phí gì, bởi điều kiện kinh tế của tôi thừa khả năng bao bọc cả 2 người. Thứ hai, khó khăn gì Hải cứ nói, tôi sẽ giúp nếu được. Thứ ba, Hải là 1 nhân viên thuộc quyền tôi nên phải thi hành đúng bổn phận và trách nhiệm công việc ở cơ quan, không có tình cảm bạn bè ở đấy, Hải có quyền làm bất kỳ điều gì trong nhà của tôi, riêng phòng sách thì nên tránh vào vì nơi đây là bất khả xâm phạm, tôi cần làm việc trong yên tĩnh. Lúc đầu Hải không chấp nhận vì tự ái, nhưng sau đó đành chịu, nó hiểu rằng tôi thực lòng với nó. Thỉnh thoảng tôi tìm cách hợp lý để dúi cho Hải 1 ít tiền vì tôi

biết nó vẫn dành dụm từng đồng để gửi về quê giúp bố mẹ nghèo và đàn em của nó. Cầm tiền của tôi Hải rơm rớm mắt, có lần nó nói nó mang ơn tôi suốt đời, từ củ khoai mật năm nào đến bây giờ vẫn chưa trả được.

Ở cơ quan tôi là 1 vị lãnh đạo lạnh lùng, nghiêm khắc, khó tính và tự cao. Mọi người không thích tôi, né tránh tôi, tôi biết điều ấy và chấp nhận vì tôi thích thế và tôi cố tình làm như vậy. Mọi người dưới mắt tôi chỉ là những kẻ hèn kém, đáng thương hại, những con người rúm ró, lúc nào cũng lật bật với những toan tính nhỏ nhoi, tầm thường của những mưu mô đấu đá, tranh giành, lừa lọc lẫn nhau. Họ làm tôi kinh ngạc... tại sao lại có thể có những con người như vậy trong cuộc sống này? Tôi nhìn họ với sự kiêu hãnh của 1 con đại bàng xòe cánh rộng bay trên bầu trời cao. Tôi là vậy.

Hải về phòng tôi công tác, tôi rất khó nghĩ vì không biết phải sắp xếp cho nó vào công việc gì. Kiến thức nó tệ hơn mức tôi tưởng tượng, nhưng tôi cũng không muốn tỏ ra nâng đỡ nó theo kiểu Phân viện trưởng của mình. Tôi không muốn mọi người nghĩ sai về tôi, tôi cần bảo vệ uy tín của mình. Do vậy, tôi giao nó cho 1 phó phòng phụ trách và rất nghiêm khắc đòi hỏi ở nó những công việc phải hoàn thành. Đôi lúc mọi người cho rằng tôi có vẻ khắc khe quá với Hải, ở phân viện này, chơi nhiều hơn làm, tại sao tôi lại hành hạ Hải như vậy? Tự biết thân phận của mình, Hải chấp nhận sự sai khiến của tôi trong im lặng. Ở nhà, Hải làm tất cả những công việc không tên như 1 phụ nữ thực thụ. Đi chợ, cơm nước, giặt quần áo, lau nhà... không rõ Hải đã trở thành 1 người giúp việc của tôi từ hồi nào và tôi như hiển nhiên chấp nhận. Chỉ khi nào công việc xong hết, là lúc đó Hải lên đi uống rượu với bạn bè. Nhìn dáng đi rón rén, khe khẽ của Hải ở trong nhà nhiều lúc tôi thấy buồn ngùi thương cảm. Từ 1 thằng bạn ồn ào, vui tính, bốc đồng ngày nào, nay Hải là 1 kẻ khác hẳn, có phải vì Hải chịu ơn tôi nhiều quá nên đã biến mình như vậy không? Chúng tôi vẫn đối xử với nhau thân ạ, nhưng đó là 1 thứ tình cảm sáo rỗng, khuôn phép. Tôi lờ mờ nhận ra rằng 1 tình bạn chân thành không thể là 1 sự mang ơn mà phải song phẳng, ngang hàng. Hải cũng hiểu và nó đau khổ không kém gì tôi.

Cho đến 1 lần, trong bữa cơm tối Hải đột ngột thông báo là nó đã kiếm được nhà ở và cũng xin được 1 việc làm nơi khác, có lẽ 1 tuần nữa nó sẽ đi. Tôi bàng hoàng cả người, ghen ngào không ăn cơm nổi, đến lúc đó tôi mới hiểu rằng Hải đối với tôi quý giá biết nhường nào. Vẫn biết rằng Hải đến ở với tôi chỉ là tạm bợ bất đắc dĩ và 1 mai nó sẽ ra đi, thế nhưng nay nghe nó nói tôi vẫn bị bất ngờ.

Hải lấy ra 1 chai rượu đã chuẩn bị sẵn và rót vào ly, nâng lên.

- Tao cảm ơn những tháng ngày mày đã giúp đỡ, đến chết tao không thể quên. Nhưng sống như thế này tao mỗi mệt lắm, công việc thì không phù hợp, lúc nào cũng nơm nớp lo sợ, cuộc sống nhờ vả mang đầy ơn nghĩa. Đôi lúc tao tự hỏi mình là ai? có còn là thằng Hải vẫn sống ngang tàng không sợ trời không sợ đất trước kia hay không? Tao nói vậy mà không hề có ý trách cứ gì mày, tao mang ơn mày mới đúng, có trách là trách tao. Một thằng đàn ông hèn hạ, sống cứ như 1 con chó, sống để làm gì?

Nó cầm cả chai rượu lên ngửa cổ tu liền mấy hơi rồi bỏ xuống và ôm mặt khóc rống lên. Đến lúc này tôi mới hiểu rằng đây chính vì sự ích kỷ của bản thân mình, vì cố bảo

vệ danh dự và uy tín cho bản thân nên thời gian vừa qua, tôi đã hành hạ Hải 1 cách cố ý. Là 1 con người đầy tự trọng Hải không thể chịu nổi, nó đau khổ nhưng đành chấp nhận vì không có lối thoát.

Thế đấy, nhưng Hải ơi, bạn có hiểu rằng vì sao tôi làm vậy không? vì tôi sợ, vâng sợ cho những dự vọng điên loạn của mình sẽ hại bạn và tôi cố làm ra vẻ lạnh lùng, cứng nhắc, thậm chí là hành hạ bạn. Tuy Hải không phải là mẫu người đàn ông đẹp trong mắt tôi, nó ốm và cao lẳng nhẳng, da đen, điểm duy nhất ở Hải mà tôi thích đó là 1 nụ cười rạng rỡ đầy trẻ thơ với hàm răng đều đặn trắng óng. Có lần tôi từng đùa Hải nên đi làm quảng cáo cho hãng kem đánh răng P/S. Thế nhưng sống gần nhau hàng ngày, ra vào cùng 1 nhà, cùng 1 cơ quan, những tình cảm trong tôi đối với Hải cứ từ từ xuất hiện, lớn dần mặc dù tôi cố gắng đè nén. Tình cảm mới này đối với Hải mang 1 sự thuần khiết trong sạch, xa hẳn những ý niệm dự vọng đen ngầu ban đầu của tôi. Tôi kinh ngạc nhận ra rằng mình đang yêu Hải theo kiểu 1 tình yêu trai gái thông thường, tôi bắt đầu nhớ thương cái dáng đi, nụ cười của Hải và thích được gần gũi bên nó. Tôi sợ Hải biết và sẽ khinh bỉ xa lánh tôi. Do vậy tôi đối xử với Hải ngày càng khắc nghiệt hơn cũng chính là khắc nghiệt với bản thân mình. Có lẽ Hải không biết điều đó, làm sao mà Hải biết được?

Bạn phải hiểu rằng tôi đâu có sung sướng gì, nhìn bạn tủi hổ là lòng tôi tan nát, tôi đã từng khóc trong đêm khi thấy ánh mắt bạn ai oán nhìn tôi, khi tôi trên cương vị trưởng phòng quát tháo, hạ nhục bạn trước mặt mọi người.

Tôi cũng uống và nó cũng uống rồi 2 đứa đều ôm nhau khóc.

Trong cơn say, tôi thấy Chavara xuất hiện và anh nhe răng nhìn tôi cười. Nụ cười ma quái đáng ghét, anh ta muốn làm tình với tôi. Không cưỡng lại, tôi ôm anh vào lòng và âu yếm như thừa nào.

- Bàng, mày làm gì vậy?

Những cử chỉ vô thức trong mơ và tôi giật bản mình, qua khỏi cơn mơ khi nghe thấy tiếng kêu hốt hoảng của Hải. Tôi choàng dậy và sửng sốt... Hải và tôi trần truồng như nhộng, tôi đang trong 1 tư thế rất đáng sợ và Hải cũng đã tỉnh, nó co người, kinh ngạc chăm chú nhìn tôi. Chúng tôi nhìn nhau trong im lặng, 1 nỗi hổ thẹn trào lên trong lòng, không dám nhìn Hải, tôi hấp tấp vò lấy bộ quần áo chạy vọt ra ngoài nhà, chạy lên tầng thượng nơi tôi đang ở, chốt cửa sập lại.

Trên sân thượng tầng 7, gió mát lộng, bầu trời đầy sao lấp lánh.

Tôi ngờ ngác không biết sẽ phải làm gì, nói gì cho Hải hiểu. Sáng mai mọi người sẽ biết và thế là hết, danh dự, uy tín của tôi sẽ sụp đổ. Giờ đây trước mắt mọi người, vị trưởng phòng vốn cao ngạo, lạnh lùng kia, hiện nguyên hình chỉ là 1 thằng ĐTLA, 1 thằng pê đê tồi bại đáng khinh bỉ.

Tôi ghen ngào sụp xuống khóc và lúc đó tôi chỉ có 1 suy nghĩ duy nhất trong đầu là phải chết. Vâng, chết để quên đi tất cả nỗi thống khổ nhục nhã mà mình sẽ phải chịu đựng. Chết, để quên hết tất cả sự dày vò đau khổ của 1 thằng ĐTLA mà tôi vẫn chịu

trong bao nhiêu lâu nay. Đúng vậy, chỉ có chết là hết. Tại sao lâu nay tôi lại không nghĩ đến điều đó, suy cho cùng, chết đâu có gì là đáng sợ, chỉ 1 thoáng bất ngờ và thế là hết. Hải ơi, tôi thầm kêu tên nó lần cuối, ứa nước mắt vì thương bạn.

Tôi thẫn thờ trèo lên bậc thành lan can của tầng 7, nhìn xuống đường. Dù đêm đã khuya nhưng vẫn còn những vòng xe đồ rục rịch vùn vụt lướt qua, và tôi tự nhiên thấy trong lòng khoan khoái lạ lùng, tôi thèm được dang tay bay 1 lần cuối cùng trong không khí để hét lên thật to. Tôi đang chết đây.

Nhắm mắt và vừa nháp mình để lao xuống lòng đường thì 1 vòng tay thật cứng ôm lấy người tôi kéo vào bên trong. Hải, tôi biết là nó đã mở được cửa để lên đây tìm tôi và ngăn cản. Tôi giãy giụa, cào cấu, đập vào ngực nó, nhưng nó khỏe hơn nên đã kéo được tôi vào trong sân và đè tôi nằm xuống sàn nhà. Không còn cách nào, tôi liền cắn vào bắp tay của nó, cắn rất mạnh và thấy có vị mặn của máu trong miệng. Nó không kêu và cũng không buông tôi ra, 2 chúng tôi vật nhau trong im lặng. Rồi đột nhiên đôi môi nóng hổi của nó gắn vào miệng tôi làm cho tôi bất tỉnh kinh ngạc. Không lẽ Hải cũng là 1 người ĐTLA? Nhìn ánh mắt của tôi, nó nhếch mép cười, 1 nụ cười lạ lùng và đến bây giờ tôi mới hiểu rằng: Hải ơi, sao bạn lừa tôi? Tại sao ngày ấy bạn không để cho tôi chết đi, thì ngày nay đâu có chuyện gì. Kể vạ lần đáng chết là tôi chứ không phải là bạn, tại sao vậy Hải? bạn cứu tôi 1 lần nhưng bạn có biết rằng điều đó đã làm hại bạn. Và bạn ơi, sống để dày vò khắc khoải như tôi đến ngày hôm nay thì khác gì vạ lần chết không Hải?

Phải chăng tôi đang bị trừng phạt?

Chương 10

Làn gió lạnh mơn man thổi qua người mát lạnh, Trung thấy mình đang mãi miết bơi qua 1 cái hồ rộng, và anh cứ bơi, bơi vùng vẫy trong giòng nước trong xanh mát lạnh.

Thấp thoáng bên kia bắt chợt Hoàng xuất hiện đang đứng nhìn anh cười âu yếm, vẫy vẫy tay và Trung từ từ bơi lại nắm lấy tay Hoàng. Tiếng Hoàng nhẹ như gió thoảng "và người ấy sẽ đến, anh chờ em Trung ạ. Anh c... h... ờ... e... m... " có tiếng vang vang vọng đến làm cho Trung giật nảy người chồm dậy thức giấc.

Loong boong. Tiếng chuông nhà thờ lễ sớm, 4 giờ 15 phút.

Mở mắt thao láo nhìn lên đỉnh màn, Trung trần trọc không ngủ được. Thời gian gần đây Trung cảm thấy trong lòng luôn như có lửa đốt, bất an, anh đang linh cảm có 1 điều gì đó không thể giải thích nổi đang từ từ đến mà Trung cố cưỡng lại nó vì hoảng sợ.

Vẫn là những giấc mơ từ nhiều năm nay vẫn ám ảnh anh, những tiếng ào ào ào ào, những tiếng nói cười nhõn nhọt. Đã nhiều năm, Trung luôn luôn gặp những giấc mơ lạ lùng trong đầu, nó vướng vấp, ám ảnh làm cho anh khó chịu muốn dứt bỏ mà không được. Nó cứ đến mỗi khi anh bị mệt mỏi hay căng thẳng.

Này bà có cho ăn uống đầy đủ không? Sao tôi thấy nó ốm quá?

Con trai đang lớn thì nó vậy, ông lo gì?

Có lẽ tôi phải cho nó tham gia tập tạ ở CLB Trần Quốc Toàn cho khỏe, lớn rồi mà sao trông mảnh khảnh quá.

Chào thầy.

Dạ giáo sư.

Trung giật tay ra khỏi bàn tay cha mình vì không muốn ông cứ nắm chặt tay mình, nó lớn rồi.

Giáo sư Vĩnh Chương và Trung vào trong căn phòng nhỏ của ông thầy chủ nhiệm CLB thể hình Trần Quốc Toàn. Khi đến đây giáo sư đã cho con trai mình biết ông sẽ gởi gắm nó với 1 ông thầy dạy thể hình ở đây, ông ta nổi tiếng, vì nguyên là vận động viên thể hình của thành phố, đã từng tham gia và đoạt nhiều giải thưởng về thể hình toàn quốc. Nay về mở CLB này để đào tạo các lớp kế tục.

Quả đúng vậy, nhìn những bắp thịt cuộn cuộn của thầy đưa nào ở CLB cũng mê tí và lấy đó làm kiểu mẫu để tập. Có vợ và 2 con, đã 38 tuổi nhưng nhìn thầy cứ như 1 thanh niên 30.

Hôm đầu tập về nhà, Trung bị sốt li bì vì mệt và 2 tay rã rời, bưng bát súp lên ăn còn không nổi. Bà giáo sư la bai bãi, cự nự chồng và đòi không cho con đi tập nữa. Giáo sư chỉ cười, sáng sớm hôm sau nhớ đến cơ bắp của những đứa bạn cùng lứa tuổi, Trung lại mím môi đạp xe đi tập mặc dù má năn nỉ đừng có đi.

Tốt. Thầy vỗ vai Trung cười. Em đã có cơ bắp rồi đấy, tốt lắm. Hơn nửa năm rồi, lần đầu tiên thầy quan tâm đến Trung và có lời khen làm cho nó sung sướng không ngủ được, năm đó nó 16 tuổi.

Này đi bơi với thầy không? Dạo này thầy có vẻ quan tâm đến Trung nhiều hơn và mấy đứa bạn cùng tập tức tối ra mặt. Trong CLB có đến 5 huấn luyện viên hướng dẫn, thầy chủ nhiệm rất ít hướng dẫn ai, vì thầy còn nhiều việc khác phải làm, đứa nào được thầy để mắt đến thì quả là 1 vinh dự lớn.

Trung hểnh mũi lên vì sướng và leo lên xe thầy đi ngay. Bơi xong, thầy rủ đi tắm hơi và mát-xa. Tắm hơi thì được còn mát-xa thì không vì Trung không thích vì má cấm. Thầy cười, Trung ngoan quá.

Hơi mờ mịt muốn ngọt thở. Trung lúng túng không biết có nên cởi quần đùi không, thì thầy hiện ra đột ngột, nó đỏ mặt vì thấy thầy không mặc gì cả, thầy cười, đàn ông với nhau cả ngại ngần cái gì, cởi quần đi. Thì cởi.

Lại đây, thầy vấy tay và nắn bóp từng cơ tay trên người nó giảng giải thêm về cách luyện tập. Đột nhiên bàn tay thầy mềm hẫng tựa như vuốt ve nhẹ trên người nó, Trung nín thở vì bối rối. Khi bàn tay của thầy chạm vào bẹn thì nó thụt lùi, áp úng. Em...

nhưng nó chưa nói hết ý thì thầy đã lùi lại cười cởi mở, tắt nhanh lên rồi về. Sau đó mọi chuyện như không có gì xảy ra. Trung tin thầy.

Này em đã xem phim sex bao giờ chưa, thầy hỏi rất thân mật, Trung đáp ứng chưa, tại sao, em không thích mà má cấm, ối con trai lớn rồi sao lúc nào cũng sợ má cấm. Bữa nào thầy chiếu cho riêng mình em coi.

Dạ.

Ừa sao hôm nay chủ nhật em cũng tới đây? Dạ nhà mình buồn quá, em đến nhà thằng bạn thăm nó, về qua đây thấy phòng tập mở cửa nên tiện em ghé vào. Ủ, thầy đến sửa mấy quả tạ, em ngồi uống nước đi. Thầy ơi em tập 1 tí được không ạ? lấy cặp tạ trong phòng thầy ấy.

Ơi... sao vậy Trung? Thầy ơi quả tạ rơi vào chân em rồi. Trời ơi sao lấy cặp tạ này, thầy nói cặp tạ kia kìa, cặp này thầy đang sửa chưa vặn vít chặt, em không biết. Nó mếu máo muốn khóc, ngồi sụp ôm bắp chân tím ngắt.

Vào đây, vào phòng thầy lấy thuốc xoa bóp cho.

Đỡ chưa, à này sẵn có mình em, để thầy cho em coi cuốn phim này, đẹp lắm, của Pháp đấy, có sợ không, hay lại về xin phép má. Thầy điều cốt và nó mặt ửng đỏ vì lời nói của thầy, nó mím môi, gật đầu.

Nằm dài ra, thư giãn đi, để thầy xoa bóp tiếp cho, cứ xem phim bình thường, đừng ngại.

Nó nằm dài ra, mắt dán vào tivi trước mặt. Chỉ mấy cảnh ban đầu trong phim là nó đã ngọ nguậy không chịu nổi vì thấy người nhột nhột, cả người nó căng cứng, đờ ra.

Bàn tay thầy tiếp tục dịu dàng bóp nhẹ bắp đùi nó, thầy nhìn khuôn mặt đỏ lấm tấm mồ hôi của nó, cười nhẹ nhàng. Sao vậy? nó không trả lời được. Đột nhiên bàn tay thầy cứ lên cao dần trên đùi mang đến những cảm giác rất êm ái. Nó cũng hiểu đó là điều chẳng mấy tốt đẹp gì và muốn cưỡng lại, nhưng sự êm ái mà thầy mang lại cũng quá tuyệt diệu, chưa kể những hình ảnh trong cuốn phim kia đang làm nó muốn phát điên lên.

Cuối cùng nó thở hắt ra, 2 bắp tay đang cố gồng lên để giữ người, cũng là giữ tay thầy, duỗi ra, nó dịu hẳn người, doãi dài toàn thân nhắm mắt lại lắng nghe những cảm giác dịu êm mà thầy đang đem lại trong 1 sự mê mị lạ kỳ.

Nó chỉ bừng tỉnh, bật dậy khi những giòng sinh lực trai trẻ đầu đời, đầu tiên trào ra mãnh liệt không kìm giữ nổi. Nó sợ hãi run lẩy bẩy, co rúm thân hình thân hình trần truồng của mình lại, thầy cũng vậy, và thầy ngồi sát bên nó, ôm nó dịu dàng ve vuốt. Đừng sợ, thầy chỉ giúp em thôi mà, đừng sợ.

Từ đó thầy chăm sóc nó 1 cách đặc biệt chu đáo, nhưng cũng rất cẩn thận không để ai biết. Thầy luôn luôn tạo ra những cơ hội có những khoảng trống ở bên Trung, đem đến cho nó những cảm giác lạ lẫm của tình dục mà nó không thể giữ được ý chí và bản

thân dưới bàn tay phù thủy của thầy. Mặc dù nó hiểu rằng không nên như vậy, nhưng không cưỡng được.

Năm Thành Trung tròn 17 tuổi, ngay sau đêm sinh nhật của tuổi 17, đang ngủ và Trung chợt thức giấc nửa đêm kinh sợ vì trong mơ khi nó thấy mình và thầy có những quan hệ tình dục với nhau. Khác hẳn những lần thầy vẫn lên làm cho nó trong phòng tập. Trung có những cảm giác không giải thích nổi nếu như không muốn nói là nó thích thú điều đó. Trung sợ hãi trước sự thật này.

Không giải thích lý do, Trung chỉ thông báo vấn tất với cha mẹ rằng anh xin nghỉ tập thể hình tại CLB Trần Quốc Toàn. Từ khi Trung khám phá ra sự thật của mình thì Trung cũng thấy khinh bỉ chính bản thân và cương quyết rời bỏ nó, anh muốn mình là 1 người đàn ông堂堂 hoàng. Trung tin rằng mình sẽ làm được nếu như xa lánh những trò chơi bẩn thỉu của thầy dạy thể hình.

Ông thầy vốn có vẻ nghiêm khắc thường ngày lại thật sự đau khổ đến thảm hại khi nghe Trung đến thông báo sẽ nghỉ tập nơi này. Ông ta năn nỉ, van lơn và cuối cùng quỳ sụp xuống ôm chân nó sụt sùi xin nó đừng bỏ ông ta. Ông ta hứa sẽ chiều nó, cho nó những cái gì nó muốn, và khi thấy nó cương quyết quá thì ông ta lại chuyển qua xin nó cho ông ta lâu lâu 1 vài tuần được tìm đến nó và đi chơi tâm sự với nhau như những người bạn.

Nhìn người đàn ông khỏe mạnh vốn là thầy dạy của mình đang quỳ dưới chân khóc lóc, Trung thoáng bối rối mềm lòng, nhưng rồi nó lại nhớ đến giấc mơ hôm nào thì bừng tỉnh và tự nhiên thấy căm ghét con người đã dẫn nó vào chuyện mà nó không muốn. Không nói 1 lời, Trung từ từ xốc ông thầy đứng dậy, gương mặt ông ta rạn rở hằn, mấp miêng, nhưng chợt nhăn nhó gần như khập xuống vì cú lên gối của Trung vào hạ bộ, ông ta đỡ ra vì đau, loạng choạng bước thụt lùi mấy bước ngã bắm vào thành bàn, mặt tái đi và thở dốc nhìn nó ai oán. Trung cười khi chào thầy, và tiện cơ chân đá luôn vào tấm bằng khen viền vàng to đồ sộ của UBND quận tặng cho ông ta về thành tích thể thao treo ở trên tường. Xoảng... tấm bằng khen rơi xuống, và nó lạnh lùng nhìn ông ta lần cuối rồi quay lưng bước ra ngoài, cẩn thận khép cửa phòng lại. Tất cả diễn ra trong vòng mấy phút và hoàn toàn không ai biết cả, phòng tập bên ngoài vẫn diễn ra bình thường.

Thành Trung lao vào học tập và chơi thể thao, cố quên đi, nhưng những lúc đối diện với chính mình thì anh luôn luôn có 1 cảm giác bất an trong lòng. Hình ảnh ông thầy đã chìm sâu trong ký ức của Trung, chết hẳn, nhưng những cái gì mà ông ta đã đem lại cho Trung thì thỉnh thoảng lại chập chờn trong mơ dù Trung muốn quên đi.

Vào công an, đi học, sống hòa đồng trong 1 tập thể rộng lớn với những bài tập quân sự khắc nghiệt làm cho Trung lớn và cứng cáp hẳn lên. Những chuyện cũ năm nào đã dần dần đi vào dĩ vãng. Thế nhưng từ khi anh gặp Hoàng, ngay từ cái nhìn đầu tiên, thật kỳ lạ, gương mặt đẹp như tượng của Hoàng làm cho lòng anh nhói nhói, run rẩy, cái run rẩy mà anh đã không có được khi tiếp xúc với những người đàn bà trong đời. Nó là 1 cái gì mà chính Trung cũng không hiểu nổi cho chính bản thân mình. Thực tình, những cảm giác tình dục ngày xưa của ông thầy dạy thể hình đã tắt lịm trong lòng Trung từ

lâu. Sau này mỗi khi nghĩ lại, Trung thấy ngượng ngùng và anh căm ghét cay đắng những gã ĐTLA hay còn gọi là pêđê mà anh có dịp gặp gỡ. Hồi ở trường Đại học cảnh sát, Trung còn là người bày ra những trò trêu chọc những gã pêđê khốn khổ, thậm chí anh đã từng bị Ban giám hiệu nhà trường cảnh cáo về những việc làm quá đáng ấy. Vì Trung đẹp trai nên thỉnh thoảng có nhiều gã quanh trường gặp hay sán lại làm quen và những lúc đó, Trung và các bạn bày ra những trò quái ác, hành hạ những gã pêđê đến nỗi nhiều bạn anh phải kêu lên. Trung thấy mình có những cảm giác thích thú đến hần học khi được hành hạ những con người này. Anh đối xử với họ tàn nhẫn, thậm chí là thù oán những con người này.

Anh luôn nuôi trong lòng những căm ghét, ghê sợ, tránh né những gã pêđê, phải chăng chính là sự ám ảnh năm xưa? Trung không rõ, nhưng quả nhiên anh không thích chút nào những người đàn ông ổng ẹo, tất cả luôn gọi lên trong anh những sự tởm lợm đến buồn nôn. Bây giờ thì anh hiểu lý do tại sao anh lại đối xử với những con người này như vậy, vì anh sợ, sợ chính mình cũng là 1 kẻ ĐTLA, chính vì vậy anh cố tình làm thế. Anh hần học, anh căm thù vì anh sợ.

Thế nhưng đã khác tất cả từ khi anh gặp Hoàng.

Tại sao?

Lặng lẽ bước ra ngoài ngắm những ngôi sao sớm đang nhợt nhạt dần, Trung buồn bã ôm đầu ngồi xuống ghế đá trước nhà hút thuốc, tư lự. Cuộc sống có những điều không thể giải thích nổi, không hiểu được, Trung đau khổ và chỉ muốn gào thét to cho hả cơn uất khí trong lòng. Tôi là 1 thằng đàn ông, tôi là 1 chiến sĩ công an, tôi là đàn ông... Anh nhắc bỗng cây tạ nặng lên vai, trong cơn tập giận dữ.

Sáng. Nhìn khuôn mặt bơ phờ của cậu con trai cứng, giáo sư Vĩnh Chương im lặng quan sát Trung và khi thấy bà vợ xuống bếp dọn đồ, giáo sư hỏi nhỏ:

- Có gì không ổn hả con?

- Dạ có gì đâu ba, con chỉ hơi mệt 1 chút.

Trung lúng túng quay mặt đi tránh cái nhìn chăm chú của ba mình. Vị giáo sư già lắc đầu, ông vuốt nhẹ nếp nhăn trên áo con trai mình.

- Gìn giữ sức khỏe, công việc mới ba nghĩ bao giờ cũng nặng nhọc, nhưng cũng đừng lo lắng quá, rồi sẽ ổn thôi. Ba biết con đang có những vướng mắc gì đó chưa thể nói ra được, đừng tự cưỡng lại mình làm gì. Sự thật bao giờ cũng là sự thật.

Trung giật nảy mình hoảng hốt, tuy anh biết ông nói nhằm mục đích khác, nhưng anh vẫn có cảm tưởng như ông đang nói vào chính tâm tư của mình.

Anh đứng bật dậy.

- Sáng nay con có việc làm sớm, không ăn sáng được, ba nói má dùm con.

Nhìn con trai hấp tấp đi như chạy trốn ra khỏi nhà, giáo sư Vĩnh Chương lo lắng.

Chưa bao giờ ông thấy Trung lại có những cử chỉ bất thường như vậy. Gần đây ông biết Trung thường dậy rất sớm, trong đêm hay trần trọc và hay lén ra ngoài hút thuốc. Ông rất muốn nói chuyện với con nhưng vì tôn trọng anh nên không hỏi và cấm cả vợ không được căn vặn Trung vì những thay đổi của anh, bà cũng biết. Theo như giáo sư nhận xét, Trung đang có sự dần vật về tinh thần và đây là điều anh không muốn nói cho ai biết, tự chịu đựng 1 mình, nhưng không phải là tình yêu trai gái mà là 1 cái gì đó rất khác. Rõ ràng Trung đã bước qua cái tuổi phát triển tâm sinh lý của 1 thanh niên mới lớn, vậy nó là cái gì? Giáo sư quyết định sẽ có buổi nói chuyện thẳng thắn với Trung, hy vọng hiểu và giải tỏa cho con.

Sang Pháp trước năm 1945, học tập nên người nhưng tấm lòng vẫn canh cánh hướng về quê hương, giáo sư Vĩnh Chương là 1 nhân vật nòng cốt của hội Việt kiều yêu nước tại Pháp trước 1975, còn là cơ sở cho 1 số hoạt động của Nhà nước VN trong thời gian đàm phán Hiệp định Paris 1972. Sau 1975, hưởng ứng lời kêu gọi của Đảng và Nhà nước về việc các trí thức đem chất xám về xây dựng quê hương. Hai ông bà đã đem cậu con trai út về nước, và đã được Nhà nước trọng dụng, bổ trí vào các vị trí công việc quan trọng.

Các con lớn đều đã lập gia đình và đang làm việc sinh sống ở nước ngoài, chỉ còn lại duy nhất cậu con trai út cùng về Việt Nam, thế nhưng 2 vợ chồng giáo sư Vĩnh Chương rất nghiêm khắc trong giáo dục con, và cũng cứng Trung như trứng mỏng. Ngoài công việc ở cơ quan, Trung không hề phải mó tay vào bất cứ việc gì ở gia đình vì đã có người giúp việc. Trung còn được chu cấp đầy đủ vật chất, tiền bạc. Hai ông bà có thu nhập rất khá vì là những trí thức lớn, có tên tuổi của thành phố và Trung ương.

Đẹp trai, con nhà khá giả, gia đình gia thế, học hành giỏi, Trung là niềm ước mơ của nhiều cô gái. Không thiếu gì cô yêu thầm, thế nhưng ngay từ hồi học cấp 3, Trung luôn tỏ ra mình là 1 người đàn ông đang hoang, đứng đắn. Ông bà giáo sư rất tự hào về con và quan niệm của ông bà chuyện trai gái là đương nhiên, nhưng đến 30 hẵng lập gia đình, sớm quá chỉ khổ. Tuy vậy, bà giáo sư cũng hơi lo lo theo kiểu đàn bà. Chưa bao giờ vợ chồng bà được Trung dẫn 1 cô bạn gái về nhà giới thiệu, 23 tuổi rồi còn gì, hay nó kén quá. Giáo sư Chương chỉ cười khi nghe vợ phàn nàn.

Tiếp Việt trong căn nhà nhỏ, đồ đạc bừa bộn, bữa bãi, sách báo nằm ngổn ngang khắp nhà. Bác sĩ Minh Sơn, chuyên viên tư vấn tâm lý của tổng đài 133 đứng dậy siết chặt tay Việt và phân bua.

- Anh thông cảm, lộn xộn quá.

Đã từng trong cảnh đàn ông sống độc thân nên Việt rất dễ thông cảm điều này. Và anh bật cười.

- Hình như nhà này thiếu bàn tay phụ nữ?

Bác sĩ Sơn không trả lời ngay, thân mật mời Việt ngồi xuống, ông châm bình trà và nói.

- Vợ tôi mất cách đây 2 năm, con gái lớn của tôi từ ngày đi lấy chồng thì nhà này chỉ còn 2 bố con, đều là đàn ông nên mới vậy.

Việt xin lỗi bác sĩ và tự trách lời hờ hênh của mình. Bác sĩ Minh Sơn có tướng người mập mạp và khuôn mặt tròn trĩnh phúc hậu. Mái tóc rử xuống trán bạc hơn nửa cho thấy ông ta đã ngoài 50, ông mỉm cười và hỏi:

- Nào nhà báo cần phỏng vấn điều gì?

Khi nghe Việt trình bày, bác sĩ gật gù:

- Tôi sẵn sàng, anh cứ đặt các câu hỏi tùy ý

- Đối với ĐTLA, từ thời điểm nào nó được ghi nhận cụ thể về mặt luật pháp? Tôi muốn hỏi về phía nước ngoài thưa bác sĩ, chứ VN chúng ta chắc rằng chưa có rồi.

- Rất khó - Vị bác sĩ nói - Thôi được, chúng ta bắt đầu từ cuốn "Luận về tội kê dâm" của cha linh mục Sinistrati d'Ameno, được xuất bản giữa thế kỷ 18. Và theo nhà bác học thầy tu này, trong thế kỷ của ông đang sống thì tội kê giao từ việc gọi là 1 tội xấu tức tội lỗi đáng kinh tởm, nằm trong danh sách những tội nghiêm trọng như tội dâm dăng, ngoại tình, bắt cóc, loạn luân... và là những tội mà chỉ có Đức Giáo Hoàng hoặc Giám mục mới được miễn tội. Thế nhưng sau đó lại được chuyển sang thành "tội xấu đẹp đẽ", chỉ những nhà quý tộc, những chàng thanh niên đẹp trai mới mắc phải và trở thành một thời thượng. Đã có những cuộc tranh cãi gay gắt giữa các nhà triết học, tôn giáo, luật học, đạo đức về vấn đề này. Và riêng các nhà văn, triết học nổi tiếng của Pháp như Rousseau, Voltaire, Diderot, Condorcet không dấu được sự ghê tởm với ĐTLA nhưng cũng giành cho nó thái độ ôn hòa, thông cảm. Và trong các bộ luật hình sự Pháp năm 1791, 1810, 1832 không xác lập tội danh ĐTLA nữa, chỉ trừ việc lợi dụng tình dục đối với trẻ em. Như vậy, có thể nói về mặt luật pháp, nước Pháp là nước đi đầu trong việc luật hóa vấn đề này, đưa nó ra ngoài phạm vi điều chỉnh của luật pháp như 1 "tội danh" cụ thể và chuyển nó sang lĩnh vực của các nhà tâm lý và y học, mặc dù đã có những sự phản ứng, gây sức ép của các nhà tôn giáo và đạo đức.

Bác sĩ Sơn chồm lên giá sách để sát tường, lấy xuống 1 cuốn sách dày, phủ bụi và đưa cho Việt để mình chứng. Liếc nhìn hàng chữ Pháp ở bìa, Việt xin lỗi vì anh không biết tiếng Pháp.

Thấy vậy, bác sĩ nói tiếp:

- Năm 1869, bác sĩ Benkert người Hungari đã sáng tạo ra thuật ngữ ĐTLA, và sang đến năm 1970 của thế kỷ này người ta dùng từ Gay để chỉ vào những kẻ sinh hoạt đồng dục tính. Thế nhưng khắp Châu Âu thời bấy giờ người ta vẫn giữ thái độ thù ghét, sợ hãi và thậm chí là đàn áp, truy bức những người ĐTLA "giống người đáng nguyên rủa, phản bội đối với lý tưởng nam", thái độ chống đối này được gắn với việc bảo vệ giống nòi, bảo vệ người đàn ông và bảo vệ sự lớn mạnh của đế chế, của quốc gia. Hình như đây là số phận của những người ĐTLA trong bất kỳ thời đại nào, ở bất cứ đâu. Các thế kỷ trước thì người ta xử dụng cảnh sát, quan tòa, nhà tù để đối nghịch với người ĐTLA, còn ngày nay người ta xua đuổi, né tránh, khinh bỉ người ĐTLA. Vấn

đề này nó còn thể hiện tâm lý sợ hãi, co cụm của người đàn ông trước 1 người ĐTLA, vì ai cũng có cảm giác trong bản thân mình có 1 chút gì đó ĐTLA và họ cố giết đi cảm giác ấy bằng thái độ căm thù trút lên người ĐTLA.

Nhìn bác sĩ Minh Sơn cao giọng diễn thuyết, 2 tay ông vung vẩy và quay tròn thân hình mập mạp của mình, Việt không nén được cười. Vị bác sĩ thở hổn hển, lấy khăn lau mặt và cởi cặp kính cận ra, Việt vội đẩy đến bên ông 1 ly nước lọc và hỏi:

- Thưa bác sĩ vậy những người pêđê...

- Sai, sai đừng nói vậy... Bác sĩ Sơn ngắt lời - Pêđê thực ra là 1 cách gọi dân dã của mọi người hiện nay mà đã trở thành thông dụng. Đây là do tiếng Pháp pédé, dạng tắt của pédéraste, là 1 danh từ gồm 2 từ căn gốc Hy Lạp: péd - paidos = trẻ con, và éraсте - eratês = si mê. Vậy pédéraste nghĩa là người si mê trẻ con, cũng có thể hiểu là người thích quan hệ với trẻ con. Cho nên ở đây cũng phải phân biệt kỹ 1 khía cạnh khác của cách xưng hô này. Nếu là 1 kẻ pédé tức si mê hay thích quan hệ với trẻ con, thì dứt khoát là luật pháp ngăn cấm và xử phạt theo luật, vấn đề này được thống nhất từ Đông sang Tây và nó cũng là đối tượng của y học. Thế nhưng pédé trong tiếng Pháp không có nghĩa là kẻ bán nam bán nữ, hay lại cái như chúng ta vẫn dùng hiện nay. Do hiện nay chúng ta đã quen gọi đối với những người như vậy, nam gọi là pêđê, nữ là Omoi. Tôi thống nhất với anh chúng ta cứ gọi theo kiểu thường hiện nay là pêđê, chứ thực ra gọi là Gay thì đúng hơn. Và đối tượng này tức là những kẻ ĐTLA nam hoặc nữ, nhìn chung luật pháp chưa có điều luật cụ thể ngăn cấm kiểu sinh hoạt tình dục này, trừ với trẻ em vị thành niên, và nó cũng đang được tranh luận xem có là đối tượng của y học không.

Việt gật gù. Anh hỏi tiếp:

- Thưa bác sĩ, bác sĩ có tiếp xúc với nhiều loại người ĐTLA không và họ sinh hoạt như thế nào?

Bác sĩ Sơn lấy trong ngăn bàn ra mấy tờ tạp chí Playgirl, Dude, Mankind... cùng 1 vài bộ ảnh đặt trước mặt Việt. Anh tò mò cầm lên dở vài trang và nhìn mặt bỏ xuống, thấy vậy, ông M.Sơn bật cười:

- Một phản ứng rất tự nhiên của người đàn ông bình thường khi thấy những thứ này. Thế nhưng anh có biết đây là những thứ mà người ĐTLA mê mẩn thích thú như thế nào không? Nó được lén lút mang từ nước ngoài về, lọt được qua sự kiểm soát của công an, Hải quan, Văn hóa rồi được chuyển tay nhau đọc và bán với giá rất cao.

Nhìn bác sĩ Sơn, Việt ngập ngừng:

- Tôi muốn hỏi về việc họ sinh hoạt tình dục với nhau như thế nào? Thú thật tôi cũng có xem sơ qua vài cuốn băng Video, và đĩa CVD, nhưng không nhiều và không thể coi nổi, lợm giọng quá. Nhưng bác sĩ nghĩ sao, họ quan hệ với nhau như vậy trên tinh thần chỉ đơn giản là tình dục hay còn gì khác nữa?

- Trước tiên xin cho tôi nói hơi dài dòng 1 chút. Hiện nay chúng ta có thể phân biệt được 1 số nhóm người gồm: ĐTLA nữ - Lesbian, ĐTLA nam - Gay. Hai loại đối tượng này thường có xu hướng quan hệ tình dục với người cùng giới tính với mình. Loại thứ 3 là lưỡng tính - Bisexual, tức có thể quan hệ tình dục với cả nam lẫn nữ và cũng có thể xuất hiện ở cả nam - nữ. Trong 3 loại người này, nhìn bề ngoài họ hết sức bình thường và chúng ta khó có thể nhận biết vì họ sinh sống và làm việc như chúng ta, trừ những sở thích tình dục kia. Còn có 1 loại người ảo lả, thích son phấn, uốn éo là loại người "xuyên giới tính" - Transsexual, và những người đã chuyển đổi giới tính - Transgender, tức đã được y khoa can thiệp vào để đổi từ nam sang nữ và ngược lại theo yêu cầu của họ.

Quang Việt gật gù, bây giờ trong đầu anh đã có 1 số khái niệm rõ ràng về người ĐTLA. Anh cẩn thận ghi chú thêm các lời phát biểu của bác sĩ Sơn vào cuốn sổ tay, và đẩy chiếc máy ghi âm đến gần ông hơn.

- Ngoài ra theo tôi, chúng ta cần làm rõ 2 khái niệm tính và tình. Tình (cảm) thì dễ hiểu, còn tính (sex) có liên quan đến cặp phạm trù đực/cái, nam/nữ. Tuy nhiên tính dục không nhất thiết là quan hệ nam nữ vì ở đây còn có trường hợp quan hệ đồng tính (homosexual) hay tình yêu đồng phái (homosexuality), chúng ta nên phân biệt rõ quan hệ đồng tính với đồng tình. Tính và tình là 2 sự việc khác nhau mặc dù thường được gắn liền với nhau, tính mà không có tình thì chỉ là những quan hệ xác thịt, tình mà không có tính thì chỉ là giả tạo, hoặc chỉ có trong tôn giáo. Việt không dấu được vẻ kinh ngạc, khâm phục khi nghe bác sĩ Sơn giảng giải, rõ ràng ông ta đã có tìm hiểu và đi rất sâu về vấn đề này - Tôi có xem báo và vào Internet để theo dõi vụ việc của ông Tổng thống Hoa Kỳ Bill Clinton và cô thực tập sinh của Nhà Trắng, cô Monica Lewinsky. Các công tố viên Hoa Kỳ và các cơ quan truyền thông bên ấy khi phanh phui câu chuyện đáng xấu hổ này lên trên trang báo cho thấy họ không hề quan tâm đến khía cạnh tình dục hay tình cảm của ông Tổng thống với cô thực tập sinh của mình. Bởi vì cái họ cần là sự cạnh tranh độc giả, là sự hấp dẫn câu khách và những ẩn ý chính trị khác, cho nên họ tập trung khai thác tới quan hệ tính dục (sexual) của 2 người và mô tả chỉ tỉ mỉ chi tiết, sống sượng và tung hô lên cho bàn dân thiên hạ toàn thế giới cùng xem và bình phẩm. Tất nhiên trong quan hệ giữa ông Tổng thống và cô thực tập sinh của mình thì cũng tang tình tang tính tang lắm.

Việt bật cười khê thú vị. Vị bác sĩ này nói chuyện rất thông minh và có duyên.

- Còn bây giờ tôi sẽ trả lời anh về việc những người ĐTLA quan hệ với nhau như thế nào. Tôi nghĩ chắc anh cũng tưởng tượng ra được, tiếng Anh gọi quan hệ này bằng danh từ là sodomy - Bác sĩ Sơn đứng dậy lục lọi khá lâu trong tủ và lôi ra 1 cuốn sách, Việt liếc nhìn và nhận ra đây là cuốn từ điển Hán-Việt của Đào Duy Anh soạn từ năm 1931, lật vài trang, ông ta hắng giọng đọc - Ông Đào Duy Anh có nói đến chữ Kê gian và tôi được biết hiện nay người Trung Quốc vẫn còn đang dùng như vậy. Kê gian là gì? Kê tức là con gà, dựa theo hình ảnh con gà trống nhảy lên lưng con gà mái để đập mái từ phía sau. Hiểu theo ý nghĩa bây giờ tức là hành động bộ phận sinh dục của người đàn ông thâm nhập vào hậu môn (chứ không phải bộ phận sinh dục của đối tác) bất luận nam hay nữ. Trong ngôn ngữ dân gian, thông tục thì gọi là lấp đít. Ngoài ra trong

tiếng Anh còn có cặp từ ngữ fellatio/cunnilingus mà tôi rất lúng túng khi dịch vì không thể tìm ra 1 cách dịch nào đó thanh thoát, nhẹ nhàng, bác học hơn. Tôi kiểm tra được biết trong dân gian bà con ta thường dùng các động từ gọi là ăn, bú, liếm... đi với tên tục của bộ phận sinh dục nam (fellatio) hay nữ (cunnilingus). Riêng thao tác fellatio, dân gian còn gọi là thổi kèn, tôi có giả thuyết cho rằng từ ngữ này gọi hứng từ chữ pipe của Pháp, nên nó chỉ phổ biến ở thành thị. Người Mỹ còn gọi là Oral sex (tức tình dục bằng miệng) để chỉ chung cả 2 phương cách trên, không phân biệt người khẩu giao là nam hay nữ. Do vậy để diễn giải những từ thông tục thì có 2 cách: lịch sự thì dùng chữ Hán, kỹ thuật thì dùng nguyên si tiếng Anh hoặc Pháp được phổ biến trong từ điển y học, còn không thì cứ theo kiểu dân gian của ta đang gọi. Một điều tôi muốn lưu ý với anh là các hình thức trên đều dùng cho cả nam lẫn nữ trong quan hệ với nhau nếu họ thích, 1 số nước phương Tây thì chấp nhận và áp dụng. Ở các nước Châu Á, ví dụ như VN chúng ta chẳng hạn thì tôi chủ quan cho rằng chưa có hoặc rất ít, không đáng kể, nhưng Sodomy và Oral sex là 1 trong những quan hệ chủ yếu của người ĐTLA.

Viết buột miệng:

- Tôi nghĩ rằng bác sĩ có thể làm hẳn 1 đề tài nghiên cứu về vấn đề này?

- Không - Ông Minh Sơn lắc đầu - Vì công việc nên tôi phải bỏ thời gian để sưu tầm, nghiên cứu đề tài này.

- Thưa bác sĩ, tôi muốn hỏi theo bác sĩ thì ĐTLA hiện nay giới y học có coi nó là 1 căn bệnh không?

- Cũng khó nói quá, tôi xin đưa ra 1 dẫn chứng về vấn đề này. Hiệp hội Thần kinh Mỹ APA (American Psychiatric Association) vào ngày 15/12/1973 đã tiến hành bỏ phiếu nhất trí loại ĐTLA ra khỏi danh sách những căn bệnh rối loạn tinh thần. Có nghĩa là người ĐTLA không phải là 1 bệnh nha6n, thế nhưng cũng còn nhiều ý kiến tranh cãi gay gắt và đến tháng 4/1974 APA mới chính thức hóa vấn đề này bằng 1 cuộc bỏ phiếu trưng cầu lần thứ 2. Lưu ý với anh là người ta đã bỏ phiếu, tôi xin nhắc lại bỏ phiếu, không phải là những chứng minh khoa học cụ thể, chính vì vậy hiện nay vẫn có những nhà thần kinh coi nó là 1 dạng tâm bệnh hay còn gọi là bệnh về tâm.

- Bệnh về tâm?

- Như vậy loại trừ những người từ khi mới sinh ra đã có những khiếm khuyết nào đó của tự nhiên đối với cơ thể họ mà cụ thể cơ quan sinh dục họ, và việc này cần có sự can thiệp của bác sĩ để trả cho họ về đúng căn nguyên. Còn những người ĐTLA tức là bệnh về tâm, và việc chữa trị nó cũng qua việc tư vấn tâm lý giữa bác sĩ và người bệnh, có thể nói như vậy.

- Ra vậy.

- Không, vấn đề không đơn giản như anh tưởng đâu. Những người ĐTLA không hề chấp nhận vấn đề này. Cuộc đấu tranh đòi quyền "bình đẳng" của họ kéo dài khắp Châu Âu và tiêu biểu là nước Mỹ. Vấn đề đòi hỏi của họ là gì? Họ muốn coi ĐTLA ở 1

con người là 1 vấn đề tự nhiên, họ so sánh vấn đề ĐTLA cũng như việc 1 số người do những cơ chế chưa rõ, đang quen xử dụng tay trái mà thôi. Bởi nếu các nhà tâm lý tiếp tục coi họ như những bệnh nhân để chữa thì dù chỉ chữa về tâm cũng vẫn tạo khoảng cách sợ sệt và nghi kỵ đối với những người xung quanh. Họ chống lại cả quan điểm của Freud về ĐTLA. Đúng như Pierre Thuillie nhận xét trong cuốn "ĐTLA trước môn tinh thần kinh" xuất bản năm 1985 có nói "Điểm mấu chốt, đó là ta không biết sự "lệch lạc" kết thúc ở đâu và "căn bệnh" bắt đầu từ đâu?... " Thái độ của ông phản ánh chung quan điểm của tất cả các nhà tâm lý hiện nay, bối rối, lúng túng, vậy giới hạn cuối cùng của tính dục được coi là bình thường khi nào? Đây là câu hỏi mà chưa ai trả lời được.

- Thưa bác sĩ thế còn ông?

- Tôi là 1 bác sĩ và là 1 nhà tâm lý học. Và tôi xin được nhắc đến nhận xét của bác thầy lỗi lạc về tư vấn tâm lý người Mỹ, giáo sư Rogers có nhận xét rằng: sự cảm thông, nhiệt tình và lòng chân thành là 3 điều kiện tất yếu giúp chuyên viên tư vấn đạt mục đích "chữa bệnh cứu người". Theo tôi, trong 3 tiêu chí này, sự cảm thông là 1 điều kiện cần thiết cho 1 nhà tâm lý, nhất là trong trường hợp chúng ta tư vấn cho 1 người ĐTLA khi họ tìm đến chúng ta. Trong 1 trạng thái hoang mang, lo sợ, u uất, hổ thẹn... họ cần đến chúng ta, là 1 nhà tâm lý, ta cần phải đặt mình vào hoàn cảnh như họ để hiểu và cảm thông cũng như có biện pháp giúp đỡ họ. Việc đặt bản thân nhà tư vấn tâm lý vào hoàn cảnh của họ tức không phải cho rằng mình cũng là 1 người ĐTLA, theo cách làm này các nhà tư vấn phương Tây đang áp dụng, mà chúng ta phải đặt vấn đề nếu như mình sẽ là hoặc phải là 1 người ĐTLA thì mình sẽ xử sự hay phản ứng như thế nào. Đây là mấu chốt quan trọng để chúng ta làm công tác tư vấn tâm lý. Không phải ngẫu nhiên mà Rogers nói "sự cảm thông", và xin nói thật, sự cảm thông cao hay thấp đối với 1 nhà tâm lý cũng là để đánh giá được trình độ, tay nghề của anh ta.

Bác sĩ Minh Sơn dờ vài trang 1 cuốn tạp chí Mỹ có tên Gay Times, ông chỉ cho Việt xem.

- Anh thấy không, những con người này trông rất đồ sộ, lực lưỡng, khỏe mạnh như những lực sĩ. Căn cứ vào những tự giới thiệu của họ cho thấy có những người còn có học thức, có địa vị xã hội... Cho nên xưa nay chúng ta chỉ quan niệm rằng chỉ những người ẻo lả, yếu đuối mới là pêđê hay ĐTLA là không phải, nó có ở bất kỳ 1 đối tượng nào, không phụ thuộc vào bề ngoài hay học thức lẫn địa vị xã hội. Ví dụ: 1 vận động viên bóng đá, vận động viên của 1 môn thể thao nào đó, 1 diễn viên, 1 sinh viên, thậm chí cả 1 bác sĩ... ĐTLA không hề chữa bất cứ ai. Và bất kỳ ai cũng có thể là đồng tính, vấn đề lúc nào nó sẽ xuất hiện và có xuất hiện trong bản thân chúng không hay thôi. Tuy nhiên 1 người đàn ông khỏe mạnh về thể xác, có học thức, có địa vị thì tự nhiên họ phải biết kiềm chế bản thân hơn. Xác xuất xảy ra ở họ ít. Có những nhóm người có khả năng "bị" ĐTLA nhiều hơn như nhóm hoạt động trong các ngành văn hóa, nghệ thuật, âm nhạc, ca, múa, những thanh niên trẻ yếu đuối, nhu nhược, dễ bị các thú vui lôi cuốn. Nhìn chung là người ở thành phố, làm việc nhẹ nhàng rất dễ bị hơn những người ở nông thôn, miền núi, lao động nặng nhọc.

Điều này Việt rất đồng ý với nhận xét của bác sĩ Sơn. Gần như thành trào lưu, anh nhận thấy thời gian gần đây ở trong lĩnh vực nghệ thuật như ca, múa, nhạc... có rất nhiều nghệ sĩ tài danh, được nhiều người hâm mộ lại mắc chứng bệnh này. Đó là 1 điều đáng tiếc. Qua thông tin có được, Việt biết thật sự có những người bị căn bệnh này và 1 số đông khác là "bất chước" đua đòi và nhiễm nhiên trở thành 1 kẻ ĐTLA. Một thực tế phải thừa nhận, có những nghệ sĩ trong hoạt động nghệ thuật của mình, với tâm hồn lãng mạn, bay bổng, nhạy cảm đã làm cho họ dễ bị chứng đồng tính hơn 1 người bình thường. Phấn son, sự quay cuồng trong ánh đèn màu, đôi lúc là sự giả tạo, tự lừa dối bản thân, và họ đã không phân biệt được đâu là sản diễn và đâu là thực tế đời thường. Cũng như là nỗi ám ảnh của cô đơn, không có đồng cảm trong tâm hồn của người nghệ sĩ, sự mong manh dễ bị tổn thương trong cuộc sống và tất cả điều đó đã làm cho họ trở thành đối tượng dễ bị mắc ĐTLA nhất, nếu như không kìm giữ bản thân. Ngoài ra hiện nay đang có hiện tượng tràn lan sang 1 số thanh thiếu niên trẻ, con nhà giàu, biến thành một thời thượng, đua đòi, ăn chơi. Về vùng thôn quê lao động nghèo, nặng nhọc, thực tế cũng có người bị ĐTLA, nhưng rất hiếm. Trong cuộc cạnh tranh kiếm sống hàng ngày, lao động nặng nhọc không cho phép con người ta buông lỏng bản thân để cho những thú tánh này xuất hiện. Và 1 thực tế khác cho thấy ĐTLA xuất hiện khá nhiều trong xã hội hiện đại. Nó gần như là 1 trào lưu của cuộc sống, đi song nhịp cùng với sự phát triển của xã hội. Liệu cuộc sống trong thời đại Internet, con người chúng ta phải quay cuồng với biết bao toan tính, bộ não đôi lúc cũng có những "bất thường" nào đó không? Không phải ngẫu nhiên các dạng bệnh về thần kinh xuất hiện ngày càng nhiều. Số người thường xuyên tìm đến bác sĩ tâm lý để chữa trị, tư vấn đã trở thành hiện tượng bình thường, và việc tự tử trong giới trẻ đang có chiều hướng gia tăng đáng báo động. Ngoài đại nạn ma túy là HIV, cuộc sống ăn chơi thác loạn, cướp giật, sự tha hóa xuống cấp của đạo đức xã hội.... Cuộc sống 2 mặt đang là cái giá khá đắt cho các nhà lãnh đạo tính toán trong bài toán phát triển đất nước.

- Tiện đây tôi cũng sẽ giải thích thêm cho anh về 1 thắc mắc anh sẽ hỏi, vậy ĐTLA xuất phát từ đâu? Hiện nay thật ra trong các nhà phân tâm học còn tranh cãi với nhau rất nhiều về vấn đề này, có nhiều giả thuyết được nêu ra như ghen, nhiễm sắc thể... tuy nhiên vẫn còn chưa ngã ngũ để đi đến kết luận cuối cùng, để phục vụ cho việc chữa chạy cho loại đối tượng này. Bằng những tiếp xúc và tư vấn đối với những người bị ĐTLA qua tổng đài 133 do tôi phụ trách, tôi nhận thấy khi 1 người đàn ông bình thường đột nhiên 1 ngày nào đó phát hiện ra mình có những thú đam mê tình dục bất thường, tức thích được quan hệ tình dục hay "yêu" 1 người cùng giới thì họ rất hoang mang, bối rối, đau khổ và thường tìm đến để xin được tư vấn qua 133. Đàn ông VN là những người e thẹn và yếu đuối. Ít ai dám gặp trực diện tôi, mà chủ yếu dùng qua tổng đài 133 để kể lể nỗi khổ của mình, có những trường hợp tôi đề nghị nên gặp trực tiếp để tìm hiểu kỹ, tư vấn nhưng họ đều từ chối và chỉ dùng qua 133, hạn hữu lắm mới có vài trường hợp dũng cảm đến gặp tôi. Qua các lời kể của họ, tôi suy nghĩ rất nhiều và tự hỏi nó xuất hiện từ đâu? Trừ 1 vài trường hợp có biểu hiện từ nhỏ, riêng đối với những trường hợp các thiếu niên đến tuổi dậy thì thì đột nhiên thấy mình có những ham muốn tình dục, hoặc yêu mến 1 người bạn đồng giới nào đó. Các em rất lo sợ tìm đến tôi

mong được chỉ bảo, trong trường hợp này đã phần chỉ là tưởng tượng và các em sau khi được tư vấn thì sẽ trở lại bình thường.

Bác sĩ M.Sơn đột ngột dừng lời ngã người dựa lưng vào ghế, đặt 2 tay trước bụng, lim dim mắt. Không rõ ông thức hay ngủ, Việt im lặng. Một lúc khá lâu, ông hé mắt, nói khẽ:

- Tôi rất quan tâm đến 1 số giả thuyết của các nhà bác học Anh và Mỹ đưa ra gần đây. Thuyết thứ nhất cho rằng để phân biệt giữa 2 giới tính nam - nữ 1 cách đầy đủ hơn người ta đã biết rõ Testosterone (hormone nam) và Estrogen (tức hormone nữ đều có hiện diện trong cơ thể cả người đàn ông lẫn đàn bà, và nếu cơ thể nào chưa rõ 1 người đàn ông nhiều estrogen hơn trong cơ thể mình thì anh ta có bị "đàn bà" hơn không? Điều ngược lại cũng vậy. Thuyết thứ 2 cho rằng trong cơ thể con người bao giờ cũng có 1 cặp sắc thể, nữ là XX và nam là XY, thế nhưng ví dụ có cô gái chỉ có 1 nhiễm sắc thể X thay vì XX như bao nhiêu cô gái khác, mà nhiễm sắc thể này bắt nguồn từ nhiễm sắc thể trong cặp XY của bố, thì cô gái này sẽ giống bố như đúc từ tính tình và khả năng, liệu đây có phải cô ta là "nam hóa" hay không? Ngoài ra còn 1 giả thuyết khác nói về việc có 1 sự trục trặc nào đó ở hệ não viền (limbic system) chẳng hạn, cũng có khả năng... Tất nhiên như tôi đã nói với anh, đây chỉ là những giả thuyết và đang còn gây tranh cãi, kiểm nghiệm chứng minh qua thực tế. Ngoài ra người đàn ông và đàn bà đều có những hóc môn giới tính giống nhau, chỉ khác về việc hóc môn nam sản sinh nhiều gấp 6 lần so với nữ, rõ ràng có những bất thường về di truyền đã tạo ra những con người mà chúng ta rất khó xác định được về giới và giống. Và số liệu thống kê chưa chắc chắn thì cứ từ 10 đến 30 ngàn trẻ sơ sinh thì sẽ xuất hiện 1 trường hợp này. Vậy tức là cứ từ 10 ngàn đến 30 ngàn người sẽ có 1 người là ĐTLA hay bị bất thường gì đó về tình dục? Đáng sợ quá, đây mới là dự đoán thôi. Và nếu có những đứa trẻ ngay từ nhỏ đã có những dấu hiệu bất thường về tâm sinh lý chẳng hạn. Điều này hóa ra lại hay, vì ngay từ lúc ấy chúng ta sẽ có biện pháp can thiệp. Thế nhưng cũng có những người từ nhỏ vẫn phát triển rất bình thường, cho đến tuổi dậy thì thì mới xuất hiện, cũng như vì 1 lý do nào đó... Ôi - Bác sĩ Sơn đột nhiên ngừng lại, nhăn mặt, tựa như ông vừa nuốt trong miệng 1 viên thuốc rất đắng - Tôi nói vậy để chứng minh là trong thực tế có những người có gia đình vợ, chồng, con cái sống rất hạnh phúc thế nhưng 1 ngày đẹp trời nào đó đột nhiên bùng tỉnh và bỏ cả gia đình hạnh phúc để "yêu" 1 người bạn cùng giới nào đó mà không ai có thể hiểu nổi. Cũng như có những nam thanh niên rất khỏe mạnh, có có học hành堂堂 hoàng lại có xu hướng thích người bạn cùng giới với mình. Nhìn chung đến nay không có câu giải thích rõ ràng về trường hợp xuất hiện chứng ĐTLA. Coi như "trời kêu ai nấy dạ", nói như vậy không hay ho lắm về mặt khoa học, nhưng đây là thực tế. Bởi nó có từ bẩm sinh trong con người theo 1 cơ chế không rõ ràng đối với 1 cá nhân A,B nào đó mà chúng ta không biết tại sao và không chữa trị được.

Bác sĩ M.Sơn nhún vai. Việt thở dài, nghe ông giải thích anh lơ mơ nhận thấy vấn đề phức tạp hơn mình tưởng tượng.

- Thưa bác sĩ ĐTLA có lây lan không?

- Tâm bệnh thì chỉ lây qua tâm bệnh và chữa trị cũng bằng tâm bệnh - Nhìn về mặt ngạc nhiên của Việt, bác sĩ giải thích - Là như thế này, theo như quan điểm của 1 số nhà phân tâm học, đây chỉ là 1 dạng bệnh tâm lý, không phải là bệnh tật cụ thể để được hiểu qua cách lây lan như từ virus nào chẳng hạn. Thế nhưng 1 người đàn ông bình thường vì 1 lý do nào đó liên tục tiếp xúc với những người ĐTLA trong 1 thời gian dài thì nhất định đến 1 lúc nào đó anh ta cũng sẽ có những cử chỉ, hành động như nhu8~ng con người này và có thể trở thành 1 người ĐTLA thực sự nếu như không kịp nhận ra. Việc chữa trị loại bệnh tâm lý này như thế nào? Một xu hướng đang được các nhà phân tâm học nước ngoài áp dụng hiện nay, đó là nếu có người ĐTLA đến để chữa bệnh thì họ giới thiệu đến các nhà tâm lý bản thân là người đồng tính và những con người này bằng kinh nghiệm bản thân sẽ chỉ ra những cách chữa bệnh tích cực. Mục tiêu của họ chính là việc giúp cho những người ĐTLA chấp nhận sự thật về luyến ái của mình, và hòa nhập vào cuộc sống bình thường. Xu hướng này rất được các người ĐTLA phương Tây hiện nay hoan nghênh, nó phù hợp với việc đấu tranh đòi quyền bình đẳng của họ như tôi đã nêu trên. Riêng ở VN chúng ta thì các nhà tâm lý chúng ta chưa "quen" vấn đề này, nó còn ngập ngừng ở ranh giới của chuẩn mực xã hội, quan niệm đạo đức, tập tục và luật pháp.

- Thế chúng ta sẽ làm gì để giúp đỡ những người ĐTLA Việt Nam về mặt tâm lý nếu như họ tìm đến?

- Trong đa số những người đàn ông mà tôi tiếp xúc, lưu ý đây là những con người đã trưởng thành về mặt giới tính và tâm lý. Khi biết mình có những tình yêu hay ham muốn khác người thì đa phần đều rất hoang mang, đau khổ cũng như xấu hổ. Loại trừ 1 số nhỏ tưởng tượng ra, thì số còn lại tôi với họ đã thảo luận với nhau nhiều giờ, phân tích mặt phải trái của vấn đề, kêu gọi trong họ những nam tính, đi vào các hoạt động thể thao, công việc... nói chung là làm thế nào phải "quên" nó đi và buộc phải "đề bẹp" nó xuống. Hãy dùng sức mạnh của ý chí, lý trí để tự đấu tranh với những dục vọng của bản thân, đừng chịu nó, chỉ 1 chút sa đà thôi là sa ngã ngay. Nói chung 1 người ĐTLA cũng là những con người bình thường về tất cả mọi mặt, trí tuệ, sức khỏe và cả tình dục. Họ vẫn là con người bình thường như mọi người đang sống trong xã hội này và nếu biết tự kiềm chế bản thân đi vào con đường đúng đắn. Thường là tôi khuyên họ nên lập gia đình, nên yêu thương những người đàn bà với hy vọng tình yêu và tình dục nam nữ tự nhiên sẽ giúp họ trở thành 1 con người bình thường. Nếu không thì đành chấp nhận sự thật và giải quyết theo phương pháp trên.

Việt đột ngột hỏi:

- Thưa bác sĩ, liệu đã có 1 thống kê nào về tình trạng người ĐTLA ở VN từ trước đến nay chưa?

- Chưa - Bác sĩ Sơn lắc đầu - Tuy nhiên tôi cũng cung cấp cho anh 1 số liệu như thế này. Tôi xin nói trước, các số liệu này chúng ta lấy trên các thống kê của nước ngoài rồi "tạm tính" ở VN. Như tôi đã nói ở trên, 1 số nhà khoa học nước ngoài cho rằng cứ từ 10 đến 30 ngàn trẻ sơ sinh thì sẽ có 1 trẻ bị bất thường nào đó về tình dục. Còn hiện nay, theo tính toán mới nhất người ta được biết, ví dụ ở Mỹ có 1% người đồng

tính trên toàn bộ dân số, và ở Pháp là 1.4% và ở VN - bác sĩ Sơn nheo mắt - cũng khoảng 1%, tức là người ĐTLA ở VN có khoảng trên 700 ngàn người.

- Bảy trăm ngàn người - Việt hốt hoảng kêu lên và ngỡ rằng mình nghe lầm, nhưng không, về mặt bác sĩ Sơn rất nghiêm chỉnh, không có gì cho thấy ông có ý đùa cợt cả.

- Tôi biết anh ngạc nhiên, thậm chí là hốt hoảng. Nhưng tôi khuyên anh đừng lấy gì làm ngạc nhiên về điều này. Đây chỉ là những tính toán tương đối thôi, nhưng chúng tôi ghi nhận khả năng này khá sát với thực tế.

Việt thừ người ra không biết nói gì. Bác sĩ Sơn liếc nhìn anh, ông biết Việt có vẻ bị "sốc" khi nghe ông đưa ra con số lớn như vậy.

Khá lâu Việt mới hỏi tiếp:

- Thừa bác sĩ, ông có nhận thấy trào lưu đua đòi của 1 số thanh thiếu niên hiện nay không? ăn chơi, hút chích và làm pê-đê...

- Đây là nhiệm vụ của nhà báo các anh. Cần có tiếng nói để cảnh tỉnh mọi người. Một điều cuối cùng tôi muốn nhấn mạnh với nhà báo, nếu 1 con người nào đó bị ĐTLA thì tôi khẳng định không sung sướng gì đâu. Ngay đối với những xã hội cởi mở như nước Mỹ, mà những con người này còn bị xa lánh, kỳ thị, huống gì như ở VN. Bởi vì có những trường hợp dù có bác sĩ tâm lý giúp đỡ nhưng vẫn có những người buộc phải chấp nhận 1 thực tế bản thân họ thực sự là 1 người ĐTLA. Và tôi nói rồi, họ là người như chúng ta, trừ những vấn đề tình dục ra thì trong tất cả các mặt khác, họ là người, được pháp luật công nhận và xã hội buộc phải thừa nhận có 1 hiện trạng đang diễn ra trong thực tế như vậy, dù không khuyến khích phát triển. Chúng ta nên có cái nhìn nhân bản hơn về họ, con em chúng ta nếu chẳng may bị thì nên gần gũi hướng dẫn nó và đưa đến 1 bác sĩ tâm lý để tư vấn

Vị bác sĩ đứng dậy dọn dẹp giấy tờ trên bàn và ông quay lại bắt tay Quang Việt, nói lời giã biệt với anh như nhấn nhủ.

- Do tính chất nghề nghiệp, nên tôi đã được tiếp xúc với 1 số người ĐTLA. Có cả người nước ngoài, Việt kiều, già, trẻ và đồng tính thật lẫn giả. Đã là người đồng tính thì người nước ngoài hay người VN đều giống nhau, có khác chẳng là văn hóa, nhận thức xã hội... còn nhu cầu tình cảm và sở thích tình dục đều như nhau. Như tôi đã nói rồi và xin được nhắc lại, đó là những con người đáng thương và khốn khổ. Các thế kỷ trước, người ta dùng luật pháp, cảnh sát và nhà tù để bắt giam, tiêu diệt những người đồng tính. Các nhà đạo đức, xã hội và tôn giáo thì lên án và đòi loại bỏ họ ra khỏi xã hội. Còn ngày nay, người ta không còn các biện pháp thô bạo đó nữa. Thế nhưng đó là sự khinh miệt, xa lánh, coi rẻ rúng... Cả 2 giải pháp này, xét về bản chất đều như nhau, và nó diễn ra ở mọi nơi, mọi chỗ, dồn những người đồng tính vào con đường cùng. Buộc những người ĐTLA phải sống trong lẫn lút, sợ hãi, đau khổ. Và... - Vị bác sĩ giơ 2 tay lên trời - Anh tưởng rằng trong xã hội văn minh hiện nay người ta không còn truy bức những người đồng tính nữa hay sao? Có đấy, nếu anh muốn tôi sẵn sàng dẫn chứng - Thấy Việt lắc đầu, ông nói tiếp - Khá nhiều người đồng tính đã buộc phải giết chết bản năng tình dục thực sự của mình trong đau đớn vì danh dự gia đình, vì uy tín bản thân,

vì dư luận xã hội, và vì rất nhiều cái khác nữa. Còn nếu đủ dũng cảm để chấp nhận, thì dưới mắt của mọi người xung quanh, bạn bè, đồng nghiệp, cha mẹ... - Vị bác sĩ chép miệng, lắc đầu:

- Tôi không nói, tự anh cũng hiểu. Do vậy có những người đã tuyệt vọng phải đi đến hủy hoại bản thân mình. Thật đáng tiếc, nếu như chúng ta không nhìn nhận và hiểu biết hơn về họ. Tôi có cảm giác, ở bất kể đâu trên trái đất này, những người ĐTLA đều bị xua đuổi, họ không có 1 chốn yên thân và đáng trách thay cho Thượng đế thiên nhiên đã tái tạo sai họ. Tạm biệt anh.

- Vâng, cảm ơn bác sĩ.

Trời đã tắt nắng, ánh đèn nhấp nháy nơi có nơi không. Bác sĩ Sơn tiến Việt ra cửa và hứa sẽ bố trí cho anh 1 buổi đi thăm nhập thực tế với các khách hàng của ông.

Vừa chạy vừa ngẫm nghĩ, tí nữa Việt đâm vào chiếc xe chạy trước chở 2 cô gái ăn mặc khá sang trọng. Nghe 1 câu chửi ngược gió khá chanh chua với cái giọng khào khào, nửa đực, nửa cái, Việt không giận mà phì cười. Lại pê-đê nữa rồi. Một thoáng tình nghịch, anh rồ máy xe đuổi theo 2 gã pê-đê đằng trước. Nghe tiếng xe, gã ngồi sau quay lại nhìn Việt cảnh giác, anh nháy mắt cười cợt với gã ta. Cũng váy ngắn lửng, áo thun bó chặt với bộ ngực đồ sộ, chẳng rõ độn gì bên trong đang nhún nhảy nhìn khá hấp dẫn. Và 2 khuôn mặt tô phấn son khá đậm đà, thể hiện rõ 1 nỗi khát khao được thành đàn bà, nhưng lại hiện ra dưới 1 vẻ thô kệch của đôi bàn tay thô sần, 1 dáng người cứng queo. Tất cả đã biến 2 gã trở thành rất quái dị, nực cười trước mắt mọi người. Vài thanh niên trẻ vọt xe qua, quay lại nhổ nước bọt, hoặc huýt sáo chọc ghẹo, hình như đã quen nên 2 gã pê-đê phớt lờ và tỉnh bơ trước ánh mắt khó chịu của vài người phụ nữ đi ngược chiều.

Nhìn bộ dạng bù xù không 1 tí hấp dẫn của anh, 1 gã nguýt dài và ra hiệu gã kia rồ ga chạy thẳng. Việt lắc đầu, không biết có nên thương hại hay không.

Hai người ngồi im lặng lắng nghe cuộn băng cassette chạy. Tách. Tiếng máy bật khò khan cho biết đã hết băng. Thiếu tá Lân lơ đãng nhìn ra ngoài trời băng khuâng ngẫm nghĩ và anh hỏi Việt:

- Mà y kêu tao nghe cuốn băng của mày để làm gì?

- Thứ nhất tao được biết bọn mày đang điều tra 1 vụ án có liên quan đến giới này, nên tao tự thấy có bổn phận cung cấp cho cơ quan pháp luật 1 số thông tin, hiểu biết về những con người này - Việt pha trò rồi anh nhỏ giọng - Thật ra tao chỉ muốn mày hiểu hơn về Hoàng, em trai mày. Nó rất đáng thương, mày hiểu không?

Lân hiểu, chỉ nghe đoạn mở đầu cuốn băng khi Việt đem đến là anh hiểu ngay mục đích của Việt.

Anh thở dài.

- Chắc mày nghĩ tao đối xử khắc nghiệt với nó lắm phải không? Lúc đầu tao nghĩ nó là nỗi bất hạnh, sự hổ thẹn của gia đình tao, quả nhiên tao cũng quá tay thật. Nhưng từ ngày nó bỏ nhà đi, má tao lên chùa ở, Huệ và con về bên gia đình cô ấy. Tao chỉ biết lao vào công việc cho quên đi nỗi buồn, nhiều đêm nằm gác tay lên trán suy nghĩ và thấy thương em mình, vợ con mình. Chẳng ai có tội cả, có chăng là mình hành động không đúng. Mày nhìn đây, tóc tao bạc rồi đấy.

Việt gật đầu.

- Tao biết. Là bạn bè mấy chục năm nay, tao chẳng tin rằng mày lại là 1 người sắt đá đến thế. Thôi quên nó đi, tìm cách đón Huệ và 2 đứa bé về, tao sẽ nói phụ cho, còn thằng Hoàng tao đề nghị mày nên tranh thủ gặp nó. Thực ra nó rất tội nghiệp, nó chỉ mong mày tha thứ, mong lắm. Hãy hiểu và thương nó.

Thiếu tá Lâm gật đầu.

- Cho tao ít ngày nữa, hiện nay có mấy vụ án đang vào giai đoạn căng thẳng nhất, cả đơn vị đang lao vào công việc, đúng là bọn tao đang làm mấy vụ án có liên quan đến giới ĐTLA, sẵn mày có mấy cuốn băng phỏng vấn cho tao mượn sang lại làm tư liệu.

Quang Việt đồng ý và còn đưa thêm cho Lâm mấy cuốn băng khác mà anh đã mượn ở bác sĩ Minh Sơn, anh giao hẹn với Lâm, sau khi vụ án phá xong, không còn bí mật gì nữa thì cung cấp tin cho anh viết bài.

Nguyễn Lâm tủm tỉm cười nhìn bạn.

Hải chấp nhận không chuyển công tác, không đi nơi khác và tiếp tục ở lại với tôi, cũng là lúc tôi đã chuẩn bị đầy đủ tiền bạc để mua 1 căn nhà, không phải ở tập thể nữa.

Từ khi về nơi ở mới, 2 chúng tôi sống được tự do hơn, thoát hẳn cảm giác bị nhòm ngó. Lúc này tôi mới cuống quýt chịu đựng, chăm sóc Hải, tôi muốn bù đắp thật nhiều cho những tháng ngày trước kia tôi đã hành hạ Hải. Tôi không tiếc tiền mua tất cả những gì Hải muốn, cung phụng gần như xu nịnh đầy đủ các sở thích của Hải, cũng như lúc nào cũng quần quýt bên Hải và hờn ghen mỗi khi Hải đi đâu đó mà tôi không rõ lý do. Cuộc đời tôi, có lẽ chưa bao giờ có thời gian nào tôi lại thấy mình hưởng 1 hạnh phúc trọn vẹn như những ngày này sống bên Hải. Tôi cảm thấy mình trẻ ra, nụ cười đã nở trên môi nhiều hơn và mọi người trong viện nhìn tôi ngạc nhiên, họ không hiểu vì lý do gì mà tôi đã thay đổi hẳn so với trước kia. Chỉ có Hải hiểu và thỉnh thoảng tôi cũng nhận thấy Hải có vẻ như bị dẫn dắt, áy náy 1 điều gì đó mà tôi không rõ lý do. Tôi gạn hỏi, Hải đều chối không nói, trước các đòi hỏi tình dục của tôi, Hải chỉ cho phép tôi được thực hiện trong 1 chừng mực nhất định, tôi không dám đòi thêm vì chỉ cần như vậy tôi thấy đã quá đủ, quá hạnh phúc rồi. Hải cũng thường lôi kéo tôi vào những hoạt động thể thao, khơi gợi trong tôi những hoạt động lành mạnh của 1 người đàn ông. Lúc đó, tôi không hiểu ký do Hải muốn gì, đến bây giờ đáng tiếc, khi tôi hiểu, chỉ còn là những giọt nước mắt muộn màng, ân hận. Hải muốn đưa tôi trở lại thành 1 người bình thường.

Cứ như vậy chúng tôi ở bên nhau kéo dài khoảng hơn 1 năm, tôi sung sướng và cứ tưởng tượng mình sẽ mãi mãi được sống, sống trọn đời bên Hải.

Viện chúng tôi được giao thực hiện 1 phân công trình nghiên cứu của Nhà nước có mã số KX001-879.TA, và công trình này có liên quan đến chuyên môn của tôi từ khi còn học bên CHLB Đức tức nước Đức ngày nay, vì vậy tôi được cử tham gia với chức danh Thư ký Hội đồng khoa học. Đầu năm 199... KX001-879.TA đã được bảo vệ thành công ở cấp Quốc gia. Đây là 1 công trình được phục vụ cho mục đích An ninh Quốc phòng, và nó sẽ được triển khai ở các tỉnh biên giới phía Bắc, tôi được viện cử lên biên giới cùng 1 đoàn các nhà khoa học đến 1 số đơn vị Quân đội đang đóng quân ở đây kiểm tra về việc triển khai của công trình quân sự này. Nghe tin tôi sẽ lên biên giới, Hải xin đi, nó muốn tìm lại những kỷ niệm nơi chiến trường xưa. Tôi hơi lưỡng lự vì đây là chuyện quốc phòng, Hải đi mà không có chức danh chính thức thì rất khó. Tuy nhiên, đối với Hải, tôi không bao giờ từ chối điều gì, cho nên tôi đã hết sức vận động cho Hải được tham gia đoàn công tác lên biên giới với chức danh là trợ lý của tôi. Và được chấp nhận, Hải rất vui mừng, tôi cũng vậy, tôi không muốn xa Hải dù là 1 ngày. Gần 1 tháng trở đây, tôi nhận thấy Hải có vẻ bồn chồn, lo lắng, suy tư 1 điều gì đó. Nhiều lúc nó ngập ngừng muốn nói với tôi nhưng rồi lại thôi. Cho đến 1 tuần trước khi chúng tôi đi lên biên giới, Hải có những thay đổi đáng kinh ngạc. Nó rất âu yếm, chịu đựng tôi, những cấm kỵ ngăn cản về tình dục của nó trước kia đối với tôi thì nay Hải lại tỏ ra nồng nhiệt chấp nhận và thậm chí tham gia 1 cách nhiệt tình, không có vẻ khó chịu hay miễn cưỡng như trước kia. Tại sao? tôi không hiểu nhưng tôi chỉ thấy mình sung sướng quá đỗi, nên không nghi ngờ gì.

Lên đến biên giới, đoàn cán bộ khoa học chúng tôi cùng với các cán bộ quân sự đã cẩn thận kiểm tra việc thực hiện KX001-879.TA tại 1 số xã, huyện biên giới và chúng tôi hài lòng thấy mọi việc được tiến hành khá chu đáo. Tại đây, Hải rất vui vì sống lại không khí đồng đội xưa và nhanh chóng hòa nhập với các chiến sĩ bộ đội ở đây, rõ ràng chất lính vẫn còn chảy trong Hải. Buổi sáng cuối cùng, tại trụ sở huyện đội, ban chỉ huy Sư đoàn 313 đã làm cơm tiễn đoàn cán bộ khoa học về xuôi. Tiệc rượu rất vui vẻ, chúng tôi cộng ly với nhau côm cốp.

Trong lúc rượu là ngà, vị Đại tá sư trưởng sư đoàn 313 đến bàn tôi ngồi, vỗ vai Hải, hỏi thân tình:

- Sắp tới tớ có đợt nghỉ phép vào thành phố, này cậu nhớ dẫn giới thiệu cô vợ chưa cưới của cậu đấy nhé.

Tôi thấy lạnh toát trong người, bỏ ly bia xuống, sững sờ nhìn Hải. Nó bối rối né nhìn tôi, quay đầu đi, Hải cắn chặt môi căng thẳng rồi đột nhiên khuôn mặt nó giãn ra. Nó liếc nhìn tôi và cười to với vị Đại tá:

- Vâng, báo cáo thủ trưởng, được vậy thì vinh dự cho em quá. Nếu tháng tới thủ trưởng vào thành phố thì vừa kịp dự đám cưới của em.

- Thật không?

- Dạ thật, em đi chuyến này xong về là phát thiệp cưới. Chúng em chuẩn bị xong hết rồi, không tin thử trường cứ hỏi anh Bàng, lãnh đạo của em đây là rõ.

Trước cái nhìn của vị Đại tá, tôi gượng cười gật đầu xác nhận mà trong miệng đắng chát. Khi vị Đại tá quay đi, Hải vội vã đứng dậy quàng vai ông đi sang bàn bên chào hỏi mấy người lính. Tôi thần thờ đứng dậy, xin lỗi vì nhức đầu bỏ ra xe ngồi 1 mình. Tôi đắm đắm nhìn những cụm mây trắng bay lơ lửng trên trời, trong lòng nhói đau oán hận Hải, tại sao Hải lại lừa dối tôi, lại nỡ đối xử v'ì tôi như vậy. Tôi yêu Hải, Hải không biết sao? Tại sao Hải lại phản bội tôi?

Tôi gục đầu giả ngủ say để khỏi phải ra bắt tay chào mọi người. Mọi người lần lượt lên xe ra về, chỉ còn Hải cứ đứng chùng chình bên ngoài cụng ly mặc cho cậu tài xế của tôi nhắc nhở phải về sớm kéo trễ. Cuối cùng Hải và cậu lái xe cũng vào trong xe, Hải nặng nề buông mình ngã xuống bên tôi. Nó nhắm mắt ngáy khò khò, nhưng tôi biết nó cố tình làm vậy để né tránh tôi. Nhìn Hải, tôi thấy trong lòng mình sôi lên vì giận dữ và chỉ muốn túm lấy nó gào to hỏi cho ra lẽ, chửi mắng nó cho hả giận, nhưng lại không dám vì còn có cậu lái xe.

Nhìn những hàng cây loang loáng, tôi vô cùng sốt ruột vì cứ biết đầ này xe về đến Hà Nội, nhất định Hải sẽ lảng tránh tôi và tôi sẽ không có dịp hỏi Hải nữa. Đến 1 ngã 3, tôi chợt nhớ ra điều gì và đột ngột ra lệnh cho lái xe vòng theo con đường vòng kia, đi tắt cho nhanh. Lái xe nhăn nhó trả lời là không biết con đường này, tôi quát to đường này sẽ đi nhanh hơn vì tôi biết đây là đường mòn bộ đội làm trong chiến tranh biên giới 1979, hiện nay vẫn đi được. Thấy thái độ lạ lùng của tôi, cậu lái xe lảng lảng bẻ tay lái theo hướng tôi chỉ. Hải hé mắt nhìn khuôn mặt hầm hầm của tôi, nó khẽ hắng giọng thở dài, từ từ thò tay nắm lấy bàn tay tôi bóp nhẹ nhẹ, tôi giận dữ giật tay ra. Đúng như tôi đoán trước, con đường gập ghềnh làm cho chiếc xe du lịch sau vài lần giật nảy lên lịch xịch, tắt ngấm máy. Liếc nhìn tôi đầy oán trách, cậu lái xe lò mò ôm đồ nghề xuống xe. Hải cũng leo xuống phụ giúp. Nhìn 2 người lúi húi sửa xe, tôi bỏ ra bìa rừng hút thuốc 1 mình và thầm mong xe hư để đi bộ. Chừng nửa tiếng, cậu lái xe lại gần tôi cười méo xệch, cho biết là xe hư nặng không thể chạy được, chúng tôi phải đi bộ ra ngoài đường đón xe, còn cậu ta ở lại trông xe. Hải cương quyết không chịu, tốt nhất cả 3 cùng đi, may ra kịp đón xe để còn quay lại sửa xe. Nếu không kịp thì sáng hôm sau quay lại, 1 người ở lại đây rất nguy hiểm. Nhìn 2 người giằng co nhau, tôi thần nhiên như không hề thấy mình có trách nhiệm gì trong chuyện này. Cuối cùng họ cũng thỏa thuận cùng đi. Hải suy nghĩ rồi quyết định băng rừng cho nhanh, vùng này nó biết đường vì ngày trước có đóng quân ở đây. Tôi lầm lũi đi theo sau Hải, nó đi trước và luôn luôn giơ tay đỡ từng cành lá không để cho quệt vào mặt tôi, nhìn nó tôi càng thêm thấy thương và hờn giận.

Bầu trời mỗi lúc thêm âm u, không khí lạnh lạnh, mây trời đen sẫm, thoáng có hơi nước trong gió. Nhìn trời, Hải đột nhiên kêu lên hoảng hốt. Trời sắp có giông lớn, cơn mưa to này rất nguy hiểm, con suối phía trước mà chúng tôi sắp vượt qua nếu không kịp đi trước cơn giông thì sẽ biến thành sông thì chúng tôi bị mắc kẹt không chừng hết đêm trong rừng. Ý thức được nguy hiểm, cả 3 chúng tôi vội vàng vạch lá rừng mà

chạy. Chẳng mấy chốc, quần áo cả 3 rách lua tua, tiếng gió rít lên ào ào, rừng vượn mình rãng rặc.

Chợt Hải hét lên "coi chừng" rãc... rãc... ào.. tôi tối tăm cả mặt mày, 1 cành cây lớn vượn mình sà quét xuống và Hải nhảy tới xô tôi ngã. Nó kêu lên đau đớn khuyu xuống vì bị cành cây quật đúng vào đùi. Tôi vội vàng bò dậy ôm cứng lấy nó, mặt Hải tái mét vì đau nhưng có lẽ mặt tôi còn tái hơn. Nó cười dịu dàng với tôi "không sao đâu, đừng sợ, Bàng dìu mình đi, đi nhanh hơn".

Bắt đầu có những hạt mưa lác đác rơi xuống lá cây lộp bộp. Nước mưa hay nước mắt tôi trào ra vì hối hận? Chúng tôi loạng choạng diu nhau đi. Đang đi Hải chợt kêu chúng tôi dừng lại và lấy tay chỉ lên 1 vách núi sừng sững trước mặt nói bây giờ chỉ còn cách leo vượt qua bên kia vách đá này may ra còn kịp, có 1 con đường nhỏ sát vách núi, nếu không với đà này, trời đã mưa, đi vòng quanh chắc chắn rằng không kịp, suốt đã thành sông. Nhưng còn chân của Hải thì sao, nó lắc lư đầu, cố đi cũng được, nhanh lên. Chúng tôi dìu nhau lên núi. Hải không nói nhưng tôi biết nó đau lắm, Hải nghiêng rãng kèn kẹt chịu đau, chân nó bầm tím và bắt đầu sưng tấy. Cả 3 chúng tôi men theo con đường nhỏ sát bờ vực thẳm, mưa bắt đầu nặng hạt. Hải thở hổn hển, khuôn mặt nó nhợt nhạt dần, tôi không dấu được đau lòng và khóc, nước mắt nhòe nhoẹt lẫn trong nước mưa. Trong tiếng mưa tôi nghe Hải thều thào "Hải xin lỗi Bàng, Hải không muốn như vậy, nhưng chúng ta phải chấp nhận sự thật. Hải rất đau lòng khi xa Bàng, nhưng Hải yêu cô ấy và muốn lấy cô ấy làm vợ".

Tôi hồi hải bò ngược lên trên và thò tay kéo Hải lên sau, nhìn Hải tôi điên cuồng kêu khóc với nó "Không, mình yêu Hải. Đừng bỏ mình, mình sẽ cho Hải tất cả tiền bạc, công danh, sự nghiệp, mình không cần gì cả, chỉ cần Hải thôi. Đừng bỏ mình ". Hải cười méo mó, lắc đầu. Tự dưng trong đầu nảy ra những ý nghĩ khủng khiếp, tôi không kéo Hải lên nữa, tay tôi thoáng chùng xuống và nói giọng khản đặc "Hải hứa với mình đi, Hải không bỏ mình". Lúc này cậu lái xe đã lên được đến bên trên vách đá, đang ngồi chờ, chỉ còn tôi và Hải ở lưng chừng núi. Nó đang đứng cheo leo sát vách bên vực thẳm, 1 tay nắm chặt vào tay tôi, và tôi đứng ở mép núi bên trên.

Tiếng mưa ào ào trong tiếng gió rít lên lạnh lẽo, bên cạnh miệng vực sâu thăm thẳm, dưới chân Hải là cả 1 khoảng trống mênh mông, Hải mở to mắt nhìn tôi trừng trừng, miệng nó thoáng nhếch mép nụ cười bí hiểm như năm nào mà nó đã từng cứu tôi. Đăm đăm nhìn tôi lăm bắm 1 điều gì đó không nghe rõ, và nó lắc đầu. Rồi đột nhiên không biết tôi hay nó, hay cả 2 chúng tôi cùng buông tay? Hải lặn lông lốc trên vách đá và rơi thẳng xuống miệng vực, biến mất.

Sững sờ, trong phút chốc cả người tôi co cứng, đông lạnh, chết lạng trên vách đá. Một phút sau tôi mới nhận thức được điều gì đã xảy ra, và nhào người lao theo xuống vách đá để được cùng chết với Hải, thế nhưng cậu lái xe đã kịp bò xuống giữ tôi lại.

Chương 11

Theo như hẹn trước, bác sĩ Minh Sơn đã đưa Việt đến thăm nhóm bạn thứ Sáu của ông. Sau khi cam kết bằng danh dự sẽ không đưa bất cứ tên tuổi, hình ảnh, nội dung cuộc nói chuyện của nhóm người này lên báo cũng như kể cho bất kỳ ai biết về những điều anh đã nghe, đã thấy.

Rất ngạc nhiên và tò mò 1 cách thú vị, Việt nhận lời. Bác sĩ Sơn nói thật, đây là nhóm bạn của ông, họ là những trí thức, văn nghệ sĩ có tên tuổi và đều có những rắc rối riêng về tình dục của bản thân mình. Họ tự tìm đến nhau để lập nhóm, tâm sự, giải tỏa cho nhau, vì tất cả đều có tên tuổi và địa vị trong xã hội nên họ rất sợ người ngoài biết được. Do đó, bác sĩ buộc phải yêu cầu Việt làm như vậy cũng là bất đắc dĩ.

Tại sao gọi tên là thứ Sáu, có ngày 13 không? Nghe Việt hỏi đùa, bác sĩ Sơn bật cười, giải thích "Thứ Sáu tiếng Pháp gọi là Vendredi, tiếng Tây ban nha là Biernes có nghĩa là ngày Sao kim. Hành tinh này người Châu Âu cho rằng nó tượng trưng cho Nữ thần tình yêu, nguyên tố kim loại này tương ứng là đồng với tính mềm, ký hiệu của nó còn được dùng để chỉ giống cái trong sinh học. Và các bạn bè của tôi đều có những vấn đề trực trặc về tình dục có liên quan đến giống cái!".

Một căn nhà 3 tầng, nhỏ nhắn, đứng trầm ngâm, im lìm khuất trong con đường cụt có tên Bà Hát ở phường 3 quận Tân Bình. Chủ nhà là 1 Dược sĩ, sống độc thân, sau khi từ chối không cùng vợ, con xuất cảnh đi Mỹ. Nơi đây là nơi tụ họp của nhóm Thứ Sáu hàng tháng, vào ngày thứ 6 tuần đầu của tháng.

"Hôm nay, chúng tôi bàn về đề tài tình dục và có liên quan đến ĐTLA, biết anh quan tâm đến chuyện này nên tôi mời anh đến". Bác sĩ Minh Sơn thông báo trước.

Khoảng 20 người, gồm những trí thức, văn nghệ sĩ có tên tuổi, thậm chí 1 số người có quen biết với Việt đang ngồi rì rầm xung quanh 1 cái bàn hình bầu dục đặt ở giữa nhà. Vài người quen tỏ bất ngờ khi thấy Việt, và bác sĩ Sơn trịnh trọng thông báo sự có mặt của Việt với mọi người, và nói rõ tư cách dự thính của anh.

Họ chấp nhận, yên tâm.

"Một thế giới thu nhỏ của Sigmund Freud vào đầu thế kỷ 20", bác sĩ Sơn ghé tai Việt nói, anh không hiểu ông ta có ẩn ý hay châm biếm gì.

Nhìn quanh và Việt thấy trên tường, giữa nhà là 1 tấm ảnh được phóng to treo trang trọng, đó là 1 ông già người Châu Âu chừng hơn 70 tuổi, đội mũ phớt, có hàm râu quai nón bạc phơ trên khuôn mặt vuông, đôi mắt hiền hậu, thông minh, hơi mệt mỏi ả sau cặp kính trắng. Ông ta đắm đắm nhìn mọi người. Anh nhận ra đó là bác sĩ Sigmund Freud, ông thủy tổ của ngành phân tâm học.

Bác sĩ Sơn đứng dậy, nhìn tấm ảnh trên tường và trịnh trọng phát biểu:

- Các bạn thân mến, hôm nay ngày thứ Sáu và nhóm Thứ Sáu chúng ta họp nhau ở đây để tiếp tục bàn về 1 vấn đề lớn mà nhân loại đã dai dẳng tranh cãi trong nhiều năm nay đó là vấn đề tính dục và cụ thể đi vào hiện tượng ĐTLA. Tuy nhiên trước hết tôi xin các bạn đứng lên cùng mặc niệm với tôi 1 phút cho người thầy, thiên tài vĩ đại của

chúng ta, Sigmund Freud. Vâng khoảng ngày này cách đây gần 60 năm, ông đã qua đời ở tuổi 83.

Mọi người lặng lẽ đứng lên thành kính, Việt cũng đứng lên cúi đầu và anh có cảm giác mình đang tham gia 1 lễ hội tôn giáo thần bí hơn là 1 buổi xinêma về tình dục.

- Trước hết xin cho tôi nhắc lại. Học thuyết của Freud cơ bản dựa trên khái niệm vô thức, có 2 tính chất đó là: tính máy móc từ nguyên nhân đến kết quả với con đường nhân quả 1 chiều và tính nhị nguyên đối lập tâm và thể. Tuy nhiên hôm nay chúng ta sẽ không bàn đến các vấn đề xã hội và triết học mà Freud đã đề cập, chúng ta chỉ đi vào lĩnh vực tâm lý học, chủ đề của chúng ta hôm nay là nói về tình dục và ĐTLA. Chúng ta đều biết, con người ngay khi mới lọt lòng mẹ đã có tính dục, không đợi đến tuổi dậy thì như lâu nay chúng ta vẫn tưởng. Tuy nhiên qua từng giai đoạn, dục vọng của 1 đứa bé cho đến 1 thanh niên tập trung vào các bộ phận khác nhau. Và Freud cho rằng bản năng của con người gồm 2 mặt: 1 là tính dục, bản năng của sự sống và xuất hiện từ khi con người mới ra đời cho đến khi chết, nó dẫn đến những hành vi giúp cho cá nhân hay chủng loại tồn tại, 1 bên là hung tính có tính phá hoại mà sau này Freud gọi là lực chết (pulsion de mort) tức dẫn đến phá hoại bản thân, nó đối lập với tính dục (libido). Học thuyết của Freud với Phân tâm học được nêu ra từ năm 1896 đến nay đã cả 100 năm, thế nhưng đối với tất cả các nhà tâm lý trên thế giới nó vẫn luôn gây ra những tranh cãi gay gắt, thậm chí hiện nay cũng vậy. Đã có 1 thời đối với các nhà tâm lý học XHCN hầu như không công nhận nó và cho rằng đây là 1 học thuyết phản động, những khái niệm của Freud đưa ra mang tính duy tâm, chủ quan, tùy tiện. Tất nhiên, theo tôi cũng còn những vấn đề trong học thuyết Freud cần phải bàn, nhưng phê bình như vậy hình như chúng ta có vẻ duy ý chí, cực đoan quá. Ngày nay mọi người đều phải thừa nhận rằng dù nói gì đi chăng nữa, và tuy không thể chấp nhận toàn bộ học thuyết nhưng vẫn phải vận dụng 1 số khái niệm cơ bản do Freud đưa ra để chữa các tâm bệnh, hoặc tìm hiểu con người nói chung. Và mặc nhiên tất cả đều phải công nhận rằng Sigmund Freud là 1 nhà tư tưởng lớn của thời đại, của thế kỷ 20. Hiện nay chúng ta không còn có thái độ phản bác kỳ thị gay gắt như trước kia nữa.

Gương mặt của bác sĩ Sơn tràn đầy hơn hờ khi nói về điều này với những câu cuối nhấn mạnh cố ý. Điều này Việt hiểu, ông là 1 môn đệ trung thành theo chủ nghĩa Freud. Có lần ông đã tâm sự với anh. Khi còn đang du học bên Liên Xô cũ, 1 lần vô tình ông mượn được 1 cuốn học thuyết Freud của 1 nhà ngoại giao nước ngoài. Ngay từ những chữ đầu tiên, Freud đã thu hút toàn bộ suy nghĩ của ông. Tất nhiên cũng có những điều, ông không chấp nhận, nhưng tựu chung tất cả những khái quát lớn về Phân tâm học của Freud thì theo ông không phải bàn cãi. "Có 1 lần trong lớp, tôi có đem Freud ra tranh cãi với 1 vị giáo sư và kết quả là bị cảnh cáo trước lớp. Hồi ấy khó khăn lắm - Ông thú nhận - Nhưng cũng chính từ đó, tôi quyết tâm theo đuổi và nghiên cứu học thuyết Freud suốt đời".

Anh hoàn toàn thông cảm tâm trạng của bác sĩ Sơn lúc này.

- Tại sao tôi phải nói đến vấn đề này, vì muốn đi sâu vào tìm hiểu đồng tình hay đồng tính thì chúng ta cần phải lướt qua vấn đề tình dục của Freud để có cái nhìn cơ bản,

sau đó chúng ta sẽ bàn đến vấn đề ĐTLA. Trong việc đấu tranh với các quan điểm khác nhau về ĐTLA, có thể nói Freud là người có tư tưởng khoan dung, sáng suốt và nhân bản nhất. Thời ấy, vào những năm giữa và cuối thế kỷ 19, 1 thời đại tôn sùng thuyết phụ - mẫu. Về phương diện sinh lý còn tôn sùng thuyết phụ giáo, thời đại mà dũng cảm đứng ra bảo vệ những người ĐTLA, không những 1 mà nhiều lần. Trong thư gửi bà N.N ngày 9.4.1935 để an ủi việc bà ta đau khổ tuyệt vọng vì có 1 người con trai ĐTLA, Freud đã viết "ĐTLA rõ ràng không phải là 1 điều lợi, nhưng ở đó chẳng có gì ta phải xấu hổ cả, đó chẳng phải là 1 tật xấu, cũng không phải điều làm mất phẩm giá, và ta cũng không thể gọi là 1 tật bệnh, chúng ta coi nó như 1 sự biến đổi chức năng tình dục, nó bị gây nên do 1 sự không ngừng phát triển tính dục nào đó". Theo các bạn, lịch sử của ĐTLA bắt đầu xuất hiện từ đâu? nó có phải là 1 trào lưu của cuộc sống hiện đại như chúng ta vẫn nghĩ hay không? - Ông Minh Sơn đặt câu hỏi cho mọi người - Xin hãy cho tôi vài ví dụ.

- Tôi không nghĩ như vậy - Một người đứng lên nói - Bernard Sergent trong cuốn "ĐTLA khai tâm ở Châu Âu xưa" xuất bản năm 1986 cho biết ĐTLA có từ rất lâu hơn chúng ta vẫn tưởng tượng. Một vài nhà khoa học cũng đã ghi nhận ở 1 số dân tộc Châu Âu cổ vẫn cho rằng những người đàn ông yêu những người đàn ông, tức họ là những người đàn ông nam tính hơn những người đàn ông khác! Và thực tế trong lịch sử La Mã cổ đại đã ghi nhận nhiều vị Hoàng đế La Mã coi việc thực hành ĐTLA là điều tự nhiên, Paul Veyne đã viết điều này trong cuốn "ĐTLA ở La Mã" và trong cuốn "Sử dụng lạc thú" đã được Michel Foucault khẳng định "Yêu những chàng trai là 1 việc tự do... nó còn được ủng hộ của nhiều thể chế khác nhau (quân sự và giáo dục)... đó là 1 thực hành được đánh giá cao về văn hóa" Ngay cả triết gia cổ đại Socrate cũng đề cao tình yêu tinh thần hơn là tình yêu thể xác, nó chính là mối quan hệ ĐTLA giữa những người đàn ông với nhau mà thôi. Thậm chí thời đó, ĐTLA đã được đưa vào trong giáo dục trường học và được coi là 1 sự cao quý chỉ giành riêng cho giới quý tộc các nô lệ bị cấm có các sinh hoạt này.

Quang Việt ngỡ ngàng khi thấy 1 phụ nữ đứng tuổi cũng xuất hiện trong nhóm người này, và bà ta cũng bàn về tình dục 1 cách hào hứng.

- ĐTLA có cả ở 2 giới nam và nữ, hay còn gọi là tình yêu đồng phái (Homosexuality) đã có từ rất lâu trong lịch sử. Do nó xuất hiện ở đàn ông khá phổ biến, cho nên người ta chú ý những nam giới ĐTLA nhiều hơn, chứ thực sự phụ nữ cũng có nhưng rất ít. Và ĐTLA không là "món quà độc quyền" mà Thượng đế giành cho con người, ngày nay khoa học đã nhận thấy ở loài động vật cũng có tình trạng này, ví dụ loài khỉ chẳng hạn. Các vị có tin không?

Bà ta giơ cao cuốn tạp chí Times của Mỹ trước mặt mọi người, và vài người xì xào chấp nhận vì 1 vài tờ báo trong nước cũng đã đưa tin này rồi.

- Tôi xin dẫn chứng vài ví dụ chứng minh ĐTLA ở đàn ông. Do tôi không nghiên cứu nhiều về lịch sử phương Tây nên không rõ lắm, tuy nhiên trong lịch sử phương Đông, lấy Trung Quốc làm mốc thì nó đã xuất hiện từ trước Công nguyên. Ví dụ nếu tôi nhớ không lầm thì thời nhà Tây Hán vào năm thứ 7 trước Công nguyên, sau khi Hán Thành

để Lưu Ngao qua đời, do ông vua này không có con nên Hoàng hậu Triệu Phi Yến (bà này vốn là 1 người đàn bà nổi tiếng dân đang vào thời ấy) đã đề nghị với quần thần chọn Hoàng thân Lưu Hân lên kế vị ngôi vua, và được chấp nhận. Vị Hoàng đế này cũng tại vị được 7 năm rồi chết vào tuổi 26 và không có con. Trong lịch sử Trung quốc ghi nhận Lưu Ngao là 1 vị Hoàng đế ham mê nữ sắc, hoang dâm vô độ đến nỗi dùng thuốc quá sức bị ộc máu mà chết trên bụng cung nữ. Thế nhưng lịch sử cũng ghi nhận ông vua Lưu Hân lại là 1 con người có thú đam mê tình dục kỳ lạ. Đó là thói thích đàn ông trẻ đẹp, ngay từ hồi đang còn là 1 vị Vương gia, bị gia đình buộc phải lấy vợ từ rất trẻ nhưng ông ta không hề ngó ngàng gì đến cô vợ trẻ đẹp của mình, mà đã cho tuyển chọn vào vương phủ nhiều thanh niên trai tráng khỏe mạnh để mặc sức tìm thú vui tình dục đồng giới. Lại không quý vị? Vua thì thiếu gì cung tần mỹ nữ, nhưng chẳng ai làm ông ta thích thú cả - Bà ta cười chúm chím - Lên ngôi vua, ông ta "yêu" mê mết 1 thanh niên trẻ đẹp có tên là Đồng Hiền. Ban cho anh này nhiều ân sủng và cho anh ta được đặc cách ăn, ngủ bên mình, đi đâu không rời nửa bước. Thậm chí có lần 2 người ngủ chung với nhau trên Long sàng, Lưu Hân thức dậy trước thấy Đồng Hiền vẫn còn đang ngủ, đầu gối trên tay áo của mình. Thương quá, sợ Đồng Hiền thức giấc, Lưu Hân đã dùng dao sắc xén chung quanh Long bào để Đồng Hiền ngủ. Câu chuyện này thành điển cố "đoàn tụ" nức cười nổi tiếng của Trung quốc.

Và để cho mọi người tin mình, vị nữ diễn giải đã chuẩn bị đầy đủ các sách để chứng minh. Bà ta lật nhanh cuốn sách để trước mặt mình và nói:

- Mỗi tình ĐTLA giữa ông vua Lưu Hân và Đồng Hiền còn để lại nhiều trang sử bi thảm khác. Đó là, quá chướng mắt với những quan hệ "kỳ quái" mà người Trung hoa thời ấy chưa định nghĩa là ĐTLA như chúng ta ngày nay. Khá nhiều vị quan trong triều như Thượng thư Bộc xạ Trịnh Sùng, Đại nho Bảo Tuyên vì mở lời can ngăn mà bị bỏ vào ngục để bị chết đói. Các trung thần chỉ còn biết đấm ngực kêu trời, trong hậu cung xuất hiện 1 lũ uốn éo suốt ngày lượn lờ quanh nhà vua. Kinh khủng không thể tưởng tượng, may quá là ông vua này sống chưa tới chục năm trên ngai vàng.

Mọi người nhìn nhau lắc đầu thở dài, không ngờ hậu quả ĐTLA của Trung quốc thời ấy đáng sợ đến như vậy. Người đàn bà nói tiếp:

- Lưu ý, trong Trung quốc thời xưa, các Thái giám trong triều đình ngoài nhiệm vụ phải phục vụ cho cung tần, mỹ nữ của vua ra, đôi lúc các hoạn quan này còn phải phục vụ cả các nhu cầu tình dục cho cả các bậc vua, quan khi có yêu cầu. Thậm chí mối quan hệ khăng khít giữa ông vua Càn Long nổi tiếng của nhà Thanh vào thời trai trẻ với Hoà Khôn mà chúng ta được biết qua bộ sách Thanh Cung 13 triều và bộ phim Tể tướng lừng gù, cũng để lại nhiều lời xì xào bàn tán của người Trung quốc xưa.

Quả là những thông tin thật thú vị, cung cấp cho Việt những hiểu biết rất bổ ích. Anh xin phép mọi người cho anh được ghi lại thông tin này.

- Tôi xin quý vị 1 phút.

Một người đàn ông cao, ốm, ăn mặc khá chải chuốt nếu không muốn nói là bóng bẩy, đứng dậy. Viết nheo mắt. Ở tuổi này, có lẽ ông ta nên ăn mặc đứng đắn hơn mới phải. Về bóng bẩy ấy lượn lờ trong đầu Việt những ý nghĩ khó chịu. Bác sĩ Sơn hình như đọc được suy nghĩ của Việt, ông chỉ nhìn anh cười.

Người đàn ông đến bên chiếc dương cầm của chủ nhà để ở 1 góc, lật nắp lên và ngồi xuống. Những ngón tay trắng xanh, thanh mảnh của ông ta lướt nhanh trên phím đàn. Những tiếng nhạc thánh thót nghe tựa như tiếng lá thu xào xạc, đưa mọi người vào trạng thái băng khuâng của những nỗi buồn man mác, và những kỷ niệm xa xưa của năm tháng ấu thơ chợt hiển hiện đến nao lòng. Vài người khách kín đáo dụi mắt kêu sao trong nhà lại có bụi!

Một đoạn khúc của Tchaikovsky - Chúng ta hãy thử điểm qua 1 vài nhân vật trong lịch sử có liên quan đến ĐTLA. Tôi xin ví dụ trước, tôi không nhớ mình đã đọc ở đâu lời viết của vị Thánh Faulk "Đàn bà được tạo thành từ đàn ông chứ không phải đàn ông từ đàn bà". Thánh Antoine thì nguyên rủa đàn bà là quỷ dữ, Saint Jean Chrysostome thì miệt thị đàn bà là dịch hạch... thái độ hằn học với đàn bà 1 cách quá đáng của họ buộc tôi phải nghĩ đến những bất ổn về tâm sinh lý của họ. Gần chúng ta hơn có nhạc sĩ thiên tài Pierre Tchaikovsky của Nga. Giờ đây thì bức màn về ĐTLA của ông đã bị mở toang và ai cũng biết, nhưng hãy thử tưởng tượng tâm trạng của ông ta vào thời ấy. Nỗi đau khổ dày vò như thế nào về những ham muốn tình dục khác thường của mình, nhưng phải che giấu dưới vẻ vui tươi, khả ái và phải đấu tranh với bản năng của mình trong dày vò đau khổ, vừa lo âu, vừa ghê tởm bản thân và vừa khiếp sợ bị phát giác. Ông buộc phải lấy vợ để tránh lời đàm tiếu của giới thượng lưu sống cùng thời đại, nhưng cũng làm khổ vợ ông, vì sự lạnh nhạt hờ hững đến vô tình của mình. Thậm chí khi vợ ông có người tình, cấm sừng và sinh ra 1 đứa con ngoại tình. Người ta chờ đợi sự phản ứng phẫn nộ như bao nhiêu người đàn ông khác, thế nhưng thật đáng ngạc nhiên, nhà soạn nhạc vĩ đại của chúng ta lại thốt lên nhẹ nhõm "Bây giờ nàng sẽ để cho mình yên". Sau đó vợ ông ta bị điên và chết trong cô đơn, ai có lỗi trong chuyện này, chắc chắn phải là Tchaikovsky rồi vì ông ta đã không làm tròn bổn phận của mình, thế nhưng ông ta là 1 kẻ ĐTLA thì liệu như vậy có lỗi không? Tôi cho rằng đây là lỗi của thời đại mà ông đang sống, lỗi từ trên trời rơi xuống đầu ông, chứ ông đâu có muốn vậy. Còn bây giờ chúng ta phải cảm ơn bệnh ĐTLA của ông. Bởi nếu không có những khoắc khoải, cay đắng và đau khổ dường ấy thì có thể chúng ta không có 1 thiên tài âm nhạc Tchaikovsky, không có những bản nhạc tuyệt vời ngày hôm nay.

Anh ta ngừng bản thuyết trình của mình và ngồi xuống bên cây đàn, ôm mặt khóc rưng rức. Bác sĩ Sơn thở dài với Việt "một con người dễ xúc động và luôn luôn bị dày vò về bệnh ĐTLA của bản thân, anh ta hiện nay là nhạc sĩ và là trưởng ban nhạc ở Bar Ly Hương. Một con người đáng thương.

Họa sĩ Nguyễn Giao, chủ 1 Gallery tranh Phương Nam khá nổi tiếng ở đường Nguyễn Biểu đứng lên. Người đàn ông mập tròn nung núc này loay hoay hồi lâu rồi mới lên tiếng được. Anh ta nói:

- Tôi là họa sĩ, đương nhiên vấn đề tôi muốn đặt ra với các bạn ở đây dưới góc độ hội họa. Trong 1 loạt tranh của các họa sĩ thời phục hưng ở Italia ví dụ Michel Ange Bounarroy, Tiyien Vecellio, Marktini Sunoho... cùng 1 số họa sĩ khác, và đặc biệt là họa sĩ, nhà khoa học thiên tài Leonard de Vinci, ông sinh 1452-1519 là đại diện quan trọng nhất của thời phục hưng. Trong tranh của họ, hình ảnh vẽ về 1 người đàn ông có 1 cái gì đó rất luyến ái, một cái nhìn về người đàn ông của họ theo tôi là 1 kỳ dị. Về mặt, đường nét thân thể gần như hoặc trần truồng của những người đàn ông vừa phô trương, vừa thanh thoát, tròn trĩnh, mềm mại... nhìn chúng, tôi có cảm giác họ đang nhìn người đàn ông với cái nhìn của 1 kẻ ĐTLA.

Anh ta nhìn quanh quất như muốn tìm 1 bức tranh nào đó để minh họa, nhưng rất tiếc chủ nhà không phải là người chơi tranh. Những tấm tranh treo trên tường đa số là những bức tranh hiện đại và để trang trí là chủ yếu.

Hơi thất vọng, anh ta nói tiếp:

- Riêng với Leonard de Vinci thì tài liệu lịch sử để lại cho biết thời đó ông đã có những đam mê nhục dục và yêu thích 1 số thanh thiếu niên trẻ tuổi, thường thuê những người này đến phòng tranh mình khỏa thân cho ông vẽ. Thậm chí ông đã mấy lần bị tòa án tôn giáo cảnh cáo, và Freud, bằng cái nhìn của 1 nhà phân tâm học, trong cuốn "một kỷ niệm thời ấu thơ của Leonard de Vinci" ông đã chỉ rõ tính đồng luyến ái của nhà họa sĩ này. Gần đây 1 số nhà nghiên cứu đã phát hiện ra 1 vài điều thú vị xung quanh bức tranh LaJoconde nổi tiếng với nụ cười của nàng Monalida, tôi chẳng dám khen vì rằng quá thừa. Tôi chỉ xin bàn về nụ cười huyền ảo, bí ẩn của nàng làm đau đầu bao nhiêu thế hệ từ ngày nó ra đời đến nay. Người ta phóng to, thu nhỏ, thậm chí chia ra từng ô, li, từng cm nụ cười của nàng rồi từng nhà họa sĩ, tâm lý, y khoa, toán học... tự kiểm nghiệm đánh giá nhận xét nụ cười này dưới góc độ chuyên môn của ngành nghề mình. Tất nhiên mỗi người 1 kiểu, chẳng ai chịu ai. Tuy nhiên không có 1 họa sĩ nào vẽ lại dù có tài đến đâu cũng không thể hiện được cái "thần" của nụ cười của nàng và điều bí ẩn này chính là đỉnh cao thiên tài của Leonard. Và rồi người ta chợt nhớ ông là 1 kẻ ĐTLA, nụ cười của nàng được lật lại dưới 1 giả thuyết mới làm cho mọi người sửng sờ kinh ngạc, nếu nó được dựng đứng thì nụ cười đó là tấm thân lưng của 1 chàng thanh niên khỏe mạnh, trần truồng và được vẽ từ cổ xuống đến eo hông! Tất nhiên thừa các bạn, đây chỉ là 1 giả thuyết như bao nhiêu giả thuyết khác thôi, tuy nhiên tôi xin nêu lên 1 giả thuyết khác của vấn đề. Quả nhiên nếu ta nhìn nụ cười của nàng dưới góc độ cảm thụ của 1 kẻ ĐTLA thì ta sẽ cảm nhận được sự tuyệt diệu của nó và cũng lý giải sự bí ẩn về nụ cười của nàng trong bao thế kỷ nay.

-Ồ... Tất cả mọi người ồ ra kinh ngạc.

Lần này thì vị họa sĩ đã đưa ra được 1 tấm ảnh có phóng to nụ cười nàng Monalida, rồi lật nghiêng và cẩn thận dùng tay miết chung quanh vành môi rồi đưa 1 tấm ảnh so sánh trước mắt mọi người. Tất cả gần như nhồm đậy vây quanh tấm ảnh, chuyển tay nhau ngắm nghía và ai nấy đều nhận thấy lời nói của ông họa sĩ cũng khá thuyết phục. Lúc đầu, Việt không muốn tham gia nhưng khi bức ảnh do 1 người nháy ý đưa đến, anh miễn cưỡng cầm lấy và nở 1 nụ cười lịch sự vừa phải để cảm ơn. Thế nhưng khi liếc

qua tấm ảnh, anh cũng không dấu được kinh ngạc. Mặc dù diễn giả đã nói rằng đây chỉ là 1 giả thuyết như bao nhiêu giả thuyết khác nói về cuộc sống bí mật của danh họa thiên tài này. Nhưng tấm ảnh này đã làm cho Việt thấy băng khuâng.

Vị được sĩ chủ nhà tạm kết luận:

- Nhìn chung các tôn giáo đều rất kỵ những người ĐTLA, theo các thuyết của tôn giáo thì đây là 1 sự cám dỗ của quỷ dữ đối với con người. Do vậy, không phải ngẫu nhiên mà 1 số tôn giáo có các chế độ tu hành rất khổ hạnh, ép xác hành hạ mình rất ghê gớm, họ buộc các tu sĩ phải tự hành hạ như vậy để chống lại các đòi hỏi của tình dục mang tính tự nhiên và cả trái tự nhiên, bằng các cấm cản, ràng buộc, ngăn cấm. Dưới con mắt tôn giáo các hành vi tình dục qua khoái cảm nam - nữ thì được coi là điều bình thường. Nhưng những hành vi tình dục trái với tự nhiên, phong tục, đạo lý, tôn giáo thì bị coi là tà dâm, tức đi tìm những khoái cảm qua những biện pháp không bình thường. Tuy nhiên tà dâm khi khá đa dạng, để phân biệt thế nào là tà dâm và chính dâm không phải dễ, đôi lúc 1 biểu hiện ân ái nào đó chỉ cần đi quá mức có thể bị coi là tà dâm dưới sự phán xét nghiêm khắc của 1 tôn giáo nào đó. Bởi thực tế có những tôn giáo và những nơi có phong tục nghiêm khắc thì chỉ cho phép vợ chồng ăn ở với nhau để sinh con, không được phép có khoái lạc trong sinh hoạt vợ chồng nếu không muốn bị coi là tà dâm, bị cộng đồng lên án ruồng bỏ. Rất khó xác định được ranh giới thế nào là những khoái cảm của tự nhiên, và đâu là ranh giới đi quá. Ví dụ, người Trung quốc xưa kia có viết cả 1 cuốn sách về tình dục có tên "Thuật trung phòng" gồm những chỉ dẫn tỉ mỉ về các quan hệ tình dục, thế nhưng nó bị chủ nghĩa Nho giáo phong kiến đề xuống, giết chết. Ngay cuốn tiểu thuyết Kim Bình Mai cũng bị các nhà nho Trung quốc liệt vào loại dâm thư. Chẳng gì các nhà nho VN có câu "đàn ông chó kẻ Phan Trần, đàn bà chó kẻ Thúy Vân, Thúy Kiều". Thế đấy, nhìn chung tất cả những cái gì nói về tình cảm hay tình dục nhưng trái với các quy tắc sử xử của nho giáo là đều bị ngăn cấm, lên án ở 1 số nước Châu Á, đặc biệt là ở Trung quốc và nước chịu ảnh hưởng nhiều nhất là VN chúng ta.

Họ xúm quanh nhau bàn bạc 1 cách sôi nổi, mạnh mẽ và người nào cũng chuẩn bị sẵn các sự kiện để đưa ra bảo vệ quan điểm của mình. Điều làm cho Việt thấy lạ, gương mặt người nào cũng tỏ rõ sự say mê thích thú, dường như mỗi lời nói đều làm cho họ thấy thỏa mãn 1 khát vọng, tâm tư thầm kín gì đó của bản thân mình và muốn được bộc lộ qua buổi nói chuyện này. Dưới vai trò người dẫn chuyện, bác sĩ Sơn luôn luôn gợi ý cũng như hướng dẫn những vấn đề cần bàn bạc, cũng như ông luôn chủ động lái các câu chuyện vào đề tài cần trao đổi. Ông giữ vững vai trò chủ đạo người hướng dẫn chương trình rất thành thạo.

Việt thăm hỏi mục đích thật sự của nhóm thứ Sáu này là gì, và bác sĩ Sơn làm vậy có ẩn ý gì.

Vị chủ nhà luôn chạy tới chạy lui, vui vẻ lo nước nôi.

- Cho đến nay, vấn đề giáo dục giới tính hay tình dục ở VN chúng ta nhìn chung còn kém, lạc hậu so với thế giới và các nước xung quanh khu vực - Bác sĩ Sơn lên tiếng tiếp - Do nghề nghiệp của mình, tôi được tiếp xúc với nhiều loại người, nên rút ra kết

luận như vậy. Hầu như thế hệ của chúng ta ngồi đây, bài học tình dục đầu đời đều là từ sự tò mò, tự tìm hiểu, nghe rỉ tai qua bạn bè, đọc lén lút sách báo... không có nhà trường hay bậc cha mẹ nào nghiêm túc đặt vấn đề cho chúng ta cả, và kỳ lạ làm sao bây giờ nó lập lại ở con cháu chúng ta. Chúng cũng tự tìm kiếm mày mò và có được những nhận xét về tình dục qua kinh nghiệm đầu đó, do vậy không phải ngẫu nhiên mà tỉ lệ phá thai ở VN rất cao, tỉ lệ nhiễm các bệnh xã hội, AIDS cao... có những hiểu biết về tình dục của 1 số em trong trắng đến mức ngây thơ làm tôi vui mừng nhưng cũng làm tôi lo lắng, các em sẽ giữ được bao lâu trước cám dỗ của thời đại thông tin điện tử ngày hôm nay. Đã đến lúc chúng ta phải nhìn nhận lại vấn đề giáo dục giới tính, bởi từ rất lâu chúng ta luôn cho rằng tình dục là xấu xa, là tội lỗi, là sa đọa... chúng ta tránh né đề cập đến nó, thậm chí là lên án, bài bác nó, điều này mấy chục năm nay chúng ta đã làm và nói thật, chúng ta có quan niệm không khác gì tôn giáo. Đến nay, chúng ta sắp bước sang thế kỷ 21, thế nhưng chúng ta vẫn còn lúng túng khi đặt câu hỏi với nhau rằng nên dạy bảo con em chúng ta như thế nào về vấn đề này. Một sự mặc cảm e thẹn đầy phương đông với chủ nghĩa khắc kỷ đề cao tính kỷ cương, kỷ luật, bổn phận và trách nhiệm của người quân tử nhà Nho, và được các nhà chính trị nâng lên giành quyền và nghĩa vụ đối với đất nước, tập thể... còn tình dục, hãy quên đi, mặc dù nó vẫn đã và đang tồn tại hàng ngàn năm nay. Đây là điều đáng tiếc, theo tôi chúng ta cần phải nhìn nhận, đánh giá lại từ bản chất của vấn đề này. Dĩ nhiên, tôi không hề đề cao ý nghĩa hưởng thụ khoái lạc, tình dục dung tục như 1 số nước phương Tây hiện nay mà tôi chỉ đặt lại 1 cách nhìn nhận sự thật.

Một người chép miệng, tiếp lời:

- Do cách nhìn nhận tình dục như thế, chưa được xã hội đánh giá 1 cách thông suốt, đúng mức, nên hiện nay các vấn đề khác có liên quan đến tình dục vẫn bị cấm kỵ ở nơi này nơi khác. ĐTLA, pháp luật không cấm, và pháp luật vẫn bảo hộ những người đồng tính với tư cách là 1 công dân trong xã hội. Tuy nhiên, cũng xin lưu ý với quý vị: hiện nay luật Hôn nhân và gia đình của chúng ta vẫn không có điều khoản nào cho phép các cuộc hôn nhân đồng giới. Trong khi thực tế chúng ta ghi nhận có những cuộc hôn nhân đồng giới của những cặp ĐTLA sống chung với nhau, như vậy họ không được pháp luật công nhận và thậm chí tức là họ thách thức pháp luật và vi phạm pháp luật. Nhưng chúng ta cũng chưa thấy có xét xử 1 vụ điển hình nào như thế này cả. Còn hiện nay, nếu các cặp ĐTLA nếu có thích nhau thì hãy "yêu và sống lén lút ngoài vòng pháp luật"... Ôi la... la... nghiêm trọng rồi đấy - Người đàn ông có vóc đáng đồ sộ của 1 điền chủ, đứng bật dậy, ông ta vênh râu và lá la 1 điệu nhạc Pháp, rồi nói tiếp - Theo tôi đây là 1 sự lúng túng của các nhà làm luật. Không cho phép và không có công nhận các cuộc hôn nhân đồng giới, thế nhưng có coi như là tội phạm và xử lý hay không thì không thấy, đây là 1 cái vòng luẩn quẩn. Cũng chẳng trách các nhà làm luật pháp VN, đến như nước Mỹ kia mà vấn đề này vẫn còn gây tranh cãi gay gắt giữa các ông nghị và chẳng ông nào chịu ông nào, nên vấn đề có công nhận người đồng tính được kết hôn hay không vẫn còn treo lơ lửng. Hy vọng qua thế kỷ 21, họ sẽ tìm lối thoát và qua đó chúng ta sẽ rút được kinh nghiệm gì chẳng? Tất nhiên cũng có vài nước Bắc Âu có công nhận hôn nhân ĐTLA như Đan Mạch, Hà Lan chẳng hạn, nhưng còn ít lắm. Ngoài ra vấn đề này hiện nay phong tục tập quán, dư luận xã hội VN chúng ta thì lên án nó

gay gắt, chia rẽ, ngăn cấm và khinh bỉ nó, đẩy nó lùi vào bóng tối, mặc nhiên không chấp nhận nó tồn tại, dù rằng trong thực tế đời sống và dự báo cả trong tương lai nữa, nó đã và đang tồn tại. Còn nó có phát triển hay không, thì tôi miễn bình luận vì không dự đoán nổi. Hãy lưu ý, nó phát triển hay không còn là do tất cả chúng ta ngồi đây nhìn nhận vấn đề này như thế nào, xử sự ra sao?

- Có lẽ chúng ta nên thành lập 1 "Hiệp hội bảo vệ những người ĐTLA" chẳng?

Có ai đó hỏi đùa và rộ lên những tiếng cười vui vẻ pha lẫn chua chát trong phòng.

"Đồng tính luyến ái nam - nữ tức Gay, Omoi, Lesbian; lưỡng tính - Bisexual, chứng ác dâm - Sadisme, khổ dâm - Masochisme, loạn dâm tử thi - Necrophilie, bái vật giáo _ Fetichisme... và tất cả những gì có liên quan đến tình dục đều là những chuyên đề mà chúng tôi bàn bạc hàng tháng, tùy theo yêu cầu", "nhưng thưa bác sĩ các xinêma như thế này sẽ đi vào đâu?", "nhìn chung 1 số người trong nhóm thứ Sáu mà anh vừa tiếp xúc, đa phần họ là khách hàng của tôi, họ là những con người đã trưởng thành toàn diện về thể chất lẫn tinh thần, dĩ nhiên là cả về tình dục. Tuy nhiên dưng góc độ tâm lý, tôi nhận thấy họ có những trục trặc nào đó về tình dục. Anh phải biết đây là những ức chế tâm lý mang tính bản năng của con người, khách hàng của tôi bị dày vò và phải đấu tranh rất nhiều với bản thân của mình. Theo tôi đây là 1 cuộc đấu tranh dai dẳng và gian khổ, vì thực sự ra có kẻ thù nào đáng sợ hơn chính bản thân mình? Trong xã hội hiện nay làm sao họ dám bộc lộ bản thân mình khi họ là những con người được xem là thành đạt. Tuy nhiên những ẩn ức tâm lý này kéo dài ức chế thì cũng không tốt, chưa kể có những diễn biến phát sinh không hay như bị ức chế quá thì hoặc họ sẽ bị bệnh tâm thần dạng nhẹ, hoặc có lúc sa ngã hẳn sang các chứng bệnh tình dục, hoặc tự vẫn... Tôi lập ra câu lạc bộ nhóm thứ Sáu này chẳng qua để đưa những con người cùng cảnh đến với nhau để tâm sự, sinh hoạt, thoải mái được bộc lộ những điều mình đã và đang suy nghĩ, đau khổ. Mục đích là giải tỏa những căng thẳng và giữ thẳng bằng cho khách hàng của tôi, đây cũng là 1 cách chữa bệnh, cũng như cung cấp cho tôi nhiều điều hay để phục vụ công việc. Nếu anh thấy lúc nào cần đến thì cứ báo tôi trước!" "Á, à xin lỗi bác sĩ, tôi mong rằng chỉ được quan hệ với ông không trên tư cách bệnh nhân mà là công việc" Việt muốn ngắt xiu khi trả lời và bác sĩ Sơn nheo mắt nhìn anh thản nhiên "Cuộc đời này đôi lúc hay bị tâm thần, điên điên 1 chút cũng hóa hay. Để làm gì? Để quên đi tất cả, để được thả trôi mình trên dòng sông ký ức, được hát ca vô tư như 1 đứa bé, dẹp qua 1 bên những lo toan nhọc nhằn. Một giây phút thanh thoi của đời người trong cuộc sống đầy những mưu mô, bon chen, toan tính, là hạnh phúc lắm phải không?". Chẳng rõ ông ta làm thơ hay nói gì, Việt im lặng. Một giây phút vô tư để quên đi tất cả, tại sao không?

Là phó phòng nhưng thiếu tá Lâm vẫn ngồi làm việc ở đội 3 mặc dù anh có phòng làm việc riêng. Nơi anh ngồi là 1 cái ngách khuất sau mấy chồng tủ ngăn lại, anh muốn được gần gũi với anh em dù cũng có lúc hơi phiền vì ồn ào.

Thiếu tá thường đến cơ quan từ rất sớm để nghiên cứu hồ sơ, chỉ đạo công việc. Sau buổi sinh hoạt giao ban sáng với đội thì anh mới đi vào công việc trên cương vị 1 lãnh

đạo phòng. Lên làm lãnh đạo thì hợp hành rất nhiều, Lân không thích, thế nhưng đành chịu vì đây cũng là công việc.

Đang nghiên cứu chồng hồ sơ vụ án N.86 do các nơi báo về thì anh đã thấy thiếu úy Trung đẩy cửa bước vào. Không biết lãnh đạo mình đã đến sớm nên Trung tự nhiên phanh áo ngực, bước lại mở tung 2 cánh cửa sổ và ngồi lên thành cửa, hút thuốc 1 mình. Ngắm nhìn cậu lính trẻ của mình đang đắm chiêu suy nghĩ, gương mặt cau lại, nhìn anh như 1 ông cụ già. Thiếu tá thấy buồn cười. Tuy nhiên Lân cũng nhận thấy từ khi được điều tham gia vào án N.86 và vụ thực sĩ Bàng bị giết, thiếu úy Trung có những thay đổi. Hay cáu gắt với anh em, xa lánh mọi người, hay tư lự 1 mình và xuống sắc thấy rõ. Hôm qua trong buổi giao ban Ban chỉ huy đội 3, Lân có nhận xét của anh, ai cũng có cảm giác như thế về Trung. Có lẽ anh ta bị sốc vì 1 cái gì đó, hay vì công việc quá tải? Thực tế việc điều tra về cái chết của thực sĩ Bàng đang có chiều hướng tốt, còn án N.86, Trung chỉ tham gia với tư cách là 1 trinh sát giúp việc. Sau khi phân tích kỹ, ban chỉ huy đội 3 thống nhất với thiếu tá Lân, cho rút Trung ra khỏi án N.86, không đi trinh sát nhóm pêđê ở vũ trường Eo Biển Xanh nữa, tập trung vào vụ thực sĩ Bàng với thượng úy Hùng. Có thể cho Trung nghỉ ngơi vài ngày cho khỏe, dù sao đây cũng là trinh sát trẻ, mới ra trường công tác chưa được nửa năm, về mặt tâm lý có thể chưa được chuẩn bị kỹ.

- Trung. Trung...

Nghe lãnh đạo gọi đến lần thứ 3, Trung mới giật nẩy mình thoát khỏi cơn suy tư. Anh vội cài khuy áo và đi lại chỗ Lân ngồi.

Vỗ vai, Lân thân tình hỏi:

- Sao hôm nay đến sớm vậy?

- Dạ em... em có mấy hồ sơ mới xác minh xong chưa làm báo cáo nên tính đi sớm viết để nộp cho đội.

- Anh thấy em dạo này có vẻ thay đổi quá, có gì không?

- Dạ không có gì đâu anh, bình thường mà.

- Đừng giấu anh - Lân nhìn Trung nói - Thôi thế này, em tạm thời rút khỏi án N.86, tập trung cùng anh Hùng làm vụ thực sĩ Bàng đi.

- Tại sao ạ, em đâu có gì - Trung bối rối, lo sợ nhìn Lân.

- Anh biết, nhưng vụ thực sĩ Bàng cũng không thể để quá lâu được. Cha mẹ anh ta đã đòi gặp ban giám đốc để hỏi thăm rồi, Hùng nó cần phải có người phụ, nên mình phải khẩn trương.

- Dạ. Trung lí nhí cúi đầu, Lân cười.

- Đừng tâm tư gì cả, cứ xong việc này còn có việc khác. Tất nhiên cũng có lúc em vẫn được tham gia N.86 thôi, tuy nhiên phải xác định việc chính của em là vụ thực sĩ Bàng. Thôi đi uống cà phê, ăn sáng với anh.

Trưa nắng gắt, bầu không khí hừng hực như muốn cháy.

Thiếu úy Trung liếc nhìn đồng hồ đã hết giờ làm việc, và anh quyết định tranh thủ đi bơi cho thoải mái để chiều nay cùng Hùng đi xuống cơ quan thực sĩ Bàng hỏi thêm 1 số vấn đề.

Hồ bơi Kỳ Đồng trong xanh, mát lạnh, nắng trưa sáng trên hồ lóng lánh như ai đang rải bạc.

Hồ vào mùa hè nên người khá đông, nhưng vì trưa nên cũng vắng. Và Trung thích nhất là bơi trưa cũng vì vắng. Thỉnh thoảng rảnh rỗi Trung vẫn thường ra Kỳ Đồng bơi, vì theo anh vừa mang lại vẻ đẹp bản thân và nó sạch sẽ, Kỳ Đồng là 1 hồ bơi tốt có tiếng của thành phố.

Anh thả mình nhẹ nhàng xuống dưới làn nước xanh êm ái mát lạnh, thấy tâm hồn thư thái hẳn. Không bơi bướm, hay bơi sải ầm ầm, mà Trung chọn kiểu bơi ếch thả lỏng người, thư giãn trong làn nước mát. Chợt Trung phát hiện Hoàng đang thay đồ bơi, từ trong phòng đi ra, 1 sự trùng hợp ngạc nhiên. Cảm giác đầu tiên của Trung là muốn lên bờ thay đồ ngay để đi về, nhưng rồi không hiểu sao anh vẫn ngâm mình dưới giòng nước lạnh quan sát Hoàng.

Hoàng đi 1 mình. Anh ta có 1 vóc dáng lý tưởng của 1 vận động viên thể thao. Dưới ánh nắng, vẻ đẹp cơ bắp, thân hình thon thả lồ lộ của Hoàng làm cho vài ánh mắt đàn ông quang đó xít xoa ghen tị. Hoàng nhìn quanh hồ bơi rồi cũng từ từ nhẹ nhàng thả người xuống nước và cũng lúc này anh phát hiện trong hồ bơi có Trung. Hai ánh mắt như tình cờ chạm vào nhau, Trung quay mặt đi hồi hộp nghe tiếng sóng vỗ, trong khi Hoàng nở 1 nụ cười rất tươi và bơi lại bên Trung.

Trong ngực Trung tim đập loạn xạ, vừa sợ vừa không cưỡng sự thích thú lòng mình. Trung bắt chợt thấy căm thù bản thân.

- Em đến lúc nào?

- Dạ cũng 15 phút rồi.

- À....

Hoàng không nói gì và sải tay bơi đi, anh ta bơi rất đẹp, 2 cánh tay vung lên hạ xuống rất chuẩn xác, không có bao nhiêu nước bắn ra xung quanh. Mấy cô gái bơi bên kia, chỉ chỗ thì thầm, cười rúc rích. Bất chợt Trung thấy lòng mình khó chịu, anh giật mình. Ghen ư?

Lơ đễnh không bơi, thả người bồng bềnh trên mặt nước, Trung ngằm quan sát Hoàng bơi. Anh ta có đường bơi rất nhịp nhàng và bơi liên mấy vòng không tỏ vẻ gì mệt mỏi, Trung thầm khâm phục sự dẻo dai của Hoàng.

Không hẹn trước, cả hai đều lên bờ bước vào phòng thay quần áo. Trung đóng sập cửa buồng mình 1 cách cố ý và đứng dưới vòi hoa sen. Giòng nước mát rượi chảy vuốt ve trên thân hình anh và Trung nghe có tiếng thở dài như gió lướt qua bên người.

Vừa đẩy cửa đi ra thì cảm Trung va ngay vào đầu Hoàng, vì anh ta đang cúi húi nhặt túi đồ rơi dưới đất nên không thấy. Trung né ngang và trượt chân ngã ngửa vào bên trong buồng tắm của mình, Hoàng trượt ngã theo 1 cách vô tình nên chồm lên người Trung.

Ánh mắt sáng long lanh và cặp môi đỏ thắm như nhung của Hoàng rà nhẹ trên khuôn mặt Trung, làn hơi thơm tho, nóng hôi hổi. Một thoáng tích tắc, Trung có cảm giác mình nghẹt thở và toàn thân mình mềm nhũn đi, bất động. Bất giác Trung nhắm mắt, và đón nhận 1 sự ấm áp dịu dàng của Hoàng đang lướt qua.

Không... có tiếng thét vang lên từ trong lòng. Trung bật dậy xô Hoàng bật ra và cầm đầu lao ra khỏi buồng tắm, hốt hải bỏ chạy giữa trưa nắng. Anh run lên bần bật, vội vã đẩy xe ra ngoài, người hâm hấp như đang sốt. Ánh nắng nhòa đi trước mắt.

Đã nhiều đêm rồi Trung không ngủ được sau chuyện ấy, và cũng cứ chìm sâu vào mộng mị là anh lại thấy Hoàng và cảm giác nụ hôn của Hoàng luôn quán quýt bên anh.

Báo bệnh, Trung xin nghỉ ở nhà, cũng may thời gian này ông bà giáo sư Vĩnh Chương ra Huế dự hội thảo ` tuần nên Trung được tự do 1 mình ở nhà. Đêm đêm, anh ngồi thật khuya nhìn hình bóng mình trên tường và không biết phải làm gì.

Sự xấu hổ, mặc cảm, tội lỗi và sự thật luôn dày vò, day nghiêng trong lòng Trung, anh không biết phải xử sự như thế nào cho phải. Đêm anh thức vì sợ ngủ sẽ lại thấy Hoàng và ban ngày thì vật vờ trong nhà với cảm giác nửa mê nửa tỉnh, đã 4 ngày nay rồi. Nhìn Trung giờ này chắc ai cũng phải kinh hoàng, 1 con người râu ria lởm chồm, thất thần, không còn là 1 chàng trai khỏe mạnh như thường thấy. Điều trần trở duy nhất làm cho Trung dần vật trong đau khổ những ngày qua đó là anh có phải là 1 người ĐTLA hay không? Tại sao bất kỳ 1 gã pêĐê nào mà anh gặp chỉ cho anh những cảm giác ghê tởm, nhưng với Hoàng thì khác, chỉ 1 lần thoáng gặp gỡ thôi và con tim anh thực sự thổn thức? Anh không thể dấu được lòng mình, anh thật sự thấy êm ả trong lòng khi nghĩ về Hoàng, phải chăng đó là 1 thứ tình yêu dị thường mà Hoàng đã nói hôm trước, hay chính là "tình yêu sét đánh" giữa 2 kẻ ĐTLA? Trung run rẩy đau đớn với ý nghĩ tàn nhẫn ấy. Nó mơ màng, mênh mông và vời vời như lời thủ thi hôm nào của Hoàng cố ý nói cho anh nghe tại cà phê Saigon Boys. Hôm đó, khi cả đêm Trung đã trần trọc, những lời nói của Hoàng như lời ru dịu ngọt và làm cho tim anh thổn thức.

Trung không tin rằng đây là hậu quả chuyện cũ của ông thầy thể hình đã để lại cho mình, bởi những chuyện đó chỉ làm anh thêm chán ghét, nghi kỵ với bất cứ 1 gã pêĐê nào. Thế nhưng với Hoàng thì.... Trung hiểu điều khác ấy từ lần đầu tiên anh gặp Hoàng.

Sau những ngày ngẫm nghĩ rất lâu, cuối cùng Trung đi đến quyết định phải ngủ cho thật thoải mái, khỏe mạnh và sẽ tìm Hoàng để nói chuyện, anh tin rằng Hoàng sẽ hiểu mình. Trung muốn xin Hoàng hãy buông tha mình, Hoàng đã từng ném qua những khổ đau khi chấp nhận mình là 1 gã pêĐê thì chắc sẽ hiểu cho nỗi khổ của Trung, thông cảm và sẽ chỉ cho anh 1 lối thoát.

Mặc bỏ quần áo lịch sự, Trung không đi xe gắn máy vì thấy mệt mà đón taxi đi đến Saigon Boys. Ngồi trên xe suy rính, nhìn đồng hồ thấy còn sớm, Trung quyết định vào

quán Hoàng Lan để uống vài lon bia cho lên tinh thần. Nhìn cô gái bán bia ôm trong bộ quần áo mỏng dính, ngắn cũn, lượn lờ quanh mình, 1 thoáng suy nghĩ Trung vấy tay kêu cô ta lại ngồi bên mình. Anh hành động như 1 tên bạo dân bằng những cái vuốt ve, nắn bóp 1 cách trắng trợn, cô gái cười ré lên và trả lễ cũng không kém. "Đi không anh, 500 ngàn, bao phòng, bảo đảm anh sẽ tìm về chốn thần tiên". Lời chào mời của cô gái vang lên khi thấy Trung đã uống hết chừng nửa thùng bia. Và anh gạt.

Trong 1 căn buồng nhỏ tối tăm, hôi hám, chật chội của khu nhà tập thể Hàng Hải cho thuê, Trung hùng hục như 1 con thú dữ cắn xé người đàn bà dưới thân mình, ả ta rên rỉ, oằn oại, khoan khoái. Cuối cùng anh thờ dốc buông người đàn bà nhàu nát ra trong 1 cảm giác trống trải, chán nản và tuyệt vọng. Trung không thể tìm cho mình 1 khoái cảm nào cho bản thân dù anh rất muốn, tại sao nó không bằng 1 nụ hôn lướt qua của Hoàng làm cho anh nhớ đến bây giờ?

Trung thấy đáy mắt cay cay, may sao nhà tối nên cô gái không thấy.

Cô ta trỗi dậy bước vào buồng vệ sinh và cầm ra 1 tấm khăn ôu yếm lau tấm lưng nở nang đẫm mồ hôi của Trung. Trong 1 cơn mê cô còn lè lưỡi liếm vai Trung và thì thầm "Anh tuyệt vời quá, em đã chung đụng với nhiều thằng đàn ông nhưng chưa bao giờ có ai làm được như anh cho em đêm nay". ả không lấy tiền và dúi vào tay Trung 1 số điện thoại, nói "Đây là số liên lạc của em, bất cứ lúc nào cần anh cứ gọi, em sẽ đến ngay".

Đúng 2 giờ sáng, quán cà phê Saigon Boys đóng cửa. Từng nhân viên phục vụ cặp đôi với nhau ra về và chỉ còn Hoàng lẻ loi dắt xe đi 1 mình. Trước đó, đứng trong 1 gốc cây tối, Trung thấy 5,6 lần những gã pêđê, có cả người nước ngoài đến chèo kéo, nhưng Hoàng cương quyết lắc đầu từ chối. Tự nhiên Trung thấy mừng?

Khi Hoàng đẩy chiếc Dream ra đầu đường thì bất ngờ thấy Trung xuất hiện trước mặt, dường như biết trước, Hoàng không tỏ vẻ gì ngỡ ngàng hay ngạc nhiên. Cả 2 im lặng nhìn nhau trong giây lát, miệng mấp má như muốn nói 1 điều gì đó nhưng không được, Trung im lặng, rồi lặng lẽ ngồi lên sau xe và áp má dựa vào lưng, vòng tay ôm siết lấy hông Hoàng. Một mùi hương da thịt thoang thoảng thân quen đến ngỡ ngàng làm sao. Trung nghe những vị mặn đầu môi.

Tiếng xe vù vù của đêm khuya vắng lặng.

Họ dừng lại trước 1 căn nhà nhỏ xinh xắn.

Hoàng lách cách mở khóa cửa đẩy nhẹ xe và Trung cùng bước đi vào.

Trung ngạc nhiên phát hiện trong khoảng sân nhỏ trước mặt mình có 1 chậu quỳnh lớn đang vươn ra những bông quỳnh nở muện, uốn cong những cánh hoa trắng muốt, run rẩy từ từ rũ xuống. Quỳnh đang tàn dần, nhưng hương quỳnh vẫn còn nồng nàn quán quanh 2 người. Trung hít hà suýt xoa tiếc rẻ, cầm 1 cánh hoa trắng trên tay nghe trong lòng ngây ngất.

Đèn bật sáng, Hoàng đứng ở ngưỡng cửa nhà chờ đợi Trung.

Anh nhìn Trung đang đứng do dự trước cửa nhà mình, cười khế. Cuối cùng Trung cũng thận trọng từng bước ngập ngừng đi vào nhà.

Hoàng đặt ly nước xuống bàn cho Trung và xin lỗi vì mình phải đi tắm.

Ngồi 1 mình, Trung lặng lẽ ngắm nhìn căn phòng khách được trang trí khá sang trọng với 1 tấm tranh "Phố Hà Nội" được vẽ lại theo phong cách của họa sĩ Bùi Xuân Phái treo trên tường, ánh đèn chùm lấp lánh thả những tia sáng xuống nhà. Đối diện với Trung là 1 tủ ly và có tiếng nhạc thoảng ra từ dàn máy VCD lớn đặt trên đó, 1 bức tượng Praying Boy "người con trai đang cầu nguyện" bằng sứ đen, lớn bằng người thật, đứng nấp ở 1 góc nhà.

Nhìn lướt qua có thể thấy được cuộc sống riêng tư của Hoàng rất khá giả. Không hiểu đã bao giờ anh Lâm đến căn nhà này chưa, chắc chưa. Trung tự khẳng định, chuyển đi hôm trước theo lời dặn của Q. Việt nên anh vẫn giấu không báo cáo cho lãnh đạo của mình.

Ngồi chán, không nén được tò mò Trung đứng dậy loanh quanh và đi vào bên trong, anh đẩy khế cửa 1 căn phòng và ló đầu nhìn vào, nhận ra đó là buồng ngủ của Hoàng. Một màu hồng phủ kín, sang trọng và lịch sự, tuy nhiên điều làm cho Trung rất ngạc nhiên khi thấy có mấy bộ quần áo đàn bà vắt trên đầu giường nệm, anh thoáng bối rối, Hoàng là pêđê mà.

Có mùi thơm nhẹ thoảng sau lưng, Hoàng xuất hiện thoải mái trong bộ đồ ngủ đang đứng bên Trung, rất hiểu cái nhìn của Trung và Hoàng cười "Anh đang sống với 1 vũ nữ, làm bạn thôi. Hiện nay cô ấy đang có khách nên đi Đài loan chơi rồi. Em vào ngồi chơi đi".

Trung ngồi xuống giường của Hoàng và thấy hồi hộp trong lòng, không hiểu mình sẽ phải nói gì?

Hoàng cầm 1 ly nước lọc trắng từ phòng ngoài đi vào và để trước mặt Trung nhìn âu yếm, ánh mắt chan chứa 1 tình thương bao la.

Anh ta nói:

- Anh biết trước sau gì có 1 ngày em sẽ đến tìm anh. Anh linh cảm được điều ấy và anh chờ em. Chẳng biết em có tin không, từ ngày bạn anh đi xa, mấy năm nay anh vẫn khắc khoải chờ đợi 1 điều gì đó mà chính anh cũng không rõ, nhưng anh vẫn chờ. Cho đến lần đầu tiên gặp và nhìn em là anh hiểu rằng người anh chờ đợi chính là em, em tin hay không thì tùy, nhưng đây là sự thật. Anh đã nói với em hôm trước rồi, vì anh tin rằng giữa chúng mình có những mối giao cảm kỳ diệu và không ai có thể có và hiểu được, vì điều ấy chỉ có em và anh hiểu thôi.

- Anh Hoàng... em...

-

Anh hiểu em muốn nói gì, nhìn em anh biết những ngày qua em khổ sở như thế nào, đau đớn như thế nào. Đã từng trải qua những dằn vặt nên anh hiểu rằng em rất đau khổ khi thực tế hiểu mình là ai. Chúng mình chẳng là ai cả em ạ. Anh không ép em, tùy em lựa chọn cho mình 1 con đường đi. Đây chỉ đơn thuần là 1 vấn đề mang tính tình dục giới tính, nó không liên quan gì đến công việc hay cuộc sống của mỗi người.

Hoàng nói đều đều, không lên hay xuống giọng, cũng không có cử chỉ nào khiêu khích hay quyến rũ Trung. Nhìn anh, Trung hiểu rằng Hoàng rất thật lòng với mình và Trung không biết phải nói gì.

- Có phải em muốn xin anh 1 lời khuyên? Muốn dứt bỏ để không phải như thế này, là 1 người đàn ông bình thường. Được, nếu em thật sự muốn, anh sẽ cố gắng giúp em. Anh sẵn sàng nếu em muốn như vậy. Nhưng hãy nói thật lòng mình đi, nhìn vào mắt của anh đây và nói thật lòng mình đi, em có muốn như vậy không?

Nhìn vào đôi mắt nâu to sáng sánh, nồng ấm, sâu thẳm ánh lên những tia sáng ấm áp của Hoàng, Trung thấy như lòng mình dịu hẳn. Ôi nếu ta được bơi trong ấy, ta được khóc, được cười và phải chăng cuộc đời này hạnh phúc là như vậy? Anh tự hỏi lòng mình.

Một cảm giác êm ái như khúc hoan ca hoan hỉ vang lên từ trong lòng làm cho Trung thấy tất cả nỗi mệt mỏi dày vò, khắc khoải trong bao nhiêu năm nay chợt tan biến mất.

Anh chợt hiểu mình là ai, và phải làm gì?

Trung đưa tay run run vuốt nhẹ khuôn mặt tuần tú của Hoàng, kéo Hoàng lại gần. Gần.

Đôi môi ướt mềm mại, thơm nồng, êm như nhung, ngát hương như 1 cánh sen hồng sớm mai.

Ta là ai, trong 1 thế gian hoang vu nhưng đầy tiếng khóc, cười này, ta là ai, là ai, là ai, ta về đâu, sẽ về đâu?

Lời đầu tiên của 1 bài hát nước ngoài mà Trung không rõ tên đột nhiên vang lên trong đầu anh.

Đêm.

Ngoài sân vẫn còn những cánh quỳnh muện, vẫn nở và tỏa hương. Đồi quỳnh sao ngấn ngủi quá, lẻ loi phô sắc hương với đời và cũng lẻ loi tàn lụi trước bình minh của ngày hôm sau.

Quỳnh.

Tôi đã giết Hải, đã giết Hải, đã giết Hải.

Đó là điệp khúc mà từ đó đến tận ngày hôm nay vẫn vang mãi trong đầu tôi. Tôi đã giết Hải.

Đám tang Hải diễn ra trong buồn thảm, gia đình nó không ai đến dự, bởi cũng không ai biết gia đình Hải đã ly tán nơi nào mà báo tin, chỉ có 1 vài đồng nghiệp, đồng đội cũ biết tin tìm đến. Vợ chưa cưới của Hải bay từ trong Nam ra, đến bây giờ tôi mới biết mặt cô ta. Một người con gái có nét mặt bình dị, hiền lành. Cô là công nhân xí nghiệp gốm Thanh Tâm.

Cô gái vật vã bên quan tài Hải, để lộ ra cái bụng to lum lúp của mình, và tôi chợt nhớ lại lời lầm bầm của Hải. Đứa nhỏ không có tội, có chăng là của người lớn.

Tôi đã giết Hải, giết cả 1 mối tình, giết chết cả tương lai của 1 đứa bé còn đang là hình hài trong bụng mẹ. Tại sao không giết tôi? Lúc này khó có thể diễn tả thành chữ nghĩa nỗi đau vô bờ bến trong lòng tôi.

Không ai trách chúng tôi về cái chết của Hải, thậm chí 1 vài đồng chí bên quân đội còn phản nản trách Hải. Tại sao nó lại chọn con đường ấy để đi, đường mòn này được mở, nhưng thực tế đã nhiều năm rồi không người đi nên đã mất lối, đi như vậy là dại dột.

Trên chuyến bay vào thành phố, Hòa - vâng cô ấy tên Hòa, tin cậy ngồi bên tôi. Hòa coi tôi như 1 người anh lớn và cô kể lại mối tình của mình với Hải. Họ quen nhau được 2 năm, trước khi Hải về viện tôi công tác, còn đang lang thang vì thất nghiệp. Sau khi về viện công tác khoảng 1 năm thì Hải và Hòa quyết định đi đến hôn nhân "nhưng đột nhiên 1 hôm anh ấy có thái độ rất khác lạ gặp em, ngượng ngùng nói với em phải đình hoãn đám cưới lại 1 thời gian nữa, em hỏi lý do nhưng anh ấy không trả lời. Nghi ngờ anh ấy có ai khác, em dò la các nơi thì đều không thấy. Tại sao? thì anh Hải không trả lời và né tránh khi em hỏi. Đạo ấy, anh Hải có những cử chỉ và thái độ lạ lùng lắm. Anh mang trong mình 1 dằn vặt gì mà em không rõ, từ khi yêu nhau đến bây giờ em mới thấy. Cho đến cả năm sau, em không thể chờ đợi được nữa vì tuổi cũng đã lớn rồi. Em quyết định có thai với anh Hải. Khi nghe tin báo anh Hải sửng sốt, rồi băng khuâng suy nghĩ. Em hiểu Hải không phải là người bội bạc, nhưng rõ ràng anh ấy có điều gì khó nói. Cuối cùng khi thấy bụng em đã bắt đầu lớn, Hải chủ động đến gặp cha mẹ em nhận lỗi và xin cưới. Chuyện chúng em, gia đình biết lâu rồi, rất thương anh ấy và đâu có ai nữ trách cứ. Chúng em bắt đầu đi thuê nhà, mua sắm đồ đạc, và chuẩn bị đám cưới, chuẩn bị cho đứa con sắp ra đời. Hải yêu em, chúng em rất hạnh phúc, anh thường lấy tay xoa bụng em âu yếm và nói cả cuộc đời anh là đói nghèo nên chỉ muốn phấn đấu làm sao sau này em và con không khổ là được. Thế nhưng dù sắp lấy nhau rồi nhưng Hải vẫn có những day dứt không rõ lý do. Tuần trước anh Hải thông báo với em là sẽ đi công tác lên biên giới mấy ngày, sẽ về bàn với gia đình để tổ chức đám cưới vào cuối tháng, nhưng không ngờ chuyến đi ấy anh không bao giờ trở về nữa". Cô khóc.

Tôi im lặng, giờ thì tôi đã hiểu tất cả.

Hải chưa bao giờ là 1 người ĐTLA như tôi thường nghĩ, có vậy Hải mới thường có những phản ứng, hoặc rất miễn cưỡng khi tôi có những đòi hỏi về tình dục với mình. Đúng hơn 1 năm trước, cái đêm Hải nói chia tay với tôi thực ra là nó và Hòa dự tính lấy nhau. Cũng đêm ấy tôi đã lộ nguyên hình là 1 thằng ĐTLA tồi bại, giữa lúc tôi bị hổ thẹn vì sự thật của mình bị phơi bày, tìm đến cái chết, không còn cách nào khác nữa

Hải đành chấp nhận vai trò mình cũng là 1 người ĐTLA để giữ tôi lại. Tôi nhớ đến nụ cười nhếch mép bí hiểm của nó khi tôi hỏi Hải có là 1 người ĐTLA? Rõ ràng đó là điều không phải là bản chất của con người Hải, nhưng nó phải cắn răng chịu đựng vì tôi.

Hải ơi tôi hiểu bạn, dưới vỏ bọc bên ngoài là 1 con người xù xì, thô ráp, có phần què mùa, thì thật ra bạn là người có trái tim đầy nhân ái. Bạn thương tôi thật lòng vì muốn cứu cuộc sống cho tôi mà buộc phải chấp nhận những quan hệ tình dục trái tự nhiên mà bản thân không hề thích thú. Vì tình cảm ấy mà bạn phải hy sinh tình riêng tư của mình cho tôi, tôi nào biết mà chỉ biết khư khư hưởng thụ với bản chất ích kỷ của mình. Tại sao vậy hả Hải? bạn tốt với tôi để làm gì? tôi đâu có đáng được hưởng. Và đến hôm nay, khi tôi đang bị dẫn vật đau khổ không nguôi ngoai trên trang giấy này, tôi đột nhiên hiểu và hài lòng vì đây cũng là 1 sự trừng phạt lương tâm xứng đáng đối với mình.

"Anh Hải nói, anh là 1 người bạn thân và tốt nhất của anh ấy. Anh kính trọng và quý mến anh, lần nào ngồi nói chuyện với em bao giờ anh Hải cũng nhắc đến anh bằng những lời lẽ tốt đẹp, nhiều lần em đòi gặp nhưng anh Hải không cho và cuối cùng hứa là đến đám cưới thì em sẽ gặp được anh. Trước khi đi công tác, anh Hải đột nhiên nói với em, sau này nếu anh ấy chẳng may có bị gì thì hãy tìm đến anh và hy vọng anh sẽ giúp đỡ. Tại sao anh ấy lại nói vậy hả anh?"

Tại sao? chính tôi cũng không hiểu tại sao? Hay là Hải đã linh cảm thấy điều gì trước chuyến đi này? Nụ cười bí hiểm méo mó dưới mưa của nó hôm trước khi chết lại hiện lên trong đầu tôi, quay cuồng.

Tôi siết chặt tay Hòa, nói "Em sẽ là em gái của ạn, con em sẽ là con nuôi của anh. Hải là bạn thân nhất, duy nhất của anh. Từ nay trở đi anh sẽ lo đầy đủ cho 2 mẹ con em. Hải nói đúng, cứ tìm đến anh ".

Hòa dựa đầu vào vai tôi, nước mắt chảy dòng dòng.

Liệu 1 chút lo toan như vậy có làm lòng tôi thanh thản chút nào trước vong linh của Hải không?

Hải ơi, bạn có biết rằng từ ngày bạn ra đi vĩnh viễn, hàng đêm, hàng đêm, tôi kêu tên bạn biết bao nhiêu lần không?

Chương 12

Thông tin báo cáo từ các nơi về đồn dập làm thiếu tá Lâm gần như không thờ được. Anh phải đề nghị với Ban chỉ huy phòng cho anh rút ra khỏi 1 cuộc họp sự vụ không cần thiết.

- Hiện nay phòng chúng ta đang làm 1 số vụ án trọng điểm, tuy nhiên án N.86 này không nằm trong hướng giết người cướp của thông thường - 1 phó phòng lên tiếng đầu tiên - Đến nay chúng ta có thể khẳng định rõ về phương thức và thủ đoạn của bọn này chỉ thu nhỏ trong 1 nhóm ĐTLA của thành phố chúng ta, với dấu hiệu giết người

manh tính bệnh hoạn rõ rệt. Chúng ta có thể thống nhất khoanh vùng phạm vi đối tượng như vậy. Mọi người rầm rì tán thành ý kiến ấy.

Các ý kiến báo cáo xác minh cho biết. Về nạn nhân Nguyễn văn Nguyên, đã xác định thời gian trước khi Nguyên bị giết, Nguyên có khoe với bạn bè là có quen với mấy Việt kiều ở vũ trường Eo biển Xanh và những người này bao chi cho Nguyên rất sộp. Một thời gian sau đó Nguyên chết.

Về nạn nhân Đặng Thái Huy, được biết nạn nhân có 1 thời gian dài xử dụng ma túy. Tuy được cha mẹ cưng chiều nhưng Huy không dám cho họ biết mình có xử dụng ma túy. Một pêđê cho biết, bạn của Huy tiết lộ, khi thấy Huy không có tiền để mua thuốc hút, nó có đề nghị Huy chịu khó phục vụ cho mấy thằng pêđê để có tiền, vì Huy bề ngoài có tướng tá trông được. Ban đầu Huy không đồng ý nhưng sau vì kẹt quá, tiền gia đình cung cấp không đủ nên thỉnh thoảng cũng có đi lại với vài pêđê. Huy đã từng đến Eo biển Xanh để sinh hoạt với giới pêđê tại đây, và thời gian gần đây Huy đột nhiên có vẻ giàu có, tiền bạc dư giả, không rõ lý do. Một thời gian ngắn sau đó thì Huy bị giết chết.

Nạn nhân Lê văn Phan, các bạn diễn trong nhóm thời trang của anh ta cho biết, Phan là 1 gương mặt sáng giá của nhóm và được nhiều người hâm mộ. Thỉnh thoảng Phan cũng được những người khách ngoại quốc hoặc Việt kiều tới thăm và mời đi chơi xa, đó là chuyện thường xuyên, nên khi Phan vắng mặt mấy tuần liền họ cũng không quan tâm lắm vì anh ta thường như vậy. Ai cũng bất ngờ khi biết anh ta bị chết, 1 nguồn tin khác còn cho biết thêm, Phan sinh sống như "vợ chồng" với 1 người ngoại quốc ở đường Lãnh binh Thăng. Tên này trước kia vốn công tác ở 1 văn phòng đại diện ở thành phố, nay đã chuyển qua Thái lan, tuy nhiên nó vẫn thuê nhà cho Phan ở và 1 vài tuần lại bay về VN để chung sống với Phan. Thỉnh thoảng Phan cũng có đến Eo biển Xanh để sinh hoạt với bạn bè.

Nguyễn Lâm trầm ngâm. Tất cả cuối cùng đều tập trung vào Eo biển Xanh, các nạn nhân hầu như đều có đến đây sinh hoạt, điều này cũng dễ hiểu vì đây là nơi sinh hoạt của giới ĐTLA. Tuy nhiên 1 số nạn nhân đột nhiên giàu lên bất thường trong 1 thời gian ngắn và sau đó thì bị giết chết. Eo biển Xanh - tiền - bất ngờ - chết, Lâm gạch mấy chữ thật đậm và nói với các thành viên ban chuyên án "Đây là điều tôi muốn lưu ý các đồng chí, riêng về nạn nhân Phan, chúng ta cần tìm cho ra tên tuổi, địa chỉ và nhân thân của tên ngoại quốc mà Phan đang sống chung kia. Liệu có khi nào nó ghen tuông mà giết chết Phan không, được biết mấy tên pêđê yêu nhau cuồng nhiệt và ghen tuông lắm". Nghe giọng khô hời của Lâm, mọi người bật cười.

Một thành viên nói: "Tôi rất chú ý đến Eo biển Xanh, hầu như nạn nhân nào cũng có đến đây, quen biết đối tượng nào đó, có tiền và sau đó là bị giết chết. Do vậy điểm xuất phát của chúng ta là từ Eo biển Xanh".

"Đúng thế - 1 thành viên khác tán thành - không loại trừ các nạn nhân đến đây để sinh hoạt, đã quen với ai đó, được bao tiền bạc để chi tiêu và sau đó dục dãn nạn nhân sinh hoạt với mình và kẻ giết người là đây".

- Hãy chú ý chi tiết các nạn nhân đột ngột giàu lên và 1 thời gian ngắn thì bị giết chết - Thượng tá trưởng phòng, trưởng ban chuyên án nhắc nhở - Những pêđê này sinh hoạt bình thường không có gì, nhưng khi đột nhiên có tiền, vậy ai chi tiền cho họ? dứt khoát phải có người biết và kẻ chi tiền này phải giàu có, các đồng chí lưu ý thêm về chi tiết có 1 vài Việt kiều trong các báo cáo nhắc đến.

- Đúng vậy - Nguyễn Lâm gật đầu - tôi đang chờ thông tin xác minh về 2 tên việt kiều Quang B và Hy, cũng như băng Tư sún. Bọn này hình thành 1 sợi dây móc xích với nhau, tuy nhiên chưa có thông tin báo cáo về.

Nguyễn Lâm chỉ thị:

- Tiếp tục xác định thêm các quan hệ khác của nạn nhân, lấy Eo biển Xanh làm tiêu điểm chính, tuy nhiên cũng cần mở rộng hướng điều tra sang nơi khác, ví dụ như với nạn nhân Phan. Tuy nhiên công tác trinh sát của chúng ta đối với Eo biển Xanh đang gặp khó khăn vì các trinh sát đi về đều báo cáo rất khó tiếp cận, lý do chúng ta không có trinh sát nào là pêđê và không chịu hy sinh làm pêđê được, trừ như tôi thì bọn pêđê lại chê già - Mọi người cười rộ, Lâm tủm tỉm - Muốn nắm được Eo biển Xanh thì phải có người của ta đi vào trong đó. Do vậy hiện nay chúng ta phải khẩn trương tung các cơ sở là pêđê đeo bám Eo biển Xanh.

- Hiện nay chúng ta cũng có vài người rồi - Thiếu tá đội trưởng đội 4 báo cáo - chắc ít hôm nữa có kết quả.

- Tốt lắm - Lâm gật đầu - Tôi nhắc lại, với Eo biển Xanh phải chú ý đến 2 thằng Việt kiều và băng Tư sún.

Vừa ngồi nghỉ 1 chút thì thượng úy Hùng và thiếu úy Trung cùng lãnh đạo đội 3 từ ngoài xin vô gặp mặt. Lâm gật đầu.

Thượng úy Hùng báo cáo:

- Xác minh kỹ về Phạm Hồng Bàng, chúng tôi có nhận xét chung là về vấn đề tình và tiền của anh ta thì không có khả năng dẫn đến giết người. Vì anh ta có đời sống khá cao, độc thân, làm thêm nhiều, nên rất dư giả. Trong chuyện tình cảm mọi người đều công nhận anh ta sống nghiêm túc, thậm chí là khô khan và cũng chưa ai phát hiện anh ta có biểu hiện lăng nhăng gì. Riêng tranh chấp đồ kỵ cá nhân thì có, tuy nhiên động cơ dẫn đến giết người thì không.

Lâm cau mày.

- Vậy có nghĩa là chúng ta đang loại dần các giả thuyết giết người?

- Dạ vâng, tuy nhiên - Minh Thanh, đội phó đội 3 ngắt ngữ - Chúng tôi đang lưu ý là cũng có nhiều lời đồn đại, đặc biệt là những người xung quanh nơi anh ta sống cho biết anh ta... Anh ta có những sinh hoạt riêng hơi kỳ dị.

- Đồng chí muốn nói điều gì?

- À, những sở thích cá nhân, thỉnh thoảng có những mối quan hệ cá nhân nhưng chủ yếu chỉ là với đàn ông.

- Lại pêđê nữa à? - Lân kêu lên, anh nhăn mặt và lắc đầu - các đồng chí xác minh cho kỹ, tôi thấy anh ta già rồi, có trình độ và có vị trí công tác trong 1 viện nghiên cứu của Nhà nước. Nên không thể nào như vậy được, có khi nào ghen ghét dèm pha không?

- Thưa anh Lân, em nghĩ là không - Trung nói - em cũng hỏi kỹ vài nơi thì họ đều khẳng định khi trước anh ta còn sống với anh Hải mà sau này anh này bị tai nạn chết, thì họ thấy 2 người rất thân mật, có những cái thân mật đi quá tình bạn đàn ông thông thường. Rồi sau này anh ta cũng có những mối quan hệ bí mật với vài người đàn ông khác mà mọi người đều khẳng định là pêđê, dù anh ta dẫu rất kín.

- Có nghĩa là cái chết của anh ta có liên quan đến pêđê?

- Hiện nay chúng ta chưa rõ, nhưng đây là những chi tiết rất đáng chú ý.

- Thế còn tên giết người trong rặng 8/6, các đồng chí đã xác minh đến đâu rồi?

- Dạ đang tiếp tục truy tìm nhưng vẫn chưa có thông tin mới.

Tiến các trinh sát ra cửa, Lân lẩm bẩm, không hiểu trên đời này pêđê đâu ra mà lắm vậy. Tất cả những vụ án mà anh ta đang trực tiếp chỉ đạo điều tra quanh đi quẩn lại đều có liên quan đến những gã pêđê. Lân bức bối, những gã pêđê đáng ghét, giá như anh có 1 thẩm quyền nào đó, anh sẽ cho đày hết bọn chúng ra đảo hoang sống là yên chuyện. Lân cho rằng pêđê là 1 hiện tượng sa đọa, suy thoái của xã hội. Chỉ có những kẻ ăn no rừng mở thừa tiền của mới có những trò này, nếu cuộc sống khó khăn, đời sống cơ cực thì đâu có thấy. Pêđê cũng đâu có xuất hiện ở thôn quê, hay nơi lao động, nó chỉ xuất hiện ở những nơi đô thị và ở những kẻ thừa tiền. Cứ dúi vào tay chúng cái cuốc, lao động đi, ngày 12 tiếng phơi mặt trên đồng ruộng, đổ mồ hôi vì hạt thóc, xem ai có còn pêđê để mà uốn éo nữa không?

Lân cũng phải thừa nhận những thông tin của trinh sát báo cáo về Phạm Hồng Bàng cũng có cơ sở. Anh ta, 1 con người có cuộc sống gần như tách biệt với mọi người, lập dị, cô độc không có biểu hiện gần gũi đàn bà. Việc anh ta ân cần chăm sóc chu đáo với mẹ con Hòa và dự tính lấy cô ta làm vợ, có vẻ như là 1 sự trả ơn nghĩa, bởi qua hỏi khéo léo, các trinh sát cho biết anh ta rất "ngghiêm túc" trong quan hệ với Hòa, 4 năm qua anh ta chưa bao giờ nắm tay cô hay có 1 cử chỉ sàm sỡ nào khác. Đây là sự đứng đắn thật sự hay còn vì cái gì khác? Từ các báo cáo toát lên 1 điều nạn nhân Bàng có những mối quan hệ nghi ngờ liên quan đến những gã pêđê. Thực ra lúc đầu Lân cũng có nghĩ như vậy, nhưng anh cố gạt ngang ý nghĩ đó, anh cho rằng đó là sự dèm pha lẫn nhau của người đời. Nhưng nay buộc anh phải suy nghĩ lại, rà soát tất cả các thông tin để có hướng chỉ đạo mới cho trinh sát.

Chiếc Toyota Camry màu tím đậm, chạy khá nhanh, mặc dù đường vẫn còn đông. Hai trinh sát hình sự đeo bám giữ 1 tốc độ vừa phải đề phòng bị lộ. Thế như hình như chủ

xe có vẻ biết, cho xe chạy loanh quanh trong thành phố, không dừng lại ở 1 địa điểm nào nhất định. Đã thế thỉnh thoảng xe chọt chạy nhanh, nhưng đột nhiên khựng lại chậm hẳn gần như rề rề trên đường.

Nghe các trinh sát báo cáo về, Lân quyết định cho đội tổ trinh sát đeo theo xe.

Sau 1 cái vẫy tay, chiếc xe Citi lượn vào ngõ hẻm và 2 trinh sát khác vọt đeo bám theo từ bên kia đường. Đến tổ trinh sát thứ 3 thì chiếc xe mới chịu từ từ dừng bánh ở trước 1 tiệm hớt tóc có tên "Thắm mỹ làm đầu nghệ thuật Q&Q". Đây là 1 tiệm hớt tóc, nằm ngay trên đường Tú Xương.

Hai người đàn ông dừng xe trước cửa và đẩy cửa bước vào tiệm.

Sau 1 thời gian tiếp cận vũ trường Eo biển Xanh, ban chuyên án N.86 đã có những thông tin quý giá. Khoảng hơn 3 tháng nay, ở đây xuất hiện 2 người đàn ông đã lớn tuổi, chừng 40, hay đến đây la cà làm quen với các thanh niên ĐTLA trẻ tuổi. Cơ sở của 1 trinh sát hình sự đã tiếp cận được với 2 gã này, cho biết 2 gã này là Việt kiều ở Mỹ về. Bọn chúng chi rất sộp để bao các pêđê ở đây và thường dụ dẫm đi chơi để ăn ngủ. Theo 1 vài pêđê cho biết bọn này khi quan hệ tình dục đồng tính hay có những cử chỉ rất bất thường. Và điều quan trọng 1 trong 3 nạn nhân của chuyên án N.86 trước khi chết có quen biết với 2 tên này và được chúng chiu chuộng, cho tiền bạc, cũng từng đi chơi với nhau vài lần và sau đó biến mất.

"Quan hệ tình dục đồng tính nhưng bất thường? Tôi cần biết điều bất thường ấy là cái gì?" và Lân chỉ đạo các trinh sát phải nhanh chóng xác minh xem chúng là ai, ở đâu, nếu là Việt kiều thì về VN từ thời gian nào với mục đích gì?

Các trinh sát nhanh chóng lần ra địa chỉ của bọn chúng.

Họ và tên: Trần Hy - sinh: 1957

Số hộ chiếu: 8796543

Mục đích vào VN: du lịch

Ngày nhập cảnh: 2/1/... Ngày xuất cảnh: 5/8

Họ và tên: Bùi Minh Quang - sinh: 1960

Số hộ chiếu: 8945362

Mục đích vào VN: du lịch

Ngày nhập cảnh: 3/2/... Ngày xuất cảnh: 9/6

Một trinh sát báo cáo "Hai thằng này về VN lần đầu, tất cả đều còn thân nhân ở thành phố, nhưng khi về chúng đều tạm trú ở Khách sạn Hoa Hồng. Và thường đến tiệm hớt tóc thắm mỹ Q&Q, chủ tiệm Q&Q tên là Văn Phụng Quang, hiện cũng là Việt kiều và về đây mở tiệm hớt tóc này. Thực tế có khả năng bọn này cùng nhau hùn mở tiệm này làm địa điểm sinh hoạt. Do vậy cái tên Q&Q tức Văn Phụng Quang mà bọn pêđê gọi là Quang A, còn Bùi Minh Quang tức Quang B cùng đứng tên. Chúng quan hệ với nhau

rất thân thiết, có lẽ là bạn bè từ bên Mỹ. Cả 3 thằng này đều là pêđê, bọn chúng thường xuất hiện ở các Bar, quán cà phê, vũ trường để làm quen với các pêđê VN khác. Cơ sở cho biết, V.P.Quang thì thích được quan hệ với các nam thiếu niên nhỏ tuổi, đối tượng của nó thường dưới 15 tuổi, còn Quang B và thằng Hy đối tượng là pêđê thanh niên.

Lân tỏ ra bức rức:

- Bọn này chúng ta đều có thể bắt được rồi.

Thượng tá trưởng phòng gật đầu:

- Dĩ nhiên, bọn chúng đều đáng bị bỏ tù. Với Quang A, nó sẽ vi phạm vào các điều cấm của luật hình sự về việc giao cấu với trẻ em vị thành niên, bất kể giới tính nào. Tuy nhiên, tất cả đang nằm trong vụ án N.86, nên chúng ta phải tính cả 3 tên, không thể nóng nảy bắt tên này bỏ tên kia thì đánh động chúng mất.

- Sau cái chết của 3 pêđê vừa rồi, giới pêđê thành phố có vẻ xôn xao, và 2 thằng Việt kiều cũng có dấu hiệu nao núng - Một trinh sát cho biết - Cơ sở của tôi tiếp cận thì được biết, bọn chúng có thố lộ đang chuẩn bị về Mỹ. Hình như chúng đang sợ, tuy nhiên chúng vẫn lưu lại VN vì cay cú với 1 pêđê nào đó mà theo chúng cho biết là tốn nhiều thời gian và tiền của đeo đuổi mà tên này vẫn từ chối nên chúng rất tức và muốn phải chinh phục bằng được pêđê này.

- Tên pêđê đó là ai? - Có người đặt câu hỏi.

- Chưa rõ, nghe nói nó đẹp trai lắm, trong giới pêđê nhiều thằng theo đuổi nhưng nó vẫn không chịu, chỉ biết thằng pêđê này có danh hiệu vua chúa, hoàng tử gì đấy do bọn pêđê đặt cho nó. Hai thằng pêđê Việt kiều đang đeo đuổi thằng này.

- Như vậy, chúng ta phải đẩy nhanh tốc độ xác minh về những tên này - Lân chỉ đạo - đề phòng chúng chuồn mất.

Thượng tá trưởng phòng đột nhiên nhớ ra điều gì:

- Chúng ta có đặt quan hệ với cơ quan Cảnh sát Interpol quốc tế và tại Tổng cục CSND chúng ta hiện có 1 văn phòng điều phối Interpol. Các loại tội phạm về tình dục như thế này tôi nghĩ Interpol có lưu hồ sơ. Tôi sẽ cho người liên lạc và đưa tên tuổi hình ảnh của những tên này nhờ họ truy tìm giùm. Nếu có thì nhất định chúng ta sẽ biết.

Tổ trinh sát 1 đang làm vụ án thực sĩ Bàng do thiếu tá Văn Cơ trực tiếp đến làm việc với phó phòng Lân.

Văn Cơ nói:

- Từ nhiều nguồn tin khác nhau chúng ta có đủ khả năng để xác định Phạm Hồng Bàng là 1 người ĐTLA, hay nói theo giới pêđê thì anh ta là 1 pêđê chìm. Điều này cũng dễ hiểu thôi vì anh ta là 1 người có chức vụ, trí thức, nên buộc phải sinh hoạt tình dục lén lút.

- Ra vậy - Lân đột nhiên thở dài, không hiểu sao anh lại thấy thương hại anh ta, những điều mà Lân ngẫm nghĩ mấy ngày hôm nay cuối cùng cũng là sự thật. Anh không hiểu, tại sao là 1 người có học thức, như nạn nhân Bàng lại để cho mình sa vào những thú ham mê nhục dục bẩn thỉu đó để làm gì. Anh ta nghĩ gì khi sinh hoạt với những tên pêđê khác? Lân lẩm bẩm như người mộng du. Đạo này 2 chữ pêđê lúc nào cũng luẩn quẩn đeo bám trong đầu làm cho Lân nhiều lúc muốn phát điên, thậm chí trong cuộc họp khi phát biểu Lân cũng nói lảm lảm cho mọi người bật cười, mấy cậu lính trẻ gọi đùa anh là "ông già pêđê", làm cho chính anh cũng buồn cười về mình.

Thượng úy Hùng báo cáo tiếp:

- Chỗ anh Cơ có 1 cơ sở là pêđê và hiện nay anh ấy có bàn giao cho em xử dụng. Thằng này cho biết là trong nhóm pêđê sinh hoạt ở hẻm 44, xuất hiện 1 pêđê mới nhập bọn. Thằng pêđê này già rồi, bọn nó gọi là Đức bóng mẹ. Đức bóng mẹ nghiện nặng, đã chuyển sang chích. Nó là đối tượng của hình sự quận đang đeo bám vì có tổ chức mua bán, tàng trữ ma túy. Trong đêm 7/6, Đức bóng mẹ không đi sinh hoạt cùng nhóm pêđê, nó biến mất và hôm sau mới về nhập bọn, thái độ không bình thường, và đột nhiên có nhiều tiền trả các khoản nợ.

Thông tin đáng lưu ý, Lân chỉ đạo phải đeo bám sát tên này.

Các trinh sát đi ra, Lân vỗ vai Trung ra hiệu ở lại. Ngồi trong phòng của lãnh đạo, Trung có vẻ mất tự nhiên. Nheo mắt nhìn trinh sát trẻ của mình. Lân hỏi "Sao, đạo này em thế nào?" không hiểu rõ ý tứ câu hỏi của Lân nên Trung ấp úng không nói.

Thực tế đạo này Trung đã bình tâm trở lại, anh lại vui vẻ yêu đời như xưa. Các phong trào văn thể mỹ của đơn vị Trung đều tham gia đầy đủ. Anh em ai cũng mừng, vài người dự đoán chắc bị sốc về chuyện tình cảm yêu đương gì đó nên mới vậy, nay bình thường trở lại rồi. Tuổi trẻ thanh niên bây giờ là vậy.

Thực ra không ai hiểu nổi tâm trạng của Trung, sau nhiều năm sống trong khắc khoải, luôn âu lo những cái gì không rõ, đến nay đột nhiên Trung thấy mình trở lại bình thường từ khi gặp Hoàng. Hai người đến với nhau như 1 sự ngẫu hứng không rõ ý của tự nhiên ban cho, và họ sung sướng vì điều đó. Trung vẫn về nhà sinh hoạt bình thường, tuy nhiên đêm ít có ngủ ở nhà hơn vì bận công tác! Dĩ nhiên đã 23 tuổi rồi, lại là công an, nên ông bà Vĩnh Chương cũng yên tâm khi con trai đi vắng. Nhưng bà giáo sư vẫn phải chăm chút cho Trung từng chén canh mỗi khi anh về vì thương con vất vả.

Căn nhà của Hoàng bây giờ là tổ ấm của 2 người.

Nếu tối nào không trực và không phải về nhà thì bao giờ Trung cũng đến đón Hoàng ở quán sau khi nghỉ. Cô bạn nữ của Hoàng đã tự động dọn đi, trao trả nhà lại cho Hoàng và chúc mừng anh hạnh phúc. Họ sẽ làm gì với nhau khi còn 2 người, chỉ có trời mới biết, nhưng hình như sau khi được giải thoát khỏi nỗi ám ảnh của nội tâm trong nhiều năm, cả Trung lẫn Hoàng đều sống trong niềm hạnh phúc vô bờ. Trung tươi trẻ hẳn ra và trong công việc trở nên nhanh nhẹn, mau mắn, xốc vác. Còn Hoàng, ở quán cà phê ai cũng nhận thấy nụ cười đã trên môi nở nhiều hơn. Hoàng đã rũ bỏ được vẻ u buồn

cổ hữu và điệu dàng hơn, ai cũng biết anh đã tìm được người bạn mong ước, chờ đợi nhiều năm nay.

Thỉnh thoảng rảnh rỗi, Trung và Hoàng vẫn đi tập tạ, đi bơi và đi ăn tối với nhau như những người bạn thân.

Điều duy nhất làm cho Trung áy náy là từ đó, anh không bao giờ dám nhìn thẳng vào người lãnh đạo trực tiếp của mình nữa, đó là thiếu tá Lân. Đứng trước mặt Lân, bao giờ Trung chỉ muốn được thú tội lỗi và anh trở nên ngượng nghịu khó nói, nhiều lúc Trung muốn được thú tội tất cả với Lân và mong anh tha thứ. Thế nhưng khi gặp Lân thì những dũng khí, dự định ấy tan nhanh và Trung lại ú ớ không nói nên lời. Vì vậy Trung hay tránh mặt Lân mỗi khi thấy anh từ xa. Cũng may, Lân do công việc của lãnh đạo nhiều, anh phải chuyển lên phòng làm việc mới, nên anh cũng ít có thời gian quan tâm chăm sóc đối với Trung như khi còn là đội trưởng. Trách nhiệm ấy anh bàn giao lại cho ban chỉ huy đội 3. Thỉnh thoảng Lân cũng hỏi thăm về Trung và anh hài lòng vì dạo này lời khen ngợi của anh em dành cho Trung nhiều hơn.

Lân bước tới bóp vai Trung và khen ngợi:

- Tốt lắm, dạo này anh nghe anh em rất khen em, công tác được vậy là tốt lắm. Minh mới, trẻ tuổi, tương lai còn dài, cần phải cố gắng em ạ.

Nghe lời động viên của Lân mà Trung thấy cay ở mắt, đột nhiên Trung nhìn thẳng vào mặt Lân hỏi "Anh Lân có coi em như em của anh không?", chỉ có Trung mới hiểu thực sự ý nghĩa câu hỏi của mình. Hơi ngạc nhiên nhìn về mặt ửng đỏ của Trung, Lân bật cười, vỗ vai "Anh không coi cậu như em anh thì là gì?"

Trung ngập ngừng chào Lân và ra về.

Tối hôm đó, nằm bên Hoàng, Trung cười thích thú nhắc lại câu chuyện hồi sáng với Hoàng và khoe "anh Lân coi em như em trai của anh ấy", nhìn về mặt hớn hờ của Trung đáng yêu quá, Hoàng dịu dàng vuốt ve Trung và ứa nước mắt vì hạnh phúc.

Cuối cùng thì nỗi cô đơn khắc khoải trong nhiều năm của 2 người đã được giải tỏa, họ đang tận hưởng bên nhau 1 thứ hạnh phúc không có định nghĩa trong từ điển. Tuy nhiên, bên cạnh đó vẫn là 1 nỗi canh cánh mơ hồ giữa 2 trái tim tội nghiệp lúc nào cũng thấp thỏm với âu lo, thậm tự hỏi tất cả sẽ kéo dài được bao lâu? Cũng chính vì vậy mà tình cảm của họ càng trở nên thấm thiết hơn bao giờ hết, và họ che dấu sự sợ hãi khi nhìn vào mắt nhau.

Viết xong lại chiếc túi phóng viên, anh cho xe chạy vòng vào sân nhà Văn hóa thanh niên quận. Từ xa anh đã thấy Thanh Tú đang đứng trước cửa phòng làm việc của Ban công tác xã hội quận đoàn, chờ anh như đã hẹn trước.

Tú tươi cười chạy lại chỉ chỗ cho anh đỗ xe.

- Gớm, em cứ tưởng anh không tới, chờ quá.

- Xin lỗi, bà xã anh đột nhiên cúm, anh phải chăm sóc, xong rồi mới chạy lại chỗ em.

Tú cười, mời Việt vào phòng làm việc của Ban. Căn phòng trống trải với hàng tủ có ô đề tên từng người. Vặn cho chiếc quạt trần chạy lạch xạch, Tú soạn đồ trong tủ ra và nói với Việt:

- Anh cứ nghỉ ngơi 1 chút cho mát, rồi đi. Mọi người đã đi hết rồi.

Việt ngồi xuống cẩn thận xem lại chiếc máy ảnh và máy ghi âm trong túi, nhìn chung đồ nghề của anh ổn cả.

Với mục đích viết loạt bài phóng sự đi sâu vào hoạt động của giới ĐTLA nam của thành phố theo chỉ đạo của ban biên tập báo. Việt đã bỏ ra khá nhiều thời gian để sưu tầm tài liệu, đến 1 số điểm của những con người này hay sinh hoạt. Và hôm nay anh hẹn với Tú, giáo viên cấp II, trường Bà Điểm, là thành viên tự nguyện của Ban công tác xã hội quận đoàn. Tú được phân công tiếp xúc với các giới ĐTLA nam trong phạm vi 1 số tụ điểm của quận để giáo dục cho họ về vấn đề tình dục an toàn trong các quan hệ của mình, nhằm ngăn ngừa AIDS. Tú làm khá thành công, được quận cho đi báo cáo tại 1 số nơi Hội nghị điển hình tiên tiến về phong trào này. Việt đã quyết định phỏng vấn Tú để đưa lên báo thành 1 điển hình thanh niên trẻ của thành phố trong chương trình phòng chống AIDA.

Cuộc tiếp xúc đầu tiên giữa 2 người, Việt nhận thấy Tú là con người khá cởi mở, có tri thức và là 1 thanh niên dễ mến. Tú chưa đến 30, người thấp đậm, khỏe mạnh, vui vẻ.

- HIV hay ta thường gọi là Sida bây giờ đang là đại dịch của nhân loại, và theo các chuyên gia của chương trình phòng chống Sida của Thành phố, sau khi tiến hành 1 đợt thăm dò ý kiến trong số thanh thiếu niên trẻ của thành phố đã có những nhận xét đáng lo sợ. Nhìn chung quanh thiếu niên trẻ tuổi của thành phố đều có hiểu biết về Sida, nhưng họ lại tỏ ra coi thường và không quan tâm đến nó, coi như chuyện của ai, không phải của mình. Theo đánh giá chung, rất có thể tại thành phố ta Sida sẽ bùng nổ vào đầu năm 2000, nếu như ngay từ bây giờ chúng ta không đẩy mạnh biện pháp tuyên truyền, ngăn chặn.

- Thế còn giới ĐTLA thì sao?

- Chúng ta không đổ tội cho họ là nguồn lây nhiễm Sida mạnh nhất, nhưng với cách sống và sinh hoạt tình dục như hiện nay của họ thì họ là đối tượng không được đảm bảo an toàn tình dục nhất. Ở nước ngoài, nhìn chung giới ĐTLA nam, gọi gọn là gay, thực tế đã nhận thức rất rõ về vấn đề Sida trong các quan hệ đồng giới của mình và đều có các biện pháp áp dụng tình dục an toàn, chủ yếu là bao cao su, để bảo vệ cho bạn tình của mình mà cũng chính là cho mình.

- Vậy ở VN, em thấy thế nào? Việt thích thú phỏng vấn.

- Họ kỳ lạ lắm anh ạ, nhiều đối tượng pê đê lý luận với em nếu sử dụng bao cao su thì không thể coi là yêu nhau? không hứng thú, không sướng, kỳ cục? Mà trong khi 1 đối tượng là pê đê, thì thường là sinh hoạt tình dục rất bừa bãi, chung chạ với rất nhiều đối

tượng. Ví dụ, 1 pêđê khi quan hệ tình dục với 1 pêđê khác, hoặc 1 người đàn ông khác thì thường chỉ sau 1 thời gian ngắn chung đụng là cảm thấy chán ngay, và thích tìm pêđê mới hoặc người đàn ông khác. Hình như 1 pêđê chỉ tìm thấy hứng thú tình dục khi liên tục thay đổi bạn tình, điều này giải thích lý do có những pêđê châu chực ở hồ bơi, quán bar, thậm chí ở gốc cây ven đường, ở nhà vệ sinh để sẵn sàng sinh hoạt tình dục với bất cứ đối tượng nào thoáng qua, không cần quan tâm đến bệnh tật hay không. Ở 1 pêđê mà nói đến chuyện tình cảm lứa đôi thì quả là xa vời vợi, tất nhiên cũng có những cặp gần bó với nhau, nhưng hạn hữu, ít lắm, hầu như tất cả chỉ có thỏa mãn tình dục. Đây là tâm lý của họ, chính vì thế 1 pêđê thường quan hệ tình dục với nhiều đối tượng, nên nếu không áp dụng biện pháp tình dục an toàn thì rất dễ lây bệnh. Chưa kể số gay người nước ngoài, pêđê Việt kiều hiện nay về nước khá đông và đây cũng là nguồn mầm bệnh Sida. Em đã từng chứng kiến 1 gay nước ngoài nói với em là nó thích pêđê VN vì trẻ, đẹp, dễ thương, hay chiều, muốn gì cũng được.

- Theo em, bao cao su có đủ khả năng ngăn chặn Sida đối với 2 người ĐTLA khi họ quan hệ tình dục với nhau không?

- Thực ra thì khó, vì những đối tượng ĐTLA quan hệ tình dục với nhau em biết là có nhiều cách lắm, ở đây 1 người đàn ông quan hệ với 1 người đàn bà cũng vậy thôi. Bao cao su chỉ có ý nghĩa tương đối với 1 hành vi nhất định, có tính tương đối thôi, tốt nhất cứ 1 vợ 1 chồng, còn gay thì...

Tú lắc đầu xòe 2 bàn tay và không giải thích.

Nhìn chàng thanh niên nói thao thao, Việt ghi chép lia lịa và rất lấy làm thích thú, đột nhiên 1 ý nghĩ lóe trong đầu, Việt cười và hỏi:

- Nay thế em làm công việc này, khi đi tuyên truyền giải thích cho mấy gã ĐTLA, thì liệu em có bao giờ bị gạ gẫm chưa và nếu có thì em sẽ xử lý như thế nào?

- Có anh ạ, phải hiểu biết tâm lý của họ và hòa mình với họ

- Hòa mình? anh không hiểu ý em.

- Nếu họ thích thì em chịu...

Nghe Tú trả lời 1 cách thản nhiên mà Việt thoáng rung mình, nổi gai ốc, anh ngẩn nhìn Tú không hiểu anh ta nói thật hay nói chơi. Trông Tú rất khỏe mạnh, không lẽ Tú cũng... Nhìn anh, Tú so 2 vai:

- Em cũng không biết giải thích sao cho anh hiểu. Đúng là cũng có nhiều pêđê gạ gẫm em, ừ thì tùy, em cũng đã từng chung chạ với 1 số, thân ái thôi, hiểu nhau là chính. Bất cứ 1 người đàn ông nào, em có cảm giác cũng có 1 tí gì ĐTLA trong người đấy, nhưng tất cả đều do bản lĩnh con người. Cuối năm nay em lấy vợ đấy!

Thế đấy, Việt không dám bàn thêm vì chính anh cũng không biết phải nói gì với Tú về vấn đề anh ta đặt ra.

Theo thỏa thuận tối nay Tú sẽ đưa Việt đến làm quen với nhóm "những người bạn của Tú". Nhóm này là 1 nhóm thanh niên trẻ, đẹp, con nhà khá giả và hầu như tất cả đều là pêđê hoặc có xu hướng là pêđê. Cách đây nửa năm, Ban công tác xã hội quận đoàn có nhận được 1 thông tin đáng chú ý là trên địa bàn quận có 1 nhóm thanh niên đứng ra làm "từ thiện" vận động sự hảo tâm đóng góp của các pêđê khác và sau đó nhóm này tự mua và phân phát miễn phí cho các pêđê bao cao su, cũng như tuyên truyền cho họ cách phòng chống Sida, thực hiện tình dục an toàn. Đầu tiên Ban cho có thể đây là 1 nhóm đi lường gạt, tuy nhiên sau khi cho người thâm nhập điều tra kỹ và thấy nhóm này không phải như vậy. Không thể để họ đứng ngoài tổ chức và hoạt động mang tính tự phát như vậy được, nếu không có sự hướng dẫn thì rất có thể họ sẽ bị đi lệch hướng rất nguy hiểm. Trưởng ban công tác xã hội quận đoàn đã phân công cho Tú thâm nhập vào nhóm này, và Tú đã thành công, đưa họ đi vào hoạt động trong quỹ đạo của ban, đổi tên là "nhóm những người bạn của Tú". Hiện nay nhóm này hoạt động rất hiệu quả và tích cực.

Kia rồi, quanh bãi cỏ trước chân cột cờ quận, có 1 đám thanh niên choai choai, đầu đinh, quần Jean, mặc áo thun bó, trông rất moden với những chiếc xe Yamaha, Suzuki, Dream, Wave... dựng xung quanh. Họ nằm soài trên bãi cỏ đùa nghịch chí chöhe, hầu hết đều trẻ, khỏe và trông rất bụi đời với hơn chục người, gồm cả nam lẫn nữ. Trước mắt Việt là "các cậu ấm cô chiêu" ăn chơi thời hiện đại và tất cả đều là thành viên của nhóm "những người bạn của Tú".

Họ reo hò từ xa khi thấy Tú chạy xe vào, vài thanh niên rất tự nhiên nhảy tới bả cỏ Tú hôn chùn chụt, rồi cười khanh khách, trong khi vài cô gái ngồi bệt dưới cỏ vỗ tay hoan hô. Rất bình thường, Tú không có phản ứng gì và thân mật bả vai các thanh niên trẻ này cùng ngồi xuống. Cả đám thanh niên trở mắt khi thấy Việt từ sau xe tụt xuống. Tú móc thuốc mời mọi người, vẫy tay hiệu im lặng và nói:

- Các em, anh xin giới thiệu, đây là anh Quang Việt, phóng viên báo Sức sống. Anh Việt muốn có bài viết về nhóm chúng ta để đăng báo, nên hôm nay anh dẫn anh Việt đến đây làm quen với chúng ta và phỏng vấn các em.

Đám thanh niên trẻ nhao nhao háo hức hẳn lên, vài anh chàng sán lại gần Việt thân mật với anh 1 cách rất bạo dạn, dù rằng nhìn Việt đã già, điều này làm Việt ngán quá và anh nhìn Tú cầu cứu. Vỗ mông mấy thanh niên này bôm bốp, Tú xua tay kêu chúng lui lại để cho Việt làm việc. Đám trẻ lui ra, và Việt đề nghị cho anh chụp mấy pô ảnh kỷ niệm.

Một thế giới màu sắc và âm thanh lộn xộn của những thanh niên trẻ quần lầy nhau dưới ánh đèn của Việt.

Họ lần lượt tự giới thiệu với anh về mình.

- Em tên là Minh, đây là bạn em - Một thanh niên trẻ cắt tóc đầu đinh, có tướng vạm vỡ, trông khá bảnh trai tự chỉ vào ngực mình nói. Và nó kéo 1 thằng bé, dưới mắt Việt chưa đến 18 đang ngồi bển lển ở 1 góc tối gần đó lại, rồi vòng tay qua cổ hôn hít rất say đắm trước mắt Việt, trong khi thằng bé kia có vẻ ngượng ngùng dấy dụa dấy ra

nhưng rồi nhanh chóng chìm xuống chấp nhận. Tất cả xung quanh đón nhận hình ảnh ấy với 1 vẻ tự nhiên đến thờ ơ. Riêng Việt thấy nhờn nhợn trong cổ họng, anh cố nuốt và chỉ muốn chạy tìm 1 chỗ để nhờ ra vì ghê quá. Nó buông thẳng bé đang đỡ dẫn kia ra, rồi nói tiếp - Em là 1 gay, hay anh muốn gọi là pêđê cũng được. Em yêu nó lắm, chúng em yêu nhau.

- Yêu nhau?

- Hi.. hi.. hi - Nó cười, 1 vẻ khinh khỉnh mà Việt thấy ngứa mắt chỉ muốn được cho nó 1 cái tát dạy bảo - Anh có phải pêđê đâu mà anh hiểu. Em hiện là sinh viên Bách khoa năm thứ 4, còn nó năm thứ nhất. Nhát lắm, nhưng chính vì vậy mà em thích, em muốn bảo vệ nó.

- Cho anh hỏi thế tại sao em lại... pêđê, chứ gì - Nó cướp lời anh và trả lời trơn tuột - Em cũng không biết, em là 1 thằng đàn ông bình thường. Trước kia cũng vậy, nay cũng vậy, nhưng từ khi gặp nó, 2 đứa em học chung trường mà, nhất là từ khi phát hiện nó hay khóc lén ở nơi nó trọ vì nhớ gia đình. Vì em đi tập tậ về hay vào thăm, đây là nhà của dì ruột em, đầu tiên em hay chế diễu nó rồi thấy nó nhỏ mong manh quá, em thấy tội nghiệp, an ủi dẫn nó đi chơi và 2 đứa thương nhau lúc nào không hay. Em hay nó không phải pêđê như mấy thằng khác đâu, ai nói bậy em ỳnh ngay.

-???

Còn em? Việt quay sang hỏi 1 thanh niên trẻ đang nằm để đầu lên gối đùi 1 cô bạn gái để cô ta nhổ tóc sâu, mắt nó nhắm lim dim, miệng ư ừ hát 1 bài gì đó. Nhìn họ khá hạnh phúc bởi cô gái cũng đẹp, anh sợ mình làm nên hỏi rất thận trọng.

- Thằng này đa hệ đó anh, con nhỏ này omoi, cũng vậy, chúng nó vẫn đi với nhau như vậy đấy - Một đứa lanh chanh cướp lời và cặp trai gái kia vẫn thản nhiên như đang nghe ai nói về ai chứ không phải mình. Việt ngán ngẫm, anh quay sang nhìn 1 thanh niên trẻ đang ngồi bó gối gần mình, nó đang mơ màng thả hồn nhìn tận đâu đâu đấy, thế nhưng Việt chưa kịp hỏi thì nó đã đứng dậy uốn éo và bất ngờ cất giọng ca, mấy đứa bạn nó cười rộ theo. Giọng ca rất khá, trầm bổng theo thanh âm đàn hoàng đúng nhịp. Nó đang hát bài Tình ca của Hoàng Việt, khi bài hát dứt cả bọn vỗ tay lia lịa, những khuôn mặt trẻ trung, những ánh mắt sôi nổi, làm Việt cảm thấy tiếc. Nó thông thả ngồi xuống, sau khi vắn mình chào 1 cách điệu nghệ như 1 ca sĩ trên sân khấu.

- Em ấy hả? hồi trước em thi đoạt giải nhì hội diễn văn nghệ quần chúng của quận đấy. Có 1 lão, tìm đến tự giới thiệu là bầu Dũng, ông ấy hứa sẽ đào tạo em trở thành ca sĩ nổi tiếng, thích quá em đồng ý ngay. Cũng theo lão kéo quân ra miền Trung mấy bận, lỗ thê thâm. Tuy nhiên em phải trả giá, đó là muốn được hát phải chịu khổ. Kinh khủng lắm, lão mập ú như heo mà cứ hùng hục, em nhắm mắt chịu trận cả năm rồi chịu hết xiết nên chuẩn về với gia đình. Biết có thằng bạn em đang ở nhóm này thế là em xin gia nhập với bọn nó, vui chơi là chủ yếu. À, anh hỏi em có phải là pêđê không hả, chẳng biết nữa, nhưng mà em cũng thích, nhất là với bạn em, chúng em thích thế thôi. Giờ anh muốn nghĩ sao cũng được.

- Còn em có con bồ xinh và quậy bá cháy. Nó con 1 ông cấp làm Giám đốc gì đó. Nhưng 2 ông bà không hợp nhau, ông cặp bồ với thư ký riêng, bà ghen chán rồi cũng cặp với thằng bằng tuổi em nè. Nó buồn rầu em trốn học, bỏ nhà đi bụi đời, cuỗm theo hơn chục cây, xài hết lại về, lấy đi tiếp, ba má nó không la. Còn em, sau bạn bỏ nhà đi bụi lần đầu, về bị anh Hai ынн 1 trận thừa sống thiếu chết, kỳ đó bà già em mà không lanh tay là thằng chả chém em chết rồi. Hãi quá em trốn nhà đi luôn, nhập băng bạn đây, lúc đầu thấy tụi nó làm ba cái chuyện này cũng kỳ kỳ, riết rồi cũng thích, con bồ em tới kiếm khóc quá chừng, nhưng mà em hết thích nó rồi, giờ em thích thể này hơn.

- Này, nhưng anh không hiểu, em đã từng có người yêu, đã từng quan hệ với cô ta, em phải thấy khác chứ? Tại sao em lại có thể...?

- Khác... - Nó bĩu môi giọng nói đột nhiên dề dề - Này nhé, chịu đựng, năn nỉ, ôi đủ thứ, nó hành em muốn chết. Tất nhiên cũng có cái sướng riêng, nhưng giờ thì em chán rồi. Bạn em hiện giờ nó chiều em, thương em, em muốn gì cũng được, nó dịu dàng và hiểu em, cũng là chuyện tình dục cả thôi, em thấy không có gì khác nhau, thế là nhất rồi còn gì? Giờ thì em thích đấy, ai có nói gì cũng mặc, pêđê hay gay hả, sướng lắm anh ơi.

Một thanh niên tóc dài phủ gáy, bó tém vòng lên như đuôi gà và có 1 khuôn mặt nhìn rất trác táng, phanh áo ngực, nằm dạng háng trả lời Việt. Nhìn ngửa mắt quá, Việt thoáng sôi máu nhưng cố nén. Thằng bạn của nó bò đến bên Việt để tự nói về mình, nó thủ thỉ với Việt.

- Em sinh ra đã bị rồi, chẳng hiểu sao nữa, em chỉ thích đàn ông, thích lắm. Chắc là pêđê rồi, buồn quá, không biết làm sao nhưng cũng cố để giữ mình. Rồi có những lúc thèm không chịu nổi và phải đi kiếm, rồi làm bậy bạ, hồi xưa em từng đứng đường Lê Duẩn đón khách đấy. Cũng thú lắm, biết nhiều chuyện như thế này là nhờ mấy thằng gay nước ngoài nó chỉ cho. Sau này gặp nhóm bạn đây chỉ dẫn em mới hiểu và sợ, tình nguyện nhập băng luôn.

- Nếu anh muốn biết rõ sinh hoạt của dân pêđê, đến quán Cây Si đi, ở đấy tha hồ cho anh viết.

- Quán Cây Si - Việt hỏi lại.

- Vâng, ở đấy nhiều chuyện lắm và bọn em thỉnh thoảng cũng đến đó nữa.

Việt gật đầu và hỏi:

- Thế tất cả các em đây sinh sống như thế nào?

- Em về nhà xin tiền má... em đang đi học mà... em hùn mở shop quần áo... Cả lũ lao nhao trả lời Việt - Tụi em hợp nhau thành 1 nhóm vì thấy hợp nhau. Cùng ăn, cùng chơi, chia trách nhiệm bảo vệ nhau. Nhóm cầm thằng nào lém phéng bậy bạ nơi khác, tẩy chay ngay. Chúng em cũng tự nguyện tìm đến tuyên truyền với những thằng pêđê cùng cảnh, khuyên tụi nó phải cẩn thận kéo Sida thì khốn. Từ ngày có anh Tú giới thiệu thì bọn em hoạt động có "đường lối" hơn.

Nghe những thanh niên trẻ nói, vẻ ngây thơ và chưa hiểu đời vẫn còn hiện rõ trên nét mặt dù chúng cố tỏ ra mình đã già dặn từng hiểu đời. Việt đột nhiên thấy thương chúng vô cùng. Rõ ràng, chúng chỉ là những đứa trẻ chưa lớn hết nhưng đã nhanh chóng đi vào những thú vui tình dục bệnh hoạn. Anh thấy những thanh niên này như là con, em của mình và đang đi con đường không lối ra, vì không có sự chỉ bảo hướng dẫn của người lớn. Nghe chúng nói anh có 1 nhận xét, rõ ràng không cứ chỉ là bẩm sinh, sinh ra đã là kẻ ĐTLA, đây chỉ là 1 số ít, ngoài ra tất cả bị những sự tác động tâm lý của hoàn cảnh xã hội dẫn dắt, đẩy đưa chúng vào con đường đáng trách. Chúng chưa hiểu hết, và chúng ta, những người lớn phải có trách nhiệm vạch cho chúng con đường đi. Tương lai của cả 1 thế hệ con em chúng ta không hẳn chỉ bị hủy hoại bởi ma túy, mại dâm... mà còn có thể là ĐTLA nữa, nếu chúng ta xem nhẹ.

Anh quay lại ngán ngẩm nhìn Tú đang mải mê rầm rì với 1 thanh niên trẻ ở 1 góc xa. Họ luẩn quẩn lấy nhau không rời và Việt tự hỏi, Ban công tác xã hội quận đoàn đúng hay sai khi đưa Tú làm công việc này? Anh thấy mình cần có 1 buổi làm việc với đồng chí bí thư quận đoàn. Đây không hẳn là công việc của 1 nhà báo, nhưng đây là trách nhiệm lương tâm của 1 con người.

Căn nhà tôi ở 2 tầng, có 5 phòng. Trên lầu 3 phòng gồm 2 phòng ngủ của tôi và Hải, 1 phòng làm việc riêng của tôi. Dưới nhà có 1 phòng khách và nhà bếp. Trước kia Hải thường ở phòng nhỏ do nó tự thu xếp dưới gầm cầu thang, sát bếp. Nó lý giải là thường đi nhậu nhẹt về khuya không muốn làm phiền tôi. Tuy nhiên sau này tôi cương quyết không chịu và buộc Hải phải lên phòng trên để ở, để tôi được gần gũi, dễ qua lại với Hải. Ban đầu nó từ chối, tôi phải vừa van vỉ vừa gây, đủ thứ áp lực Hải mới chịu chuyển lên. Đó là thời gian tôi hạnh phúc nhất. Hải cũng ít đi chơi tối, đêm nào tôi đi dạy thêm về là thấy Hải đã có mặt ở nhà ngoan ngoãn chờ tôi. Những đêm tôi phải làm việc khuya, Hải thường quanh quẩn bên ngoài, lo cho tôi 1 ít thức ăn tối gì đó để tắm rửa. Rồi Hải ngồi xem ti vi và đi ngủ trước, còn tôi sau khi hết việc làm là vào phòng của Hải ngồi lặng lẽ ngắm nhìn khuôn mặt ngủ ngon của Hải trong niềm thương yêu vô bờ bến. Thỉnh thoảng chúng tôi cũng đi chơi, nghe nhạc, xem phim, tối về cùng nhau bàn luận chuyện thời sự quốc tế, trong nước với sự quan tâm của những thằng đàn ông. Tôi dịu dàng với Hải và ước mơ được làm người tình của nó mãi mãi. Tôi muốn được sống như thế trọn đời bên Hải, thế nhưng Hải lại phản bội tôi, ra đi 1 mình để tôi sống trong đau khổ với nỗi nhớ quay quắt đến điên cuồng. Hải có hiểu rằng là 1 thằng ĐTLA sống trong 1 xã hội phương đông với đầy những ràng buộc của những định kiến xã hội. Lời nói, ánh mắt chê cười và sự khinh bỉ của xã hội sẽ làm cho những kẻ ĐTLA có học thức, có vị trí trong xã hội như tôi sợ hãi đến mức độ nào không? Chúng tôi không dám bước vượt qua những ràng buộc khe khắt của xã hội. Chúng tôi sống co mình âm thầm trong nỗi cô đơn, đau khổ và thèm muốn 1 mai được gào to lên với mọi người tôi là 1 thằng ĐTLA mà không sợ ai chê cười. Chúng tôi không chấp nhận để biến mình 1 thứ eo éo, xanh xanh, đỏ đỏ, lượn lờ như rắn trên đường đi để mọi người khạc nhổ sau lưng, nhưng chúng tôi cũng muốn sống với chính bản chất của mình, được yêu và để được yêu chính người mà mình yêu. Nhưng có ai hiểu và chấp nhận đâu, bởi vậy

chúng tôi phải đặt ra những rào cản, tự ngăn chặn và giết chết những nỗi ham mê bệnh hoạn của mình trong đau đớn.

Gặp Hải, được Hải hiểu và chấp nhận, tôi không thể nói hết nỗi vui của mình, tôi vẫn biết rằng đây chỉ là 1 sự mong manh, rồi sẽ hết, nhưng tôi vẫn níu kéo được giây phút nào Hải ở bên mình là sung sướng giây phút ấy. Thế nhưng nay Hải đã đi thật rồi, đi mãi mãi, phải chăng Hải muốn trừng phạt hay trả thù tôi?

Trở về căn nhà đầy ắp những kỷ niệm của Hải thân quen đến từng hơi thở, tôi bàng hoàng không tin rằng Hải đã xa tôi mãi mãi. Hải vẫn còn nồng ấm đâu đây quanh tôi, chẳng qua Hải chỉ đi đâu đó và sẽ quay lại gặp tôi ngay. Vẫn nụ cười với hàm răng trắng bóng tuyệt đẹp và cái nheo mắt tinh nghịch, Hải sẽ xuất hiện, cười thật to chế diễu cái thói đa cảm hay khóc của tôi. Hải sẽ... Hải ơi!

Đêm đêm, tôi không ngủ được và thường hay thức giấc nửa đêm vì hình như vẫn nghe tiếng chân quen thuộc của Hải đang đi trong nhà. Tôi lật đật chạy như bay xuống nhà luống cuống mở cửa và run rẩy hy vọng xiết bao sẽ thấy Hải khỏe mạnh đang đứng trước mặt, cười. Và tôi sẽ choàng tay ôm lấy cổ Hải, sẽ khóc, sẽ cười, cắn vào tai Hải để được hờn dỗi và nghe hơi ấm của Hải với tiếng cười của nó.

Tôi bị bệnh phải nghỉ ở nhà hơn 1 tháng.

Sau khi đưa hết tất cả vật dụng cá nhân của Hải cho Hòa, tôi bí mật giữ lại 1 số quần áo của Hải. Thời gian này tôi bắt đầu bị mất ngủ triền miên, trong đêm, tôi thường lấy tất cả quần áo của Hải ra áp vào mặt, ôm vào lòng, hít hà những mùi da thịt thân thuộc của Hải làm cho tôi dịu đi nỗi nhớ. Thậm chí có lúc tôi mặc quần áo của Hải vào người và lặng lẽ đi lại ngắm nghía bóng mình trong gương, cười 1 mình và tưởng tượng ra đây là Hải. Tự nhiên tôi thấy thích tất cả quần áo của Hải, tôi lấy ra nâng niu như những bảo vật và thấy khoái cảm khi sờ soạn vào những bộ quần áo. Sau này khi đi làm lại, bao giờ tôi cũng dấu trong người mình 1 đồ lót của Hải và những lúc 1 mình thì lén lút lấy ra ngắm nghía si mê. Đến nỗi 1 số đồ bắt đầu ngả màu và bị rách vì bị sờ mó quá nhiều, tôi hoảng hốt và cố cưỡng lại sự thèm muốn của mình bằng cách kèm mình chỉ cho phép được âu yếm trong 1 thời gian nhất định.

Ở nhà, ngay trong buồng, tôi chọn 1 bức ảnh đẹp nhất của Hải, cho phóng thật to lên và để ở 1 vị trí đối diện trước mặt, làm sao để mỗi khi tôi mở mắt tỉnh ngủ là thấy Hải đang nở nụ cười thật tươi với tôi. Lúc này tôi sinh tật hễ ngồi ăn 1 mình là lại lầm rầm nói chuyện với Hải, vì tôi tin rằng Hải đang ở rất gần bên tôi, không hiểu sao tôi luôn có linh cảm như thế, vậy cho nên mỗi khi có chuyện gì là đêm về tôi thường say sưa thảo luận với Hải. Tôi tự đưa ra ý kiến, tự giải quyết và kết luận vấn đề. Tôi biết bao giờ Hải cũng chỉ lặng lẽ cười, ngồi bên tôi và gật gù chấp nhận vì xưa nay Hải không phản đối ý kiến của tôi.

Công việc của tôi ở viện dần dần bình thường trở lại.

Tôi vẫn tiếp tục tham gia giảng dạy ở 1 số trường đại học mở, tại các lớp tại chức ban đêm.

"Hải, Hải..."

- Thưa thầy gọi em ạ?

Tôi đứng sững người. Trước mặt tôi là 1 thanh niên có nét mặt rất giống Hải. Lúc này sau giờ giảng vừa ra khỏi lớp tôi chợt thấy Hải đang lững thững đi qua, không tin nổi tôi buột miệng kêu to. Anh ta quay lại và tôi nhận ra mình lầm. Người thanh niên này có nét mặt và dáng đi giống Hải, chỉ có điều anh ta trẻ hơn Hải cả mười mấy tuổi. Nhận thấy mình lầm, tôi lúng túng xin lỗi và bỏ đi, đêm đó tôi lại mất ngủ và lầm rầm trách Hải tại sao có người giống đến như vậy. Tôi mơ màng và không hiểu sao thấy Hải và thanh niên kia là một, họ vây quanh tôi cười, nhập nhoạng 2 người tách ra, nhập lại và nắm tay tôi. Cái nắm tay xiết chặt làm tôi bất tỉnh, nhận thấy tay mình đang nắm chặt cuốn sách để ở trên đầu. Phía bên kia giường, trong bức ảnh Hải nhìn tôi cười triu mến, có ánh sáng lung linh sống động trong mắt Hải, tôi nghĩ mình đã hoa mắt. Chẳng lẽ Hải muốn nói với tôi rằng đây là Hải.

Không chú ý, sau lần đấy tôi gặp lại thanh niên kia 1 lần nữa. Và thật bất ngờ anh ta là sinh viên của lớp tôi, tên là Thanh. Tôi kín đáo quan sát Thanh từ xa. Thanh trẻ hơn rất nhiều so với Hải. Thực ra không giống Hải lắm, chỉ là những nét hao hao thôi. Thanh có 1 đôi mắt đen nhánh sáng long lanh với hàng mi vút như kẻ chỉ và 1 nụ cười thật dễ mến. Thực ra chàng trai này cũng có 1 nét gì đó hơi đều đều trên gương mặt, nhưng cũng chính như vậy mà nó tạo sự quyến rũ để những kẻ như tôi nhìn vào không muốn rời ra được.

Mỗi lần nhìn Thanh, lòng tôi lại thấy chùng xuống vì mơ hồ thấy Hải đâu đây.

Tôi vốn là 1 giáo viên nghiêm khắc và khó tính, các sinh viên rất sợ tôi. Tại trường này tôi nổi tiếng là người khó mua chuộc, vì điều này rất thường xảy ra ở các lớp tại chức. Chính vì vậy môn dạy của tôi mọi người bao giờ cũng đi học đông đủ, chăm chỉ. Không hiểu sao, từ đó tôi rất hay chú ý đến Thanh, thậm chí có lúc còn tỏ ra dễ dãi với anh ta, và hình như Thanh cũng cảm nhận thấy. Tôi rất bức bối vì những yếu đuối của mình, đêm về tôi hay lầu bàu trách Hải và trong ảnh nó nhe răng nhìn tôi cười thích thú. Hải bao giờ cũng vậy, nó luôn chế diễu tôi.

Một buổi tối cuối năm, chưa đến giờ giảng, tôi lững thững đi quanh các phòng học. Đến căn phòng cuối ở tầng 2, đèn tắt ngấm, tôi vừa quay lưng đi thì đột nhiên nghe hơi thở hổn hển và tiếng sột soạt trong phòng. Chắc lại cô cậu sinh viên nào dẫn nhau vào đây làm bậy, tôi tức giận đi tìm bảo vệ trường để đến lập biên bản. Nhưng khi tôi vừa dợm bước thì ánh đèn từ xa hắt qua cửa sổ căn phòng và tôi thấy bóng 2 người đàn ông ôm nhau quăn quýt. Lặng người khi thấy, tôi thấy người nóng bừng, mạch máu trong người chảy rần rật. Và tôi nhận ra 1 người là Thanh còn người kia là ai tôi không rõ.

Cạch! cuốn sách trong tay tôi rơi xuống đất và Thanh quay ngoắt lại trong khi người kia vẫn lúi húi. Anh ta thẳng thốt khi thấy tôi và chúng tôi nhìn nhau không nháy mắt. Mồ hôi toát ra ướt đẫm, tôi rùng mình vội vàng quay lưng hấp tấp bỏ chạy. Hôm đó tôi đột ngột xin nghỉ dạy. Về nhà tôi gục đầu vào bức ảnh của Hải, khóc, tôi nghe có tiếng thở dài của Hải trong gió.

- Thưa thầy, thầy để quên quyển sách.

Tôi giật mình khi nghe tiếng của Thanh và bỏ kính trắng xuống bàn, dụi mắt nhìn anh ta. Trong căn phòng giáo viên vắng lặng, hôm nay chỉ có mình tôi tranh thủ đến chấm điểm vì sắp phải đi công tác mấy ngày. Thanh đứng sát bên tôi nhìn tôi cười cợt trơ trẽn. Cuốn sách của tôi trên tay Thanh rung rinh như chế diễu, thoát tiên tôi muốn nổi giận giật lấy lại cuốn sách của mình và tổng khứ Thanh ra ngoài. Thế nhưng chúng tôi chỉ nhìn nhau im lặng, Thanh quay lưng đi ra khép cửa phòng, chốt khóa lại và đến đứng trước mặt tôi. Anh ta chậm rãi cởi từng cái nút áo, quần trên người để lộ ra 1 thân hình cường tráng, khêu gợi. Tôi im lặng nhìn Thanh, nhưng lại không thấy lạ lẫm. Trò này bên Đức tôi đã từng trải qua, Thanh chỉ là kẻ làm lại qua video. Anh ta trần truồng, uốn éo, thì thảo quanh tôi và khi thấy người tôi ướm mồ hôi, cánh tay cầm bút của tôi run rẩy vì bị kích thích thì Thanh choàng tay qua cổ tôi... Hải ơi!

Cuộc đời tôi đã sang 1 trang khác từ khi gần với Thanh, qua Thanh tôi muốn tìm lại những hơi thở của Hải, mỗi lần gần Thanh là tôi lại thấy niềm sung sướng vì nghĩ đây là Hải. Có lần anh ta giận dữ hỏi tại sao tôi cứ kêu 1 cái tên Hải nào đó trong khi gần anh, Hải là ai? Nghe Thanh gặng, tôi chỉ mỉm cười, biết nói làm sao cho Thanh hiểu bây giờ. Tôi âu yếm và chịu đựng Thanh. Trong việc học, tôi nghiêm nhiên thành kẻ che chở cho Thanh. Thậm chí tôi còn cung cấp tiền bạc và các nhu cầu cần thiết khác cho cuộc sống của Thanh. Với đời sống vật chất khá giả, tôi đủ tiền của để thỏa mãn các sở thích của Thanh, bởi tôi bắt đầu yêu và sung sướng vì điều ấy. Còn anh ta lười tôi vào các cuộc vui chơi với giới ĐTLA của thành phố, và qua đó tôi biết được nhiều điều. Thanh không khác gì Chavara, chỉ khác Chavara là kẻ tình dục lưỡng tính, còn Thanh là kẻ ĐTLA - gay, pêđê như tôi. Thế là hết, tôi không còn cưỡng lại được chính bản thân mình nữa. Những ranh giới, những giá trị đạo đức, tinh thần... tôi đều bỏ sang 1 bên và say sưa cùng Thanh và những bạn của anh ta ngụp lặn trong 1 vùng lầy luyến ái với những trò tình dục mà 1 nhà văn giỏi nhất cũng không thể nào tưởng tượng ra nổi. Tôi tắt bật và vội vã, hình như tôi đang muốn bù đắp lại quãng thời gian khắc khổ đã qua đi của mình trước kia, tôi điên cuồng, tôi vui, tôi buồn và tôi khóc với những người cùng cảnh như mình.

Và tôi như quên đi tất cả.

T

uy nhiên, đây là cuộc sống về đêm của những kẻ như tôi, còn ban ngày, chúng tôi vẫn ần dẫu mình rất kỹ. Tại viện, tôi vẫn là 1 vị trưởng phòng đạo mạo đáng kính và có cơ hội thăng tiến.

Hải ơi. Đã lâu tôi không còn ngồi trước ảnh để hỏi ý kiến nó.

Một đêm tôi bơ phờ về khuya sau chuyến đi chơi với nhóm bạn của Thanh. Tôi giật mình nhìn thấy trong ảnh ánh mắt Hải nhìn tôi đầy vẻ u ám trách móc, nó làm tôi bối rối.

Chương 13

Hai trinh sát hình sự đi vào trường cấp III Tân Thành với 1 tâm trạng hồ nghi, không thích thú lắm, tuy nhiên vì công việc nên họ buộc phải vào. Từ những nguồn tin có được, họ đang xác định thầy giáo Lê Viễn đã từng tiếp xúc rất thân mật với 2 gã pêđê Quang B. và Hy. "Thận trọng và cẩn thận, không nên để những xao động không cần thiết, không cho ai biết mục đích thật của chúng ta, trừ Lê Viễn. Dù sao chúng ta cũng cần bảo vệ uy tín đang đứng trên bục giảng cho Lê Viễn". Đây là ý kiến chỉ đạo của thường trực ban chuyên án N.86 đối với các trinh sát sau khi có báo cáo về việc Lê Viễn đã từng quan hệ với 2 gã pêđê kia.

Trường cấp III Tân Thành là ngôi trường mới được mở phục vụ cho học sinh ở khu vực bắc của 1 quận vừa tách ra của thành phố. Nhìn ngôi trường còn rất mới, nhà cửa khá khang trang. Đi vào trường, các trinh sát còn thấy vương mùi vôi mới, gạch, ngói vẫn ngổn ngang, có vẻ như còn nhiều công trình đang được tiếp tục xây dựng.

"Thầy Lê Viễn hả, các anh ngồi chờ ít phút nữa. Hôm nay thầy có 2 tiết nữa, nửa tiếng sau thầy mới ra được". Xem giấy giới thiệu của phòng giáo dục gửi xuống cho biết có 2 phóng viên báo Giáo dục của Bộ muốn xin gặp thầy Lê Viễn để đưa tin viết bài cho số báo tới. Thầy hiệu trưởng ca ngợi "Thầy Viễn là 1 trong những giáo viên dạy văn xuất sắc của quận và thành phố đây. Ở đây thầy là tổ trưởng bộ môn văn của trường và là 1 giáo viên được mọi người lẫn học sinh quý mến". Đột nhiên 2 trinh sát nhớ đến dặn dò kỹ lưỡng của thiếu tá Lâm, có vẻ như anh cũng biết về Lê Viễn, nhưng tất nhiên ở góc độ 1 nhà giáo, nên anh mới dặn kỹ vậy.

Lê Viễn có dáng người mảnh khảnh, trán cao, đôi mắt sáng sau cặp kính trắng dày, cử chỉ và ăn nói dịu dàng và có 1 vẻ gì đó hơi khác biệt. Anh ta trẻ hơn tuổi 40 của mình khá nhiều. Thấy việc ca ngợi của mình đã đủ, thầy hiệu trưởng nhường phòng làm việc của mình và ý tứ mời 2 nhà báo ngồi làm việc riêng với Lê Viễn và ông đi ra.

Lê Viễn có vẻ ngần ngại khi tiếp xúc với nhà báo, nói chuyện có vẻ thủ thỉ, các trinh sát trước khi đến đây cũng đã tìm hiểu sơ về anh ta. Lê Viễn đã lập gia đình cách đây 10 năm, có vợ và con trai 10 tuổi. Vợ anh ta qua đời hơn 5 năm nay, từ đó anh ta ở vậy nuôi con, là 1 giáo viên dạy văn giỏi cấp thành phố, trong công việc lẫn đời sống riêng tư, được mọi người quý mến, kính trọng.

Sau vài câu chuyện dạo đầu về giáo dục, 1 trinh sát đột nhiên gấp sổ tay lại, háng giọng:

- Anh Lê Viễn, chúng tôi thực ra không phải là phóng viên báo giáo dục mà là cán bộ cảnh sát hình sự công an thành phố. Hôm nay chúng tôi đến làm việc với anh về 1 vấn đề khác, không phải là vấn đề báo chí, việc đi dưới danh nghĩa báo chí chẳng qua để giữ bí mật cho cuộc gặp gỡ này. Chúng tôi sẽ đi vào nội dung chính của công việc và hy vọng anh sẽ hợp tác đầy đủ với cơ quan pháp luật.

Đúng như dự đoán, Lê Viễn giật nảy người khi nghe nói, anh ta run run cầm tờ giấy giới thiệu của phòng hình sự cũng như xem sơ qua các giấy tờ khác. Tháo kính ra, lấy khăn lau mồ hôi đang rịn trên trán, Lê Viễn khản giọng:

- Vâng, thế các anh cần gì?

Chơi bài tây, có lúc đến phút cuối người ta mới lật quân bài quan trọng nhất mình đang có để giành phần thắng, cũng có lúc người ta ngửa bài ngay từ lá đầu tiên, để thỏa thuận. Tất nhiên bao giờ cũng tùy vào thế và lực của ván bài, và 2 trinh sát hình sự đã quyết định ngửa bài ngay từ đầu.

- Chúng tôi đã gặp nhóm 3V của anh và nay muốn gặp anh.

Về khiếp đảm hiện rõ trên khuôn mặt Lê Viễn làm cho các trinh sát đột nhiên thấy thương hại cho anh ta. Họ hiểu rất rõ 1 điều đây là bí mật đau khổ là lớn lao của đời Lê Viễn, nếu thông tin này lọt ra thì coi như công danh, sự nghiệp, uy tín của anh ta sẽ mất hết. Huống gì anh ta lại là 1 thầy giáo.

Một trinh sát nhấn mạnh:

- Chúng tôi đến làm việc với anh danh nghĩa là nhà báo, mục đích thật của công việc không ai biết cả, anh hãy yên tâm.

Yên tâm?

Nhóm 3V gồm Viễn, Văn, Vinh, họ cùng cảnh là giống nhau về những sở thích tình dục đồng tính của mình. Điều này qua công tác trinh sát, chuyên án N.86 phát hiện ra, và cả 3 con người này đều có vị trí trong xã hội nên họ sinh hoạt rất kỷ lưỡng. Kể ra thì với sở thích khác thường về tình dục của nhóm này không làm cho các thành viên chuyên án N.86 quan tâm. Tuy nhiên có 1 thông tin đáng lưu ý, Lê Viễn đã từng có tiếp xúc khá nhiều với nhóm pêđê Quang B và Hy, do vậy các trinh sát hy vọng anh ta có thể cung cấp những thông tin có giá trị về nhóm này.

- Nhà tôi gần đây, chúng ta có thể về nhà nói chuyện được không? Lê Viễn run run đề nghị, 2 trinh sát nhìn nhau và gật đầu.

Trong căn nhà nhỏ, bình dị và đơn giản vắng vẻ của mình, Lê Viễn có vẻ tự nhiên và thoải mái hơn. Anh ta pha bình trà nóng mời khách và ngồi xuống với vẻ mặt buồn thiu. Trả lời thăm hỏi của các trinh sát về đứa con của mình, Lê Viễn chỉ cho biết sau khi vợ qua đời, do điều kiện chăm sóc của mình khó khăn nên đã gửi cháu về bên ngoại đã mấy năm nay, thường vào cuối tuần anh ta lại về thăm và ở với con hết ngày chúa nhật rồi lại lên đây. Đã mấy năm nay anh ta sống 1 mình như vậy.

Rồi không hiểu ngẫm nghĩ gì, Lê Viễn đi ra ngoài khóa cửa lại cẩn thận, sau đó lấy 1 cuộn băng video trong tủ ra, bỏ vào chiếc tivi trước mặt 2 trinh sát.

Hình ảnh nhập nhòa và hiện ra 1 người đàn ông. Hắn ta mặc 1 bộ đồ pyjama màu xanh, môi tô son, kẻ lông mày đậm, đứng 1 mình uốn éo, lắc lư. Hai bàn tay mềm như rắn của hắn tự vuốt ve sờ soạn khắp người rất tục tĩu. Hắn lấy ở đâu đó ra 1 hộp gỗ dài màu nâu, đưa hộp lên mặt vuốt ve, cà má vào hộp với ánh mắt si mê tựa như người tình. Rồi run run từ từ mở hộp và lấy ra 1 cây kim dài đưa lên trước ống kính, đột nhiên tụt quần ra, gãi vuốt ve đùi của mình và dùng cây kim sắt này chích thẳng vào bắp vế đùi non mấy nhát. Hắn làm rất nhanh, máu ứa ra, và cả người hắn run lên giàn

giật, ngã người ra trên mặt đất nằm oằn oại rên rỉ với ẻ khoái trá. Sau đó hấn lấy 1 sợi dây thắt lưng bằng da, to bản và vung lên tự quật vào lưng, mông, thân người mình, những tiếng roi đen đét ghê người, và hấn còn dùng tay cào cào vào da thịt mình xé nát bộ quần áo đang mặc trên người 1 cách không thương tiếc. Hấn lăn lộn trên mặt đất, cả người mặt mày, da thịt xây xát đầy máu me, nhưng ánh mắt hấn long lanh khoan khoái, miệng méo co thờ hồng hộc, có vẻ như hấn đang lên cơn động kinh tình dục.

Trước mặt các trinh sát, người trong cuộn băng kia như 1 con quái thú. Sự tởm lợm dâng lên đến nghẹn người.

Nhìn Lê Viễn ngồi trước mặt, và anh ta cũng không dấu được sự kích thích khi xem phim. Cả người Viễn run lên như đang bọ sốt, mặc dù cổ kèm nén thể nhưng anh ta vẫn bị co giật nhẹ, vẻ mặt khờ ra và Viễn phải dùng cả 2 tay ôm xiết chặt lấy thành bàn.

Hai trinh sát kinh ngạc và 1 người hỏi giật giọng "Anh làm gì vậy?", Viễn như giật mình bừng tỉnh và đứng dậy tắt máy, uể oải đáp: "Tôi chỉ muốn cho các anh thấy 1 kẻ bị chứng khổ dâm như thế nào thôi và thời gian gần đây nó xuất hiện, đòi hỏi tôi thường xuyên hơn".

- Chúng tôi không hiểu.

- Tôi nghĩ chắc các anh cũng đã có nghiên cứu sơ qua về căn bệnh khổ dâm rồi đấy chứ?

Nghe Viễn hỏi, 2 trinh sát nhìn nhau và se sẽ gật đầu: "Tự hành hạ bản thân, thích bị sỉ vả, được bạn tình đánh đập... chỉ là những giai đoạn đầu của khổ dâm. Còn như gã trong cuộn băng mà các anh vừa xem qua, là bị nặng rồi đấy!" Viễn giương to mắt sau cặp kính trắng, nói thẳng tuột không dấu diếm "Và tôi cũng ở giai đoạn ấy!"

Hai trinh sát hình sự rùng mình.

"Ba ơi, đừng đánh con, con xin ba".

Thằng bé cố dẫy dựa trong bàn tay hộ pháp của ba nó, nhưng vô ích, ông ta gặt cổ nó xuống và vung thắt lưng quất đen đét vào mông nó. Thằng bé oằn oại đau đớn, chẳng mấy chốc cả người tím bầm vết roi, nó lả hấn xuống.

Thường thì hàng xóm 2 bên nhà cũng hay qua can thiệp. Nhưng từ khi ba nó dùng ghế phang vào đầu ông Tư bên nhà đổ máu, khi ông sang can ngăn đến nỗi phải đi cấp cứu, thì sau bận đó không ai còn qua nhà nó nữa, dù cho mọi người nghe nó khóc đều rất xót xa.

Vứt thằng con rơi xuống nền nhà như mảnh dẻ lau, ba nó, khệnh khạng đi ra cửa, trước khi đi còn quay đầu lại chửi "ĐM mày, lần sau tao sai đi mua rượu mày còn lần

chần biết tay tao". Gã nát rượu đi khuất, nó lồm cồm bò dậy lủi vào 1 góc bàn khóc 1 mình.

Ba nó trước kia không có như vậy, 1 người đàn ông hiền lành và thương vợ con. Mọi chuyện chỉ đổ dồn từ khi do bạn bè dẫn đến làm quen với cô chủ quán cà phê Linh trước khu tập thể. Chỉ 1 thời gian ngắn, ba nó mê một người đàn bà này mặc cho má nó khóc hết nước mắt khuyên can. Mọi chuyện chỉ chấm dứt khi 1 ngày kia bà chủ quán Linh đột nhiên biến mất không 1 lời giã từ. Má nó té ngửa khi các con nọ ùn ùn kéo đến, ba nó vay cho người tình hơn 100 triệu để làm ăn. Thế là đồ đạc trong nhà theo nhau đội nón ra đi và ba còn bị đơn vị đuổi việc vì kỷ luật kém. Từ 1 người đàn ông đang hoàng, ba nó trở thành kẻ bê tha rượu chè, má nó cắn răng chịu đựng cũng mấy năm nay. Rượu vào sinh tật, quậy phá bà con xung quanh, đánh vợ con, mọi người dần dần xa lánh và ba nó lại càng quậy thêm.

Trước sự khinh khi xa lánh của bạn bè đồng nghiệp, người quen, lối xóm, ba nó chỉ biết vui đầu vào uống rượu làm thú vui. Và ba nó còn có 1 thú vui tàn bạo khác là mỗi khi say thì thường tìm có lòi thằng con trai ra để đánh đập. Thằng bé vốn đã quá queo, càng trở nên ốm tong teo. Kể ra bị đánh mãi cũng nhàm, thằng bé không còn thấy đau nữa. Thế nhưng mỗi khi ba nó vung sợi dây ra, nó vẫn van xin, rồi người cứ hực nẩy lên dưới sợi dây. Đau và chẳng đau, nó lim dim chịu đựng, nằm phục xuống trên nền nhà khóc 1 mình và ngủ. Cũng đã mấy năm, nó quên rồi.

"Ôi, con tôi, con sao vậy? Ba lại đánh con nữa à?"

Má ôm nó vào lòng và nó ngả đầu khóc thút thít trong ngực mẹ.

Chợt khung cửa tối sầm, ba nó loạng choạng từ ngoài đi vào, réo to "Về rồi à, cơm nước chưa, tao đói rồi", má nó nhỏ nhẹ "Tôi mới về, anh chờ 1 chút, hôm nay con có lỗi gì mà anh đánh nó dữ vậy?", "ĐM, con tao, tao thích tao đánh". Ba nó trả lời thản nhiên và không chú ý đến đôi mắt long lên kích động của má nó, hôm ấy má rất mệt vì công việc tại cơ quan, chưa kể trong buổi họp còn bị phê bình vì những sai sót không đáng nói. "Sao giờ này vẫn chưa cơm nước mà còn ngồi đây", ba nó gầm lên khi thấy má dặt nó lại giường lấy dầu xoa các vết thương. Ba hùng hực lao tới tát vào mặt má nó và xô má nó ngã văng ra và dựng nó dậy, nhìn thằng con gầy gò run bắn sợ hãi, ba nó nhếch mép "hình như mày bị đòn vẫn chưa đã phải không, để tao cho", "anh làm gì vậy?" má quỳ sụp xuống ôm chân ba nó van xin, ba đập má nó văng ra rồi nắm thanh giường quất lia lịa vào người nó làm cho nó ré lên đau đớn. Má nó đứng bật lão đảo đi xuống bếp.

"Linh".

Tiếng thét rùng rợn, khảo khảo, ngàn ngạt của má cho đến ngày hôm nay mỗi khi nhắm mắt Lê Viễn vẫn còn nhớ đến và không hiểu má kêu tên ai, có phải tên cô tình nhân cũ của ba không.

Ba quay lại thì cũng là lưỡi dao bổ củi của má vung lên chém xuống, liên tục mấy nhát...

Ba rú lên kinh hoàng, vung tay ôm đầu và khuỵu xuống trong vũng máu, mặt mày méo hấn đi, đôi mắt đờ đẫn đau đớn kinh hoàng.

Ba thều thào hấp hối "Tại sao lại đối xử với tôi như vậy", nhìn khuôn mặt căm hờn của má, ba muốn nói lời xin lỗi nhưng không được, và ông gục xuống tắt thở. Má dựng cây dao sát bên người ba, im lặng nhìn khuôn mặt máu vớ ra, rồi lặng lẽ đến bên nó, má giơ đôi tay đầm máu ôm nó vào lòng, khóc nhẹ nhẹ "tội nghiệp con tôi, giờ đây má đi tù rồi, ai sẽ nuôi con?".

Cơ quan má, Hội phụ nữ, UBND phường... tất cả đều đồng lòng làm đơn xin miễn giảm cho má. Xét nhiều mặt, cuối cùng tòa phạt má 5 năm tù với nhiều tình tiết giảm nhẹ. Nhìn má co ro trong bộ đồ tù sọc xám đi 2 bên người lính xốc ra xe, nó ngơ ngác không khóc được, má nhìn nó cười mà nước mắt chảy dài. Chỉ có cô Sáu, em ruột của ba là làm rằm nguyện rửa má và cô lôi nó xềnh xệch đi về.

"Thằng giết người mày trốn đâu rồi ra tao bảo". Đét... đét... cô chửi nó như vậy và vung roi quất lia lịa mỗi khi tìm thấy nó. Cô là người bảo dưỡng duy nhất trong họ hàng còn sót lại phải nuôi nó. Và cô không dấu được lòng căm thù, vì má nó giết anh trai mình, lòng căm thù ấy cô trút lên đầu nó mỗi khi có dịp. Năm ấy nó cũng đã mười mấy tuổi rồi.

Cô Sáu đã 40 nhưng không có chồng vì cô quá xấu, đã thế ăn nói lại thô lỗ, cử chỉ như 1 gã đàn ông, nên cả 1 thời xuân sắc trôi qua, dù cô cố ướn người chào mời các chàng trai nhưng chẳng ai thèm ngó ngàng. Và năm tháng qua đi để lại cô nổi cay đắng chua chát trong cô đơn. Có nó, dường như cô cũng vui lên 1 chút và thời gian làm nổi căm hận má nó cũng nguôi ngoai đi trong lòng cô, cô bắt đầu thương yêu chăm chút nó nhiều hơn. Thậm chí 2 cô cháu thỉnh thoảng còn nô đùa với nhau, nổi hận trong lòng cô tắt hẳn nhường cho 1 tình thương vô bờ bến khi cô nhận được tin má nó trong tù ốm nặng, sắp chết.

Chuyến xe lên trại Cái Bè dường như xa thẳm.

Má nằm trên giường, người gầy gò, ốm yếu và đang hấp hối.

Nắm tay cô Sáu, má xin lỗi "chuyện của anh, chị có lỗi. Mong em đừng oán hận, oán thì oán chị, chứ cháu nó còn nhỏ, mong em thương nó", cô Sáu khóc ròng hứa sẽ chăm sóc nó nên người. Nó gục đầu bên má khóc không thành tiếng và lịm đi trong đau đớn, má nó qua đời lúc nào chính nó cũng không hay nữa. Nhìn khuôn mặt gầy dài, tóc lơ thơ điểm bạc của má, nó đột nhiên mừng, thế là má đã đi vào cõi vĩnh hằng, từ nay không còn đau đớn buồn khổ nữa. Má vĩnh viễn ngự trị trong lòng nó, không ai có thể thay thế nổi.

Nó gần như câm lặng trong nhiều năm sau khi má qua đời, cho dù cô Sáu cố gắng dụ dỗ nó mở miệng, thậm chí là cáu kỉnh, đe dọa nhưng nó vẫn trơ ra, chỉ nói những câu ngắn, cần thiết nhất.

Một lần, nó đi học về sớm, mở cửa vào nhà nó phát hiện cô Sáu đang 1 mình trong buồng tắm, có lẽ không ngờ nó về sớm nên không đóng cửa buồng. Có tiếng rên rất

khế của cô làm nó tò mò nhìn qua khe cửa, thân hình khô đét trần truồng của cô oằn oại trên nền nhà xà bông ướt sũng. Trên tay cô cầm bàn chải sắt vẫn dùng để chà nền gạch bông, cô chà qua lại trên người và vẻ mặt rất thỏa mãn. Năm đó nó cũng 15 tuổi rồi và nó lờ mờ hiểu cô đang làm gì. Không 1 chút rạo rức, rung động sung sướng mà nó chỉ nuốt nước bọt ừng ực nhìn vào cây bàn chải sắt của cô, những vết chà đồ rức trên người cô gợi lại nó vết roi thắt lưng da của ba đánh năm nào. Đêm đó, khi cô ngủ say nó bí mật lấy cây bàn chải sắt đem lên phòng ngủ riêng của mình, nín thở, thực hiện lại những việc như cô Sáu đã làm hồi trưa. Một cảm giác rạo rức, xen lẫn mê mê đau đớn làm cho nó sung sướng khoan khoái không tả. Nó chợt nhớ đến tiếng rít sợi dây da của ba năm nào, sự gợi nhớ đau đớn càng làm cho nó điên cuồng chà xát mạnh bàn chải lên thân hình trần truồng của mình và run rẩy toàn thân trong những lớp sóng gợn trào lăn tăn trên làn da, làm cho nó phải rên lên vì sung sướng. Từng sợi lông ở toàn thân Lê Viễn muốn dựng lên vì khoái cảm và nó chỉ muốn được gào thét thật to. Nhưng những tiếng gào rú tình dục được biến thành những tiếng rên ư ử vì phải cắn chặt răng vào gối, kìm nén, nó lăn lộn trên giường và rung mình liên tục. Lần đầu tiên trong đời nó chợt trở thành 1 thằng con trai thực thụ.

Những năm sau đó, Viễn luôn luôn tự tìm cho mình cảm giác tình dục như vậy.

Nhưng Viễn vẫn mang 1 cảm giác thấy thiếu thiếu 1 cái gì đó không rõ. Và càng lớn, sự thiếu thốn đó càng thể hiện rõ làm cho Viễn loay hoay tìm kiếm, trăn trở. Mọi ám ức đó chỉ được giải quyết khi Viễn bắt đầu vào ở khu tập thể trường đại học sư phạm từ năm thứ nhất. Có 1 lần học bài xong, thấy trong người bức bối quá Viễn lò mò tìm xuống buồng tắm, dù đã rất khuya. Đang múc từng ca nước đổ lên người, chợt 1 bóng người loạng choạng đi vào và gập đầu xuống đất nôn òng ọc, Viễn nhận ra thằng bạn nằm cùng phòng, hình như nó đi nhậu say về. Đỡ bạn ngồi, giúp nó nôn mửa xong, Viễn đi vào buồng tắm thì thằng bạn chợt níu áo nó và nói cũng muốn tắm. Lần đầu tiên được nhìn thân hình trần truồng của người đàn ông gần gũi đến như vậy. Cổ họng chợt khô hằn, cả người Viễn run rẩy rạo rức mang những cảm giác tình dục như lần đầu năm xưa, khi khám phá ra công dụng của cây bàn chải sắt. Lê Viễn chợt hiểu rằng, không đơn giản chỉ là cây bàn chải sắt vẫn giúp mình thỏa mãn tình dục. Cảm giác thiếu thiếu sau những lần tự thỏa mãn tình dục thì nay đã rõ, đó chính là nỗi khát khao thích được gần gũi những người đàn ông, rất đơn giản, Viễn là 1 thằng ĐTLA. Người bạn ấy sau này cũng chính là 1 thành viên trong nhóm 3V, 1 sự trùng hợp ngẫu nhiên hay cố ý.

Nhưng là 1 người có học thức và cảm nhận được sự bất thường của bản thân nên Viễn cũng cố gắng dùng nghị lực bản thân để đè nén và hướng dẫn mình vào những hoạt động đúng đắn. Đôi khi không tìm được thì buộc phải chịu theo dục vọng và lại sống trong ăn năn. Ra trường đi dạy học, Viễn lấy vợ với hy vọng sẽ tìm lại bản chất thực của 1 thằng đàn ông trong mình, nhưng Viễn lầm. Nó là 1 cái gì đó sâu xa trong tiềm thức và không khống chế nổi. Đây là 1 nỗi bất hạnh của Viễn.

"Chúng tôi có 3 người, và cả 3 đều là những thằng pê đê, nhưng vì là những người có gia đình đang hoàng, có cuộc sống và vị trí vững chắc nên rất sợ mọi người biết, khinh bỉ. Cũng là sự tình cờ, chúng tôi gặp nhau, kết nhau vì hoàn cảnh và tính tình. Nhưng 2

đưa kia hạnh phúc hơn tôi, vì chỉ thuần là pêđê không, còn tôi bị mắc thêm chứng bệnh này. Việc tôi là 1 thằng pêđê thì vợ tôi đã biết, cô ấy khoan dung chấp nhận trong đau buồn, tủi nhục, nhưng vì thương tôi nên đồng ý cho tôi thỉnh thoảng lén lút ra ngoài thỏa mãn dục vọng mình. Tất nhiên tôi phải đi đâu thật xa, ví dụ về thành phố chẳng hạn, còn ở đây thì không được, lý do tôi là thầy giáo. Dĩ nhiên tôi biết cô ấy rất đau khổ, bởi chẳng ai sung sướng gì khi có 1 người chồng như vậy, nhưng vì hiểu tôi mà cô ấy cho phép. Lâu lắm tôi mới lén đi đâu đó 1 lần để làm điều tội lỗi ấy và về sống trong dằn vặt. Cũng nhiều năm rồi, cho đến khi vợ tôi bị tai nạn qua đời thì dần dần tôi thấy ham mê tình dục của mình ngày càng hướng vào việc tự hành hạ thân xác ngày càng nhiều hơn và hình như không có vợ thì tôi không còn ai để kìm giữ bản thân mình. Tôi buộc phải gửi con về bên ngoại là vì vậy, tôi sợ cháu nó sẽ bị ảnh hưởng của tôi. Cái khoái cảm tình dục đồng giới của tôi ngày càng tăng và chỉ đạt đến đỉnh cao khi tôi thấy kết hợp việc thân xác của mình bị hành hạ đau đớn với 1 người đàn ông khác trong bạo lực bị dằn vò để đạt đến sự sung sướng của tình dục. Trước kia việc hành hạ bản thân tôi thường thực hiện 1 mình không cho ai biết, các bạn trong nhóm 3V cũng chỉ biết tôi là 1 pêđê như họ thôi. Cuối cùng tôi đã nói thật và nhờ nhóm bạn của mình, chúng nó riết rồi đưa nào cũng sợ những ý thích kỳ quái của tôi và cuối cùng tôi đành phải tự lén mò đi tìm những kẻ cùng sở thích, nhưng ở VN mình chuyện này ít lắm, chuyện nó là như vậy đấy".

Không muốn đi sâu vào chuyện tình dục của anh ta, các trình sát đặt vấn đề về nhóm pêđê Quang B, nghĩ ngợi 1 lát và Viễn cho biết.

"Hình như pêđê không có chỗ giành cho những kẻ già, đến 1 lúc nào đó lớn tuổi có lẽ các ham mê nhục dục của con người ta sẽ tự rút lui. Đấy có lẽ là quy luật.

Thỉnh thoảng tôi lại mò đến Eo biển Xanh vì cũng muốn tìm những người cùng cảnh để tâm sự, pêđê là vậy, thích mới, thích trẻ, thích đẹp, thích khỏe! Một lần đến Eo biển Xanh, tình cờ tôi được tiếp xúc với 2 Việt kiều từ Mỹ về có tên là Quang B và Hy. Chúng cũng như tôi, những kẻ chỉ tìm được khoái cảm tình dục bằng việc tự hành hạ thân xác. Bọn này đến đây bao lâu rồi tôi không biết vì tôi ở xa ít đến đây thường xuyên. Nói chẳng biết các anh có tin không, 1 kẻ là pêđê chỉ cần đi lướt qua thôi là đã có thể nhận ra nhau rồi. Nó ở sự linh cảm, cảm giác, mùi hay là cái gì tôi không rõ, nhưng thực sự những người đồng giới chúng tôi khi tiếp xúc với người đối diện, dù cho anh ta có che dấu kỹ lưỡng như thế nào, chúng tôi chỉ cần nhìn vào mắt nhau là hiểu mình là ai, muốn gì. Quang B và Hy đối với tôi cũng vậy, chỉ cần lướt qua nhau vài vòng là chúng tôi nhận ra sở thích của nhau và sáp đến. Nói ra thật hổ thẹn, từ ngày trong tôi xuất hiện thú vui ghê tởm, hành xác mình để tìm tình dục thì đây là lần đầu tiên tôi được hưởng trọn vẹn thú vui này qua 2 thằng Quang B và Hy. Có vẻ như bọn chúng là những bạo dân quen tay, nên chúng hành hạ 1 kẻ khổ dân như tôi rất có kỹ thuật, và đương nhiên cả đôi bên chúng tôi đều đạt được sở thích tình dục của mình. Tất nhiên sau đó chúng tôi có hẹn hò nhau, tôi thì tôi rất thích nhưng sau đó Quang B và Hy chán tôi, cũng phải thôi, tôi đã lớn tuổi, ốm yếu và cũ đi mà mục tiêu của chúng

là những pêđê trẻ đẹp. Tôi biết bọn này tung tiền ra để chiêu dụ những pêđê trẻ đến phục vụ cho chúng".

"Trong những người này, anh có gặp ai tại nhà riêng của bọn chúng chưa?". Một trinh sát lấy ra 1 xấp ảnh trong đó có 3 tấm ảnh của các nạn nhân trong chuyên án N.86 đưa cho Lê Viễn, nhìn anh ta hy vọng. Xem kỹ, đột nhiên Viễn chỉ tay vào khuôn mặt và khẳng định: "Tôi có gặp cả 2 đứa này tại nhà Quang B", "Anh có chắc không?", "Chắc, 1 đứa thì tôi gặp tại Eo biển Xanh, nó cũng là pêđê hình như tên là Nguyễn thì phải, và tôi biết là bọn Quang B đang ve vãn, còn 1 thằng tình cờ tôi có gặp ở nhà Quang B khi tôi ghé qua, nhưng tên là gì tôi không rõ". Hai trinh sát nhìn nhau gật đầu. Trong xấp ảnh có hơn 10 khuôn mặt, Viễn đã chỉ đúng 2 nạn nhân của vụ án đó là Nguyễn Văn Nguyên, sinh viên đại học kinh tế và Lê Văn Phan, người mẫu thời trang.

Xác định lại các thông tin 1 lần nữa, 2 trinh sát đứng lên cảm ơn Lê Viễn để ra về.

Một lần nữa họ khẳng định với anh ta, tất cả những thông tin về đời tư của Viễn sẽ được giữ bí mật tuyệt đối và anh ta hãy yên tâm.

Trinh sát hình sự lớn tuổi khi bắt tay Viễn để về, đột nhiên thở dài: "Chuyện tình dục là chuyện khó nói, chúng ta đều là những người đàn ông đã có tuổi, có học và có gia đình đàng hoàng. Tôi chẳng biết khuyên anh điều gì, nhưng tôi chỉ hy vọng anh sẽ suy nghĩ kỹ vấn đề này. Nên vì danh dự bản thân, vì con cái của mình". Lê Viễn im lặng, rồi anh ta nở nụ cười lạnh lùng nhìn 2 người "Tôi hiểu, điều làm tôi áy náy là danh dự bản thân và nỗi ô nhục của gia đình và con trai tôi phải gánh chịu nếu như chuyện này đổ bể ra ngoài. Mong các anh giữ gìn bí mật cho tôi. Tôi hiểu mình phải làm gì mà".

Một tuần sau, ban chuyên án N.86 sửng sốt nhận được tin, Lê Viễn đã treo cổ tự tử sau khi đi thăm con trai mình và nhờ bên ngoại nuôi nó, và anh ta còn viết thư xin lỗi tất cả mọi người. Cái chết bất ngờ của anh ta làm cho mọi người đều tiếc thương và không hiểu lý do. Trong cuộc họp giao ban chuyên án, 1 số thành viên lên án gay gắt 2 trinh sát hình sự đã từng đi tiếp xúc với anh ta. Vấn đề được đặt ra là các trinh sát khi tiếp xúc với Viễn có làm cho anh ta cảm thấy bị thúc ép truy bức về tâm lý để phải tìm đến cái chết hay không? Cách đặt vấn đề, câu hỏi, sự đe dọa... Đây không phải là ban chuyên án muốn buộc tội các trinh sát, nhưng muốn mở xẻ làm rõ để rút kinh nghiệm.

Một cuộc tranh cãi, mọi người đều đỏ mặt và bức bối lẫn nhau.

Trong bầu không khí bức bối ấy, Lâm phát biểu:

- Thôi chúng ta đừng trách móc hay dằn vặt nhau nữa. Ấu đây cũng là 1 bài học kinh nghiệm cho chúng ta trong công việc sắp tới. Tuy nhiên, thực tế việc này không phải lỗi của chúng ta, tôi nghĩ Lê Viễn đã tự chọn cho mình cái kết cục này lâu rồi. Là người có học thức, có vị trí xã hội và được đồng nghiệp, học trò kính trọng, đương nhiên anh ta sẽ cảm thấy khổ sở như thế nào về chuyện tình dục quái gở của mình. Việc chúng ta đến chẳng qua chỉ là giọt nước cuối cùng của 1 ly nước đã tràn, thế thôi - Nguyễn Lâm thoáng cười buồn - Tôi không nghĩ ra, giây phút cuối cùng đối diện với cái chết, anh ta nghĩ gì nhỉ? cô đơn, tuyệt vọng hay là cái gì khác? Không lẽ cuộc đời này những con người như anh ta không có lối thoát hay sao?

Không có ai trả lời câu hỏi của anh cả, mọi người im lặng.

"Bao nhiêu năm rồi còn mãi ra đi, đi đâu loanh quanh cho đời mỗi mệ, trên hai vai ta đôi vầng nhật nguyệt, dọi xuống trăm năm một cõi đi về..."

Bất chợt đâu đó giọng hát trầm buồn mệnh mang của ca sĩ Thanh Lam chợt vang lên.

Một tuần sau đó, qua việc kết hợp với thông tin có từ các cơ quan an ninh bổ sung, ban chuyên án N.86 đã có được lý lịch khá đầy đủ về 3 tên: Văn Phụng Quang, người Hoa, gốc Triều châu, sinh sống ở nhà... đường Trần Hưng Đạo, từ trước năm 1975, trình độ văn hóa: hết cấp 3, độc thân. Năm 1978, cùng 1 số người Hoa ra Hải phòng về Trung quốc, sau đó sang Hồng Kông và đi Mỹ năm 1983. Sang Mỹ, buôn bán nhiều nghề, đi học, sau đó có 1 thời gian làm tại Thẩm mỹ viện Katherine Quang Anh, do bác sĩ Shira Miskiny AR, M.D. làm giám đốc. Địa chỉ tại 807 W.17 St, Santa Ana, Ca. 92706. Trong các năm 1994, 95, Văn Phụng Quang liên tục về VN thăm gia đình nhiều lần và chính thức mở tiệm làm đầu Q&Q từ cuối năm 1995 đến nay. Tại Mỹ, y đã bị cảnh sát địa phương đưa vào "sổ đen" vì những sở thích sinh hoạt tình dục với trẻ em. Đã 1 lần bị tòa án Mỹ kêu án 3 năm tù về tội này và giám sát chặt chẽ hoạt động tại Mỹ.

Bùi Minh Quang (còn gọi là Quang B), xuất cảnh cùng gia đình năm 1990 theo diện H.O. Nghề nghiệp ở VN trước khi xuất cảnh là công nhân xí nghiệp in, và địa phương cho biết y là 1 pêđê có tiếng ở khu vực chợ Ông Tạ. Sang Mỹ, làm phục vụ tại nhà hàng Viễn Đông tại: 9683 Wesminter, Garden Grove, Ca. 90655. Về VN lần đầu, và có quan hệ bạn bè với Văn Phụng Quang.

Trần Hy, di tản vào 30/4/1975. Trước kia ở VN làm nghề buôn bán, sang Pháp ở, có vợ 2 con. Từ năm 1985 hai vợ chồng đã sống ly thân vì vợ Trần Hy không chịu nổi căn bệnh ĐTLA của Hy ngày càng lộ rõ. Năm 1989, sau khi ly dị thì sang Mỹ ở với người em trai và làm nghề buôn bán bất động sản cho D.T.Ton & Associater ở 9091 Bolsa Avenue, Suite 101. Có tham gia làm báo Ngày Xuân của 1 tổ chức Việt kiều phản động ở Mỹ, thường xuyên về VN. Bắt đầu cặp nhóm với Quang A và Quang B từ năm 1996.

Đã có cơ sở để bắt Quang B và tên Hy nhưng Thượng tá trưởng phòng, trưởng ban chuyên án N.86 và Nguyễn Lâm thống nhất với nhau, tạm thời chưa bắt vội, cần thêm 1 vài thông tin nữa. Tuy nhiên cần giám sát chặt chẽ bọn này, các tổ trình sát thay nhau đeo bám ở các địa điểm đi lại và nơi ở của bọn chúng. Lâm cũng hơi lo ngại, vì bọn chúng là Việt kiều nên rất có thể thấy động chúng chuồn mất. Do vậy anh trực tiếp làm việc với phòng xuất nhập cảnh và thông báo với Công an cửa khẩu để đề nghị nếu bọn chúng có đăng ký xuất cảnh thì báo cho phòng biết ngay.

Một nhóm trinh sát về báo cáo 1 tin quan trọng. "Một nguồn tin cho biết Tư Sún, tên này là trùm pêđê ở các bar Sương Mối, vũ trường Eo biển Xanh, sàn nhảy Thiên An và cũng là thằng dắt mối cho 1 số gay nước ngoài, Việt kiều về nước khi có nhu cầu. Cơ sở cho biết, Tư Sún là người dắt Đặng Thái Huy dặp 2 tên pêđê Quang B và Hy". "Nguồn tin này ở đâu? Ai cung cấp?", Lâm hỏi. "Dạ báo cáo do 1 thằng bạn pêđê của

Huy cho biết, tuy nhiên nó khẳng định muốn rõ hơn thì phải gặp Khanh pêđê vì tên này và Huy chơi rất thân, chính nó dẫn Huy đến gặp Tư Sún trước đó". Lân chỉ đạo tiếp cận và tìm hiểu sâu thông tin này, xác định cho anh thời gian nào nạn nhân Huy tiếp xúc với 2 tên pêđê kia và sau đó thì sao?

Thượng úy Hùng và Trung vệ vũ kéo nhau vào phòng Lân, vừa ngồi xuống Hùng vừa thở vừa nói: "Nguồn tin cừ cơ sở của hình sự quận và kết hợp tin cơ sở của em cho biết thì đêm 7/6 rạng 8/6 Đức gà không đến nhóm sinh hoạt như thường lệ và ngay hôm sau, sau nữa cũng không thấy. Nghe nói nó đột ngột bỏ về quê, cả tháng sau Đức gà mới về nhập bọn lại, ai hỏi đi đâu nó đều không trả lời. Tuy nhiên có 1 lần nhậu say, nó buột miệng thổ lộ là nó đi làm 1 phi vụ lớn cho pêđê Tiểu Long Nữ thuê. Số tiền nghe đâu hơn chục triệu, nó tìm nhóm Ngũ Long công chúa để hỏi về Tiểu Long Nữ đi đâu, nhưng không ai rõ. Sau này nó thanh minh với cả bọn chuyện nó nói chỉ là chuyện chơi, vì say xỉn, và tỏ vẻ lo sợ. Tuy nhiên nhóm pêđê ở đây có nhận xét quả thật Đức đã có làm phi vụ gì đó cho Tiểu Long Nữ, bởi thấy nó có tiền, trước kia thì không. Và 1 tháng còn khẳng định, gần sáng 8/6 nó còn gặp Đức gà ở hẻm Cô tiên đi ra rất vội vã, nó có kêu nhưng Đức gà chỉ quay lại nhìn và giả lơ bỏ đi".

"Rất tốt", Nguyễn Lân khen ngợi.

"Bọn em đã bí mật lấy được dấu tay của Đức gà đem về đây để ta thử so sánh với vân tay của tên giết người tại nhà thực sĩ Bàng".

Tiến 2 trình sát ra, Lân lấy tập hồ sơ vụ án thực sĩ Bàng ra, cẩn thận xem lại toàn bộ và ngẫm nghĩ. Anh còn có 1 số thông tin khác mà chưa muốn trao đổi cùng các trình sát của mình.

Sáng nay, thiếu tá Cơ, đội trưởng cảnh sát hình sự công an quận lên gặp anh, Văn Cơ cho biết, do có vài lần tiếp xúc với Hòa, vợ chưa cưới của thực sĩ Bàng, nên cách đây mấy ngày, cô đột nhiên đến gặp anh để xin ý kiến. "Đó là Hòa rất bất ngờ, khi nhận được 1 bộ hồ sơ đầy đủ các thủ tục do văn phòng luật sư Minh Kiên chuyển đến. Luật sư Kiên cho biết đây là di chúc do thực sĩ Bàng nhờ ông ta làm sẵn, nếu sau khi anh ta chết, ông hãy đứng ra làm thủ tục để chuyển toàn bộ số tài sản của mình cho mẹ con Hòa, để cô có thể nuôi đứa con nuôi của Bàng đến khi khôn lớn. Hòa rất hoang mang và bị bất ngờ. Cô cho biết, từ khi cô và Bàng dự định kết hôn đến nay, chưa bao giờ cô hỏi han về chuyện tài sản riêng tư của anh ta. Qua luật sư cô được biết, sau khi Bàng chết, gia đình Bàng cũng có liên lạc với 1 số nơi để hỏi về tài sản của Bàng. Và luật sư Kiên có tiếp xúc với gia đình Bàng, ông cho họ biết ông được Bàng ủy quyền đứng ra thực hiện di chúc của anh, chuyển tài sản của mình cho mẹ con Hòa. Vì vậy gia đình Bàng sau đó không còn quan tâm chuyện này nữa, thậm chí họ cũng cắt luôn các mối quan hệ với Hòa vì cho rằng Hòa cố ý trong chuyện này".

"Đáng lẽ tôi báo cáo tin này về phòng - Thiếu tá Cơ phân trần - Tuy nhiên được biết văn phòng luật sư Kiên ở địa bàn quận, vì vậy tôi tranh thủ tiếp xúc với ông ta luôn. Luật sư Kiên cho biết vào đầu tháng 5, ông ta có tiếp 1 vị khách đến hỏi ông ta các thủ tục làm di chúc sau khi chết, đó là thực sĩ Bàng. Theo luật sư đánh giá, đó là 1 trí thức, lịch sự và thông minh. Thái độ rất bình thường, không có dấu hiệu gì khác. Ông hướng

dẫn khách hàng làm các thủ tục và nhận lời ủy thác đứng ra lo liệu các thủ tục thực hiện di chúc. Lúc đó ông nghĩ khách hàng của mình lo xa quá, anh ta còn khá trẻ. Luật sư thú nhận, sau đó 1 tháng thì ông nhận được tin người khách kia đã qua đời dù đó là 1 vụ giết người. Ông nhớ lại và có cảm giác như người khách của mình hôm đó biết trước chuyện này - Văn Cơ đột nhiên dừng lại nhìn Lâm chờ phản ứng của anh sau câu nói vừa rồi của mình. Thế nhưng Lâm vẫn lặng thinh, không nói gì. Cơ đành nói tiếp - Vâng. Khách hàng của luật sư đã hỏi kỹ các chi tiết để làm di chúc và thảo luận kỹ với ông ta cách thức để thực hiện di chúc sau khi anh ta chết. Luật sư có cảm giác như anh ta đã biết trước cái chết của mình và tiến hành làm di chúc".

Thiếu tá Cơ đột nhiên ngừng lời, vì chính anh cũng cảm thấy những lời nói của mình có điều gì chưa ổn. Đẩy gói thuốc tới chỗ Cơ, châm 1 điếu, nhả lên trời những vòng khói thuốc ngoằn ngoèo, Lâm tư lự:

- Cậu thấy đấy, như vậy chúng ta có thêm thông tin để biết rằng, trước khi chết khoảng 1 tháng, thạc sĩ Bàng đã bí mật làm di chúc để toàn bộ tài sản của anh ta lại cho mẹ con Hòa, vợ chưa cưới của mình?

Cơ gật đầu. Lâm cười:

- Biết trước? Đây là sự linh cảm, bói toán, giác quan thứ 6... Những lời nói của luật sư Kiên, giờ đây đã mang ý chủ quan. Làm sao khách quan cho được khi thân chủ của ông ta đã chết rồi. Việc anh ta đến xin hướng dẫn và ủy thác ông lo thực hiện di chúc cho anh ta cũng như cái chết của anh ta sau đó 1 tháng, chẳng là 1 sự trùng hợp ngẫu nhiên? Anh đã hỏi kỹ ông ta khi tiếp khách hàng của mình có thấy phản ứng bất thường gì hôm ấy không?

- Tôi hỏi kỹ rồi - Cơ trả lời - Luật sư Kiên xác nhận, họ có gặp nhau mấy lần. Nhìn chung thái độ của thạc sĩ Bàng rất bình thường. Chỉ có vài dấu hiệu mệt mỏi nào đó, nhưng chuyện đó đâu có ý nghĩa gì? Còn sau khi anh ta bị giết, như vị luật sư nhận xét là ông ta có cảm giác. Cảm giác? Cơ gãi đầu - Anh nói đúng đó, tất cả khó khăn định được điều gì?

- Thế còn cô Hòa, đến lúc nào mẹ con cô ta mới biết được mình được hưởng toàn bộ số tài sản trong di chúc của thạc sĩ Bàng? Lâm đột ngột hỏi - Liệu cô ta có biết trước điều đó không? Ví dụ ngay sau khi Bàng lập di chúc?

- Không - Cơ hiểu Lâm muốn hỏi gì, lắc đầu - Cô ta chỉ mới biết cách đây vài ngày thôi. Luật sư Kiên khẳng định ông ta không hề tiết lộ bất cứ thông tin nào theo đúng những qui định trong di chúc. Và giữa cô Hòa và Bàng, họ cũng sắp thành vợ chồng rồi còn gì?

Thiếu tá Lâm gật gù. Cơ nói có vẻ bực bội:

- Không hiểu sao trong vụ án này tôi thấy có điều gì đó lộn cộn. Bây giờ chúng ta đã xác định được nạn nhân là 1 người ĐTLA rồi. Nhưng anh ta dấu rất kỹ, điều đó cũng dễ hiểu thôi. Dứt khoát cái chết của anh ta phải liên quan đến những kẻ ĐTLA nào đó. Nhưng liên kết sự việc lập di chúc trước đó, cùng việc tham gia khám nghiệm hiện

trường ở nhà anh ta. Tôi nhận thấy có 1 sự sạch sẽ phẳng phiu và cẩn thận xung quanh cái chết này? Lân nhướng mắt ngạc nhiên nhìn Cơ - Nói thật có thể anh không hài lòng - Cơ bức rức cọ quấy trên ghế - Không hiểu sao tôi vẫn cảm giác có 1 sự sắp xếp nào đó về cái chết này. Đường như cứ là anh ta đã chuẩn bị trước để đón nhận cái chết của mình. Tại sao vậy? linh cảm, giác quan thứ 6 như anh nói hay là cái gì? Tôi không hiểu...

- Liệu anh ta có bị bệnh tật gì không nhỉ và cái chết bị giết chỉ là sự ngẫu nhiên trùng hợp?

Nghe Lân lẩm bẩm, mắt Cơ vụt sáng, anh chồm dậy:

- Tôi cũng nghĩ vậy. Hay chúng ta thử điều tra thêm 1 hướng này?

Lân gật đầu đồng ý. "Thế còn luật sư Kiên và sổ tài sản của thạc sĩ Bàng theo di chúc để cho mẹ con cô Hòa". Cơ hỏi "Cứ theo đúng các thủ tục của luật đã qui định".

Thiếu tá Cơ gật đầu đi ra.

Và giờ đây những lời nói của Cơ vẫn lẩn quẩn trong đầu Lân. Di chúc, nhà cửa sạch sẽ, các món nợ đã thanh toán đủ, thậm chí là vài lời nhắn gởi trước... Qua các nguồn tin trình sát báo về, Lân còn được biết, trước đó hơn 1 tháng, thạc sĩ Bàng bỗng nhiên có thái độ hòa nhã, thân ái, gần như tốt đẹp xuất với mọi người ở cơ quan, bạn bè đồng nghiệp xung quanh. Theo dư luận chung đánh giá, lạnh lùng, khó gần gũi với những người xung quanh. Bản tính ít nói, cô độc, cuộc sống có nhiều bí ẩn. Chính vì thế ngoài những quan hệ trong công tác hầu như không ai thích tiếp xúc với anh ta, trừ ông phân viện trưởng. Việc Bàng đột nhiên thay đổi thái độ đối với những người xung quanh làm cho mọi người nghi ngờ, nhìn chung dư luận đều cho rằng đây là thủ đoạn chính trị của Bàng để nhắm tới chiếc ghế Phân viện trưởng sắp tới. Thế nhưng anh ta đột nhiên bị giết chết, ai cũng ngỡ ngàng.

Tất cả nói xâu chuỗi lại cho thấy quả thật đang có 1 biểu hiện gì khá lạ lùng ở thạc sĩ Bàng. Nhưng Lân không thích điều này. Giác quan ở người cảnh sát hình sự chẳng qua đó là những kinh nghiệm thực tiễn trải qua trong cuộc sống và công việc để được đúc kết thành kinh nghiệm. Điều này rất quý đối với 1 chiến sĩ cảnh sát hình sự, thế nhưng anh cho rằng, kinh nghiệm vẫn là kinh nghiệm. Trong cuộc đấu tranh với các loại tội phạm, kinh nghiệm giúp người chiến sĩ rất nhiều, nhưng không phải là tất cả. Không thể chỉ có kinh nghiệm thực tiễn mà quên đi các biện pháp nghiệp vụ khác. Kinh nghiệm cần phải được kết hợp với tri thức, trình độ khoa học kỹ thuật. Nếu chỉ biết dựa vào kinh nghiệm thì sẽ tạo sức ỳ, sự ỷ lại rất lớn ở người chiến sĩ. Không thiếu gì trường hợp kinh nghiệm sẽ biến thành những phán đoán chủ quan, duy ý chí, làm lệch hướng điều tra vụ án. Và đôi lúc chủ quan kinh nghiệm đã trở thành rào cản những tiến bộ khoa học, cản trở sự năng động của những chiến sĩ trẻ, biến thành thành trì để bám giữ vị trí hiện có. Đừng quên rằng để đưa được 1 tên tội phạm ra trước vành móng ngựa để xét xử đúng người, đúng tội, chứng cứ pháp lý là điều quan trọng nhất. Không phải ngẫu nhiên mà bất cứ 1 chiến sĩ công an nào, đều phải tâm niệm 1 yêu cầu "trọng cứ hơn trọng cung".

Trong trường hợp này, lời nói của Văn Cơ cũng như từ những thông tin mình có được, thiếu tá Lâm thừa nhận, quả nhiên xung quanh cái chết của thực sĩ Bằng còn có 1 điều gì đó khá bí ẩn. Nhưng hiểu làm sao lời nói của Cơ, chuẩn bị trước để đón nhận cái chết... Lâm lắc đầu.

Chuẩn bị trước để chết, tại sao?

Nhức đầu quá, Lâm đứng dậy tắt máy lạnh, mở tung cánh cửa sổ để đón 1 luồng gió mát. Anh mò trên bàn tìm bao thuốc, nó lép kẹp, anh thở dài vứt vào sọt rác.

Quay lưng lại, đột nhiên anh thấy vị thực sĩ kia đang nhìn anh chằm chập từ tấm ảnh để trên bàn. Ánh mắt anh ta vừa có vẻ gì đó buồn thảm u ám, vừa có vẻ gì đó như thách thức châm chọc với anh. Chắc rằng anh ta đang hỏi Lâm, trò chơi ú tim này, các anh hay tôi thắng? Ai thắng?

Chương 14

Ngồi trước tấm ảnh của con trai trên bàn thờ, bà mẹ của Đặng Thái Huy như hóa đá, câm lặng. Nhìn khuôn mặt của anh ta trong hình, 1 trinh sát hình sự bỗng xót xa. Còn quá trẻ, và liệu những con người như Huy có nghĩ đến những hậu quả của việc ăn chơi trác táng để phải trả giá, đã làm đau lòng các đồng nghiệp sinh thành ra mình như thế nào không? Thật tiếc, anh ta đã không còn nghe được gì nữa.

Bố Huy ra tiếp khách, nghe hỏi, ông cho biết Khanh là bạn thân của Huy và khu này đều gọi nó là Khanh pêđê vì nhìn bề ngoài nó rất "bóng". Hồi trước ông cũng từng nhắc nhở Huy về việc chơi với Khanh phải coi chừng, Huy chỉ cười tự tin. Ông cho biết 2 đứa thân nhau từ hồi học cấp 1. Khi Huy chết thì Khanh cũng biến mất, đi đâu không rõ. Ngay trong đám ma của Huy cũng không thấy Khanh có mặt. Lý do tại sao thì ông không biết.

Sang gia đình Khanh, các trinh sát được biết Khanh bị bệnh và đã về Cần Thơ ở với gia đình bên nội hơn 2 tuần nay rồi.

Và các trinh sát tức tốc lên đường đi Cần Thơ.

Trong 1 khu vườn rộng, mát mẻ, yên tĩnh, đây là nhà của ông bà nội Khanh. Tiếp các trinh sát, 1 thanh niên có dáng người rất ẻo lả, ăn nói nhờ nhờ, cử chỉ long đong, điển hình là 1 pêđê trông rất rõ nét. Đó là Khanh, anh ta có vẻ lo sợ ra mặt, tuy nhiên sau khi nghe các trinh sát thuyết phục, Khanh có vẻ bình tâm trở lại và kể.

"Em sợ lắm, 2 thằng pêđê Quang B và Hy tiền thì nhiều thật vì Việt kiều mà, nhưng pêđê bọn em đùa nào tiếp xúc với nó rồi cũng sợ. Nó - Khanh áp dụng tìm cách diễn tả - làm bọn em rất sợ vì bị đánh đập, hành hạ khủng khiếp lắm. Bọn nó hay đến các bar, vũ trường, quán cà phê để làm quen với bọn em, thích đùa nào thì thông qua Tư Sún để đặt vấn đề và hứa hẹn tiền bạc. Lúc đầu bọn em đùa nào cũng thích, nhưng chỉ qua 1 lần là đùa nào cũng sợ xanh mặt, có đùa bị đánh thừa sống thiếu chết, bịnh cả tuần, em bị 1 lần và đến nay vẫn còn đau".

Khanh vén lưng cho các trinh sát nhìn thấy mấy vết bầm tím đã mờ. Các trinh sát sốt ruột "Thế còn Huy thì sao?", Khanh cúi đầu, nước mắt rơi thánh thót.

"Em và Huy là bạn thân từ nhỏ và em biết thương Huy từ hồi học cấp II, nó biết và luôn trêu chọc tính pê-đê của em. Em cứ kệ dù Huy hay chọc quê em, nhưng em biết Huy cũng thương em. Học hết cấp III, cả 2 đưa nhau nghỉ học vì học kém, em thì phụ mẹ buôn bán còn Huy do gia đình khá hơn nên chỉ ăn chơi, nhưng nó quậy lắm, cả khu em ở ai cũng biết thành tích của nó vì ba mẹ nó chịu quá. Em biết Huy xài ma túy từ năm cuối cấp III, dù cho em can cố nào nó cũng vậy. Gia đình nó cho tiền hoài cũng không đủ tiền thuốc, nó cũng không dám nói thật cho ba mẹ nó biết, em thường phải lén ăn trộm tiền của mẹ em cho nó, nhưng cũng không đủ vì nó hút ngày càng tăng. Sau đó, Huy có cho em biết nó tính nhập 1 bọn ở Tân Bình để đi ăn cướp, có tiền mua thuốc, em khóc van xin Huy đừng làm như vậy vì nếu lỡ ra có gì thì đi tù là chết. Huy cũng sợ, nhưng làm sao có tiền? Cuối cùng thấy Huy quẫn quá, em đành đề nghị Huy theo em đến mấy bar em quen, để chịu chuồng 1 vài thằng pê-đê già nhưng có tiền. Huy không chịu, em nói với nó cũng như những lần Huy chịu em thôi, có gì lạ đâu. Huy nói em khác, nhưng rồi cuối cùng Huy cũng phải chấp nhận vì cần tiền. Thật ra quen với Tư Sún là Huy tự quen chứ không phải em giới thiệu. Em cũng đã từng qua Tư Sún để biết Quang B và Hy nên em rất sợ cho Huy và can nó, nhưng Huy đâu có nghe em vì bọn kia cho Huy rất nhiều tiền. Khá lâu sau có 1 lần Huy gặp em tại nhà, người nó thâm tím mình mẩy và còn khắc ra máu. Em vừa xoa bóp cho nó vừa khóc, vì chỉ cần nhìn là em biết do Quang B và Hy làm. Huy hứa với em là sẽ từ bỏ bọn kia, nhưng điều làm Huy lo lắng vì có mượn của bọn kia 1 số tiền khá lớn để tiêu xài, và hút, nay không biết làm sao trả. Em và Huy quyết định, mỗi đứa ăn cắp của gia đình 1 số tiền trả cho bọn kia và trốn đi đâu 1 thời gian rồi tính. Nhưng chưa kịp thực hiện thì em nghe tin Huy bị giết chết, quá sợ hãi em bỏ về đây cả mấy tuần nay rồi".

Khanh run run móc trong túi ra 1 tờ giấy nhăn nheo, nói trong nước mắt: "Hôm em lấy trộm tiền của mẹ sang nhà tìm nó, như đã hẹn trước, nhưng không gặp. Người nhà nói nó đi đâu rất vội vã và có gọi lại cho em tờ giấy này, trong đó nói là phải đi gấp gặp bọn Quang B để làm việc gì đó, em còn giữ cả cái thư của bọn Quang B hẹn Huy. Và sau đó Huy không về nữa".

Anh ta sụp xuống ghế khóc không thành tiếng.

Các trinh sát thu giữ những tờ giấy, đây là chứng cứ quan trọng.

Trưởng ban chuyên án N.86 chỉ đạo:

"Như vậy, đến đây chúng ta đã có thể khẳng định được các hành vi phạm tội giết người của Quang B và Hy, Tư Sún là 1 đầu mối quan trọng. Từ Tư Sún có thể lần ra các đầu mối khác và không loại trừ việc Tư Sún biết việc làm của bọn này và ủng hộ chúng, vì cả 3 nạn nhân đều qua tay Tư Sún mới đến với bọn này. Ngoài ra trong giới pê-đê của thành phố cũng có mặt 1 số là nạn nhân của bọn này, tuy chưa đến mức chết người. Đến đây chúng ta có thể phá án".

Một trinh sát đi vào báo cáo, cơ sở của ta tiếp cận bọn này sáng nay báo về: Quang A, Quang B và Hy tổ về rất lo lắng, hình như sau cái chết của 3 nạn nhân vừa qua, thì giới pêđê thành phố có vẻ nghi kỵ né tránh bọn chúng, ngoài ra có tin đồn là công an đang điều tra theo dõi nên bọn chúng quyết định lấy vé về Mỹ ngày mai".

Chiếc máy Fax trong phòng nhảy lạch tạch.

Trưởng phòng cầm tờ giấy đưa lên coi và vui mừng cho biết.

"Văn phòng cảnh sát Interpol VN vừa trả lời yêu cầu của chúng ta. Văn Phụng Quang, sinh năm 1957 hiện là đối tượng theo dõi của Interpol quốc tế vì có liên quan đến 1 số vụ lạm dụng tình dục trẻ em ở Pháp, Hà Lan, Mỹ, riêng tòa án ở Dallas vừa phát trát bắt Trần Hy vì tội lừa đảo công dân trong 1 số vụ môi giới đất đai ở Mỹ".

Thiếu tá Lân ra lệnh:

- Phá án!

Cuộc sống của tôi có lẽ là như thế, cũng chẳng còn gì để nói nữa. Tôi như 1 con thiêu thân lặn ngụp trong bể tình dục của giới ĐTLA. Chúng tôi hỏi hã đến với nhau, tranh giành nhau từng đêm vui vì tất cả đều nơm nớp sống trong tâm trạng biết rằng một mai trời sẽ sáng. Sẽ đi về đâu hồi những con thiêu thân hay là tàn lụi theo ánh đèn?

Thế nhưng cuộc sống của tôi còn có 1 ý nghĩa khác, đó là còn Hòa, vợ Hải và con của nó nữa. Đứa bé đã ra đời, đẹp như 1 thiên thần, giống Hải như đúc, mỗi lần nhìn nó là tôi chỉ muốn khóc. Thầm nguyện với Hải, tôi hứa sẽ nuôi nấng cho đứa bé nên người. Và trong vai trò cha nuôi của nó, người bảo trợ cho 2 mẹ con họ, tôi thường xuyên đến thăm và chu cấp chu đáo. Gia đình Hòa và bản thân cô rất cảm động, ban đầu họ chỉ coi tôi như 1 người bạn tốt bụng, nhưng rồi họ quý tôi như 1 người anh trong nhà. Sau này chính Hòa cũng không dấu được tình yêu dành cho tôi, còn gia đình cô thì đánh tiếng xa gần vun đắp. Tôi biết và tảng lờ, làm sao 1 kẻ ĐTLA như tôi mà có thể lập gia đình được. Hòa rất đau khổ, cô nghĩ rằng tôi khinh thành phần xuất xứ của gia đình cô. Tôi hiểu Hòa và thành ý gia đình, nhưng tôi không thể vì sợ sẽ làm khổ Hòa. Tôi hỏi Hải, nó chỉ nhe răng cười. Tôi không hiểu nó muốn gì.

"Ba... ba... ba..."

Thật kỳ diệu, tiếng kêu đầu đời của đứa con Hải lại giành cho tôi. Tôi cảm động đến ứa nước mắt, con ơi. Ta thương con quá, tại sao trời không cho ta 1 đứa con như con? Hải ơi, bạn yên tâm, nó là con của mình và nhất định nó sẽ nên người. Tôi thầm nguyện như vậy trong ngày thôi nôi đầy năm của con.

Mấy năm đã qua đi, thằng bé đã lớn dần và chập chững biết đi. Không hiểu sao nó rất quý tôi, mỗi lần tôi đến nhà chơi, nó đều ôm chặt lấy tôi không rời, tôi về nó khóc thét làm mọi người rất cảm động. Riêng tôi, thường phải dấu những giọt nước mắt vào trong lòng.

Một lần, tôi đi làm về phát hiện 2 mẹ con Hòa đang chờ tôi trước cửa. Tôi bị bất ngờ, vì từ ngày Hải mất, mấy năm nay chưa bao giờ cô ta lại nhà tôi.

- Ba.

Thằng bé reo lên sà vào lòng tôi, đôi mắt tròn xoe như 2 viên bi của nó nhắm tít lại cười sung sướng. Đôi bàn tay bụ bẫm của con vòng qua cổ tôi ấm áp mùi sữa mẹ, tôi thấy lâng lâng trong lòng.

Lặng lẽ Hòa theo chúng tôi vào nhà, và cô ngồi phịch xuống ghế nét mặt đăm đăm. Hình như có điều gì muốn nói, đúng vậy.

Cầm ly nước của tôi trong tay, Hòa rưng rưng nước mắt:

- Anh Hải mất đến nay cũng đã 4 năm rồi. Em yêu anh Hải, đứa con này là kết tinh của tình yêu ấy. Tuy nhiên cũng đã 4 năm rồi, em chắc rằng anh biết là em yêu anh. Tình yêu với anh Hải trong tim em, nhưng chúng ta cũng không thể kéo dài mãi như thế này được. Thằng bé đã lớn, nó quý anh và em cũng vậy. Em và con đều cần anh.

Các cuộc ăn chơi trác táng cũng làm tôi mệt mỏi, mái tóc có vài sợi bạc mặc dù tôi đã nhuộm tóc, đêm đêm tôi phải xoa kem dưỡng da, thế nhưng tôi vẫn không che dấu nỗi sợ xuống dốc của mình và mấy đứa pêđê trẻ bắt đầu xa lánh tôi, gọi tôi là pêđê già. Hình như ĐTLA không có chỗ cho kẻ lớn tuổi, tôi chưa chát nhận ra điều đó, và cũng rút lui từ từ. Tôi bắt đầu mơ ước đến 1 mái ấm gia đình, 1 cuộc sống bình dị như bao nhiêu gia đình khác. Dĩ nhiên tôi nghĩ đến Hòa và con, nhưng tôi mang trong mình 1 mặc cảm tội lỗi, tôi đã lợi dụng Hải và hại nó, nay không lẽ tôi lại táng tận lương tâm, lợi dụng vợ con Hải lần nữa hay sao. Cũng vì vậy tôi lừng khừng không quyết định dù trong lòng đôi lúc tôi cũng rất muốn.

Tôi bắt đầu sợ những đêm cô đơn 1 mình ngồi bó gối nhìn mình trên vách, mưa Sài Gòn dạo này sao buồn quá?

Nhìn tôi, Hoà tha thiết:

- Có thể anh lén cản chuyện anh Hải, hay anh khinh mẹ con em?

- Em đừng nói vậy.

- Anh.

Hòa sà vào lòng tôi khóc tấp tức, thằng bé thấy mẹ đột nhiên khóc nó nhếch miệng khóc theo. Nhìn 2 mẹ con khóc, tôi thấy nao lòng. Tình yêu trong tim tôi dành cho đàn bà đã chết từ lâu rồi, những cuộc tình đồng giới cũng làm cho tôi lãnh cảm hẳn, không có ý niệm tình dục đối với đàn bà. Nếu tôi lấy Hòa thì liệu có đem đến cho cô hạnh phúc hay không, biết nói làm sao cho cô hiểu. Và liệu cô có chấp nhận có 1 người chồng đã từng có 1 cuộc sống sa đọa như tôi?

Tôi thỏa thuận với Hòa cho tôi 1 thời gian nữa để suy nghĩ và hẹn sẽ trả lời với cô trong thời gian nhanh nhất. Sau đó cả 3 chúng tôi đi ăn cơm chung vui vẻ.

Đêm đó tôi đốt tuốc ngòi rất lâu trước tấm ảnh của Hải, lằm rằm nói chuyện với nó, phân tích phải trái và nó vẫn nhe răng cười. Lần đầu tiên trong nhiều năm tôi thấy mình nổi giận với Hải, tại sao chẳng bao giờ nó có ý kiến gì cả?

Chương 15

Sau khi nghe thượng úy Hùng và Trung báo cáo tình hình, kết hợp với các thông tin đã có từ trước đó, so sánh, đối chiếu, đặc biệt là dấu vân tay ở nhà nạn nhân Bằng và dấu vân tay lưu tại phòng hồ sơ cảnh sát và dấu của các trinh sát lấy được cho thấy trùng khớp. Không còn nghi ngờ gì nữa, Lê văn Đức, tức Đức gà va còn được giới pêđê đặt cho cái tên là Đức "bóng mẹ" bởi đã lớn tuổi và vốn là 1 pêđê lộ, là kẻ giết người.

Thiếu tá Lân quyết định cho bắt khẩn cấp tên Đức gà.

"Đức gà, đã có 3 tiền án về các tội buôn bán ma túy, chém người, trộm cắp. Điều quan trọng, tôi vừa nhận được tin từ Cục cảnh sát điều tra bộ Công an cho biết cũng đã phát lệnh truy nã toàn quốc đối với Lê văn Đức, vì nó có tham gia vào 1 số vụ cướp của giết người trên các sông Sài Gòn dọc xuống Long An, Cần Thơ vào năm ngoái. Cả nhóm trộm cắp đường sông liên tỉnh này bị bắt hết, riêng Đức gà trốn mất. Qua khai thác bằng trộm này được biết Đức gà giữ 1 vai trò quan trọng, nhưng nó đã biến mất tầm nửa năm nay, truy tìm không ra". Nghe thiếu tá Lân thông báo 1 số "thành tích" đáng nể của tên này, thượng úy Hùng bổ sung "Như vậy việc nó đến o*? với đám pêđê hẻm 44 cả nửa năm nay chắc là để lẫn trốn việc truy bắt của ta. Việc nó là kẻ giết thực sĩ Bằng, nay thì chúng ta đủ chứng cứ để khẳng định rồi. Thằng này nó biết mặt em vì hồi trước đã từng đụng độ với em rồi, lần đó em bắt nó vì tội tiêu thụ ma túy". Nguyễn Lân ra lệnh cho đội truy nã cử trinh sát cùng với đội 3 cha làm 3 nhóm trinh sát lên đường đi bắt Đức gà ngay.

Thượng úy Hùng và thiếu úy Trung cải trang thành 2 thanh niên đạp xích lô, với những bộ quần áo thô cũ, đội mũ che kín mặt, đang đi với chủ hàng là 1 trinh sát khác cùng nhau lằm lũi đẩy xe đi sâu vào trong hẻm 44/6/7b.

Trưa mưa, tối qua mưa, con hẻm nhỏ đã lâu không được sửa chữa nên đường lầy lội, bẩn thỉu, hôi thối ghê người. Tiếng nước lổm bổm, ì ọp dưới chân 3 người. Có lẽ đã quen nên người dân ở đây vẫn thản nhiên đi vào ra trong hẻm, ai nấy xắn cao quần vanò chuyện với nhau rân rân, thoải mái. Do hẻm quá chật vì các chủ nhà luôn tranh thủ lấn ra từng tí đất, nên con hẻm hiện nay như 1 sợi chỉ đen kéo dài loằng ngoằng, không thể chạy xe đi vào, khi đi người ta cứ phải sát sạt người vào nhau. Vì vậy Hùng và Trung khá vất vả khi phải đẩy chiếc xích lô cao ngất ngưỡng mấy húng carton bên trên.

Dừng chiếc xích lô trước 1 căn nhà lá, lụp xụp, cửa đóng chặt. Hùng sờ nhẹ khẩu súng ở lưng và gạt đầu ra hiệu cho Trung chuẩn bị tư thế xông vào, trinh sát kia vòng qua mé bên cạnh đề phòng Đức gà có thể thoát ra lối ấy.

Hai nhóm trinh sát khác đã xuống 2 địa điểm mà theo dự đoán có thể có Đức gà. Tuy nhiên sáng nay gã cơ sở của Hùng còn khẳng định là tối qua nó thấy "bóng mẹ" Đức gà đến cùng nhóm đi múa hát, sau đó nó gù 1 thằng pêđê cùng về căn nhà nó thuê ở đây.

Đẩy nhẹ, cánh cửa lớn vẫn đóng cứng.

Trung ghé mắt nhìn vào bên trong, tối om và trên giường anh thấy 2 bóng người mờ mờ ôm nhau, có lẽ chúng đang ngủ. Thử đẩy 1 lần nữa và ước chừng có thể xô được, Trung co chân đạp mạnh.

Sầm... cánh cửa gỗ đã long đĩnh ốc nên bị đạp lập tức văng ra và Trung nhảy vào nhà, lao đến chỗ 2 người đang nằm, chìa súng quát to:

- Đức gà, mày đã bị bắt!

Có tiếng rú the thé kinh hoàng, 2 gương mặt lạ hoắc lồm cồm ngồi dậy ngơ ngác sợ hãi. Trung thoáng ngẩn người khi thấy 2 tên pêđê trần truồng lạ hoắc, không có Đức gà, nhưng ngay lúc đó anh thót người gần ngã bật ngửa ra phía sau và khẩu Rullo cầm tay văng ra xa vì 1 cú húc mạnh vào bụng từ 1 tên thứ 3 nằm khuất trong còng bắt ngờ chồm lao ra. Đó là Đức gà. Trung xoạc chân giữ thế đứng và co tay đâm 1 cú thốc vào quai hàm nó, nhưng Đức gà đã kịp né sang bên làm cú đâm trượt mang tai. Thằng này có nghề, Trung nhảy thụt lùi, Đức gà trong 1 tư thế chẳng lấy làm đẹp để gì, trần truồng như nhộng và tay lăm lăm 1 cây dao. Trung cười nhạt nhìn nó chờ đợi, và Đức gà hoa lưỡi dao 1 vòng tròn, rồi lao vụt tới vung dao. Trung né sang bên vung tay chặt mạnh, cú chặt như sắt vào tay Đức gà làm nó nhăn nhó buông cây dao, 2 tay anh vụt bắt khóa chéo tay Đức gà, đè nó khụy xuống. Nhìn khuôn mặt thờ đốc và đôi mắt lảo liên của nó nhìn về phía 1 góc nhà, Trung dự đoán rất có thể nó còn dấu vũ khí ở đó, súng hoặc dao chẳng hạn. Quả nhiên, Đức gà hơi ngã người xuống lật nhẹ 2 khuỷu tay, nó rút khỏi thế khóa tay của Trung rất nhẹ nhàng và lăn về phía góc nhà. Thế nhưng, vì dự đoán trước nên Trung kịp dùng mũi chân đá móc vào ngực nó làm cho Đức gà phải lăn qua bên kia và anh chồm lên người nó.

Dù có 1 thân hình xì ke ốm đói, nhưng Đức gà là thằng lì đòn và khá dẻo dai.

Đức gà nằm thở hồng hộc, nhưng vẫn có vẻ chưa chịu thua, ý chí của nó nhũn hẫ khi phát hiện ngay trước cửa nhà, thượng úy Hùng đang bắt ghế ngồi rung đùi huyết sáo nhìn vào trong nhà. Tướng Hùng to lớn đồ sộ, ngồi muốn khuất cả cửa ra vào, suốt nãy giờ vì mãi vật lộn với Trung nên Đức gà không thấy. Nó lắp bắp "em chịu thua, anh nói tay, em chết ngạt mất... em chịu thua". Nghe vậy Trung mới hơi nói tay khóa cổ nó.

Hùng lừng lững đi vào dựng Đức gà dậy. Thân hình trần truồng của nó teo tóp, run lẩy bẩy dưới tay Hùng. Chẳng nói gì, Hùng co tay... hự... Đức gà gập người xuống vì đau, nó chưa hoàn hồn thì đã bị nháng lên bóp bóp 2 cái tát như trời giáng trên mặt. Hàng trăm con đom đóm bay xung quanh và Hùng lôi Đức gà vào sát tường túm tóc, giộng đầu nó vào tường... cốp... Đức gà rên rĩ "Anh Hùng, anh thương em, xin anh nhẹ tay, em chết mất.. Hùng quát to "thằng chó đẻ, sao có còn tính trốn nữa không?" "dạ... em

xin anh". "Tối ngày 7/6 mày ở đâu?", "dạ em đi hát đình", "đình này..." Hùng vừa vung tay thì Đức gà đã sụp xuống "dạ không em đi... đi... ", "đi đâu?".

Cúi mặt xuống nhìn khuôn mặt nhợt nhạt, dớt dãi chảy lòng thòng của Đức gà, Hùng cười gằn "khỏi khai con ạ, tao biết mày đi đâu rồi. ĐM, mày có giết người thì cũng khôn 1 tí, mày lục tung nhà người ta lên để làm gì?"

Đức gà sụp hoàn toàn, nó gục đầu yên lặng.

"Mặc quần áo vào, mấy con rệp, nhanh lên".

Hùng chỉ tay quát to với 2 gã pêđê đang rúm ró sợ hãi ngồi trên giường và còn anh tự tay mình mặc quần áo cho Đức gà, nó mất tinh thần, người ỉu xuống nhão nhẹt như miếng bún chua.

Cạch. Tiếng còng số 8 bập vào tay Đức gà lạnh ngắt làm cho nó rùng mình. Đức gà nhìn Hùng và năn nỉ: "Em xin khai hết, em đi giết người nhưng vì người ta thuê em. Mấy hôm đó em vã quá, thuốc hết mà tiền không có nên làm liều. Em xin khai, mấy anh khoan hồng cho em". "Giấy bút đây, lại bàn kia viết ra cho tao".

"Dạ", Đức gà cúi gục đầu viết trên bàn rất khó khăn vì bị còng, nhưng Hùng vẫn không chịu mở tay cho nó.

Cầm mảnh giấy xiêu vẹo mấy hàng chữ của Đức gà, Hùng hát hàm: "Súng đâu?". "Dạ em gọi ở nhà 1 thằng em". "Được, về chỗ tao rồi tính".

Thiếu úy Trung ngồi im quan sát Hùng làm việc với vẻ thán phục không dấu diếm. Hùng làm rất nhanh, rất gọn, rất bất ngờ. Phủ đầu đối tượng trong 1 thời gian nhanh nhất, đánh gục ý chí nó và nhanh chóng khai thác các thông tin cần thiết nhất. Đây là 1 trong những bài học nghiệp vụ anh được học tại trường và tận mắt chứng kiến Hùng áp dụng 1 cách nhuần nhuyễn.

Thiếu tá Lâm trực tiếp hỏi cung Đức gà. Có lẽ biết trước số phận của mình, nên Đức gà nhanh chóng ngoan ngoãn khai nhận tất cả. "Tiểu Long Nữ thuê tôi 15 triệu đồng để đi giết tên ở nhà số 19/3, hẻm Cô tiên đêm hôm 7/6 rạng 8/6, nó là ai làm gì thì tôi không biết. Lúc đó tôi đang kẹt quá, nên nhận lời. Cũng có hỏi Tiểu Long Nữ tại sao muốn giết tên này. Tiểu Long Nữ cho biết tên này cũng là pêđê nhưng là pêđê kín, nó chung sống với T.L.Nữ mấy năm nay rồi. Bao nhiêu tiền bạc mà Tiểu Long Nữ làm được thì nó lấy hết, nay lại muốn bỏ đi với thằng khác vì chê T.L.Nữ già. Hận nó nên T.L.Nữ thuê tôi giết nó. T.L.Nữ đưa trước cho tôi 10 triệu và hứa nếu xong nó sẽ chi thêm 5 triệu nữa. Tôi nhận lời, vì rằng T.L.Nữ đã sống với tên kia nhiều năm nên nhà cửa, cách sống của tên này thế nào nó biết hết. Chính nó đưa cho tôi chìa khóa vào nhà, chỉ chỗ cho tôi lên nhà trên và thậm chí còn biết tên kia ăn uống như thế nào, ngủ như thế nào... Nó dặn tôi lên thấy tên kia đang ngủ thì cứ bắn chết. Vút súng và trốn đi 1 thời gian sau đó về gặp nó nhận tiền. Tôi làm đúng như vậy, nhưng khi giết người xong, tôi thấy tên này có vẻ giàu có nên lục lọi tìm kiếm một ít tiền, nhưng nhìn bề ngoài thì vậy, nhưng trong tủ của nó chẳng có bao nhiêu tiền, chỉ mấy trăm tiền mặt. Giết xong, tôi

cũng trốn đi vài tuần chờ im vắng rồi về tìm T.L.Nữ. Nhưng nó lừa tôi, có lẽ sợ nên nó cũng trốn luôn và không trả cho tôi số tiền còn lại".

"Tiểu Long Nữ là ai?", "Tôi không biết, chỉ biết cũng trong nhóm pêđê với nhau, nhưng tôi chưa bao giờ thấy mặt thật của nó cả". "Hiện nó đang ở đâu?", "Tôi không rõ lắm, chỉ biết nó sinh hoạt trong nhóm Ngũ Long công chúa của Hoa bóng chúa, thường múa hát ở quán Cây Si, nhưng sau khi báo lên tiếng thì hình như nhóm bị giải tán rồi".

Liệu Đức gà đã khai thật chưa hay là nó muốn đổ tội cho ai? Đây là 1 vấn đề cần nghiên cứu. Tuy nhiên cũng cần làm rõ: Tiểu Long Nữ, Ngũ Long công chúa, Hoa bóng chúa, quán Cây Si ở đường Trần Bình Trọng. Phải xác minh ngay. Đây là mệnh lệnh của Lân đặt ra cho các trinh sát của mình, và phải làm khẩn trương.

Cầm bức điện trên tay tôi ngạc nhiên "Ra đón mẹ ở sân bay vào lúc 14 giờ 30 chiều nay".

Từ lâu tôi đã nghĩ mình không còn cha mẹ, vì những người hiện nay chỉ là mẹ nuôi của tôi, mẹ ruột tôi là ai, đến bây giờ vẫn là điều bí ẩn vì chưa có ai trả lời tôi. Chỉ nhớ 1 chiều, cách đây 40 năm, cha tôi đột ngột ôm về 1 đứa trẻ và giao cho ông nội, nói vắn tắt đó là con của mình, nhờ ông nuôi. Điều này lớn lên tôi mới biết, tôi cũng chính là nỗi dằn vặt bất hòa thường xuyên của mẹ kể đối với cha vì bà nghi ngờ cha có 1 ai đó trước khi đến với bà. Không bao giờ cha trả lời mẹ, và cũng không có ai có thể làm cho cha trả lời.

Nhiều năm nay rồi chúng tôi chỉ liên lạc với nhau 1 vài lần qua điện thoại, và rất lạnh nhạt như muốn nhắc với người kia rằng người này vẫn còn sống. Đối với gia đình, tôi là 1 kẻ lạc đến từ thế giới khác, tôi không hợp với họ, điều này đã thể hiện từ khi còn bé. Mẹ kế của tôi, bà không dấu diếm sự căm ghét của mình đối với tôi, còn cha, ông không bao giờ tỏ tình cảm của mình đối với tôi và lúc nào cũng hờ hững. Đi nước ngoài học về, sau mấy ngày nghỉ ngơi, cha kêu tôi vào phòng làm việc của mình. Sau 7 năm không gặp, tôi thấy ông dường bệ, mập mập hẳn ra, đặc biệt tiếng ho lục khục của ông làm tôi nhớ ông nội đến ứa nước mắt. Ông và bà đều mất khi tôi đang học bên Đức và tôi cũng chỉ được biết khi về VN, đây là 1 niềm ân hận lớn trong đời tôi vì không gặp được ông bà lần cuối. Cha giấu nghía tấm bằng đồ thạc sĩ của tôi, không dấu vẽ hài lòng và người hỏi tôi muốn làm gì, kinh doanh buôn bán, làm công chức Nhà nước, làm công tác nghiên cứu... tùy tôi chọn. Tự xét thấy bản thân chỉ phù hợp với công tác giảng dạy hoặc nghiên cứu. Cha gật đầu, hỏi tôi muốn ở Hà Nội hay Sài Gòn, nhớ đến về khó chịu của mẹ kế và 2 đứa em, tôi nói muốn vào Sài Gòn, cha gật đầu và 1 tuần sau tôi nhận được quyết định vào thành phố công tác, trước khi đi cha chỉ nói 1 điều gần với tôi, phải cố gắng và phải tự thân vận động để vươn lên, tôi hiểu, chắc rằng ông cho mình đã rũ sạch được trách nhiệm và không muốn tôi làm phiền ông nữa.

Tôi chấp nhận. Mặc dù mang tiếng có cha làm lớn ngoài Trung ương thế nhưng tôi chưa bao giờ được hưởng ơn mưa móc từ cha tôi mà phải tự thân phấn đấu vươn lên. Tôi không thắc mắc kêu ca gì và tự hài lòng về điều đó. Thậm chí tôi mang ơn họ vì họ để cho tôi sống yên trong nhiều năm, không can thiệp vào cuộc sống riêng tư của tôi.

Nay mẹ kể đột ngột bay từ Hà Nội vào thăm tôi chắc có việc gì đó rất trọng đại. Tôi biết, năm nào cha mẹ chẳng vào thành phố vài ba lần do công việc, thế nhưng sau vài lần nhắc tôi đến thăm nhưng tôi né tránh thì những lần sau họ lơ hẩn. Đọc báo, xem tivi thấy hình cha mẹ trong thành phố, tôi chỉ cười.

Hai mẹ con chúng tôi ngồi ăn cơm trong quán Cổ Ngư.

Quán đẹp, lịch sự, trang nhã và lần đầu tiên tôi đến đây, thế nhưng chủ quán vừa gặp mẹ đã vồn vã chào hỏi, hình như họ quen biết từ lâu. Mẹ lơ đãng nhìn ông ta không thèm trả lời và chỉ phẩy tay. Mẹ là 1 người đàn bà đẹp, sang trọng, và biết giữ tuổi trẻ của mình dù đã hơn 60 tuổi. Quyền uy của mẹ thì khỏi nói, là vợ 1 cán bộ cao cấp, mẹ hiện thân của sự tột đỉnh vinh quang của Hà Nội thời đổi mới. Bạn bè cho tôi biết, chỉ 1 tiếng nói của mẹ thôi khối kẻ lao đao khốn khổ. Vì vậy, bu xung quanh mẹ lúc nào cũng 1 đám đông nịnh bợ, xun xoe. Nhưng chẳng bao giờ tôi quan tâm đến điều ấy vì tôi không có ý định nhờ vả mẹ bao giờ.

Nhún nhường cầm cái đĩa gà, rất kiểu cách và quý tộc, mẹ thông thả ăn từng món nhỏ nhẹ, rồi hớp 1 ly rượu chát đỏ.

Bữa cơm giữa 2 mẹ con tôi xong rất nhanh chóng và tôi hồi hộp chờ mẹ ban phát mệnh lệnh. Đôi mắt kẻ chì đen của mẹ nhìn tôi chăm chặp, rồi mẹ thở dài, rất kịch, mẹ lấy khăn tay trong túi ra chấm góc mắt, 1 tay kia mẹ vuốt nhẹ mái tóc của tôi.

- Con đã 40 rồi đấy, có sợi tóc bạc rồi này.

Sự âu yếm của mẹ làm cho tôi bất ngờ, chơi vơi. Vâng, 40 năm rồi lần đầu tiên tôi mới thấy mẹ kể thổ lộ tình mẫu tử với mình, điều này làm tôi cảm động, dù biết rằng nó là giả tạo.

- Bố anh sắp nghỉ hưu rồi.

Nhìn vẻ mặt ngờ ngác của tôi, mẹ mím chặt đôi môi thành 1 đường kẻ chỉ.

- Bố với mẹ bàn rồi, kỳ này anh phải ra Hà Nội. Cái chức viện trưởng viện anh là của anh.

Tôi sững sờ.

- Tất nhiên ngay bây giờ thì chưa được. Tạm thời anh được rút ra làm viện phó, viện trưởng của anh gần 70, chắc chắn rằng sẽ nghỉ nay mai.

Viện phó, viện trưởng liên quan gì đến tôi? Mẹ rít lên:

- Bố anh sắp nghỉ hưu rồi, anh rõ chưa?

À là vậy, bố sắp nghỉ hưu và đây có lẽ vào lúc cuối đời chính trị của mình, bố mẹ mới chợt nhớ ra mình còn 1 thằng con trai lạc loài nơi xa và vận động cho tôi. Tôi đáp:

- Không mẹ ạ, cảm ơn bố mẹ đã lo cho con. Nhưng với con thế này là đủ rồi, bố mẹ cứ lo cho 2 em là được.

Mẹ trừng mắt nhìn tôi dữ dội, hình như chưa bao giờ quyền uy của mẹ bị thử thách cho nên mẹ mới giận như vậy:

- Anh không được cãi, bố mẹ đã quyết định rồi. Chuẩn bị thu xếp ra Hà Nội nhận nhiệm vụ. Anh có thời gian 1 tháng để sắp xếp việc nhà trong này.

Tôi phản đối:

- Con đã 40 tuổi rồi, bố mẹ hãy để cho con tự quyết định cuộc sống của mình. Con thích sống ở thành phố, quen rồi.

Mẹ cười lạt, đột ngột ném ra trước mặt tôi 1 cái lông giả của chim trĩ trắng:

- Thế còn cái này, là cái trò quái gì của anh ở đây? đây là lý do anh thích ở lại thành phố phải không? Hay là tại cái con công nhân không chồng mà có con kia nó quyến rũ anh? Hả?

Mẹ kéo dài giọng đầy nghiến, giận dữ...

Tôi rũ người xuống nhìn mẹ không ngờ. Bạn bè tôi vẫn nói về mẹ với sự nể sợ quá không sai. Tuy xa tôi ngàn cây số và nhiều năm không gặp, thế nhưng mọi việc làm của tôi vẫn bị mẹ quan sát rất kỹ. Lông chim trĩ này vốn là món bảo bối của tôi trong trò chơi tình dục đồng giới của mình, và Hòa nữa, mẹ đã điều tra rõ về cô.

Mẹ nhăn mũi, đồng đánh như 1 vương phi:

- Thôi, tôi không nói về chuyện ăn chơi của anh nữa, kinh lắm. Bây giờ có mấy việc anh phải làm ngay, một chuẩn bị bàn giao chức vụ trong này đi, chấm dứt mối quan hệ với cái con công nhân kia, ở Hà Nội chúng tôi đã chuẩn bị cho anh con 1 ông bạn của bố rồi. Anh đã già, ở tuổi anh, Hà Nội người ta đã là ông nọ bà kia, gia đình đảng hoàng, chứ đâu phải ai cũng lăng nhăng như anh. Anh làm chúng tôi xấu hổ quá. Còn cái chuyện kia của anh, tại sao? nó là cái gì nhỉ, tôi không hiểu? Mẹ giơ 2 tay lên trời như 1 diễn giả, và nói rít lanh lảnh, giọng nghe như cây sắt cạ vào nhau, làm cho tôi rùng mình ớn lạnh - Tôi xin anh, anh làm ơn chấm dứt và về Hà Nội ngay.

Mẹ nói 1 mạch, không cho tôi xen vào 1 lời, đây cũng là cách thể hiện quyền lực của mẹ. Ban phát và ra lệnh quen với sự chấp thuận của người nghe, không cần biết người nghe có đồng ý hay không, đối với mẹ không có chuyện phản đối.

Nhìn vẻ mặt của tôi, đột nhiên mẹ thở dài:

- Tôi biết, có thể anh oán trách chúng tôi vì những đối xử lạnh nhạt với anh trong nhiều năm qua. Tất cả chúng ta đều đã già rồi, oán trách nhau để làm gì? Dù sao đi nữa anh cũng là con của chúng tôi, anh mang họ Phạm và chúng tôi phải có trách nhiệm, anh hiểu không?

Dù mẹ tỏ ra buồn nhưng cái buồn cũng rất kiểu cách, tôi lặng lẽ ngẩng nhìn khuôn mặt không có dấu ấn thời gian của bà mà không biết phải nói gì. Không lẽ về cuối đời mẹ lại ân hận, muốn tu tâm tích đức đi chùa, cúng kiến như 1 cái mọt của 1 số ông bà thừa của nhiều tiền hiện nay? Tôi cũng không hiểu bà lo cho tôi hay lo cho danh tiếng của

dòng họ Phạm, khi còn sống có lần ông nội phàn nàn, mẹ mày như 1 con kỳ nhông đổi màu nhanh quá. Bây giờ mẹ đang đổi màu gì đây?

Mẹ đi chào 1 vài mối quan hệ quen biết trong thành phố, về khách sạn nghỉ và sáng sớm hôm sau về Hà Nội luôn không gặp lại tôi.

Chương 16

Hai trinh sát vòng xe dừng lại trước 1 quán ở đường Trần Bình Trọng, cả 2 thấy tấm bảng hiệu có đề tên "Quán Cây Si", nhưng quán đã đóng cửa im ỉm. "Mấy chú tìm ai?", bà bán thuốc lá ngồi cạnh cửa quán hỏi, "dạ, tụi cháu muốn kiếm người quen ở quán này", "Người quen? - Bà ta nhìn 2 người không thiện cảm, rồi nhổ 1 bãi nước bọt, nói trống - dèp rồi, ba cái thằng pêđê bị dèp rồi. Công an bắt, cũng đáng đời". Thấy thái độ khó chịu ra mặt của bà bán thuốc lá và chắc cũng không khai thác được gì thêm, 2 trinh sát quyết định đến công an phường làm việc.

Trưởng công an phường đã đi họp, phó công an phường phụ trách khu vực ra tiếp. Sau khi nghe Hùng và Trung trình bày lý do, anh vui vẻ cho biết "Tụi tôi phối hợp với hình sự quận đã bắt trọn ổ pêđê và mại dâm nam này, cũng đã gần 1 tuần nay rồi. Trước kia nó chỉ là 1 quán nước bình thường, do chủ quán là 1 thằng pêđê người Hoa lai, nên quán này là nơi tụ tập của bọn pê đê thường lui tới. Rồi nó có tổ chức hát hò đình đám gì đó, sau khi bà con dân phố phản ánh, đặc biệt có dấu hiệu nơi đây còn tổ chức mại dâm nam, nên phường và quận đã bố trí trinh sát để bắt trọn ổ. Hiện nay vụ việc đang được công an quận thụ lý. Mấy anh có thể liên lạc trên đó. Cũng may quá, bọn tôi vừa bắt hôm trước thì hôm sau báo Sức sống lên tiếng, chớ không báo ra rồi mình mới bắt tay vào làm thế nào cũng bị cấp trên cự".

Dãy nhà tạm giam của công an quận nằm khuất sau khu vực các đội thuộc khối cảnh sát, tạo điều kiện dễ dàng cho các đội khi làm việc.

Đội trưởng hình sự quận sau khi nghe 2 trinh sát báo cáo, đã đích thân đưa 2 người xuống đội cảnh sát điều tra, vừa đi anh vừa cho biết "Nội vụ hình sự quận đã làm xong, hiện nay đã chuyển sang cảnh sát điều tra để củng cố chứng cứ, đưa ra tòa truy tố". "Mình truy tố Hoa bóng chúa về tội gì hả anh?", Trung hỏi. "Hai tội, 1 là môi giới mại dâm, 2 là tuyên truyền văn hóa phẩm đồi trụy".

Trong phòng làm việc của Đại úy Thu, điều tra viên trung cấp công an quận, ngón ngang sách vở, băng video, hình ảnh, thuốc, các dụng cụ tình dục... Thu nhăn nhó chỉ tay: "Toàn là đồ đem về từ quán Cây Si đấy. Bẩn thỉu quá, toàn là thứ lũ pêđê đang dùng đấy. Bệnh hoạn, không thể tưởng tượng nổi". Trung thoáng rùng mình.

Theo yêu cầu của 2 trinh sát, Hoa bóng chúa được dẫn ra phòng hỏi cung.

Hoa bóng chúa, 1 cái danh xưng nghe lạ tai, xuất hiện trước mắt 2 trinh sát là 1 con người đồ sộ, khó có thể định nghĩa nổi là đàn ông hay đàn bà. Khuôn mặt phì nộn thịt, mắt cắt, môi xẻ, mũi nâng, cằm chẻ... và bộ ngực bơm như 2 quả bong bóng. Trong bộ

quần áo tù sọc sần, nhìn Hoa bóng chúa rất quái dị. Gã lạch bạch đi tới, và lễ phép cúi đầu chào các cán bộ công an bằng 1 giọng khàn đùng đùng:

- Hoa xin chào các cán bộ ạ!

Ngay từ khi Hoa bóng chúa từ xa là Trung đã phải bấm chặt tay vào đùi của Hùng để nén nụ cười. Thế nhưng khi nghe gã cất tiếng thì Trung đành phải đứng dậy bỏ chạy ra ngoài bật cười 1 mình. Cậu lính trẻ bảo vệ đứng ngoài thấy Trung cười, cũng cười và nói: "Ai lần đầu tiên gặp nó cũng như anh hết. Bọn em mấy đứa lần đầu cứ lăn ra và cười vì không chịu nổi".

Thiếu úy Trung quay vào.

Hoa bóng chúa khép nép khi nghe Hùng hỏi về Ngũ Long công chúa.

- Thừa cán bộ, Ngũ Long công chúa có 5 đứa: đại sư tử Tiểu Long Nữ, nhị sư tử Phàn Lê Huê, tam sư muội Triệu Minh, tứ sư muội Trịnh Doanh Doanh và ngũ muội Hoàng Dung.

- Thế còn mẫu hậu Chung Vô Diệm?

Phớt lờ câu hỏi châm chọc của Hùng, Hoa bóng chúa chữa lại:

- Dạ không, em là Mẫu hậu Tây Vương Mẫu.

- Hiện nay Ngũ Long công chúa đâu hết rồi?

- Dạ hôm bị bắt chỉ còn em và thằng Tuấn lai, chủ quán Cây Si. Còn Ngũ Long công chúa không đến hát hôm đó, nên nay em cũng không rõ ở đâu. Nhưng thừa cán bộ, em có biết gì đâu ạ, chỉ mua vui tại quán thôi, mọi cái là do thằng Tuấn lai nó làm, em có biết gì đâu.

Đã biết trước thế nào Hoa bóng chúa cũng sẽ chối tội nên Hùng không quan tâm đến lời nói của gã. Thực ra tội lỗi của Hoa bóng chúa và Tuấn lai đã quá rõ ràng, hồ sơ của chúng đội cảnh sát điều tra cũng đã làm xong và đang chuyển qua viện kiểm soát quận làm thủ tục trước khi đưa ra tòa xét xử.

Anh nghiêm giọng:

- Mọi việc sẽ do thái độ thành khẩn của anh, hiện nay tôi muốn hỏi địa chỉ từng người trong nhóm Ngũ Long công chúa ở đâu anh có biết không?

Hôm hình sự quận và công an phường tiến hành bắt ồ ồ mãi dâm nam trá hình này thì nhóm Ngũ Long công chúa của Hoa bóng chúa lại không có mặt để hứa hát. Cho nên nhóm này không bị bắt và nay không rõ tan rã về đâu. Và vì chúng chỉ là những pêđê đến múa hát, không là đối tượng của vụ án quán Cây Si, hình sự quận không truy tìm chúng.

Hùng rất nóng ruột muốn biết địa chỉ của nhóm này.

về lấu lĩnh ngập ngừng hiện rõ trên khuôn mặt Hoa bóng chúa, gã đang toan tính 1 điều gì đó.

Đại úy Thu gõ tay trên mặt bàn:

- Hoa, anh cần phải thành khẩn!

- Dạ thế em có được ân giảm không ạ?

Ra thế, gã đang tính điểm để xin kèo nài, mấy trinh sát bật cười.

- Bọn chúng em tất cả có 5 người, em nữa là 6. Thường thì chúng em tập trung nhau thành 1 nhóm để đi hát cúng đình, đám ma, đám cưới... khi có yêu cầu. Sau này khi Tuấn lai nó kêu bọn em lại quán nó để hát giúp vui, tính tiền hàng tháng. Em đồng ý và từ đó nhóm có tên là Ngũ Long công chúa, tên do mỗi đứa tự chọn. Bọn em tụ tập từ nhiều nơi về, con Minh tức Triệu Minh ở Tiền giang, con Định tức Trịnh Doanh Doanh từ Phú nhuận dạt qua, con Hân tức Phan Lê Huê thì em không rõ lắm, hình như từ ngoài Bắc vào. Còn con Hoàng tức Hoàng Dung, nó là cháu em, còn con... - gã ngắc ngứ - em cũng không biết tên thật của nó nữa, hồi trước thằng Thanh pêđê thỉnh thoảng có đến chỗ em chơi, nó dẫn theo 1 thằng pêđê khác, già rồi, nhìn cách xưng hô của bọn nó, em đoán thằng Thanh là đào nam, còn thằng kia là đào nữ. Quen nhau rồi thỉnh thoảng thằng kia đến chỗ em chơi, rồi nó xin nhập nhóm tụi em và xưng danh là đại sư tử Tiểu Long Nữ. Thằng này lạ lắm, ít nói, cũng ít lộ mặt cho ai thấy, và cũng ít khi đến, lâu lâu 1 lần, thường khi đến thì nó đã trang điểm xong rồi và hết là nó biến ngay. Em đoán chắc nó là pêđê kín nên sợ người khác biết mặt.

- Anh có biết nhà cửa, nơi ở của Tiểu Long Nữ không?

- Không thừa cán bộ, em nói thật, em không biết.

- Anh có tấm hình nào của Tiểu Long Nữ không?

- Không, nó chẳng bao giờ chịu chụp hình chung với bọn em.

- Anh thử tả sơ hình dáng của T.L.Nữ

- Dạ...

Gã đứng lên uốn éo, nhưng các trinh sát không thể hình dung được. Chỉ biết T.L.Nữ người ốm, cao chừng 1.65 mét, nói tiếng Bắc, và là kẻ ít nói.

- Thế còn thằng Thanh pêđê?

- Nó chết rồi, chích ma túy quá liều, chết cách đây hơn tháng.

Trước khi bị đưa về nhà tạm giam, Hoa bóng chúa còn cố hỏi:

- Cán bộ ơi, em có được giảm không ạ?

Nhìn gã đàn ông cúi đầu lúc lúc đi giữa 2 cảnh sát trẻ, đột nhiên Trung như sực tỉnh và vội vã chạy theo gọi giật lại "Hoa bóng chúa". Gã dừng lại nhìn chàng trinh sát trẻ tò

mò. "Quán Cây Si bị đưa lên báo anh có biết không?", "Có, thưa cán bộ", "Anh đã xem bài báo đó chưa?", "Dạ các cán bộ ở đây có cho em xem", "Tấm hình chụp Ngũ Long công chúa đang múa hát trên sân khấu, trong đó có tất cả 5 người, có T.L.Nữ không?", gã ngẩn ngơ suy nghĩ và Trung vội đề nghị cảnh sát điều tra cho anh mượn bài báo đem tới. Lúc này Hùng đã hiểu ý Trung và 2 trinh sát hỏi hộp nhin Hoa bóng chúa, gã cầm bài báo lên chăm chú đọc lại và ngắm nhìn tấm hình trong báo, rồi gật đầu khẳng định: "Thưa các cán bộ, đúng đây là hình 5 đứa trong nhóm Ngũ Long. Nhưng em nghĩ hình này chụp lâu rồi, chứ Tiểu Long Nữ đột nhiên bỏ nhóm mấy tháng nay, không thấy đến".

Tích... tích... tích... Tiếng điện thoại di động reo kéo dài kiên nhẫn. Cuối cùng chủ máy cũng buộc phải cầm máy lên.

- A.. lô. Tôi, Việt đây. Ai vậy?

- Tao, Lân đây, mày vẫn còn ngủ hả?

- Trời ơi, Lân ơi, tao xin mày. Mày làm công an thì mày ăn lương công an, tao làm báo thì tao ăn lương báo. Có đứa nào giành tiền của nhau đâu, sao mà giờ này mày đã dựng tao dậy hả thằng chết tiệt?

Nghe giọng than vãn nhừa nhựa ngái ngủ của Việt, Lân cười to:

- Mày làm gì mà giờ này còn ngủ hả? 8 giờ sáng rồi!

- Hôm qua tao đi viết bài và có mấy thằng bạn rủ đi đến 2 giờ sáng mới về, rõ chưa?

- Thôi.. thôi.. đừng than thở nữa. Dậy lên đi, tao có việc cần nhờ mày.

- Việc gì?

- Dậy đi, 10 phút nữa tao tới nhà mày đi uống cà phê.

Lân cúp máy không thèm nghe giọng cầu nhàu của Việt nữa. Anh lấy xe đi ra và dặn trực ban, anh sẽ vắng mặt khoảng 1 tiếng, có việc gì thì gọi di động cho anh.

Ngồi trong quán cà phê, sau khi nghe Lân hỏi về bức hình trong bài báo của mình. Việt nói:

- Thực ra tao không có chụp được bức hình ấy ở quán Cây Si. Nhưng đúng là tấm hình đăng báo là của nhóm Ngũ Long công chúa, tao có là nhờ 1 thằng bạn làm báo cho. Chẳng là như thế này, sau khi viết bài thì thấy thiếu hình, may làm sao có thằng bạn làm báo biết báo thiếu nên cho. Hình nó có là hồi xưa nó đi chụp hình đám cưới nhà người quen và nhóm này có đến hát giúp vui, nên nó chụp được, tao đã xử dụng để minh họa cho bài viết của mình.

- Bây giờ mày làm sao cho tao toàn bộ hình của nhóm này được không?

- Được thôi, nhưng mà chuyện gì mày cần gấp vậy?

- Chuyện công an mà, tao hứa xong chuyện thì sẽ cho mày viết bài.

Việt gật đầu không hỏi thêm gì, đột nhiên Lân hỏi nhỏ:

- Thăng Hoàng dạo này nó sống như thế nào?

Việt lim dim nhìn bạn, cười:

- Tại sao mày lại hỏi tao mà không tự đi hỏi nó?

Lân không trả lời lơ đãng nhìn ra ngoài trời.

Việt hiểu rằng Lân đang lo cho em trai của mình.

Cuộc đời này có biết bao nhiêu là cái đẹp.

Một ánh nắng, 1 làn gió, 1 tiếng chim, 1 cánh hồng ban mai thoang thoang mùi hương sớm làm cho tâm hồn ta thấy sáng khoải láng láng. Đời đẹp xiết bao.

Thế nhưng mỗi khi ta gặp những khó khăn trắc trở cuộc sống, ta thường nguyên rủa trách oán đời này. Và tôi cũng vậy. Tôi chỉ phát hiện ra cuộc đời này còn biết bao nhiêu điều kỳ diệu mà ta chưa khám phá, hưởng thụ hết vào 1 ngày, khi tôi hiểu rằng mình chẳng còn bao nhiêu thời gian được sống nữa.

Nếu một mai, có ai đột ngột nói rằng bạn sẽ chết, vâng sẽ chết, tức không được sống trên cuộc đời này nữa thì bạn sẽ nghĩ sao?

Chết. Nỗi ám ảnh và sợ hãi của bao nhiêu thế hệ con người. Thế giới càng hiện đại, người ta càng luyến tiếc cuộc sống, tìm mọi phương cách để kéo dài cuộc sống, nhưng vô ích, có kéo dài bao nhiêu thì cuối cùng con người cũng phải chết. Thế là hết, 1 thế giới đen thẳm sẽ đến với chúng ta, đó là chết. Và đó là 1 sự thật không thể chối bỏ. Bạn hay tôi dù có sợ hay không sợ thì cái chết nó cũng đến với chúng ta, thần chết sẽ phát phơ trong bộ áo chùng đen, với lưỡi liềm bén và nụ cười the thé kinh dị. Vị khách không ai chào đón này sẽ đến thăm bất cứ ai khi muốn, đó là sự thật. Sợ hay không sợ hả các bạn? tôi sợ và tôi không dấu sự sợ hãi của mình khi nói về cái chết, chẳng qua tôi chỉ chấp nhận 1 cách thanh thản thôi.

Những cơn ho kéo dài, cộng thêm ngực tôi thường hay đau nhức, tôi khám bệnh và chữa trị hơn nửa năm nay vẫn không khỏi. Cuối cùng vị bác sĩ vẫn hay chữa trị cho tôi đề nghị đi xét nghiệm máu, tôi không hiểu nhưng vẫn đi thử máu theo yêu cầu của bác sĩ. Tại bệnh viện nghe tôi trình bày, họ nhanh chóng lấy của tôi 1 ít máu và ghi ngày hẹn tôi trở lại. Mấy ngày sau vị bác sĩ đã từng lấy máu của tôi có vẻ mặt rất khó coi, ông ta ngáp ngừng đề nghị tôi cho lấy ít máu nữa để làm lại vì lần trước chưa đủ. Tôi nghe lời, không phản đối vì đây là chuyên môn của họ.

Tiếp tôi trong phòng, có vị bác sĩ còn thêm 1 người khác. Họ vui vẻ, ân cần với tôi và đề nghị tôi cho biết thêm về gia đình, cuộc sống riêng, công việc. Họ làm tôi ngạc nhiên vì những cái này chẳng liên quan gì đến bệnh tật của tôi.

Hai người nhìn nhau, rồi cuối cùng vị bác sĩ thận trọng thông báo cho tôi.

- Anh Bằng, tôi đề nghị anh hết sức bình tĩnh khi nghe tôi nói. Tôi xin thông báo cho anh kết quả xét nghiệm máu của anh vừa qua. Lần thứ nhất chúng tôi thực hiện tại bệnh viện, lần thứ 2 vì nghi ngờ kết quả chưa chính xác nên lấy máu của anh để đưa xuống viện Pasteur để xét nghiệm lại. Kết quả 2 lần đều như nhau, anh bị HIV dương tính đang chuyển sang giai đoạn 2 - AIDS!

Ông ta đến giờ mới chịu giới thiệu cho tôi biết người bạn bên cạnh. Đây là 1 chuyên viên tâm lý của Trung tâm phòng chống AIDS thành phố và có nhiệm vụ tư vấn giúp tôi.

Cả 2 nhìn tôi chăm chú và lo lắng nhìn nhau vì không thấy tôi có phản ứng gì như thường thấy ở các bệnh nhân khác khi biết mình bị HIV.

Tôi mỉm cười cảm ơn họ, bình thần đứng lên để ra về, vị bác sĩ vội ngăn lại và cho biết theo ông, tôi không nên tuyệt vọng, cũng còn hy vọng vì Sida vốn phát triển rất phức tạp và giới khoa học đang tập trung nghiên cứu nên có thể... Không nghe ông ta nói hết, tôi nhả nhận cảm ơn, và để cho họ khỏi bối rối, tôi hẹn sẽ quay lại xin ý kiến 1 ngày gần đây. Nhưng tôi biết rằng mình sẽ chẳng bao giờ quay lại nơi này nữa vì tôi không cần gì ở họ. Và họ cũng sẽ không tìm ra tôi, như 1 may mắn, tôi đến đây với 1 giấy tờ tên tuổi, công việc khác.

Tôi lưỡng lự đi ra cổng bệnh viện, những tia nắng xiên xiên vào mặt rất bỏng của 1 ngày hè không làm cho tôi khó chịu nữa. Tôi lấy xe bình tĩnh ra về, bỏ lại sau lưng ánh mắt kinh ngạc của 2 vị bác sĩ, họ không hiểu và có cảm tưởng như tôi đã biết trước chuyện này.

Phải tôi đã biết trước, hay nói chính xác hơn là tôi đã cảm nhận được, trước sau gì mình cũng có 1 ngày như thế này và tôi chờ đợi nó. Nay được nghe sự thật, tôi thấy nhẹ nhõm trong lòng.

Tốt, cuối cùng thì mình cũng sẽ chết và chết rất nhanh, đây chẳng phải là 1 điều tốt hay sao? Chẳng phải là 1 điều mà mình chờ đợi sao?

Sau khi Hải chết, tôi chơi vui rơi vào vực thăm thẳm tối tuyệt vọng. Khi chấp nhận quan hệ đồng giới với Thanh và lao vào những cuộc ăn chơi trác táng bất tận. Nhìn những quan hệ nhầy nhụa, không có giới hạn cấm cản của những kẻ đồng tính, tôi thừa biết cái giá phải trả cho bản thân mình và họ trong 1 ngày không xa. Nhìn những thanh niên trẻ, đẹp, khôi ngô, tôi thấy thương xót, tiếc cho họ. Tại sao không trở về với cuộc sống của 1 con người đàng hoàng, lao vào những thú vui xác thịt loạn lạc này làm gì để phải trả giá? Đôi lúc, tôi cũng thử gọi chuyện 1 vài người, thì tất cả đều cho là tôi điên. Khanh từng cười khanh khách khi tôi nói, nó gào to bên tai tôi "Đã là 1 thằng pêđê thì làm gì có tương lai? Sống và hãy sống cho hết những tháng ngày trẻ đẹp mà cuộc đời đã cho, để rồi 1 mai chết chìm trong 1 xô tắm tối nào đó, đây là tương lai của pêđê". Cả bọn gào to lên như 1 lũ rồ, vỗ tay hoan hô Thanh. Tôi thấy chua chát trong lòng, Sida và bao cao su là chuyện lạ lùng đối với giới ĐTLA. Đây không phải là yêu.

Do vậy khi nghe thông báo mình bị Sida tôi hoàn toàn không bị bất ngờ. Tôi hiểu đây là kết cục tất yếu phải đến. Phải đến.

Đêm đó, tôi ngồi bên tấm ảnh của Hải nhìn nó âu yếm thì thầm. Thế là chúng mình sắp được đến bên nhau rồi. Hải thích không? chắc là thích bởi vì nó đang nhìn tôi cười.

Trong giấc ngủ tôi thấy Hải nắm tay tôi đưa đến 1 khu vườn đầy hoa thơm, những bông hoa lạ lùng, xòe 5 cánh ngũ sắc rực rỡ, khung cảnh thơ mộng tuyệt vời. Hải nói đây là Thiên đường, nơi mà Thượng đế đã làm ra để đón những kẻ khốn khổ như tôi để ở, Thượng đế muốn chuộc lỗi lầm của mình và Hải đang chờ tôi.

Hải ơi! tôi bật dậy, nước mắt ướt đầm từ hồi nào.

Tôi bình tĩnh sắp xếp cho cái chết của mình.

Điều thứ nhất làm tôi lo lắng luyến tiếc đó là Hòa và con. Rất tiếc cho cuộc hôn nhân mà tôi dự định sẽ tiến tới với em sẽ không bao giờ có nữa, nhưng đây cũng là 1 giải pháp hay cho tôi, tôi không muốn mình trở thành nỗi bất hạnh cho Hòa, em còn trẻ, còn tương lai và rồi sẽ có 1 người đàn ông khỏe mạnh đang hoàng đem đến cho em hạnh phúc. Tôi thực lòng cầu mong như vậy.

Kiểm tra số tài sản hiện có tôi dự định sẽ chuyển thành tiền mặt gửi vào ngân hàng, Hòa và con sẽ có 1 số tiền hàng tháng cho đến khi thằng bé lớn lên học hành thành người. Nếu chẳng may có bất trắc gì, thì số tiền này tôi sẽ hiến vào quỹ phòng chống AIDS của thành phố. Tôi bắt đầu viết di chúc với sự tham vấn của luật sư.

Điều thứ 2 làm tôi suy nghĩ mông lung. Tôi sẽ bắt đầu chọn cho mình 1 cái chết như thế nào? từ đâu? Tôi không thể để cho mọi người biết tôi bị Sida chết, như vậy còn gì là danh dự của tôi, của gia đình, tuy cha mẹ đối xử không tốt với tôi, nhưng họ vẫn nuôi tôi ăn học thành người. Tôi không muốn để họ xấu hổ vì mình, và bản thân tôi vẫn muốn giữ được trong lòng của mọi người, của Hòa và con những ý nghĩ tốt đẹp về tôi. Vì vậy, tôi không thể chọn giải pháp tự tử, nhất định cũng sẽ có những lời đàm tiếu. Ôi, máu của nhà nho, của kẻ sĩ Bắc Hà từ trong ông nội vẫn ngấm sang tôi. Một cái thói kiêu hãnh khinh bạc đáng thương hại, chết nhưng vẫn muốn 1 cái chết trong danh dự hão. Đây là điều làm cho tôi bận tâm suy nghĩ trong nhiều ngày.

Tại cơ quan tôi đối xử với mọi người hết sức niềm nở, thân ái, tôi bỏ hẳn cái sự khinh bạc kiêu hãnh lạnh lùng trước kia của mình. Mọi người nhìn tôi hoài nghi, phải chăng tôi đang cố tình lấy lòng để chuẩn bị cho bước đi lên thành Phân viện trưởng như lời đồn? Con người là kỳ lạ như vậy đấy, khi ta thành thật với họ cũng là chính ta đã gieo vào lòng họ những nghi ngờ, còn ta giả dối thì họ lại hỉ hả. Tôi cảm thấy thương hại tất cả những người ở đây, những con người nhỏ nhen, hèn hạ, tranh đua với nhau từng miếng cơm, manh áo. Ai cũng nhăm nhúm, tàn tạ và rồi tất cả sẽ đi vào hư vô như tôi, chẳng qua kẻ đi trước người đến sau.

Con người, con người, tại sao vậy?

Lúc này, tôi cũng từ chối các lớp giảng dạy ban đêm, thỉnh thoảng ban ngày. Tôi muốn giành cho mình thêm 1 ít thời gian rảnh rỗi để sống 1 mình. Tôi thường tư lự 1 mình đêm khuya đi trên những con đường vắng ngắm những cặp trai gái ôm nhau đi qua, họ đáng yêu quá. Sáng mai, tôi dậy thật sớm ngồi trên sân thượng ngắm những nụ hồng

ướt ẩm sương đang rung rinh, lung linh như những hạt ngọc, hít hà những mùi thơm dịu ngọt. Đón ánh rạng đông đang đến đỏ rực từ chân trời, thở không khí trong lành và thấy cuộc đời tuyệt đẹp, thế nhưng tôi không nuôi tiếc. Tôi sống trong 1 tâm trạng thoải mái và tự cho mình được suy nghĩ chiêm nghiệm về cái chết. Tự nhiên lúc này tôi cảm thấy mình có thể trở thành 1 triết gia, trải qua những cay đắng ngọt bùi cuộc đời khốn khổ của 1 người ĐTLA, buồn, vui, sung sướng, tôi đều đã đi qua. Nhìn lại, tôi không vui cũng chẳng buồn và chỉ có thể giằn trải lòng mình trên trang giấy, nói cho vơi đi những đắng cay trong lòng, nói cho thỏa lòng những điều tâm sự mà xưa nay mình vẫn phải che giấu. Phải, tôi mong mỗi mình có thể trở thành nhà văn, và tôi cười chế diễu chính mình, khoan khoái quá.

Không hiểu có kiếp sau không? Có cuộc sống thứ 2 sau khi ta rời khỏi cõi đời này như sách báo vẫn nói? Có sự đầu thai trở lại như những vị Lạt ma Tây tạng vẫn đang làm không? Tôi không biết và không thể trả lời nổi, nhưng nếu có kiếp sau tôi được sống lại, tôi mong được gặp Hải và làm bạn với nó như những thằng đàn ông bình thường, và mong mình sẽ là 1 người đàn ông đàn hoàng, khỏe mạnh, tôi có quyền cười ha hả thật to, vô tư, có quyền yêu và siết trong vòng tay mình 1 người đàn bà mà tôi yêu thương. Có quyền ngủ với nàng mạnh mẽ để cho ra đời những đứa con khỏe đẹp, để bế con trên tay, rạng rỡ khoe với mọi người rằng đây là con tôi, là giòng máu họ Phạm của tôi đang chảy trong con và âu yếm với con, con ơi, con là tương lai của nhân loại. Xin đừng ai và đừng bao giờ là 1 kẻ ĐTLA, sự đau khổ 1 đời người mà tôi đã phải trải qua, quá đủ rồi, cũng chính là tôi đã phải trả giá cho kiếp trước của mình chẳng? Xin đừng ai như tôi.

Tôi đã chọn cho mình được 1 cái chết. Tôi đã chọn.

Chương 17

Thiếu tá Lâm ngồi trong phòng làm việc chăm chú nhìn những tấm hình chụp nhóm Ngũ Long công chúa do Việt chuyển lại. Anh đã cho phóng to 1 số tấm và dùng kỹ thuật tráng để làm rõ khuôn mặt của Tiểu Long Nữ.

Một khuôn mặt trát đầy son phấn, nhưng vẫn không che giấu được vẻ già nua, tàn tạ, mệt mỏi trên khuôn mặt bắt đầu hóp lại xuống 2 bên má nhăn nhúm. Cô ta hay là gã ta, cười, nhưng miệng ngoác ra trông thật thảm hại.

Lâm thờ dài. Tại sao con người ta lại phải như vậy, chìm đắm vào những thú đam mê nhục dục như thế này ư? Có đáng không?

Anh chọn tấm hình phóng to và rõ nhất của T.L.Nữ và đưa lên trước mặt ngắm nghía. Đột nhiên có 1 cái gì đó làm Lâm thấy ngờ ngợ, nhưng chưa dám khẳng định. Anh vội lấy trong tủ ra 1 bộ ảnh chụp nạn nhân Phạm Hồng Bằng đưa ra so sánh, sau đó Lâm tìm tiếp 1 tấm hình chụp khi Bằng đang sống. Và anh phát hiện khuôn mặt của T.L.Nữ và tấm ảnh của Bằng có những nét giống nhau đến kỳ lạ. Tuy mặt T.L.Nữ trét đầy son phấn, thế nhưng vẫn có những đường nét rất giống Bằng. Không lẽ đây chỉ là 1 trùng hợp ngẫu nhiên, từ thông tin của các trinh sát gởi về các hoạt động của Bằng cho thấy

anh ta sống khá bất thường, thực tế là 1 kẻ ĐTLA. Vậy từ tấm ảnh này, Lân nhận thấy hình như giữa T.L.Nữ và P.H.Bàng có 1 mối quan hệ khó hiểu nào đó.

Thế nhưng Lân không muốn khẳng định vội, khi chưa có cơ sở để kết luận.

Cánh cửa phòng bật mở, 2 trinh sát đi xác minh về thất vọng báo cáo không thể truy tầm được T.L.Nữ. Giới pêđê có tên biết T.L.Nữ và cũng chỉ biết như Hoa bóng chúa, đã nói, còn biết rõ về tên này chỉ có Thanh. Nhưng Thanh cũng đã biến mất cách đây vài tháng, đi đâu không rõ lý do.

- Quay lại hỏi cung Hoa bóng chúa lần nữa. Có khả năng nó chưa nói hết sự thật đối với chúng ta. Cần phải triệt để khai thác nó tới đa. Đối với chúng ta hiện nay thủ phạm giết thực sĩ Bàng đã rõ, tuy nhiên chúng ta cần phải làm rõ mục đích giết người của Đức gà, có phải là T.L.Nữ thuê nó giết người hay còn vì lý do nào khác?

Hai trinh sát vội vã xuống công an quận để hỏi cung lại Hoa bóng chúa. Công an quận cho biết Hoa bóng chúa sắp sửa bị đưa ra tòa án quận xét xử. Đội cảnh sát điều tra sau khi được ban chỉ huy công an quận chỉ đạo khẩn trương giúp đỡ, đã cử trinh sát tập trung cùng khai thác Hoa bóng chúa.

Lần này thì Hoa bóng chúa đã ngoan ngoãn khai sự thật. Tên Thanh pêđê chưa chết, nhưng nó cũng sắp chết, đang hấp hối vì Sida vào giai đoạn cuối ở bệnh viện Bình Dân.

Các trinh sát sau khi báo cáo về cho thiếu tá Lân rõ, lập tức xuống bệnh viện ngay. Vị bác sĩ khoa giờ hồ sơ và xác nhận đúng hiện nay có 1 bệnh nhân tên Thanh đến nằm ở đây và anh ta đang ở giai đoạn cuối của AIDS. "Thưa bác sĩ, bây giờ anh ta có thể tỉnh táo nói chuyện được không?". "Được, nhưng tôi nghĩ các anh còn may, chứ khoảng vài ngày nữa e rằng chậm!"

Mặc dù được vị bác sĩ cảnh cáo là hãy chuẩn bị tinh thần trước, thế nhưng các trinh sát khi tiếp xúc với Thanh vẫn thấy choáng váng. Riêng Trung khi nhìn thấy đã bị xây xẩm mặt mày, loạng choạng phải dựa vào tường đưa tay chặn họng.

Một thân hình trần truồng khô đét, lở lói hoàn toàn, mùi hôi thối tanh tưởi khắp căn phòng.

Anh ta nằm bất động.

- Thanh.. Thanh.. Vị bác sĩ gọi khẽ. Và Thanh từ từ hé mắt nhìn 3 người - Có mấy anh công an đây muốn đến hỏi con 1 vài chuyện, con có nói được không?

- Được... con nói được - Thanh thều thào, có vệt máu rỉ ra ở miệng.

Cố gắng nén ghê sợ, Hùng ngồi xuống bên giường bệnh và móc trong túi lăm hình của Tiểu Long Nữ, hỏi:

- Em có biết người này là ai không?

Thanh nhếch mép:

- Nó chết rồi phải không?

-???

- Em biết, nó là đào nữ của em đấy. Nó lúc trước là thầy giáo của em, sau này khi em phát hiện nó cũng là pêđê như em và bọn em cặp với nhau.

- Tên nó là gì hả em.

- Bàng.. Phạm Hồng Bàng.

Hai trinh sát ngẩn nhìn nhau. Thanh mệt mỏi nằm thiêm thiếp và vị bác sĩ lại gần cầm ca nước đưa cho nó uống. Về mặt của ông đây vẻ dịu dàng, nhân ái, không 1 chút ghê sợ nào. Thanh uống ừng ực và nó ứa nước mắt, giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt lỗ chỗ của Thanh.

- Con.. con cảm ơn bác sĩ. Bao lâu nữa con sẽ đi?

- Chẳng còn bao lâu đâu, con yên tâm, chừng 2,3 ngày nữa thôi.

Trước vẻ ngạc nhiên của 2 trinh sát, vị bác sĩ bình thản thông báo cái chết đang từ từ đến với Thanh. Hình như lúc này cho Thanh biết rõ cái chết đang đến cận kề hóa ra lại là 1 cách an ủi tốt nhất cho anh ta.

Thanh cố gắng nhúc nhích đầu:

- Con cảm ơn, vâng con đang chờ.

- Các anh có còn hỏi gì thêm không? - Nghe vị bác sĩ nhắc, Hùng vội nói.

- Thanh này, chúng tôi muốn biết 1 vài chuyện về thạc.. ờ..về.. P.H.Bàng, về T.L.Nữ, bạn của em.

- Em biết, và đoán có thể 1 ngày nào đó các anh sẽ tìm đến em, em cũng muốn nói 1 điều gì đó với các anh mà chỉ sợ không kịp. Bàng hả, Bàng cũng là 1 người khốn khổ như em thôi. Bàng là thầy em và cũng là 1 pêđê, tụi em sống với nhau được mấy năm. Bàng tội nghiệp lắm vì Bàng luôn sống trong dằn vặt. Em nhiều lần nói với Bàng thôi quên đi, đời 1 thằng pêđê thì cũng như con đom đóm, sáng đó rồi tắt đó nhưng Bàng vẫn bị dằn vặt, bởi Bàng là người có học thức, có chức vị, nên Bàng còn bị nhiều ràng buộc, không phải như em.

- Tại sao em biết Bàng đã chết?

- Cách đây mấy tháng Bàng đột ngột tìm em để thông báo mình đã bị nhiễm Sida, lúc đó em cũng nói thật với Bàng là em biết mình bị nhiễm Sida lâu rồi và đang có khả năng phát bệnh vào giai đoạn cuối. Hai đứa chúng em ôm nhau khóc cho số phận của mình, sau đó em ngã bệnh bị đưa vào đây và chính Bàng là người chăm sóc em hàng ngày. Em là 1 đứa con bất hạnh và cô độc trên đời này. Khi gia đình em biết em là 1 thằng pêđê thì họ xa lánh và xua đuổi em, nên khi bị Sida em cũng không muốn báo cho họ biết làm gì. Chịu đựng 1 mình, may mà có Bàng.

- Thế lần cuối cùng Bàng đến tìm em vào thời gian nào?
- Trong thời gian chăm sóc em, em nhận thấy Bàng sút đi nhanh lắm, cho đến khoảng đầu tháng 6, đột nhiên Bàng đến tìm em với ánh mắt rất kỳ lạ và nói rằng sẽ chờ em ở thế giới bên kia, Bàng đi trước. Em rất sợ cô đơn, em đã khóc xin Bàng đừng bỏ em, nhưng Bàng không chịu, Bàng nói rằng đã thu xếp xong rồi, phải đi trước và sẽ chờ em. Em có hỏi Bàng đi đâu nhưng Bàng không nói, chỉ nói rằng không bỏ em mà chẳng qua là sẽ đi trước và sẽ chờ em.
- Trong nhóm Ngũ Long công chúa có phải Bàng là đại sư tử Tiểu Long Nữ phải không?
- Đúng, đây là tên em đặt cho Bàng khi đến chơi với mộ Hoa bóng chúa, Bàng không muốn ai biết sự thật về mình trừ em. Nên khi đến tham gia nhóm thì Bàng đồng ý lấy tên đó.
- Thế lần cuối trước khi chia tay với em Bàng có nói rõ là sẽ làm gì? đi đâu không?
- Bàng không nói rõ, nhưng khóc rất nhiều và chỉ nói Bàng có công danh sự nghiệp, có sự kính trọng của mọi người, có 1 gia đình cha mẹ bề thế, có 1 người đàn bà yêu Bàng. Thế nhưng Bàng đã phụ tất cả, nay nếu Bàng tự tử hay chết vì Sida thì không còn gì danh dự cho gia đình, cho mọi người. Bàng nói rằng cả cuộc đời sống trong khổ đau, nay Bàng thấy rất nhẹ nhõm khi ra đi, và đi như vậy coi như là trả ơn cho mọi người. Bàng nói sẽ còn nhớ T.L.Nữ lần cuối... Á..ú.. Bàng ơi... em không phản bội Bàng.. em chỉ nói thật... Bàng ơi... đừng làm em sợ.. á...á... đem em đi đi Bàng ơi.. á..á..

Thanh vụn vụn, mắt trợn trừng trừng trắng già. Anh ta hôn mê rồi, vị bác sĩ buồn rầu thông báo. Chẳng còn bao nhiêu lâu nữa.

Ca.ch!

Cuốn băng ghi âm chạy đoạn cuối dừng lại.

Thiếu tá Tâm, trưởng ban 3, cục E15 - ANQĐ và thiếu tá Lâm ngồi im lặng lắng nghe.

Thiếu tá Tâm đưa cho Lâm 1 cái đĩa mềm vi tính và 1 tập hồ sơ. Lâm đón lấy liếc nhanh qua.

Thiếu tá Tâm nói:

- Chúng tôi đã xác định rồi, cái chết của thực sĩ Bàng chỉ thuần túy là 1 vụ án hình sự, không liên quan gì đến bí mật quốc phòng cả. Trong quá trình thu dọn hồ sơ, chúng tôi có lấy máy vi tính của anh ta về, chuyên gia bên tôi đã khá vất vả mới giải mã 1 file trong ổ đĩa cứng của máy vi tính và phát hiện ra nhật ký của anh ta. Chúng tôi in ra nghiên cứu và quyết định chuyển sang ngay sang cho các đồng chí xem có thể giúp thêm được gì không? Chúng tôi vừa làm xong - Thiếu tá Tâm nhấn mạnh điều này, vì anh sợ Lâm hiểu lầm.

Lâm thờ dãi:

- Có tập nhật ký của anh ta, nó càng giúp chúng tôi có những thông tin để củng cố thêm chứng cứ và khẳng định được nguyên nhân cái chết của anh ta. Nhưng phỏng có ích gì nữa nhỉ?

- Một con người đáng thương? - Thiếu tá Tâm buồn rầu và hỏi - Thế bây giờ các đồng chí xử lý vụ này như thế nào?

- Cứ căn cứ theo quy định trong bộ luật hình sự về tội giết người đối với tên giết người mà chúng ta đã có.

Còn sự thật về anh ta? Một câu hỏi lửng lơ trong đầu 2 vị sĩ quan. Thôi như người xưa đã nói, chết là hết, hãy để cho linh hồn anh ta, nếu có thật ở đâu đó được ngủ yên mãi mãi. Đây là 1 con người đáng thương!

Thiếu tá Lâm lặng lẽ cảm tấm ảnh của thạc sĩ Bàng, nhìn thẳng vào đôi mắt mờ buồn của anh ta sau cặp kính trắng tự hỏi. Tại sao anh phải làm vậy hả anh Bàng? có cần thiết phải như vậy không?

Không có câu trả lời, có chăng là tiếng gió như hơi thở xa xa.

Hai vị thiếu tá bắt tay nhau giã từ. Lâm cẩn thận gấp tập hồ sơ lại.

Chương 18

Hoàng đẩy xe vào nhà và kêu lên kinh ngạc khi thấy Trung cởi trần, mặc quần đùi, ngồi một mình xếp bằng tròn trên nền gạch, đang cầm chai rượu uống ừng ực. Nước mắt ràn rụa.

- Trung, em làm sao mà uống rượu say quá vậy? Trung!

- Bỏ ra, anh bỏ tôi ra, anh là thằng pêđê, bỏ tôi ra.

Trung đẩy bật Hoàng ngã ra nền nhà rồi cầm chai rượu lên uống tiếp và rồi sụp xuống ôm mặt khóc rưng rức.

Cứ vậy, uống và khóc.

Hoàng bất lực nhìn Trung không hiểu lý do gì, mỗi khi Hoàng mon men lại gần thì Trung lại quát to tránh ra, buộc Hoàng phải lùi lại. Cuối cùng bỏ mặc Trung ngồi uống rượu 1 mình, Hoàng lảng lạng vào buồng đi tắm, khi ra Hoàng đã thấy Trung gục trên nền nhà ngủ say.

Thỉnh thoảng Trung vẫn lại đây ở, cũng được mấy tháng nay rồi, nhưng chưa bao giờ Hoàng gặp Trung có trạng thái kích động như ngày hôm nay.

Hoàng lặng lẽ bế xốc Trung lên giường, và từ trong túi Trung rơi ra 1 cuốn băng cassette. Đặt Trung nằm ngay ngắn, cầm cuốn băng lên, không nén nổi tò mò, Hoàng bỏ băng vào máy, rồi lặng lẽ vào giường nằm xuống bên cạnh Trung lắng nghe. Tiếng

băng giật lục cục... lục cục.. Cuốn băng này chắc do Trung sang lại, bị hư nên bỏ vào túi quần và quên đi.

Cuối cùng trong băng vang lên tiếng nói đứt quãng của Thanh.

Hoàng mở to mắt lắng nghe và tai như bị ù đi. Bây giờ anh hiểu lý do vì sao Trung uống rượu và khóc.

Đêm.

Khát nước quá, Trung quờ quạng đứng dậy lảo đảo đi xuống bếp mở tủ lạnh lấy ra cả chai nước lạnh tu uống ừng ực. Nước lạnh làm cho Trung cảm thấy hết khát, lắc lắc đầu, và Trung dụi cả mái tóc vào máy nước, giòng nước mát làm cho Trung thấy tỉnh hẳn người.

Bước vào buồng Trung ngạc nhiên nhìn lên giường, trống không, Trung nhớ lúc tối khi mình uống rượu say thì Hoàng đã về rồi. Vậy bây giờ Hoàng đi đâu?

Loạt soạt... loạt soạt...

Có tiếng ghế kéo lệt xệt ở phòng ngoài.

Trung ngẩn người lo lắng và bước vội ra phòng ngoài.

Không thể tin ở mắt mình.

Hoàng đang đút đầu vào 1 sợi dây thông lọng.

Hoàng muốn treo cổ tự tử.

- Anh Hoàng, anh làm gì vậy?

Trung hốt hoảng la lên và nhảy tới ôm 2 chân của Hoàng giữ lại, mặc cho Hoàng vùng vẫy. Gỡ dây ra, Trung quát to, rồi cố gắng nâng 2 chân Hoàng của Hoàng lên cao và hét gỡ dây, nhưng Hoàng không chịu và vẫn dây đạp cho Trung buông mình ra.

Trung méo mào:

- Được, nếu anh muốn chết thì em sẽ chết trước cho anh xem đây này.

Trung 1 tay giữ chân Hoàng, tay kia lặn vào túi móc khẩu súng từ trong túi quần ra đưa lên đầu.

Hoảng hồn, Hoàng lắp bắp: "Đừng... đừng.. anh gỡ dây đây này!"

Khóc.

- Tại sao những con người như mình khốn khổ vậy hả anh?

- Anh không biết, nhưng những con người như chúng mình mãi mãi chỉ là những kẻ khốn khổ trên cõi đời này.

- Tại sao?

- Bởi vì chúng ta không là ai cả, không giống ai cả. Đây là 1 điều bất hạnh mà chúng ta không hề tự chọn lựa cho mình điều ấy. Nên oán trách ai bây giờ? Ông trời, cha mẹ hay là chính chúng ta? Trong cuộc đời mệnh mông này, chúng ta chỉ là những kẻ lạc loài, trôi dạt dờ bên lề của cuộc sống, vì đời không chấp nhận chúng ta. Anh yêu em, và anh sẵn sàng làm bất kể tất cả những điều gì có thể được cho em, vì anh yêu em. Chúng ta mãi mãi chỉ vậy mà thôi.

Chương 19

Một trinh sát chạy ừa từ bên ngoài vào phòng làm việc của thiếu tá Lân, cầm tờ giấy trên tay, thở hổn hển:

- Báo cáo anh Lân, đã xác minh được là chúng sẽ bay vào 10 giờ sáng nay.
- Điện báo cho các tổ trinh sát, bắt khẩn cấp tất cả.
- Rõ!

Nhận mệnh lệnh từ thường trực ban chuyên án N.86, tất cả các mũi trinh sát liền ập vào những địa điểm được đeo bám mấy tháng nay.

Thượng tá trưởng phòng và thiếu tá Lân cầm cúi đầu trên tấm bản đồ thành phố. Một số điểm được đánh dấu nơi bọn chúng thường qua lại và có khả năng sẽ gây án.

Lân đề nghị:

- Anh trực tại đơn vị, em và Trung cần xuống tại chỗ.

Trưởng phòng gật đầu.

Chiếc LA 250 phân khối do Trung chạy hòa vào giòng người. "Xuống quán Q&Q", Lân ra lệnh.

Tiếng máy chỉ huy ọ ẹ liên tục báo cáo về, đường ồn và gió, rất khó nghe, Lân nói Trung dừng lại ở bên lề đường để anh nghe cho rõ.

Tổ 1 báo cáo đã bắt được Tư Sún... tổ 2 báo cáo đã bắt được nhóm Phùng pêđê gồm 4 đứa, tổ 3 không có ai ở địa điểm này, tổ 4 không có đứa nào ở đây...

Riêng tổ 5 im lặng chưa thấy báo cáo.

Quán Q&Q đóng cửa im ỉm, bên ngoài treo 1 tấm bảng "Hôm nay quán nghỉ". Tầng lơ như không thấy, 2 trinh sát trong vai khách đến làm tóc vẫn đứng kiên nhẫn bấm chuông khá lâu. Một lát sau, có 1 thanh niên trẻ mở cửa ló đầu về mặt khó chịu thông báo, hôm nay quán nghỉ. Gã vừa nói dứt câu thì đã há hốc mồm ú ớ khi thấy mũi súng lạnh tanh thọc vào bụng. Đẩy gã lùi vào trong quán, 1 trinh sát nói: "Cảnh sát hình sự đây! Bọn thằng Quang đâu?". Gã lắp bắp, đưa ánh mắt lên lầu. Hai trinh sát nhẹ nhàng vọt lên.

Vừa bước vào buồng, 2 trinh sát đã nhú mào kinh tởm.

Trên giường, Quang A trần như nhộng đang hì hục cùng 1 nam thiếu niên tuổi chừng 13,14 và trước mặt chúng là 1 tivi màn ảnh rộng đang chiếu 1 cuốn phim sex pêđê, với những tiếng rên rỉ chói tai.

Đồ đạc trong buồng đã được sắp xếp cẩn thận, chứng tỏ bọn chúng đã chuẩn bị lên đường.

- Quang A, đứng lên, mào đã bị bắt!

Nghe tiếng quát, Quang A giật nảy người ngẩng đầu lên, thiếu niên trẻ kia thấy vậy la lên hoảng hốt. "Câm mồm", 1 trinh sát quát lên và ném bộ quần áo lên giường ra lệnh "mặc vào". Lợi dụng 1 trinh sát đến tắt tivi và 1 trinh sát khác ngó lơ vì không thích thú khi nhìn gã pêđê xỏ chiếc áo thun vào người, bất ngờ Quang A nắm lấy vai gã thiếu niên và xô thẳng nó vào trinh sát đứng trước mặt mình. Bị bất ngờ, thằng bé nhào tới ôm choàng lấy trinh sát và cả 2 té ngửa ra sau. Nhanh như cơn gió, Quang A nhảy vọt ra cửa lọt xuống lầu.

Minh Thanh, đội trưởng đội 3 đang ngồi trên ghế thì nghe tiếng la trên nhà, anh lập tức bật dậy và cũng là lúc Quang A trần truồng chạy xuống. Gã vừa bước đến bậc thang cuối cùng thì Minh Thanh giơ chân ra gạt nhẹ. Hự.. Quang A té đập mặt xuống nền nhà. Nhìn gã lồm cồm ngồi dậy ôm khuôn mặt đầy máu, rên rỉ, Thanh ngồi xổm xuống bên cạnh lấy súng gõ gõ vào đầu gã, cười "Mào tính trần truồng như thế này để chạy ra ngoài đường kêu bị hiếp dâm chắc?"

Có tiếng ọ ẹ của máy và tiếng Lân hỏi kết quả của tổ 5, Thanh vội bấm nút trả lời: "Mới bắt được 1 tên".

Thiếu tá Thanh đẩy Quang A ngồi xuống ghế, hỏi: "Hai thằng kia đâu?"

Nghe Minh Thanh báo cáo, Lân lườm bầu không hài lòng. "Bắt được hết bọn chúng chưa anh?", Trung hỏi. Lân lắc đầu "Mới được mấy đứa, riêng nhóm quan trọng nhất ở quán Q&Q thì mới bắt được Quang A, còn 2 thằng nữa lại đi đâu từ sớm không rõ, hay biết động bọn nó đã trốn?". Trong máy có tiếng Thanh báo cáo trả lời: "Báo cáo anh Lân, hộ chiếu và vé máy bay của cả 3 đứa chúng ta thu được rồi, Quang A cho biết 2 thằng kia nói sáng nay đi tìm nhà Hoàng tử, chúng muốn trước khi về Mỹ cần phải tìm Hoàng tử để thanh toán, địa chỉ mà Hoàng tử ở đâu thì nó không rõ".

Nghe rõ mồn một tiếng báo cáo của Thanh trong máy, Trung thót người, toát mồ hôi.

Tối qua nằm xem video cạnh Trung, Hoàng than thở: "Không biết có mấy thằng Việt kiều nào cứ đeo bám anh hoài. Chúng nó lăng nhăng cả mấy tháng nay, anh bức quá. Bọn này rất lì lợm, mặc cho anh nói gì thì nói, cứ 2,3 bữa lại đến 1 lần. Hứa hẹn, ga găm đủ điều, anh đã từ chối rồi mà vẫn vậy". Trung cười khe khẽ "nhất anh rồi còn gì nữa", "ghen à?", "còn lâu", "mặt mào bí xì ra thế kia, mấy thằng Việt kiều kệ nó, anh đâu cần, có em là đủ rồi" "ừ".

- Hoàng tử là thằng nào? - Nghe Thanh báo cáo, Lâm tự hỏi và nói vào máy ra lệnh cho các trinh sát phục tại chỗ chờ chúng về vì dù sao chúng cũng phải quay lại để lấy hành lý. Anh chưa nói dứt câu, đột nhiên nghe Trung kêu lên lạc giọng:

- Em biết Hoàng tử là ai rồi, đi ngay!

Trung vội lên ga, bẻ ngoặt chiếc LA chồm lên lề đường làm cho Lâm ngồi sau giật nảy, nghiêng người tí nữa té. Bấu chặt vào vai Trung, Lâm quát to "Trung, em đi đâu?" Trung không trả lời và siết ga, chiếc xe rú lên lao vọt đi.

Có 1 đám đông xúm bu đen quanh vì 1 vụ đụng xe làm nghiêng hẳn khúc đường vào nhà Hoàng, mặc dù Trung cố tìm đường lách không được. Nhướn cổ chỉ vào 1 căn nhà xa xa có chiếc xe hơi đỗ trước mặt, Trung nói "Nhà Hoàng tư đấy", rồi vội vàng dúm tay xe cho Lâm và lách người chạy bộ tới. Nhìn vẻ hốt hải của Trung, Lâm cau mày không hiểu lý do.

Lấy khóa mở cửa, Trung hồi hộp bước vào nhà và gọi to "Anh Hoàng", có tiếng rên rỉ, ú ớ bên trong buồng nhỏ. Trung thận trọng cầm súng từ từ tiến đến cửa buồng, cánh cửa khép hờ, Trung đẩy nhẹ cửa nhìn vào bên trong. Cánh cửa từ từ mở và hiện ra trước mắt Trung, Hoàng bị trói chặt, người lằn đầy vết thương đang rỉ máu, miệng bị bịt bằng keo, Hoàng nhìn Trung lắc đầu. Trung vừa thò đầu vào bên trong thì bốp.. nguyên cả 1 cái ghế đập vào đầu, cũng may do có linh cảm trước và theo phản xạ nghề nghiệp, vừa nghe hơi gió là Trung đã nghiêng đầu né nhưng vẫn bị đập nguyên 1 ghế trúng phần cổ và vai rất mạnh, làm anh té chúi về phía trước, cây súng văng khỏi tay. Trung choáng váng, cổ gượng dậy nhưng không được.

Gã pêđê Quang B nắm cổ áo, xốc Trung dậy, chĩa súng vào mặt anh cười gằn: "Mày là thằng nào?". "Thôi thanh toán nó đi, còn thằng kia nữa, chúng ta không còn thời gian nữa đâu" - Trần Hy cắn nhai giục giã. Nhìn nòng súng đen ngòm chĩa vào đầu, Trung thoáng rung mình nhìn Hoàng đang nằm trên giường tuyệt vọng, anh buồn rầu tự trách mình quá vội vã. Quang B nhếch mép "Tao sẽ không dùng súng, dao tiện hơn và không gây ồn ào cần thiết. Vĩnh biệt mày!". Hắn đưa súng cho Hy, và lưỡi dao găm của Mỹ trong tay gã sáng lóe. Trần Hy đứng dựa sát vào giường lấy thế giơ cao báng súng định đập vào đầu Trung. Bất thần Hoàng bật dậy được và dùng hết lực lăn tới chồm hất cả người vào Hy, làm cho gã loạn choạng rơi cây súng xuống đất. Quang B gầm lên "mày muốn chết", lưỡi dao hắn vung lên xả xuống chỗ Hoàng. Mặc dù đầu còn đang ê ẩm, người chóng cháng, máu rỉ đang qua miệng và nhìn không rõ, nhưng Trung cũng kịp tung cú đấm vào ngực gã pêđê làm lưỡi dao của nó chệch sượt qua người Hoàng. Cú đấm mạnh làm gã ngã lăn lên giường và nó lật người lại vung lưỡi dao lần thứ 2 đâm vào Hoàng. Khoảng cách quá xa để kịp cứu Hoàng, Trung chỉ còn cách nhảy tới nằm đè lên Hoàng.

Ừc... Trung giật nảy người, 1 cảm giác gì đó rất lạ, lạnh và nham nháp chạy thọc vào trong người. Lưỡi dao đâm trúng bên hông chéch gần ngực, Trung gục xuống. Hoàng ú ớ giãy đạp điên cuồng khi thấy máu từ người Trung chảy xuống.

Quang B bò dậy tính rút lưỡi dao ra thì... "đoàng"... nó kêu lên 1 tiếng đau đớn, cánh tay rơi xuống vì trúng đạn. Trần Hy vội vồ lấy khẩu súng trước mặt, nhưng... "đoàng"... tiếng rít vang lên, cày sát mặt đất, đẩy khẩu súng trước mặt nó văng vào trong gầm giường. Người bắn diệu nghệ, chính xác và rất bình tĩnh. Cả 2 gã pêđê mặt mày xám ngoét ngẩng mặt nhìn, trước cửa buồng, thiếu tá Lân sừng sững đứng im, lạnh lùng nhìn chúng, nòng súng anh như bốc khói. Lân móc còng liệng lên giường, hất hàm "Còng tay lại". Hai gã líu ríu đưa tay vào còng. Đẩy 2 tên pêđê vào góc nhà, Lân bước tới và bâng hoàng nhận ra Hoàng tử chính là Hoàng, em trai mình đang bị ngất xỉu và nằm bên cạnh là thiếu úy Trung người đầm máu.

Hoàng tỉnh dậy khi thấy bên mình có mùi thơm hương trầm phảng phất, nhẹ nhẹ. Bên tai Hoàng vang vọng xa gần, xa gần, có tiếng niệm Phật râm rì... "Nam mô a di đà Phật, cứu khổ cứu nạn Quan Thế âm Bồ tát... Nam mô"... Một bàn tay khô gầy nhưng tràn đầy hơi ấm tình thương đang xoa nhẹ trên mặt Hoàng - Má, ồ má... Hoàng rên khe khẽ và từ từ mở mắt ra. Nụ cười hiền hòa đầm ấm của má làm cho Hoàng thấy tỉnh hẳn. Hoàng ngơ ngác nhìn quanh thăm thì: "Tuyệt quá, có má, có anh chị Hai ở đây!" Đã mấy năm rồi lần đầu tiên Hoàng thấy gia đình được sum họp đoàn tụ từ khi ba qua đời đến nay. Huệ reo lên sung sướng "em tỉnh rồi, hay quá".

Thấy Hoàng tỉnh, má Hoàng khóc, những giọt lệ chảy trên gò má nhăn nheo, bà cầm tay Hoàng nức nhe. Huệ òa khóc theo, Lân thấy cay cay trong mắt, anh lặng lẽ quay đầu đi vờ châm điếu thuốc.

Cả nhà quây quần bên Hoàng, Lân dịu má ngồi xuống, nói: "Hoàng nó tỉnh rồi, thôi Huệ, em đưa má về nghỉ đi, má ngồi cả đêm qua ở đây rồi còn gì". "Phải đấy má, về nghỉ đi, để anh Lân ở lại trông là được rồi". "Con khỏe chưa Hoàng?", "Dạ rồi, má về nghỉ đi", Hoàng thều thào. Bà mẹ dùng dằng không muốn đi, Lân đưa mắt nhìn vợ, Huệ hiểu ý "Má à, về nghỉ đi má, mấy đứa nhỏ nó còn đang chờ cơm ở nhà. Minh anh Lân ở lại đây là được rồi". Nghe nhắc đến 2 đứa cháu nội, bà mới chịu đi. Nắm tay Lân, bà rưng rưng; "Nó là em trai của con, là máu thịt của gia đình mình nghe con". Lân hiểu má anh muốn nói gì, Lân xúc động "Má yên tâm đi, nó là em trai con mà".

Chỉ còn lại có 2 anh em trong căn phòng tĩnh lặng, nhìn Hoàng thêm thiếp nhắm mắt, Lân cầm khăn bông gấp ngừng xoa nhẹ lên mấy vết thương hằn trên người Hoàng. Trong lòng anh nổi lên những cảm xúc lạ thường, mang tiếng là anh em ruột thịt nhưng đến nay lần đầu tiên sau hơn 40 năm, Lân mới thấy mình đang làm nghĩa vụ của 1 người anh trai.

Sự đụng nhẹ làm cho Hoàng mở mắt, nhìn anh trai đang sượng sùng, Hoàng mỉm cười biết ơn. Thốt nhiên Hoàng giật nảy mình chợt nhớ điều gì, hoảng hốt hỏi:

- Trung đâu anh Hai? Trung có bị gì không anh?

Hình ảnh cuối cùng Hoàng còn lưu lại trong đầu là Trung nằm vắt qua người đỡ lưỡi dao cho Hoàng. Trung chết rồi sao? Hoàng khiếp sợ khi nghĩ về điều ấy. Nhìn anh trai mình lúng túng ậm ừ không trả lời, Hoàng hỏi 1 lần nữa trong nức nở: "Trung chết rồi

phải không, em biết mà, Trung vì em mà chết rồi, anh trả lời đi". Thăng thốt, Hoàng vùng dậy gạt phắt cây thép đỡ chai truyền nước biển cho mình rơi xuống nền nhà vỡ tan, và giật tất cả bông băng trên người, đập đầu vào tường gào lên: "Trung chết rồi, em không muốn sống nữa, Trung chết rồi...".

Ngần người vì bị bất ngờ, Lân vội ôm chặt em trai lại, quát to: "Bình tĩnh Hoàng, Trung không sao cả, vết dao đâm sâu nên phải đưa vào cấp cứu mổ để khâu lại, hiện nay đang nằm ở phòng hồi sức. Qua nguy hiểm rồi, em hiểu không? Trung không sao cả". "Thật không hả anh Hai? Thật không? Anh không lừa em đấy chứ?". "Không, anh Hai không lừa em đâu, Trung qua nguy hiểm rồi". Hoàng gục xuống rên rỉ không ngớt: "Tại tôi mà, tại tôi mà Trung bị như vậy, Trung ơi...".

Cánh cửa bật mở, vị bác sĩ chạy vào, ông nhìn cảnh đổ vỡ và vội vã lấy 1 ống thuốc trong tủ ra rồi tiêm vào bắp tay của Hoàng, miệng nói: "Không sao đâu, chắc bị sốc 1 chút thôi". Hoàng từ từ lịm đi...

Nhìn khuôn mặt của em trai thanh thản ngủ, Lân thoáng rùng mình, điều gì sẽ xảy ra cho Hoàng nếu Trung thực sự qua đời? Hôm qua, anh vừa ở bên này chăm sóc Hoàng, vừa phải chạy qua bên kia cùng gia đình Trung và đồng đội ngóng chờ từng giây phút bên phòng cấp cứu. Vết đâm khá sâu, phải mổ. Cuối cùng vị bác sĩ bước ra từ phòng mổ, bắt tay giáo sư Vĩnh Chương, nở nụ cười vui mừng thông báo cho mọi người là Trung đã qua nguy hiểm. Bà giáo sư Vĩnh Chương quy ngất xỉu tại chỗ.

Lân thương em trai mình vô hạn. Trải qua quá nhiều phong ba bão táp trong gia đình, từ khi cha qua đời, Hoàng tự nhận mình là 1 người ĐTLA, bị anh đánh trọng thương phải đi cấp cứu rồi bỏ nhà ra đi. Má anh vì buồn mà lên chùa đi tu, Huệ đem 2 con về gia đình mình. Lân thấy tóc mình bạc đi rất nhiều từ ngày ấy. Từng đêm, từng đêm anh thao thức 1 mình trong căn nhà vắng lặng, bên ly rượu với ánh thuốc lập lòe, anh đau khổ tự hỏi, tại sao tất cả bất hạnh lại đổ lên đầu gia đình anh nhanh như vậy. Cội nguồn thực sự là tại ai? do Hoàng hay do anh quá khắc nghiệt? Hoàng có lỗi không, khi Hoàng không hề muốn bản thân mình bị như vậy, và anh nữa, anh đã xử sự như 1 kẻ cuồng tín vì danh dự gia đình, sự sĩ diện với mọi người mà trút nỗi giận không thương tiếc lên đầu em trai mình. Cũng chính vì thái độ đó mà ba anh đau lòng qua đời, má đi tu, Huệ phải đem con ra đi. Lân ơi! mày vẫn tự hào là 1 trinh sát hình sự giỏi, gan lì, dũng cảm, mưu trí trong công việc thế nhưng cư xử trong gia đình, mày chỉ là 1 kẻ thô lỗ đến vụng về. Mày đã làm đau lòng mọi người, thế nhưng mày vẫn vươn cổ kiêu hãnh như 1 con gà trống gáy ti toe với mọi người để nói rằng tôi đang bảo vệ danh dự gia đình tôi. Giá như ngày ấy mày hiểu em trai mày hơn, hiểu nỗi đau của ba má, hiểu nỗi khổ của vợ con thì đâu có đến nỗi như ngày nay. "Con sẽ khổ suốt đời, nếu như không biết thay đổi tâm tánh" - Lời của bà nội anh vang lên nghiêm khắc hôm nào bỗng lại nghe rõ bên tai. Lân cay đắng tự vấn lương tâm và nhận ra sự thật. Tự nhiên, sao anh muốn khóc quá, khóc như 1 đứa trẻ đáng được mẹ đánh đòn vì hư.

Quang Việt nói đúng, anh cần phải bình tĩnh hiểu rõ hoàn cảnh của Hoàng. Hơn ai hết, anh phải hiểu Hoàng là con người cô đơn và đau khổ vì căn bệnh kỳ lạ của mình, Hoàng chẳng sung sướng gì khi biết mình là 1 kẻ ĐTLA. Hãy nhìn nhận sự thật bằng 1

tình thương nhân ái bao la để giúp Hoàng và những con người như Hoàng đi qua được quãng đời đau khổ, khắc nghiệt này. Bây giờ thì Lân đã thấm thía được điều ấy. Điều làm cho Lân từ ngờ ngợ đi đến áy náy và giờ là sự bứt rứt, đó là anh không thể ngờ Trung lại có những tình cảm thân thiết đến lạ lùng đối với Hoàng. Từ khi xảy ra, kiểm điểm lại vụ việc vừa qua, thái độ, cách cư xử của Trung lẫn Hoàng làm cho Trung đôi lúc ngơ ngác, muốn chối bỏ 1 sự thật hiển nhiên. Anh không muốn và không hề đồng ý điều đó, không thể nào Trung và Hoàng lại là 2 kẻ ĐTLA thương nhau đến như vậy. Lân muốn tự thuyết phục mình rằng đấy chẳng qua chỉ là những ảo giác hay là những cảm giác của cá nhân anh thôi. Nhưng Lân hiểu rằng anh đang tự lừa dối mình. Tại sao vậy nhỉ? Lân hỏi và không trả lời nổi. Cả Hoàng và Trung đều là những thanh niên trẻ, đẹp trai, khỏe mạnh và có học thức, cả hai tuổi đời chưa quá 25, cuộc sống này còn biết bao nhiêu điều tươi đẹp đang chờ họ, còn biết bao nhiêu thử thách của tương lai cần đến họ. Tại sao lại như vậy? nếu cả 2 như vậy thì chúng ta đối xử với họ như thế nào? có cần loại bỏ những con người như vậy ra khỏi xã hội này không? Không, Lân lắc đầu và anh thừa nhận là anh không muốn, không hề muốn, nhưng anh rất đau lòng khi phải chấp nhận sự thật phũ phàng này.

Hoàng ơi, em là em trai của anh. Dù cho sau này em có ra sao, là ai thì em vẫn mãi mãi là em trai của anh.

Thành Trung, 1 cảnh sát hình sự, 1 thanh niên khỏe mạnh, yêu đời như em lại là 1 người ĐTLA hay sao? Phải chăng đấy là 1 sự thật, anh quý em như em trai của anh và anh không ngờ em lại như em trai của anh, tại sao vậy hả Trung?

Điều thuốc cháy khét lẹt, nóng bỏng trên tay làm cho Lân giật mình buông rơi xuống nền nhà.

Anh buồn bã ôm đầu, ngồi xuống ghế.

Chương cuối 20

Chiếc taxi Mai Linh từ từ đỗ lại trước cửa, từ xa, Hoàng đã thấy chị Hai Huệ đang bế đứa nhỏ, trên tay nó đang cầm bó hoa vẫy vẫy chào chú, thằng bé ngoác miệng cười hết cỡ, nghe mấy cái răng sún trông rất dễ thương. Má anh đang đứng nắm tay đứa lớn, con bé đứng mà cứ nhảy chân sáo, miệng tíu tít liến thoắng nói làm cho bà nội nó không kịp mở miệng.

Cả nhà đang chào đón Hoàng từ bệnh viện trở về.

Lân thận trọng đỡ Hoàng chui ra, Hoàng bước ra "Má", anh ôm má rưng rưng. Tiếng thằng bé ngọng ngịu: "chú ba khóc kia má", con bé thì cười khanh khách "chú ba xấu quá, lớn rồi mà còn khóc nè". Cả nhà mừng mừng tủi tủi đi vào nhà.

Bước vào phòng trong, Hoàng chột sững lại trước tấm ảnh của ba phóng to để trên bàn thờ. Ánh mắt ông nhìn anh hiền hậu, không nén được, anh gục đầu trên bàn thờ, khóc rống lên "ba". Thằng bé thấy chú khóc to quá, nó sợ, nín áo mẹ nhẹ nhàng miệng.

Huệ thì cúi đầu lau nước mắt liên tục, con bé thấy bà nội bước đến bên chú vuốt tóc mà mắt bà cũng rưng rưng, nó vội chạy lại núp lấp sau lưng ba. Lân cười vuốt tóc con gái, anh cười méo xệch, nói to:

- Kìa sao mọi người kỳ quá. Sao lại khóc? phải mừng mới phải chứ.

- Ba.. ba...

Thằng bé giẫy ra khỏi tay má, giang tay đòi qua với Lân. Anh cúi xuống bế cả 2 con trên tay và vùi đầu vào ngực thằng bé, nhột và nó cười nắc nẻ. Tiếng cười trong trẻo trẻ thơ phá tan bầu không khí u buồn trong nhà. Hoàng như sức tĩnh, lau nước mắt và đưa má ngồi xuống ghế. Huệ chạy vội xuống bếp dọn cơm và đưa con gái tuột khỏi người Lân, lon ton chạy xuống bếp phụ má. Để con gái đầu, sướng cái là được nhờ sớm. Nhìn con, Lân sức nhớ đến lời nói của bạn bè.

Dừng xe ở trước cổng bệnh viện, Lân khều vai Hoàng nhắc lại lần nữa "Em phải bình thường nghe Hoàng, đừng làm điều gì quá lớn". "Dạ, em biết rồi", Hoàng đáp khẽ. Hai anh em đang vào thăm Trung ở trong bệnh viện.

Ngay từ lúc đang còn nằm trong bệnh viện, Hoàng đã nằng nặc đòi qua thăm Trung, Lân phải hết lời thuyết phục em trai là chờ khỏe hẳn hãy qua, Hoàng bắt anh hứa đi hứa lại nhiều lần mới yên tâm. Thế nhưng anh biết Hoàng chẳng yên tâm chút nào, cứ nhìn thái độ ngóng trông từng ngày của Hoàng là anh biết. Sau mấy ngày nằm viện, khi về nhà, chưa đầy 1 buổi, chiều chưa hết giờ làm việc, Hoàng đã điện thoại qua cơ quan, năn nỉ Lân cho mình đến thăm Trung. Bận họp, đến tận tối, Lân mới về và đã thấy đồ đạc linh kinh để trên bàn, nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của anh, Huệ nói "Em chuẩn bị 1 chút ít đồ cho Hoàng vào thăm chú Trung. Chẳng gì cũng là ơn nghĩa người ta đã từng cứu giúp mình". Huệ nói rất tự nhiên, có vẻ như cô ta không có ý gì khác, nhưng Lân hiểu rằng, Huệ rất thương Hoàng và cô chấp nhận ở Hoàng tất cả như 1 điều tự nhiên. Tấm lòng của người phụ nữ là vậy, bao giờ cũng nhân ái và bao la như biển cả, chỉ có những gã đàn ông như anh mới cục cằn, thô lỗ mà thôi.

Đêm qua, trong khi mọi người đang xem tivi dưới nhà, không thấy Hoàng đâu, Lân lên lầu thì thấy em trai đang ngồi 1 mình trên sân thượng nhìn mông lung lên trời. Rót cho anh ly nước, không đợi Lân hỏi, Hoàng đã kể hết tất cả quãng đời từ khi mình bỏ nhà ra đi. Lần đầu tiên Hoàng nói thật tất cả sự đắng cay, dằn vặt, đau khổ từ khi biết bản thân là 1 người ĐTLA đến nay. Lân nghe em nói mà trong lòng bùi ngùi, những điều anh hiểu và nghĩ về Hoàng vẫn còn sơ sài quá, anh đâu có ngờ Hoàng lại phải trải 1 giá đắt đến như vậy.

"Về mối quan hệ với Trung, thực sự em có lỗi vì đã lôi Trung vào trong mối quan hệ đồng tính này. Giờ đây nghĩ lại em thấy ân hận và ăn năn quá, có thể cuộc đời em coi như là bỏ đi, nhưng em không thể hủy hoại tương lai của Trung, lôi kéo Trung vào con đường không có lối thoát này. Nhưng em muốn nói thật với anh 1 điều là em yêu và rất yêu Trung, đây là 1 tình cảm thực sự trong sạch phát xuất từ những tình cảm của chính bản thân em, từ con tim, bởi em yêu Trung và em cảm nhận được rằng Trung cũng hiểu điều ấy và Trung cũng như em, chúng em có thể sẵn sàng đổi tính mạng cho

nhau, nếu như làm được điều gì đó cho người mình yêu. Không hề có 1 tí nhục dục bản thủ nào ở đây. Rất khó giải thích cho anh hiểu nổi, bởi anh không phải là con người như em, nên anh sẽ không cảm nhận được điều em nói. Nhưng em muốn nói với anh rằng, em và Trung yêu nhau, 1 tình yêu của những kẻ đồng giới, thiếu thốn và lạc loài trong cô đơn nên khi tìm được đến với nhau, hiểu nhau thì đây là 1 tình cảm tuyệt vời, không có 1 thứ tình cảm nào trên đời này có thể so sánh nổi. Nhưng cũng chính vì yêu Trung nên em không muốn mình lại giết cả tương lai của Trung, nhưng nếu phải dứt bỏ Trung, thì em đau khổ lắm".

Hoàng gục đầu khắc khoải. Một cánh chim ăn đêm dang rộng cánh bay ngang bầu trời thốt lên những tiếng kêu buồn bã làm cho Lâm giật mình. Những điều Hoàng nói quả thật anh không hiểu và không hình dung ra nổi, giá như trước kia anh đã chẳng phá lên cười hoặc sẽ là giận dữ, còn nay trong lòng anh chỉ là 1 niềm cảm thông bao la, sâu sắc và anh không hề khó chịu trong lòng khi nghe em trai mình nói.

Kéo Hoàng dậy, nhìn vào đôi mắt đầm đìa của em trai, Lâm nghiêm nghị "Cuộc đời này sẽ còn có rất nhiều điều phải làm, chúng ta là những người đàn ông, em cũng là 1 người đàn ông. Đây em hãy nhìn khoảng trời bao la này đi, đêm nay gió rất mát, trời đầy sao và như vậy ngày mai sẽ nắng to. Cuộc sống sẽ còn biết bao điều kỳ bí vĩ đại mà cần đôi tay và trí tuệ của chúng ta khám phá. Anh hiểu, trong cuộc đời này mỗi cá nhân đều mang trong mình những đau khổ bất hạnh của riêng mình, anh không muốn nói đây là số phận, nhưng anh khẳng định đây là sự thật và đã là sự thật thì chúng ta phải chấp nhận nó trong 1 thái độ dũng cảm. Phải biết tự đề nén, tự kìm chế bản thân, tự đấu tranh và nỗ lực vươn lên, ta chiến thắng được chính bản thân ta thì tức là chiến thắng được tất cả. Em còn quá trẻ và em phải khẳng định được bản lĩnh 1 thằng đàn ông trong con người em, vì vậy em phải đứng lên 1 cách mạnh dạn để đấu tranh với đời và phải vững tin rằng mình sẽ thắng. Đừng ủy mị như vậy, phải tin rằng mình sẽ thắng, và khi em tìm được niềm tin thì em sẽ thắng, rõ không?".

Cả 2 anh em lững thững đi vào bệnh viện, đang buổi chiều tối nên bệnh viện khá đông người thăm nuôi. Chợt Lâm dừng lại trước 1 người đàn ông đứng tuổi đang cặm cụi đi ra, chào: "Chào giáo sư", giáo sư Vĩnh Chương giật mình ngẩng đầu lên thấy Lâm: "Ồ, chào anh Lâm". "Giáo sư đi về?". "Không, tôi ra mua tờ báo, anh vào thăm Trung đây hả?". "Vâng". Giáo sư Vĩnh Chương vội vã mời 2 người theo ông vào phòng bệnh.

Trung được nằm 1 phòng đặc biệt chỉ 1 người 1 giường, có trả tiền, nên tuy là phòng bệnh nhưng khá sang trọng.

Vừa bước đến cửa Hoàng hơi khựng lại, xung quanh chỗ Trung nằm có 3 cô gái đang xúm xít, quần quýt cười đùa. Một cô cười rất to và lấy chum nhỏ như như trước mặt Trung, trêu ghẹo và Trung thì đang cố nhướn đầu lên. Sức trẻ là vậy, mặc dù bị thương khá nặng, tuy nhiên chỉ qua mấy ngày mà Trung đã khỏe lên thấy rõ. Nhìn Trung và mấy cô bạn gái của mình, họ rất trẻ trung và tinh nghịch, yêu đời. Giáo sư Vĩnh Chương cười "Mấy đứa bạn học từ hồi cấp 3 của thằng Trung đấy! nghịch quá!". "A, anh Lâm, anh Hoàng", Trung ngẩng đầu nhìn thấy 2 người reo lên vui mừng. Các cô gái thấy giáo sư Vĩnh Chương đi vào và có khách thì đều lễ phép đứng lên chào và xin

phép về "Kìa về thôi, mày làm gì mà cứ đứng đực ra thế? chào anh Trung đi, nhớ thì tối vào nữa", 2 cô gái cười vang chọc ghẹo cô bạn mình. Đó là 1 cô gái có khuôn mặt bầu bĩnh, phúc hậu, đặc biệt có đôi mắt bồ câu nhìn rất xinh, cô ta suốt này giờ chỉ khấp nép ngồi 1 chỗ không nói gì và ánh mắt nhìn Trung say đắm. Nghe 2 bạn nói, cô gái giật mình bẽn lẽn đứng dậy lí nhí xin phép ra về, Trung gật đầu và bàn tay anh thoáng chạm nhẹ vào tay cô gái. Tất cả các cử chỉ đó đều không lọt qua ánh mắt của 2 anh em Lân, và Lân liếc mắt nhanh nhìn em trai mình, thoáng thương hại, gương mặt Hoàng đỏ ra căng thẳng.

Ngồi xuống ghế, Lân cười, hỏi: "Sao đỡ chưa?". "Dạ em ăn uống lại bình thường rồi, ngủ cũng tốt, nằm đây ngán quá em muốn xin ra viện mà bác sĩ không cho". "Về làm sao được - Lân giả vờ trợn mắt - Mới có lành vết thương, anh hỏi bác sĩ rồi, cả tuần nữa". "Thế thì chết em", Trung than thở và hỏi Hoàng: "Anh Hoàng đỡ chưa?" Hoàng cười gượng: "Anh đỡ rồi". "Mấy ngày nay em chờ không thấy anh vào thăm em?". "Ừ... ừ...", Hoàng lúng túng. Trung vui vẻ cười nói vô tư với mọi người, chỉ riêng Hoàng có vẻ lúng túng, miễn cưỡng.

Trên đường về 2 anh em im lặng, Hoàng trầm ngâm hẳn.

Gần trưa hôm sau, Hoàng lặng lẽ 1 mình vào thăm Trung. Cầm giỏ trái cây và ít hoa tươi, Hoàng hăm hở đi đến và hy vọng sẽ được nói chuyện với Trung nhiều hơn, hôm qua đông người quá mà Hoàng thì có rất nhiều điều muốn tâm sự với Trung. Bước đến cửa phòng Trung, tay vừa chạm vào cửa thì Hoàng khựng lại. Qua ô cửa kính Hoàng thấy cô gái hôm qua đang ngồi trong phòng với Trung, cô âu yếm dùng khăn lau nhẹ trên mặt Trung, và khi tay đưa qua miệng Trung thì Trung cầm tay cô giữ lại, cả 2 im lặng nhìn nhau đắm đuối, không rõ Trung nói gì nhưng thấy cô gái mặt bừng đỏ hạnh phúc quay đi.

Chợt có hơi thở nhẹ bên tai anh và vang lên lời chào: "Chào anh", Hoàng giật mình quay lại nhận ra là cô bạn gái cùng nhóm vào thăm Trung hôm qua "Sao anh không vào?", cô ta nhìn Hoàng ngạc nhiên hỏi và đẩy cửa nhưng chợt dừng lại nhìn vào bên trong, mỉm cười nói: "Nó là bạn học cùng lớp với em, yêu anh Trung lâu lắm rồi, mà anh ấy cứ lừng khừng, nay kiểu này chắc được rồi, mừng cho nó". Cô ta rủ Hoàng đi ra quán nước bên ngoài chờ, để cho 2 người họ được tự nhiên.

Đi bên Hoàng, những lời nói như chim hót của cô gái cũng không làm anh quan tâm, trong Hoàng là tâm trạng nao nao khó nói. Chợt anh giật mình khi nghe cô gái hỏi lần thứ 3: "Anh làm nghề gì?", ngượng ngùng xin lỗi, Hoàng trả lời: "Anh tên Hoàng, bạn của Trung, anh học đại học bách khoa, ra trường rồi, nhưng chưa có việc làm". "Thế hả? trời ơi vậy mà hôm qua mấy đứa tụi em cá với nhau anh là người mẫu thời trang, con Thủy thì bảo anh là diễn viên điện ảnh hay ca sĩ gì đấy vì nó nhìn mặt anh quen lắm". Hoàng phì cười khi nghe cô gái nói, anh hỏi: "Thế em đoán anh làm gì?", "Diễn viên điện ảnh", cô ta trả lời gọn hơ. Nhìn cái miệng chu ra xinh xinh của cô gái, Hoàng thấy vui vui, anh cười ngất "mấy cô sai cả rồi, anh đâu được điểm phúc ấy, người bình thường thôi". "Không em không tin, anh dấu em, nhìn anh như thế này mà không phải

là người mẫu hay diễn viên là không đúng". Cô gái cương quyết khẳng định như vậy mặc cho Hoàng đính chính thế nào cô ta cũng không chịu.

Hoàng và Lan ngồi trong quán nước trước cổng bệnh viện nói chuyện băng quơ, đột nhiên Lan nói: "thôi thế này, 2 người âu yếm nhau còn lâu chán, hay anh đi dạo này với em". "Đi đâu?", Hoàng ngạc nhiên hỏi, Lan nheo mắt nhìn anh cười cười "để em kiểm tra xem anh có phải là diễn viên không?". Bây giờ tự nhiên Hoàng cảm thấy chán nản không muốn gặp Trung nữa, nên khi Lan rủ đi thì anh cũng đi theo luôn, anh muốn xa nơi này.

Lan dừng xe lại trước cửa Hãng phim Tổ Quốc, cô nhìn đồng hồ nói như ra lệnh "vào đây với em, giờ này chắc ông anh của em còn trong đó". Hoàng ngẩn người, không ngờ Lan nói là làm thật, anh vội vàng xua tay "em đừng đùa, vào đó làm gì, về đi". Lan không đồng ý và cô kéo Hoàng đi sên sệt theo mình vào bên trong.

- Anh Hai...

Trong 1 căn phòng rất đông người đang lúi húi làm gì đó, cô gái la toáng lên và giơ tay vẫy chào 1 người đàn ông. Ông ta đi lại gần Lan, hỏi: "trưa thế này mà còn lang thang đến đây làm gì?", "ừ anh này", Lan chạy lại bên anh mình ghé tai thì thầm chỉ trỏ về phía Hoàng và ông ta giả như nghe không hiểu hỏi to: "nó là gì của mày?", Lan đấm lưng ông ta thùm thụp, ông cười ngất và đến gần Hoàng ngấm ngấm gật gù. Lần đầu tiên vào 1 phim trường nên Hoàng rất bối ngỡ, ngờ ngác nhìn xung quanh. Khi thấy anh trai của Lan đến nhìn mình, Hoàng ngượng ngùng đỏ mặt. Ông ta gật đầu vẫy tay kêu 1 người đàn ông lại nói nhỏ, anh ta đến trước mặt Hoàng nói: "theo tôi". Hoàng ngờ người nhưng Lan đã nắm tay lôi anh đi theo, và cô nói: "Ông già già vừa rồi là anh Hai của em đó, ông làm phó giám đốc hãng phim này, em biết anh Hai em đang làm 1 bộ phim dài mấy tập, đã có thông báo tuyển nam diễn viên chính đã lâu nhưng không có người phù hợp, sẵn em giới thiệu anh thử xem sao?". "Trời ơi, em đùa à? anh không làm được đâu", Hoàng kêu lên. Lan bực bội gắt "Tại sao em thấy cái gì anh cũng rụt rè vậy? không thử làm sao biết không được? Được hay không là do khả năng của anh chứ không phải là do em giúp đỡ gì đâu mà anh ngại?".

Cầm kịch bản trong tay Hoàng lẩm nhẩm đọc và vị trợ lý đạo diễn đang vung tay giảng giải cho Hoàng 1 số động tác cần thiết. Hoàng vừa đọc vừa nhớ lại mấy vở kịch mình có tham gia khi còn đang học đại học.

Lần thứ 3, Hoàng mới nhập tâm vai vào nhân vật và anh mạnh dạn diễn thử, trợ lý đạo diễn xem qua gật đầu bảo anh đứng chờ và mời đạo diễn, phó đạo diễn và 1 số người trong đoàn phim đến. Tất cả xem Hoàng diễn thử và đều nhận xét anh đóng khá đạt, biểu hiện được nội tâm nhân vật và có ngoại hình phù hợp với nội dung của kịch bản yêu cầu.

Anh Hai của Lan, đạo diễn bộ phim, kêu Hoàng lại hỏi kỹ về trình độ học vấn, năm sinh, địa chỉ, rồi ghi chép vào cuốn sổ tay của mình và thông báo: "Tốt, chúng tôi chấm

cậu đặt vào vai nhân vật chính của bộ phim dài 12 tập sắp được dựng vào tháng tới. Chúc mừng cậu và cậu hãy chuẩn bị đi, chúng ta sẽ ký hợp đồng".

Nếu nói trên thế giới này có những giấc mơ thần tiên thì hôm nay quả thật Hoàng đang mơ thấy. Tất cả diễn ra bất ngờ, nhanh đến nỗi anh chẳng kịp hoàn hồn hiểu ra. Chỉ thấy Lan nhảy tung tung xung quanh anh chúc mừng, Hoàng đi như đang trong mơ, khi đưa anh quay lại lấy xe để về nhà, cô gái nhìn Hoàng ngập ngừng nói: "Em có 2 cái vé đi xem thời trang tối nay, anh có rảnh không?". Lần này Hoàng mới có dịp nhìn Lan cho kỹ, cô không đẹp lắm, nhưng có những nét rất hồn nhiên trong sáng qua đôi mắt sáng long lanh và 1 cái miệng tròn rất đáng yêu. Anh gật đầu.

"Cái gì?"

Lân tí nữa bị nấc nghẹn miếng cơm ở cổ, trở mắt hỏi em trai, còn cả 2 vợ chồng anh đều sững sờ. Hoàng áp ứng thông báo, anh đã xin nghỉ bán ở quán cà phê Sài Gòn Boys và muốn được đi làm, tuy nhiên phải có 1 thời gian nữa, hiện tại anh sẽ đi đóng phim.

Nghe câu được câu mất, nhưng điều đó chẳng quan trọng, chưa bao giờ Lân thấy sung sướng như ngày hôm nay. Chẳng nói gì, Lân bật dậy chạy ra tủ lạnh lấy chai sâm banh khai ra và rót tràn ra các ly. Anh vỗ vai Hoàng, nhìn em trai của mình, rưng rưng:

- Em đóng phim hay gì đó không quan trọng, điều quan trọng em trở lại là 1 người bình thường thì ba má, anh chị mừng rồi.

May mà má Lân đã đi chùa từ sớm, hôm nay rằm, nếu không chắc là bà sẽ khóc vì vui mừng. Con bé con vỗ tay reo lên "nhà mình có minh tinh Hồng Kông".

Một điều bất ngờ nữa cho 2 vợ chồng Lân, nhà có khách, Hoàng ra mở cửa và dẫn vào giới thiệu 1 cô gái trẻ, đẹp, ngượng ngùng giới thiệu: "Đây là Lan, bạn em". Hai vợ chồng Lân nhìn nhau ngẩn ngơ.

Huệ vồn vã kéo ghế mời Lan ngồi, chị vui vẻ nói chuyện với Lan, còn Lân thì giơ tay lên trời chẳng nói gì và tiện tay rót thêm rượu vào ly mặc cho vợ lườm nguyệt.

Hoàng thông thả từ trên lầu đi xuống, ăn mặc rất lịch sự, trang nhã, anh lại gần xin phép anh chị cho mình đưa Lan đi chơi.

Nhìn đôi trẻ đi ra, đột nhiên Lân hét to: "hai đứa nhắm mắt lại", 2 đứa giật mình nhìn ba, thấy ba nó trợn mắt ra hiệu cả 2 đứa sợ quá nhắm mắt lại. Huệ ngó người nhìn chồng chẳng hiểu anh làm trò gì thì bất ngờ Lân chồm tới hôn vợ say đắm, Huệ sung sướng lúng túng "bỏ em ra, con nó nhìn kia". Con bé lớn có vẻ biết, nhìn qua kẻ tay, nó ré lên cười, còn thằng bé con chạy lại giật áo ba, phụng phịu "sao ba không thơm con?", "thơm chứ, thơm hết cả 3 mẹ con", Lân lừa 3 người chạy vòng vòng xung quanh bàn, tiếng cười rộ vang lên khắp nhà.

- Hết -